Περιοδικόν "Κυριακή" 6 Μαρτίου 1927 49

Η ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

ΥΠΟ Α. Κ. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΥ

Προστάτης κ' ὑπερασπιστὴς τῆς Θεσσαλονίκης διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἶνε ὁ Ἅγιος Δημήτριος. Τὴν ἐγκαταλείπει πεντακόσια περίπου χρόνια. Μὰ ἡ μοῖρα τὸ φέρνει νὰ ἐλευθερωθῇ καὶ πάλιν ἡ Θεσσαλονίκη τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς του. Οὔτε ὁ Αὐστριακὸς ὁ πολύμητις, οὔτε ὁ θρασὺς ὁ Βούλγαρος ποὺ ζητοῦν μὲ κάθε μέσο καὶ μὲ κάθε θυσία νὰ κατέβουν στὰ γαλανὰ νερὰ τοῦ Θερμαϊκοῦ. Ἀλλὰ ὁ κληρονόμος ὁ Ἕλληνας. Μιὰ μέρα εἶχε ξαναβρῇ «τὰ φτερὰ τὰ πρωτινὰ τοὺ τὰ μεγάλα». Καὶ θέριεψε πάλι. Καὶ νὰ ὁ στρατός του ἡρωϊκός, σεμνός, ντροπαλός. Ἤλθε ἀπὸ τὸ δρόμο τῶν Γενιτσῶν. Ἀκολουθοῦσε τὴν σεβασμίαν Ἐγνατίαν ὁδόν. Τὸν ἴδιο δρόμον ἔπαιρναν ὡς τώρα, γιὰ νὰ μποῦν στὴ Θεσσαλονίκη, διαγκωνιζόμεναι, αἱ διάφοροι φυλαὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας. Ἕλληνες καὶ Βούλγαροι, Σέρβοι κι' Ἀρβανίτες, ἀκόμη καὶ Κουτσοβλάχοι, ποὺ ἀπὸ τὸν Πίνδον ζονειρευόντουσαν τὶς στέππες τῆς Βλαχιᾶς. Καὶ Τσιγκάνοι κ' Ἑβραῖοι μαζὺ κι' ὁ Τοῦρκος μὲ τὸ κισμέτι του. Ὅλο τὸ Ἀνατολικὸ πρόβλημα. Κι' ὅλοι αὐτοί, ποὺ λίγο πολὺ ἀντεπροσωπεύοντο στὴ στενόμακρη κεντρικὴ ἀρτηρία, στὰ λογὶς-λογὶς σκοτεινὰ μαγαζιά της, ἄνοιγαν τὰ μάτια τους διάπλατα στὸ πέρασμα αὐτὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Καὶ δὲν τὸ πίστευαν πὼς οἱ Ἕλληνες ἐγίνοντο καὶ πάλι κυρίαρχοι τῆς παλιᾶς, τῆς ξακουστῆς πόλεώς των.

Πόσες καρδιὲς πόνεσαν βαθειά, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ μιλήσουν, καὶ πόσες ἄλλες σκίρτησαν ἀπὸ χαρά, ὅταν λίγη ὥρα κατόπιν πέρασεν ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο κ' ἕνας ἄλλος στρατός. Ἦταν οἱ Βούλγαροι, οἱ σύμμαχοι. Παρὰ τρίχας καὶ θὰ ἔμπαιναν πρῶτοι! Ἀπὸ μιὰ κλωστὴ κρεμασμένο ὅλο τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος. Ἤλθαν γλυκομίλητοι στὶς ἀρχὲς, ὑποκριταὶ καὶ κρυψίνοες αἰώνιοι. Κι' ἀρχίζει ἀπὸ τότε ἀκήρυκτος πόλεμος καὶ ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν δύο συμμάχων. Μιλοῦσαν γιὰ condominium καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα. Ἔπειτα ἔδειξαν πῶς τοὺς ἄρεσε νὰ καλοκαθήσουν μόνοι των στὴ Θεσσαλονίκη. Μιὰ μέρα ὅμως ἄνοιξε ντουφεκίδι μέσα στοὺς δρόμους τῆς πόλεως. Τὸ βουλγαρικὸν ἄγος ἐκκαθαρίσθη σὲ λίγες ὧρες. Κ' ἡ Θεσσαλονίκη καθηγιάσθη ὁλοκληρωτικὰ ἑλληνική.

Στὸ Λευκὸ Πύργο κυματίζει πλέον ἀμέριμνη ἡ κυανόλευκος καὶ τὰ βυζαντινὰ χριστιανικὰ μνημεῖα ξαναγυρίζουν στοὺς κόλπους τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἡ μεγαλοπρεπὴς βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα βυζαντινὰ μνημεῖα, ἡ Ἁγία Σοφία, ὁ Ἅγιος Γεώργιος, τὸ κομψοτέχνημα ποὺ λέγεται ναὸς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὁ Ἅγιος Παντελεήμων, ὁ Προφήτης Ἠλίας κ.λ.π. (Μόνο ὁ θαυμαστὸς ναὸς τῆς Παναγίας τῆς Ἀχειροποιήτου δὲν κατορθώθη νὰ ἐπισκευασθῇ ἀκόμη). Ὁ τουρκικὸς πληθυσμὸς, μὲ τὴν συνηθισμένη μοιρολατρεία του, δέχεται ὅλα αὐτὰ τὰ κτυπήματα: «Διὰ τοὺς ἦταν καὶ τὰ ξαναπέρνουν» ἔλεγαν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἐσυνείθιζαν τοὺς νέους κυριάρχους. Ὅσο μάλιστα ἔβλεπαν πόσο φιλελεύθερος καὶ ἀνεξίθρησκος λαὸς εἶμεθα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἄλλους Βαλκανικοὺς, εὐχαριστοῦσαν τὸν Σαβαὼθ, ὅτι ἔστειλεν ἐμᾶς κι' ὄχι κανέναν ἄλλον. Κατὰ βάθος βέβαια ἠσθάνοντο θλῖψιν, γιατὶ ἔφευγεν ἡ τουρκικὴ κυριαρχία. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε φυσικό. Περισσότερο ἀπὸ τὸν Τοῦρκο κυρίαρχο στὴν Θεσσαλονίκη ἦσαν αὐτοί. Πολυαριθμότεροι, ἀπείρως πιὸ πολιτισμένοι, πιὸ πλούσιοι, ἦσαν οἱ πραγματικοὶ αὐθέντες. Ὁ Τοῦρκος ἐδούλευε γιὰ τὸ τραπεζίτη, τὸν τοκογλύφο καὶ τὸ σαράφη τὸν Ὀβριό. Οἱ μεγαλύτεροι καταστηματάρχαι καὶ πραματευτάδες, τέκνα τοῦ Ἰσραὴλ, κι ὅσοι ἔφεραν τουρκικὰ ὀνόματα ἦσαν κι αὐτοὶ γυρισμένοι Ἑβραῖοι. Πολιτικῶς ἐπίσης πανίσχυροι. Καὶ στὸν καιρὸ τοῦ Χαμὶτ καὶ τελευταῖα μὲ τοὺς Νεοτούρκους. Ὁ Μαϊτρ Σαλὲμ ἦτο γιὰ χρόνια τὸ λύειν καὶ δεσμεῖν. Ἕνας δαιμόνιος ἄνθρωπος αὐτοδίδακτος. Γκαρσόνι σὲ δικηγορικὸ γραφεῖο, ἐξελίσσεται σὲ μεγάλη προσωπικότητα. Ὁ Βαλῆς τρέμει μπροστά του κι ὁ ἱεροδικαστὴς ἐρωτᾷ τὴν γνώμην του, ὅταν ἐξηγῇ τὸ Σερῇ (τὸν ἱερὸ νόμο). Λογαριάζεται σ' ὅλη κληρη τὴν Εὐρώπη καὶ κάποτε στὴν Γαλλικὴ Βουλή, ὁ τότε πρωθυπουργὸς τῆς Δημοκρατίας, ἐπικαλεῖται τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Σαλὲμ γιὰ ν' ἀποδείξῃ ποὺ ἔκειτο τὸ δίκαιον σὲ κάποιαν ὑπόθεσιν. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ δαιμόνιος ἄνθρωπος μπαίνει ὡς στὸ παλάτι τοῦ Χαμὶτ κ' ἡ θέλησίς του κυβερνᾷ στὴν Θεσσαλονίκη.

Ἔρχονται ἔπειτα οἱ Νεότουρκοι. Τὴν ἐπανάστασίν των τὴν βοηθοῦν οἱ Ἑβραῖοι ὅσον κανεὶς ἄλλος. Ὁ Τζαβὶτ εἶνε ἑβραῖικῆς καταγωγῆς. Καὶ ὁ Ἑβραῖος βουλευτὴς Θεσσαλονίκης Καράσσο διαδραματίζει ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα πρόσωπα εἰς τὴν Τουρκίαν τῶν νέων Σωτήρων της.

Δὲν ἦτο λοιπὸν ἀδικαιολόγητος κάποια θλῖψις τῶν Ἑβραίων διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας.

***

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ χαρακτὴρ τῆς πόλεως μετεβάλλετο κάθε ἡμέρα. Πρῶτα-πρῶτα ὁ στρατὸς, ὕστερα οἱ Μακεδόνες, ποὺ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ, οἱ Μακεδόνες ποὺ ἦρχοντο ἀπὸ μακρυά, ἀπὸ τὰ ξένα νὰ προσκυνήσουν τὴν πατρίδα τὴν ἑλληνική. Καὶ κάθε μέρα τὰ βαπόρια ἔφεραν ἀπὸ κάθε γωνιὰ ἑλληνική, ἀπὸ τὸ Μωριὰ κ' ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἀπὸ τὴν Στερεὰ Ἑλλάδα κι ἀπὸ τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἀπὸ τὴν Πόλιν κι ἀπὸ τὴν Θράκην Ἕλληνας.

Εἴκοσι πέντε χιλιάδες ἦσαν περίπου οἱ Ἕλληνες κάτοικοι τῆς Θεσσαλονίκης πρὸ τῆς ἀπελευθερώσεως. Τώρα διπλασιάζονται κ' ἔξαφνα νὰ τὸ κῦμα τῶν προσφύγων τοῦ 1914. Τὸν Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους αὐτοῦ οἱ Νεότουρκοι ἐφαρμόζουν τὸ ἐξοντωτικὸν των σχέδιον. Ἡ Θράκη ἐρημώνεται. Οἱ Ἕλληνες τῆς Δυτικῆς Μικρασίας ξερριζώνονται. Κ' ἔρχονται τὰ καραβάνια πρὸς τὴν ἐλεύθερη Πατρίδα. Τότε κι' ὁ ἑλληνισμὸς τῆς Θεσσαλονίκης ἐνισχύεται ἀκόμη περισσότερο κ' ἡ πόλις παίρνει πλέον χαρακτῆρα ἑλληνικό.

Οἱ Ἑβραῖοι κρατοῦν πάντα τὸ μεγάλο ἐμπόριον στὰ χέρια των, ἀλλὰ καὶ ὁ ἑλληνικὸς ἐμπορικὸς παράγων λογαριάζεται. Ὅ,τι ὅμως ξεχωρίζει τώρα εἶνε ἡ ἐνίσχυσις τοῦ πνευματικοῦ καὶ διανοητικοῦ ἑλληνικοῦ περιβάλλοντος. Προϋπῆρχε βέβαια εἰς τὴν Θεσσαλονίκην σοβαρὸς πυρὴν διανοουμένων κ' ἐπιστημόνων. Δύο ἐφημερίδες ἑλληνικαὶ ἡ «Νέα Ἀλήθεια» καὶ «Μακεδονία» ἠγωνίζοντο θαρραλέα. Δικηγόροι διαπρεπεῖς καὶ ἰατροὶ ἐξέχοντες ἔδρων εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Ἀλλὰ μὲ τὴν νέαν ἀνάπτυξιν τῆς πόλεως ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἦτο μικρός. Καὶ τὸ παλαιὸν κράτος, ἔστειλε πλείστους, νέους ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἱεροφάντας τῆς ἐπιστήμης, νὰ συναγωνισθοῦν εἰς τὸ πλευρὸν τῶν παλαιῶν των συναδέλφων.

Ὁ τύπος ἐκ παραλλήλου ἀναπτύσσεται. Γίνεται μία προσπάθεια πρὸς δημιουργίαν σοβαρᾶς κινήσεως πνευματικῆς. Ἐκ παραλλήλου τὸ κράτος δείχνει μίαν ἰδιαιτέραν στοργήν. Πρῶτοι γενικοὶ διοικηταὶ ἡ ἀφρόκρεμα τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτικοῦ κόσμου. Ὁ Στέφανος Δραγούμης, ὁ Ἐμμ. Ρέπουλης, οἱ κ. κ. Κ. Γαβριὴλ καὶ Θ. Σοφούλης.

***

Ἀλλ' ἰδοὺ ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος ποὺ συνταράσσει τὰ πάντα. Πῶς ν' ἀφήσῃ ἀνεπηρέαστον τὴν Θεσσαλονίκην, τὸ σπουδαιότερον σημεῖον ἐπαφῆς τῶν συγκοινωνιῶν τῆς Δύσεως πρὸς τὴν Ἀνατολήν; Μίαν ἡμέραν τοῦ Σεπτεμβρίου 1915 ἀποβιβάζονται τὰ συμμαχικὰ στρατεύματα καὶ σημειοῦργειται τὸ μετώπον τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ Θεσσαλονίκη βάσις των. Γάλλοι, Ἄγγλοι, Σέρβοι, ἀργότερον κ' Ἰταλοὶ συνωθοῦνται.

Οἱ Σέρβοι, ὕστερα ἀπὸ μίαν ἡρωϊκὴν ξ-τίστασιν, περισώζονται ἐντὸς τῶν ἑλληνικῶν ἐδαφῶν καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μεταφέρεται προσωρινῶς ἡ πρωτεύουσά των. Ὁ γέρω Βασιληᾶς τῶν Πέτρος Καραγεώργεβιτς, ἡ εὐγενικὴ αὐτὴ φυσιογνωμία παλαιοῦ πολεμάρχου ἐδῶ εὑρίσκει τὸ πρῶτον καταφύγιον. Ἔρχεται ἀκόμη κι' ὁ Ἀλβανὸς Ἐσσὰτ πασᾶς καὶ στήνει τὴν προσωρινήν του Κυβέρνησιν.

Καμμιὰ πόλις εἰς ὁλόκληρη τὴν παραρονήσασαν καὶ ἀλληλοσφαζομένην Εὐρώπην δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ τὴν ποικιλόχρωμην αὐτὴν ὄψιν, ποὺ ἐμφανίζει ἡ Θεσσαλονίκη. Ἀλλὰ ἕνα ἀπόγευμα τῆς 9ης Αὐγούστου 1917 μία τυχαία πυρκαϊά, ὑποβοηθουμένη ἀπὸ ἰσχυρὸν ἄνεμον λαμβάνει τρομερὰς διαστάσεις. Νερὸ δὲν ὑπάρχει ἀρκετὸ νὰ τὴν σβήσῃ. Ὁ στρατηγὸς Σεράϊ δὲν θυμᾶζει τὴν δίψαν τῶν λόγων του γιὰ νὰ σωθῇ ἡ πόλις. Ὅλη ἡ καρδιά της γίνεται παρανάλωμα τοῦ πυρός. Καίεται τὸ κέντρον. Καὶ, δυστύχημα ἀνεπανόρθωτον, καίεται μαζὺ κι' ὁ περικαλλὴς ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, αὐτὸς ποὺ περιεσώθη διὰ μέσου τόσων αἰώνων!

Χιλιάδες οἰκογένειες μένουν στὸ ὕπαιθρο. Ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα ἔχουν καεῖ καὶ ξένος δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ στιγμὴ στὴν πόλιν. Ὁ πολεμικὸς ὀργασμός, ἡ συμμετοχὴ τώρα τῆς Ἑλλάδος μὲ τὰ ὅλα της εἰς τὸν ἀγῶνα δὲν ἐπιτρέπει οὔτε σκέψιν περὶ ἀνοικοδομήσεως τῆς πόλεως. Ἔπειτα σιγὰ - σιγὰ ὅλοι ἐξοικονομοῦνται ὅπως - ὅπως. Κι' ἀρχίζει ἡ ἑλληνικὴ ἐποποιία εἰς τὸ μακεδονικὸν μέτωπον. Μιὰ μέρα, χάρις εἰς τὴν συμμετοχὴν αὐτὴν τῶν Ἑλλήνων, ἐξηγγέλθη ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην ἡ συνθηκολόγησις τῶν Βουλγάρων. Ἡ Θεσσαλονίκη ἔδιδε τὴν νίκην εἰς τοὺς Συμμάχους. Ἡ ἀνθρωπότης ἀνέπνεε.

***

Ὕστερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια δραματικά, ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ καμένη καὶ κατεστραμμένη ἀκόμη ἄνοιγε τοὺς κόλπους της, γιὰ νὰ δεχθῇ τὰ καραβάνια τῶν προσφύγων. Χιλιάδες, ἑκατοντάδες χιλιάδες ἐξεμπαρκαρίζοντο μὲ τὴν ψυχὴν στὸ στόμα. Τρομερώτερη τραγωδία δὲν ἐγράφη εἰς τὰς σελίδας τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Ἀλλὰ ὁ θρύλος τοῦ ἀναγεννωμένου ἀπὸ τὴν τέφραν του Φοίνικος ἐπανελήφθη διὰ μίαν φοράν. Τὸ Ἔθνος ὄχι μόνον δὲν ἐγονάτισεν, ἀλλ' ἤντλησε νέαν δύναμιν, νέαν ἀλκὴν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν του.

Δὲν ἐπέρασαν τέσσερα χρόνια ἀπὸ τὴν στιγμὴν, ποὺ ἤρχισεν ἡ τραγωδία τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1922 κ' ἡ Θεσσαλονίκη ἐκλεισε τὶς πληγές της, ἐξεπετάχθηκε ἀνανεωμένη, κοκέττα, μαντέργα, μὲ θέλησι νὰ ζήσῃ, νὰ ξαναμεγαλουργήσῃ, νὰ δια-

Μέγα περιοδικὸ Κυριακή

δραματίσῃ σπουδαιότατον πρόσωπον εἰς τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ Ἔθνους.

Γιὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ στὰ προχθεσινὰ ἐρείπια. Καινούργιοι δρόμοι ἴσιοι ἀνοίγουν παντοῦ. Σπήτια νέα πελώρια, καταστήματα, ποὺ δὲν ἔχει ἡ Ἀθήνα, ἐκτείνονται ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη.

Ἡ Ἐγνατία, ἡ σεβασμία παμπάλαιὰ κεντρικὴ ἀρτηρία, παίρνει καινούριο ἔνδυμα, ἡ ὁδὸς Βενιζέλου, ἡ παλαιὰ στενὴ ὁδὸς Σαμπρῆ πασσᾶ, γίνεται ἐφάμιλλος τῆς ὁδοῦ Σταδίου. Κ' ἔπειτα ὅλαι αἱ κάθετοί της, ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἡ ὁδὸς Τσιμισκῆ, ἡ ὁδὸς Μητροπόλεως ἐμφανίζουν ἕνα κομμάτι εὐρωπαϊκῆς πόλεως.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸν ἴλιγγο τῆς ἀνοικοδομήσεως δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ληφθῇ καὶ κάποια ἐξαιρετικὴ φροντὶς διὰ τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν τῶν νέων οἰκοδομῶν. Ἔτσι πολλαὶ ἀπ' αὐτὲς ἐμφανίζουν ἕνα ροκοκὸ κακοτεχνίας, ἕνα συνονθύλευμα ρυθμῶν, ποὺ χαλᾷ κάπως τὴν πρώτην ἐντύπωσιν. Κακέκτυποι ἀπομιμήσεις στὺλ βυζαντινοῦ ἢ βενετσιάνικου ἢ ἀραβικοῦ ἢ γοτθικοῦ ἀποτελοῦν μίαν παραφωνίαν διὰ τὴν ἀναδημιουργηθεῖσαν αὐτὴν πόλιν. Νομίζω, ὅτι μποροῦσε νὰ ληφθῇ κάποια φροντίς, ὥστε νὰ μὴ συμβῇ αὐτό, ἐφόσον ἡ πρόσοψις τῶν οἰκοδομῶν δὲν ἀνήκει εἰς τὸν ἰδιοκτήτην, ἀλλ' εἰς τὴν πόλιν ὁλόκληρον. Τὸ σχέδιον πόλεως ἔπρεπε νὰ ἐπέμβῃ ἐγκαίρως.

Μὲ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς πόλεως ἐχάθηκαν καὶ μερικὰ παλαιὰ τουρκικὰ μνημεῖα. Μεταξὺ ἄλλων ὁ παλαιὸς ξενών. Περιεσώθη ὅμως τὸ μπεζεστὲκ, τὸ ὁποῖον ἄφησε μέσα εἰς τὸ μοντέρνο κέντρον τῆς πόλεως ἕνα τόνον ἀνατολικόν.

Εἰς τὸν ἐξωραϊσμὸν ἀνθίστανται ἀκόμη τὰ δύο ἄκρα τῆς Ἐγνατίας: Ἡ ἄψις τοῦ Γαλερίου καὶ ἡ Πύλη τοῦ Βαρδαρίου. Εἰς τὴν πρώτην συνωθεῖται ἀκόμη τὸ καθαρὸ σαλονικιὸ αἷμα. Ἐκεῖ τὸ σῖγμα προφέρεται ἀκόμα δασύτατα καὶ τὸ τελικὸν φωνῆεν τρώγεται μὲ φανατισμόν. Στὰ παληὰ τῶν κρασοπωλεῖα καὶ στὰ μαγαζάκια των συναντῶνται ἀκόμη οἱ ὡραῖοι σαλονικιώτικοι τύποι, ποὺ ἐκράτησαν ὄχι μόνον τὸν ἐθνισμόν των ἀλλὰ καὶ τὸν ἐθνικὸν χαρακτῆρα των ἀνέπαφον. Θὰ περισωθοῦν ἀρά γε ἀπὸ τὸ χωνευτῆρι τοῦ κοσμοπολιτισμοῦ καὶ τοῦ φραγκισμοῦ, ποὺ μᾶς ἀπειλεῖ ὅλους;

Εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, εἰς τὴν Πύλην τοῦ Βαρδαρίου περισώζεται ἀκόμη ὁ πολὺ λαϊκὸς χαρακτήρ. Ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεκινοῦσε ὁ κὺρ Ἀνδρέας Παλαιολόγος ἄλλοτε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ναυτικῶν του γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἐπανάστασιν τῶν Ζηλωτῶν. Ἀπ' αὐτοῦ ἐξορμοῦν καὶ σήμερα οἱ ἐργάται τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κέντρου γιὰ νὰ ρίξουν συχνὰ τὴν πόλιν σὲ στιγμὲς ἀγωνίας. Τίποτε δὲν ἔχει ἀλλάξει στὸ σημεῖον αὐτό.

***

Ἡ ἄψις τοῦ Γαλερίου (Καμάρα).

Οἱ ὑπερδιακόσιες χιλιάδες πρόσφυγες δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ στεγασθοῦν μέσα στὴν Θεσσαλονίκην. Ἔτσι ἐδημιουργήθησαν διάφοροι συνοικισμοί. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τῆς Τούμπας εἶνε ἀρκετὰ καλός. Ἔχει μικρὰ σπιτάκια ὡραῖα μὲ καλὴν ρυμοτομίαν. Τοῦ λείπει ὅμως φῶς, νερὸ καὶ συγκοινωνία. Ἄλλος συνοικισμός, εὑρισκόμενος σ' ἐξαιρετικὴν θέσιν εἶνε ὁ συνοικισμὸς τῆς Καλαμαριᾶς. Ἀλλ' αὐτὸς ὅπως κ' ἕνας τρίτος, τοῦ Χαρμάνκιοϊ εὑρίσκεται ἀκόμη σὲ ἀθλίαν κατάστασιν ἀπὸ ἀπόψεως στεγάσεως. Χωρὶς νὰ λογαριάσωμεν τὰς ἄλλας ἐλλείψεις.

Σὲ πόλιν ἐν τούτοις στερουμένην προαστείων, συνοικισμὸς σὰν τῆς Καλαμαριᾶς εἰμποροῦσε ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ προάστειον θαυμάσια. Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτὸ χρειάζονται πολλὰ πράγματα. Κ' ἐμεῖς τώρα διανύομεν περίοδον οἰκονομιῶν.

Ὡραῖο προάστειο γίνεται ἐπίσης ἐπὶ τῆς παραλίας κοντὰ στὴν Καλαμαριά, ἡ Ἀρέτσου. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ δὲν ἔχει συγκοινωνίαν, ἐν ᾧ εἶνε εὐκολώτατα νὰ ἐπεκταθῇ ὡς ἐκεῖ τὸ τράμ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐκτίζοντο ἐκεῖ καὶ ξενοδοχεῖα ὕπνου κι' ὁ κόσμος ποὺ σκάνει τὸ καλοκαίρι θὰ μποροῦσε θαυμάσια ν' ἀναπνέῃ λίγο ἀέρα, παραθερίζων αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἐπεξετάθη ἕως τώρα τὸ τράμ οὔτε ἕως στὸ μικρὸ Καραπουρνοῦ, ποὺ τείνῃ νὰ γίνῃ τὸ Φάληρο τῆς Θεσσαλονίκης.

Α. Α. ΧΑΜΟΥΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐφημερίς Βῆμα 16 Μαρτίου 1927.

51

ΤΑ... ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ κ. ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΝ

Φίλε Κύριε Λαμπράκη,

Ὁ πρώην πρωθυπουργὸς κ. Στέφανος Σκουλούδης, διὰ μακρᾶς ἐπιστολῆς του, δημοσιευθείσης χθὲς εἰς τὴν «Καθημερινήν», ἠθέλησεν, ὡς ἰσχυρίζεται, ν' ἀνασκευάσῃ ἀνακριβείας τινάς, τὰς ὁποίας εὗρεν εἰς ὅσα γράφω ἀπὸ ἡμερῶν εἰς τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» περὶ Χαριλάου Τρικούπη καὶ βασιλέως Γεωργίου.

Ὁ κ. Στέφανος Σκουλούδης, πρὸς τὸν ὁποῖον, τὸ ὁμολογῶ δημοσίᾳ, τρέφω ἄπειρον ἐκτίμησιν καὶ σεβασμόν, ὑπῆρξε πολιτικὴ φυσιογνωμία ὄχι συνήθης. Ἄνθρωπος μὲ ἐξαιρετικὰ χαρίσματα καὶ προσόντα, μορφώσεως μεγάλης, δράσεως πολυσχιδοῦς, φίλος στενὸς καὶ ἀφωσιωμένος τοῦ Χαριλάου Τρικούπη, οἰκονομολόγος διαπρεπέστατος, διπλωμάτης ὀξύνους, συγγραφεὺς πολιτικῶν ἄρθρων, τὰ ὁποῖα πάντοτε ἐπροξένησαν ζωηρὰν ἐντύπωσιν, φιλότεχνος ἐμπαθὴς — ποῖος ἄγνοεῖ τὴν μοναδικὴν πινακοθήκην του — ἰδιοσυγκρασίας ἰσχυροτάτης, γλωσσομαθής, ἱππεὺς ἄλλοτε κομψότατος, κυνηγὸς μέχρι τῆς χθὲς, ἔπαιξε σημαντικώτατον ρόλον ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον πεντηκονταετίαν.

Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχουν ἀνακρίβειαι καὶ εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμάς.

Ἐλησμόνησα νὰ προσθέσω ὅτι ὁ κ. Στέφανος Σκουλούδης διεκρίνετο πάντοτε διὰ τὴν σπινθηροβολίαν τοῦ πνεύματός του, δὲν ἔπρεπε δὲ νὰ τοῦ φανῇ περίεργον πῶς ἕνας ἄνθρωπος, ἀσχοληθεὶς ἄλλοτε μὲ τὰ γράμματα καὶ γράψας ποιήματα, διεμορφώθη ἀργότερον εἰς πολιτικὸν δημοσιογράφον, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ αὐτὸς οὗτος ὁ κ. Σκουλούδης ὑπῆρξε, κατὰ τὰ ἔτη τῆς νεότητός του, συγγραφεὺς τῆς «Ἐπταλόφου», συλλογῆς λυρικῶν ποιημάτων, χωρὶς τὸ ἀθῷον ἐκεῖνο ἁμάρτημα νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξελιχθῇ εἰς πολιτικὸν ἄνδρα καὶ νὰ γίνῃ καὶ πρωθυπουργός, ἐνῷ ἐγὼ ὁ δυστυχὴς δὲν κατώρθωσα νὰ γίνω οὔτε δημοτικὸς σύμβουλος τοῦ δήμου — ἂς ποῦμε — παρακαμπυλίων!

Εὐχαριστῶ δημοσίᾳ τὸν κ. Σκουλούδην διὰ τὰ κομπλιμέντα ποὺ μοῦ κάμνει διὰ τὰ ποιήματά μου. Λυποῦμαι ὅμως διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ πράξω κἀγὼ τὸ αὐτό.

***

Ὁ κ. Στέφανος Σκουλούδης ἐν τῇ ἐπιστολῇ του ἀπορεῖ πῶς τάχα ἦτο δυνατὸν ὁ τότε πρωθυπουργὸς ἀείμνηστος Στέφανος Δραγούμης νὰ ὠθήσῃ τὸν σὲρ Φράνσις Ἔλιοτ, τότε πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας ἐν Ἀθήναις, ὅπως συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ βασιλέως Γεωργίου περὶ τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ἐνῷ ὁ ἴδιος ὁ κ. Σκουλούδης μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐφρεῖτο νὰ καλέσῃ εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν Βενιζέλον καὶ ὅτι μάλιστα:

«Τοὺς φόβους του τούτους—ὁμιλεῖ ὁ κ. Σκουλούδης—ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπέκρυπτε ἀπὸ τοὺς πρέσβεις τῶν Δυνάμεων. Μαθὼν δὲ ταῦτα—ἐξακολουθεῖ ὁ κ. Σκουλούδης νὰ γράφῃ ἐν τῇ χθεσινῇ ἐπιστολῇ του—παρὰ τῶν πρεσβευτῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικῆς, κατά τινα διάλεξιν ἐν τῇ γερμανικῇ ἀρχαιολογικῇ σχολῇ, προσεπάθησα νὰ πείσω αὐτοὺς ὅτι οἱ φόβοι τοῦ βασιλέως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν ἀβάσιμοι. Ταῦτα δὲ εἶχα τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἐπαύριον καὶ πρὸς τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἰταλίας μαρκήσιον Ρίμπαρμπέλλαν».

Καὶ ἐρωτῶ, ὅπως ἐσυνήθιζε νὰ λέγῃ καὶ ὁ Γεώργιος Θεοτόκης:

—Ἡ ἀνωτέρω περικοπὴ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ κ. Στ. Σκουλούδη δὲν ἀποτελεῖ ἐπικύρωσιν τῶν ὅσων ἔγραψα;

Ὅταν κατὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ κ. Σκουλούδη ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπεκρύπτεν ἀπὸ τὸν πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας τοὺς φόβους του διὰ τὴν ἀνάθεσιν τῆς ἀρχῆς εἰς τὸν Βενιζέλον, διατί τάχα δὲν ἠδύνατο ὁ πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς μίαν γνώμην, ἀφοῦ διὰ τῆς βασιλικῆς πρωτοβουλίας τοῦ ἐδίδετο φιλικῶς τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃ καὶ τοῦ ἐζητεῖτο ἐμμέσως ἡ γνώμη;

Ὅταν δὲ ὁ κ. Σκουλούδης προσεπάθει νὰ πείσῃ τοὺς πρέσβεις ὅτι ὁ Βενιζέλος ὀρθὸν καὶ πρέπον ἦτο ν' ἀναλάβῃ τὴν ἀρχήν, διατί τάχα ὁ ἀείμνηστος Στέφανος Δραγούμης, δὲν ἦτο δυνατὸν, οὐδ' ἐπιτετραμμένον νὰ ἐνεργήσῃ καθ' ὃν τρόπον ἐνήργησε τότε;

Καὶ ἐρωτῶ τὸν κ. Σκουλούδην διατὶ δὲν πιστεύει ὅτι ὁ Δημήτριος Καλλέργης μὲ παρεκάλεσε ν' ἀνακοινώσω ἐμπιστευτικῶς εἰς τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον ὅτι ἂν κληθῇ νὰ σχηματίσῃ κυβέρνησιν;

Ἐν ἦμην τότε πολιτικὸς δημοσιογράφος καὶ ἀνταποκριτὴς ἐν Ἀθήναις τοῦ «Κήρυκος τῆς Νέας Ὑόρκης»; Καὶ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἐν τῇ ζωῇ ὁ ἀλησμόνητος Δημήτριος Καλλέργης, δὲν ζῇ ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνεκοίνωσα τότε τὴν εἴδησιν;

Ἀπορεῖ ὁ κ. Σκουλούδης πῶς ὁ Καλλέργης μοῦ εἶπεν ἐμένα τὰ περίεργα ἐκεῖνα περὶ τῆς δολοφονίας τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ἐνῷ οὐδέποτε εἶπε τέτοια πράγματα καὶ εἰς στενοὺς ἀκόμη συγγενεῖς του! Λησμονεῖ ὅμως ὁ κ. Σκουλούδης ὅτι ὁ Καλλέργης λόγῳ τῶν τότε πολιτικῶν ἀντιθέσεων εἶχε διακόψει τὰς σχέσεις μὲ τοὺς περισσοτέρους τῶν συγγενῶν του καὶ ἰδίως μὲ τὸν κ. Σκουλούδην.

Καὶ ἐρωτῶ:

—Ποῦ εἶνε ὁ φάκελλος τῶν ἀνακρίσεων διὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ βασιλέως; Πῶς καὶ παρὰ τίνος ἐξηφανίσθη;

Ὡς πρὸς τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Διονυσίου Στεφάνου, τῆς μεγάλης ἐκείνης φυσιογνωμίας, ἀνδρὸς ὑπηρετήσαντος τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν, εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ὁποίου πολλάκις ἐσύχναζα τότε διὰ νὰ μὲ διαφωτίζῃ ὁ ἀείμνηστος ἐπὶ τῶν ἑκάστοτε πολιτικῶν ζητημάτων καὶ κρίσεων καὶ κοινοβουλευτικῶν συζητήσεων, τοῦτο ἔχω ν' ἀπαντήσω εἰς τὸν κ. Στέφανον Σκουλούδην· ὅτι τὸ ἀνέκδοτον αὐτὸ τὸ ἤκουσα ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ ἰδίου. Καὶ ἐὰν ὁ εἰπὼν δὲν ζῇ, ζοῦν ὅμως πολλοὶ συγγενεῖς του καὶ φίλοι, οἱ ὁποῖοι εἰς κύκλον τὸ ἤκουσαν ἀπὸ τὸν ἴδιον. Καὶ δὲν ἔχω καμμίαν δυσκολίαν νὰ ἀνακοινώσω ἰδιαιτέρως εἰς τὸν κ. Στέφανον Σκουλούδην τὸ ὄνομα συγγενοῦς τοῦ ἀειμνήστου ἐκείνου ἀνδρὸς ἀκούσαντος τότε τὸ ἀνέκδοτον.

***

Ὡς πρὸς τὸ περίφημον κρυπτογραφικὸν τηλεγράφημα, ὁ κ. Στέφανος Σκουλούδης δὲν τὸ ἀρνεῖται.

Καὶ γράφει ἐν τῇ ἐπιστολῇ του:

«Ἀγνοῶ τίς ἀπέστειλε τὸ τηλεγράφημα ἐκεῖνο, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ μοναὶ γνώμη τότε ἀνεμίγνυεν εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ἐκείνην τὸ ὄνομα γνωστοῦ αὐλικοῦ ἐπιμελητοῦ καὶ ἄλλου τινὸς μεγαλοσχήμου τραπεζίτου...»

Καὶ ἐρωτῶ καὶ πάλιν. Μετὰ τὸ τρομακτικὸν ἐκεῖνο σκάνδαλον, περὶ τοῦ ὁποίου αὐτὸς ὁ κ. Σκουλούδης βεβαιοῖ ὅτι ἐβόα ἡ κοινὴ γνώμη, πῶς ὁ βασιλεὺς ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ παρὰ τὸ πλευρόν του τὸν αὐλικὸν ἐκεῖνον ὅστις κατεσκόπιλωνε τὸ Στέμμα;

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μαζὶ μὲ τὸν κ. Στέφανον Σκουλούδην πρέπει νὰ μάθουν ὅτι ὁ μακαρίτης συνταγματάρχης τοῦ ἱππικοῦ Χρῆστος Γαρδικιώτης Γρίβας, διατελέσας ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως Γεωργίου καὶ ἀγαπῶν πραγματικῶς αὐτὸν καὶ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸ γοητρόν του, τοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν ὅτι ὁ κόσμος φωνάζει διὰ τὸν αὐλικὸν τὸν παίζοντα εἰς τὸ χρηματιστήριον καὶ πιστεύει ὅτι ὄπισθεν τοῦ αὐλικοῦ κρύπτεται ὁ βασιλεύς.

Ποία νομίζετε ὅτι ὑπῆρξεν ἡ στάσις τοῦ βασιλέως;

Ἠνάγκασε τὸν Γρίβαν νὰ παραιτηθῇ.

Μετὰ φιλικῶν αἰσθημάτων
ΣΤΕΦ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ

Ἠμ. Ταχυδρόμος 23 Μαρτίου 1927.

ΤΑΧΥΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

Ἄσπρο ἢ κόκκινο;

Ὅλα τὰ μάτια πέφτουν ἐρωτηματικὰ στὴν κομβιοδόχη τοῦ «Γέρου». —Θὰ εἶνε θυελλώδης ἡ συνεδρίασις ἢ γαληνιαία; Ἐὰν εἶνε κόκκινη ἡ καμέλια, ποῦ στολίζει τὴν κομβιοδόχην τοῦ Δηληγιάννη, ἡ μάχη εἶνε ἀναπόφευκτος καὶ τὸ κυβερνητικὸν στρατόπεδον πυκνοῦται περὶ τὸν Τρικούπην ἢ περὶ τὸν Θεοτόκην.

Ἀκτινοβολεῖ ὁ κύλινδρος τοῦ Κυριακούλη, ἀνεστραμμένος ἐπὶ τοῦ πρὸ τοῦ ἐδωλίου μικροῦ γραφείου. Καπέλο καὶ χαρτοφυλάκιον.

Κομψός, καλοκουμπωμένος, μὲ βῆμα ἀργὸν ὁ «Κόντες». Ἡ χωρίστρα του ἄμεμπτος, τὸ ὑποχείλιον σιγοναδεύεται: Ὁ Θεοτόκης μειδιᾷ. Ὄρθιος εἰς τὸν μεταξὺ τοῦ ἐδωλίου καὶ τοῦ γραφείου στενὸν χῶρον ἐκτελεῖ, μὲ τὴν συνήθη ἁπαλὴν ρυθμικότητα, τὰς κινήσεις τῆς ἀπογαντώσεως. Βγάζει τὰ γάντια του καὶ ἀφήνει τὸ βλέμμα του νὰ πλανᾶται ἐρευνητικὸν εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν κυριῶν. Κάποια γνωστή. Ἕνα μειδίαμα. Καὶ εἰς τὴν μὴ γνωστὴν ἄλλο μειδίαμα.

Θύελλα κανελλόχρωμη ἡ ρεπούμπλικά του. Πυρρόξανθη θύελλα τὰ μουστάκια του καὶ τὰ παχιὰ φρύδια του. Θύελλα κυανῆ τὰ μάτια του. Θύελλα ὅλος, ὁρμᾷ σκιρτῶν καὶ κάθεται ὁ Δημήτριος Ράλλης. Πρὶν καθήσῃ χαιρετᾷ μὲ νευρικὰς κινήσεις ὅσους νομίζει ὅτι πρέπει νὰ χαιρετήσῃ. Καμμία συγκατάβασις ἢ ὑποκρισία. Κάθεται, βγάζει τὴν ρεπούμπλικά του καὶ τὴν πετᾷ ὅπως ὅπως ἐμπρός του. Θύελλα πυρρόξανθη τ' ἀναστατωμένα μαλλιά του.

Μεταξὺ τῶν παραπετασμάτων τῆς δεξιᾶς θύρας ἕνα λευκὸν μεφιστοφελικὸν μοῦσι ὑποτρέμει. Ὁ Μπουφίδης. Πρὶν καθήσῃ θὰ περάσῃ κοντὰ ἀπὸ τὸν Θεοτόκη. Θὰ σκύψῃ καὶ θὰ τοῦ εἰπῇ κάτι στ' αὐτί.

Ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν, ἄλλο μοῦσι, κατάλευκον. Ὁ βαρυπρεπὴς Δραγούμης. Τὸ αὐστηρὸν καὶ πειθαρχικὸν παρελθόν. Ἐκπροσώπησις τοῦ αὐστηροῦ σεβασμιοῦ. Προχωρεῖ ὅπως μέσα εἰς ναόν. Ὁ χαρτοφύλαξ πάντοτε μαζί του καὶ πάντοτε ὀγκώδης.

Ἡ κραυγή. Ὁ Αἴας ὁ Τελαμώνιος. Μακρόχειρ, μακρόπους, μικρόφθαλμος. Περιφέρεται εἰς τὴν αἴθουσαν. Τὰ μάτια του διαρκῆς ἀπειλή. Μορφάζει δυσαρέστως. Τὸ βῆμα τὸν βλέπει καὶ τρέμει μήπως ὀρθωθῇ ἐπ' αὐτοῦ καὶ καθὼς θὰ κινήσῃ τ' ἀτελεύτητα χέρια του, τὸ ἀνατρέψῃ. Ὁ Ἀλεξάκης.

Νέος ἀκόμη ὁ Γούναρης. Ἡ σεμνὴ πεποίθησις. Μόνον πρὸ αὐτοῦ ὁ Δραγούμης λύει τοὺς κόμβους τῆς σοβαρᾶς μορφῆς του. Τοῦ χαμογελᾷ μὲ πατρικὴν στοργήν. Σεμνός, λιτός, μετριόφρων, ὁ ρητορικώτερος τῶν ἑλλήνων, ὁ πολυμαθέστατος τῶν πολιτικῶν. Ὁ τρόμος τῶν στενογράφων, ὁ βιβλοφάγος.

Ὁ ἄρχοντας. Καὶ πρὸς τὸν προεδρικὸν κώδωνα, καὶ πρὸς τοὺς κλητῆρας τῆς Βουλῆς, καὶ πρὸς τὰ θεωρεῖα ἄρχοντας. Ἄνω καὶ κάτου ἄρχοντας ὁ Κόντε Ρώμας.

Ὅλον τὸ πολιτικὸν χθὲς ξαναῆρθε εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ τὰς αἰθούσας τῆς Βουλῆς. Τὸ ἔφερε στὴν καμπούρα του ὁ Τσοκάνης, ὁ διαρκὴς γραφεὺς τῆς Βουλῆς, ὁ εἰσπράκτωρ τῶν βουλευτικῶν ἀποζημιώσεων, τὸ λαγωνικὸν ποῦ ξετρύπωνε τοὺς πατέρας ὅταν ἀπειλεῖτο ἡ ἀπαρτία.

Ἡ Οἰκουμενικὴ Κυβέρνησις ἐπέτρεψε στὸν καμπούρη νὰ ξαναμπῇ στὴ Βουλή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν ἔδιωξεν ἡ ἀνόρθωσις!

Καὶ ἦρθε σύρων ὅλον τὸ κοινοβουλευτικὸν χθὲς, μὲ τὸ ὁποῖον συνέζησε. Πηγὴ ἀναμνήσεων.

ΣΤΑΜΟΣ ΜΠΡΑΝΙΑΣ

Ἑσπερινὴ 2 Ἀπριλίου 1927

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Εἷς βουλευτὴς βενιζελικὸς διὰ τῆς ἀστόχου φράσεώς του προσκάλεσε κατὰ τὴν νυκτερινὴν συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς συζήτησιν περὶ τοῦ παρελθόντος, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε πρὸ παντὸς ν' ἀποφεύγῃ ὁ Βενιζελισμός. Διότι ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃ ὁ κ. Κρεμεζῆς, ὁ ἀναμνησθεὶς τῆς δίκης τοῦ κ. Παπαναστασίου καὶ τῶν φίλων του, δικασθέντων διὰ τὸ γνωστὸν ὑπὲρ τῆς Δημοκρατίας μανιφέστον, ὅτι ἡ δίκη ἐκείνη διεξήχθη νομιμώτατα, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τότε ἰσχύοντος Συντάγματος καὶ τῶν κειμένων νόμων, ὡς εἶχον διεξαχθῇ κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ἄλλαι ὅμοιαι δίκαι καὶ δι' ὁμοίας κατηγορίας. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς δίκης αὐτῆς μέχρι τῆς δίκης τῶν πολιτικῶν Ἀραγούμη, Ράλλη, Ἔσλιν κλπ. δύναται τοῦ περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν νόμου, καὶ τῆς ἄλλης κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Τουρκοεμάδα καὶ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως δίκης καὶ καταδίκης ὑπὸ τῶν στρατοκρατῶν τῶν Ἐξ πολιτικῶν ἀνδρῶν, εἶνε τόσον μεγάλη, καὶ μὲ τόσην ἀτιμίαν ἐστιγμάτισε τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, ὥστε αἰῶνες ὁλόκληροι δὲν θὰ δυνηθοῦν νὰ τὴν ἐξαλείψουν καὶ νὰ ἐξιλεώσουν ἀπέναντι τοῦ Ἔθνους τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου διεπράχθη τὸ ἀνοσιούργημα ἐκεῖνο.

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν ὄχι βουλευτὴς βενιζελικός, ἀλλ' οὔτε ἁπλοῦς πολίτης νὰ ὑπενθυμίζῃ τὸ παρελθὸν αὐτό, τὸ ἀποτελοῦν αἶσχος διὰ τὴν ἑλληνικὴν Δικαιοσύνην, μὴ δυνάμενον νὰ παραβληθῇ οὔτε πρὸς τὴν καταδίκην τοῦ Σωκράτους, οὔτε τοῦ Φωκίωνος, οὔτε τοῦ Δημοσθένους. Μόνον ἡ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων δικαιοτάτη ἄτιμος καταδίκη εἰς θάνατον τῶν 40 Ἑλλήνων στρατηγῶν τῆς Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτό. Ἀλλ' οἱ δικασταὶ ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν Ἕλληνες ὡς οἱ στρατοκράται τοῦ 1922 ἀλλὰ Ρωμαῖοι, ἐπιδιώξαντες τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπέτυχον, ὡς τὴν ἐπέτυχον καὶ οἱ Ἕλληνες δικτάτορες...

Νομίζουν οἱ προτείνοντες τὴν ἐκδίκασιν τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων διὰ τῆς Γερουσίας ὅτι θὰ προλαμβάνωνται εἰς τὸ μέλλον τοιαῦτα ἀνοσιουργήματα κατὰ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Χώρας, ὅταν ἡ Γερουσία ἐκλέγεται καθ' ὃν τρόπον καθιερώνει τὸ νέον Σύνταγμα; Πολὺ ἀμφιβάλλομεν.

Ἑσπερινὸ Ταχυδρόμο
14 Μαΐου 1927

Η ΠΡΟ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΕΛΛΑΣ

ΜΗ ΚΙΝΕΙ ΤΟΝ ΑΝΑΓΥΡΟΝ

Ποῦ ἡ Ἑλλὰς τὴν ὁποίαν εἴχαμεν πρὶν ἐνσκήψει ἐκ Κρήτης ὁ μεγαλοπράγμων «Πατὴρ τῆς Φυλῆς» καὶ ποία ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς ὅπως τὴν κατήντησαν οἱ δεκαπενταετεῖς πειραματισμοὶ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς σχολῆς του δὲν εἶνε εὔκολον νὰ καθορισθῇ οὔτε εἰς μίαν οὔτε εἰς πολλὰς στήλας ἐφημερίδος. Διὰ τὴν ἔρευναν τῆς μακρᾶς, θολῆς καὶ περιπετειώδους περιόδου τὴν ὁποίαν διήνυσεν ἡ Ἑλλὰς τελευταίως θὰ γραφοῦν τόμοι πολλοί. Ὁ δὲ ἀνώνυμος ἀρθρογράφος ὁ ὁποῖος ἀνέλαβεν εἰς τὸν πενιχρὸν χῶρον δύο ἄρθρων ἐφημερίδος νὰ συνοψίσῃ τὰ συμπεράσματα τῆς ἱστορίας ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ Βενιζέλου, παρ' ὅλον τὸν δογματικὸν τόνον μὲ τὸν ὁποῖον ὁμιλεῖ, δὲν δικαιοῦται νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἐσεβάσθη τὴν σοβαρότητα τῆς στήλης ἀφ' ἧς ἐνεφανίσθη. Ἐὰν ἡ πρόθεσίς του ἦτο νὰ προκαλέσῃ συζητήσεις προωρισμένας νὰ προλειάνουν τὴν ἐνεργὸν ἀνάμιξιν τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου εἰς τὴν πολιτικὴν—καὶ αὐτή, ἀναμφιβόλως, ἦτο ἡ πρόθεσίς του—ἠδύνατο νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπόν του διὰ μέσων ὀλιγώτερον ἀφελῶν. Διότι ἀποτελεῖ ἀφέλειαν, τὴν ὁποίαν μόνον ἡ ἔλλειψις πάσης ἱστορικῆς μορφώσεως δύναται νὰ δικαιολογήσῃ, ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ προβενιζελικὴ ζωὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦτο «ἀβράνεια καὶ φλυαρία τῶν καφενείων» μόνον, ὅτι «ἡ Βουλὴ ἐσήμαινε κωλυσιεργίαν καὶ σταφιδικὸν ζήτημα», ὅτι «πέντε ἄνθρωποι μὲ πέντε σανίδας διερχόμενοι ἐνώπιον τῆς Βουλῆς ἔριπτον παταγωδῶς τὴν Κυβέρνησιν» ὅτι «εἴμεθα ἀκίνητοι ὡς ἐθνικὴ ζωὴ» καὶ «κατεδιώκαμεν τοὺς προαιωνίους ἐχθρούς μας ἀπὸ τὰ παραπέτα τῶν πανηγυρικῶν ἐξωστῶν ἑκάστην 25ην Μαρτίου», ὅτι «ὁ στρατός μας ἐσατυρίζετο εἰς τὰς κωμωδίας», ὅτι «ἐγνωρίζαμεν τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τοὺς Ἄτλαντας» καὶ «ὅτι αἱ φιλοδοξίαι μας μόλις ἔφθαναν εἰς τὰ

(ονέκεια Ἑλληνικὸς Ταχυδρόμος 14 Μαΐου 1927) 53

παραμεθοριακὰ φυλάκια τοῦ Δερβὲν—Φούρκα». Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἀπελευθερώσεώς του τὸ Κράτος δὲν ἀπέστη οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τοῦ ἐθνικοῦ του καθήκοντος. Ἀπέβλεψε δὲ ἀνέκαθεν ἡ Ἑλλὰς ὡς Κράτος εἰς τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐθνικῶν μας ἐπιδιώξεων εἰς τὴν εὐρυτάτην αὐτῶν ἔκτασιν, οὐδέποτε λησμονήσασα ὅτι εἶνε ἡ νόμιμος κληρονόμος τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας. Ἐὰν διεπράχθησαν σφάλμαματα καὶ ἐὰν ἐπῆλθον ἐθνικαὶ ἀτυχίαι κατὰ τὸ παρελθόν, τὰ σφάλματα καὶ αἱ ἀτυχίαι αὐταὶ ὠφείλοντο οὐχὶ εἰς τὴν ἀτροφίαν ἀλλὰ εἰς τὸν ὑπερπλεονασμὸν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος.

Μήπως δὲν εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ πρῶτος Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων παρέχων τὴν πανηγυρικωτέραν δυνατὴν ἔκφρασιν εἰς τὸ θερμαῖνον πᾶσαν ἑλληνικὴν καρδίαν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἐθνικὸν ἰδεῶδες, ἐπωφελήθη τῆς πρώτης παρουσιασθείσης εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ κατὰ τῷ 1833 ἤδη τὴν Σμύρνην, ὅπου παρέμεινεν ἐπὶ ἡμέρας, ἀποθεωθεὶς ἀπὸ τοὺς ὁμογενεῖς μας καὶ μεταδώσας οὕτω ῥίγη ἀνεξαλείπτων συγκινήσεων εἰς τὰ ἑκατομμύρια τοῦ ὑποδούλου γένους; Καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ ἀμφισβητηθῇ ὅτι αἱ ἐπανειλημμένως ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως ἐπιτευχθεῖσαι ἀναιμωτεὶ ἐδαφικαὶ ἐπεκτάσεις τῆς Χώρας ὑπῆρξαν τὸ ἀποτέλεσμα συνετῆς καὶ ἀθορύβου ἀλλὰ ὄχι ὀλιγώτερον διὰ τοῦτο ἀνενδότου καὶ ἐμπνευσμένης ἐθνικῆς προσπαθείας;

Καὶ ἔχει δικαίωμα οἱοσδήποτε Ἕλλην νὰ λησμονῇ ὅτι τόν θριαμβικὸν πρόλογον τῶν βαλκανικῶν πολέμων τῆς Ἑλλάδος ἀποτελεῖ ὁ ὡραῖος μακεδονικὸς ἀγὼν—ἔργον τοῦ προβενιζελικοῦ Κράτους;

Καὶ ἡ κολοσσιαία δημιουργικὴ προσπάθεια τοῦ Τριούπη; Καὶ ὁ στρατιωτικὸς ἐξοπλισμὸς τῆς Χώρας τὸν ὁποῖον ἐξησφάλισεν ἡ πρόνοια τοῦ ἀξίου διαδόχου τοῦ κόμματός του καὶ συνεχιστοῦ τοῦ ἔργου του Γεωργίου Θεοτόκη; Καὶ ἔπειτα, ὅλη ἡ ἄλλη μακρὰ καὶ ἀγωνιώδης προπαρασκευὴ τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων διὰ τὴν μεγάλην στιγμὴν—ἡ προπαρασκευὴ εἰς τὴν ὁποίαν συνεισέφεραν τὸν ἱδρῶτα των καὶ τὸ αἷμα των ἀγογγύστως γενεαὶ γενεῶν καὶ ἀπὸ τοὺς χυμοὺς τῆς ὁποίας ἐβλάστησεν ὡς ὥριμος καρπὸς τὸ ἐθνικὸν κλέος τοῦ 12—13; Πρέπει, λοιπόν, νὰ λάβωμεν ἀνὰ χεῖρας τὸν γνωστὸν σπόγγον τῆς λήθης καὶ νὰ σβύσωμεν ὅλα τὰ τίμια ὀνόματα καὶ ὅλας τὰς γενναίας πράξεις μιᾶς ἑκατονταετίας, διὰ νὰ καταλάβη τὴν θέσιν των ἓν καὶ μόνον ὄνομα—τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ἐλευθερίου Βενιζέλου;

Ἀλλὰ οἱ εὐάριθμοι πλέον θαυμασταὶ τοῦ «πατρὸς τῆς Φυλῆς» ἂς μὴν ἀνησυχοῦν. Ἡ ἱστορία ἡ ἑλληνικὴ δὲν θὰ λησμονήση ποτὲ τὸ ὄνομά του. Καὶ δὲν θὰ λησμονήση ποτὲ τὰς πράξεις του.

Θὰ ἐνθυμῆται πάντοτε ὅτι τὴν Βουλὴν τῶν καλῶν ἡμερῶν τῆς Ἑλλάδος ἐντὸς τῆς ὁποίας ὄχι μόνον τὸ σταφιδικὸν ἀλλὰ πάντα τὰ προβλήματα τῆς Χώρας συνεζητοῦντο διὰ τοῦ λόγου, τὴν μετέβαλεν αὐτὸς εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Λαζάρων, ἡ ὁποία κατέστησε νόμον της τὸ φάσγανον τοῦ Παύλου Γύπαρη καὶ εἰς αἴθουσαν εἰδικοῦ δικαστηρίου πρὸ τοῦ ὁποίου παρήλασαν κατηγορούμενοι ἐπὶ ἐσχάτη προδοσίᾳ ὁ Δημήτριος Ῥάλλης καὶ ὁ Στέφανος Δραγούμης καὶ ἀκόμη εἰς αἴθουσαν Στρατοδικείου τὸ ὁποῖον ἐδίκασε καὶ κατεδίκασε διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν τὸν Κωνσταντῖνον Ἔσλιν καὶ τέλος εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἄλλου ἐκείνου Στρατοδικείου τὸ ὁποῖον ἔστειλεν εἰς τὸν θάνατον τοὺς ἕξ.

Θὰ ἐνθυμῆται πάντοτε ὅτι τὰς Κυβερνήσεις τῶν καλῶν ἡμερῶν τῆς Ἑλλάδος αἱ ὁποῖαι ἦσαν τόσον εὐαίσθητοι εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς κοινῆς γνώμης ὥστε νὰ σπεύδουν νὰ ἀπέλθουν τῆς Ἐξουσίας καὶ ἐπὶ τῇ ἁπλῇ ὑπονοίᾳ ὅτι τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ ἐστράφη ἐναντίον των, διεδέχθησαν αἱ Κυβερνήσεις αὐτοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς Σχολῆς του αἱ ὁποῖαι εἰς τὰς θελήσεις τῆς Κοινῆς Γνώμης ἐσυνείθισαν νὰ ἀντιτάσσουν τὰς θελήσεις τῶν Λόχων τῆς Ἀσφαλείας καὶ τῶν Δημοκρατικῶν Ταγμάτων εἰς δὲ τὴν ἀθώανσανίδα τοῦ Λαοῦ νὰ ἀπαντοῦν μὲ τὰ μυδραλλιοβόλα τῶν πραιτωριανῶν των καὶ τὰ μουσκέτα τῶν ἐκτελεστικῶν των ἀποσπασμάτων.

Θὰ ἐνθυμῆται πάντοτε ὅτι τὴν ἀκοίμητον ἐθνικὴν πίστιν ἡ ὁποία ἐφλόγιζε ἄλλοτε τὰ στήθη ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐξέσπα εἰς ὑψηλὸν πατριωτικὸν κήρυγμα ἑκάστην 25ην Μαρτίου τὴν κατήντησεν αὐτὸς πρόφασιν τυχοδιωκτικῶν περιπετειῶν διὰ νὰ τὴν καταντήση εἰς τὸν ἐθνικὸν μαρασμὸν καὶ τὴν σημερινὴν ἐξουδένωσιν.

Θὰ ἐνθυμῆται ὅτι τὴν λαχτάραν τῶν ἐλευθέρων ἑλλήνων διὰ τὴν τύχην τοῦ ὑποδούλου Γένους τὴν ἡρμήνευσεν αὐτὸς διὰ τῆς πολιτικῆς τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν ὅπως τὴν ἐξαργυρώση κατόπιν διὰ τῶν ἐκλογικῶν σφαιριδίων τῶν προσφύγων.

Θὰ ἐνθυμῆται ὅτι εἰς τὴν εὐγενῆ πατριωτικὴν φλυαρίαν τῶν καφενείων, τῆς καλῆς μας ἐποχῆς, ἔδειξεν αὐτὸς τὸν δρόμον ὁ ὁποῖος ὡδήγει πρὸς τὰ μυστικὰ γραφεῖα τῆς ξένης προπαγάνδας καὶ κατασκοπείας καὶ ἐκεῖθεν πρὸς τὸ Κερατσίνι.

Θὰ ἐνθυμῆται ὅτι τὸν ἑνιαῖον ἐθνικὸν στρατὸν τὸν μετέβαλεν αὐτὸς εἰς στρατὸν μεξικανῶν «παραγόντων».

Θὰ ἐνθυμῆται ὅτι εἰς τὴν Εὐρώπην τὴν ὁποίαν ἐγνώριζεν ἡ Ἑλλὰς τῶν καλῶν μας ἡμερῶν ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς Ἄτλαντας ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ θερμότατα φιλελληνικὰ αἰσθήματά της ΠΡΟΣΕΦΕΡΕΝ ΑΥΤΟΣ ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΨΕΥΔΟΥΣ ΑΠΟΠΕΙΡΑΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΠΡΕΣΒΕΙΑΣ ΜΕ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΕΖΗΤΗΣΕ ΝΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΗ ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΗΣ. Καὶ ὅτι τὴν ἀκατανόμαστον ταύτην πρᾶξιν συνεπλήρωσε μὲ τὸ τελεσίγραφον τοῦ ἀποκλεισμοῦ της μὲ τὰς μιαράς του χεῖρας καὶ μὲ τὸ αἷμα τὸ χυθὲν, τῇ ἀτρήτῳ μερίμνη του, κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως.

Θὰ ἐνθυμῆται... Ἀλλὰ εἶνε προτιμώτερον νὰ παύσωμεν κινοῦντες τὸν ἀνάγυρον τῶν φρικτῶν τούτων ἀναμνήσεων τὰς ὁποίας θὰ ἦτο εὐτύχημα διὰ τὴν τιμὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ διὰ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὀνόματός της ἐὰν ἠδύνατο καὶ ἡ Ἱστορία ἀκόμη νὰ λησμονήση. Ἂς ἀπομακρύνωμεν τὰς φρικτὰς ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν σκέψιν μας διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ Ἑλλὰς ἐὰν εἶνε δυνατὸν ἀπὸ τὸν τρομερὸν Ἐφιάλτην ὅστις ἀπειλεῖ πλέον αὐτὴν τὴν ὕπαρξίν της. Οἱ δὲ ὀλίγοι ἢ καὶ πολλοὶ ἔστω θαυμασταὶ τοῦ μοιραίου ἀνθρώπου ἂς ἀναζητήσουν ἄλλον τρόπον ὀλιγώτερον ἀφελῆ καὶ περισσότερον τίμιον διὰ νὰ ἀφυπνίσουν τὸ ἐνδιαφέρον τῆς δημοσίας γνώμης περὶ τὸ στυγερόν του πρόσωπον.

Ο] ΕΠΙΛΑΧΩΝ

54

ΖΥΘΟΣΦΙΞ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1914 Άριθ.

Ο
"ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣΦΙΞ

Άπόσπασμα "ΕΛΕΥΘ. ΒΗΜΑΤΟΣ"
Χρονολογία 19.11.1907

ΚΟΣΜΟΣ

ΠΟΤΗΣ ΑΔΙΑΦΟΡΟΣ ΠΕΙΛΗΣ ΝΕΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ ΣΜΟΣ ΑΓΓΛΙΑΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ κ. ΟΥΕΛΣ

Ό εύτυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν εἶχε ἰδέαν ποῦ βαδίζει ὁ κόσμος! Τυχερὸς ἄνθρωπος! Τοῦ εὔχομε νὰ μὴ τὸ μάθῃ ποτέ.

Πολὺ ὀλίγοι ἄνθρωποι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Diphenol Chloroarsine.

Ἀμφιβάλλω ἂν μέσα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ διεσκέδαζαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν στὴν ἀκροθαλασσιά, ὑπῆρχε ἔστω καὶ ἕνας, ὅστις θὰ ἦτο πιθανὸν νὰ ἐδιάβασε τὸ θαυμάσιον κεφάλαιον τοῦ βιβλίου τοῦ στρατηγοῦ Κένουορθυ περὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν μάχην, ἢ τὸ κεφάλαιον τοῦ ἰδίου βιβλίου περὶ τοῦ ἐναερίου πολέμου καὶ ὁ ὁποῖος συνεπῶς θὰ ἔμαθε τί εἴδους ἡδοναὶ ἀναμένουν ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον ἡ τύχη θὰ στείλῃ κατὰ τὸν προσεχῆ πόλεμον μίαν πνοὴν τῆς diphenol-chloroarsine. Τὸ παρασκεύασμα τοῦτο σερβίρεται διὰ μιᾶς ἀεροπορικῆς βόμβας ὑπὸ τύπον ἑνὸς καπνοῦ ὁ ὁποῖος δύναται νὰ διαπεράσῃ τὰς περισσοτέρας ἀντιασφυξιογόνους προσωπίδας, αἱ ὁποῖαι ἐφευρέθησαν μέχρι τοῦδε. Ἰδοὺ τί λέγει περὶ αὐτῶν τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ χημικοῦ πολέμου τοῦ ἔτους 1926 τὸ ὁποῖον ἐπικαλεῖται ὁ στρατηγὸς Κένουορθυ:

«Εἰς τὸν ἄνθρωπον προκαλεῖται ἕνας ἐλαφρὸς καὶ περαστικὸς ρινικὸς ἐρεθισμὸς εὐθὺς ὡς ἐπέλθῃ ἐπὶ πέντε λεπτὰ ἐπαφὴ μὲ ἕνα μέρος diphenol cloroarsine εἰς διακόσια ἑκατομμύρια μέρη ἀέρος· αὐξανομένης τῆς διαλύσεως ἡ σοβαρότης τοῦ ἐρεθισμοῦ αὐξάνεται, καὶ παρουσιάζεται ἐνωρίτερον.

»Διακριτικὰ συμπτώματα παράγονται ἀνεπαφῇ ἑνὸς μέρους diphenol εἰς πεντήκοντα ἑκατομμύρια μέρη ἀέρος· δέον δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ διάλυσις αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ ἔσχατον ὅριον τῆς ἀνοχῆς

τῶν κοινῶν ἀνθρώπων, προκειμένου περὶ ἐπαφῆς διαρκούσης πέντε λεπτά. Μία διάλυσις ἑνὸς μέρους diphenol εἰς δέκα ἑκατομμύρια ἀέρος καθιστᾷ ἄχρηστον, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὸν στρατιώτην ἐντὸς ἑνὸς λεπτοῦ, λόγῳ τοῦ πόνου καὶ τῆς τραχῆς τὴν ὁποίαν προκαλεῖ· μετὰ δύο δὲ, ἢ τρία λεπτὰ τὰ φαινόμενα τοῦ πόνου συνοδεύονται καὶ ὑπὸ ἀηδίας καὶ ἐμέτου. Τὸ παρασκεύασμα αὐτὸ ἔχει τοιαῦτα συστατικὰ ὥστε τὸ θῦμα δὲν δύναται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασίν του νὰ ἀνεχθῇ προσωπίδα».

Ἐπεύδει λοιπὸν νὰ τὴν πετάξῃ καὶ τότε τὰ ἄλλα ἀέρια, τὰ θανατηφόρα, τὰ ὁποῖα ἔχουν διασκορπισθῇ προηγουμένως ἐπιφέρουν τὸ προβούμενον ἀπο-

λογισμὸς τῆς δράσεως τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν καὶ ἀποτελεῖ πλήρη ἀπόδειξιν τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ σφαλερῶς καταρτισθεῖσα καὶ κακῶς ὑποστηριχθεῖσα συνέλευσις, ἀπεθαρρύνθη περισσότερον ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ σταδίου της.

Ὡς ὄργανον λύσεως μικροτέρων διεθνῶν διαφορῶν, τῶν ὁποίων τὴν λύσιν ἐπιθυμοῦν τὰ ἐνδιαφερόμενα κράτη, εἶνε βεβαίως πολὺ χρήσιμος ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἀλλὰ ὡς ἐγγύησις διὰ σοβαρότερα διενέξεις δὲν παίζει κανένα ρόλον.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον ἄχρηστος· εἶνε κάτι περισσότερον: εἶνε ἐπικινδυνος· διότι πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν εἶνε πεπεισμένοι ὅτι ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν εἶνε ἕνα εἶδος προφυλακτικοῦ κατὰ τοῦ πολέμου, καὶ νομίζουν ὅτι, ἐφ' ὅσον πληρώνουν τὰς συνδρομάς των τακτικὰ εἰς τὸν τοπικὸν σύλλογον τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν καὶ παρακολουθοῦν μίαν διάλεξιν ἢ ἕνα «γκάρντεν-πάρτυ» ὑπὸ τὴν προστασίαν του, ἔκαμαν ὅ,τι δύναται λογικῶς νὰ ἀπαιτηθῇ ἀπὸ αὐτοὺς πρὸς ἐξασφάλισιν αἰωνίας εἰρήνης ἐπὶ τοῦ κόσμου. Ἐπὶ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν ἐπενεργεῖ ὡς ἕνα βλαβερὸν ναρκωτικόν. Θὰ εἰργάζοντο ἀσφαλῶς πολὺ δραστηριώτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον κατὰ τῶν παρασκευαζόντων τὸν πόλεμον, ἂν δὲν ἐδημιουργεῖτο εἰς τὴν ψυχὴν των μία ἀπατηλὴ ἐντύπωσις ἀσφαλείας, ὀφειλομένη εἰς τὴν ὕπαρξιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν.

Τι πρέπει νὰ γίνῃ

Ἀλλ' ὅταν ἔφθασα εἰς τὸ 19ον κεφάλαιον τοῦ βιβλίου, ὅπου ὁ συγγραφεὺς μᾶς λέγει τί πρέπει νὰ γίνῃ, π ρατηρησα, ὅπως εἶπα καὶ πρίν, μίαν μικρὰν ἀδυναμίαν εἰς τὸν τόνον τῆς φωνῆς τοῦ συγγραφέως. Ὁ στρατηγὸς Κένουορθυ εἶνε ὑπὲρ τῆς γνώμης νὰ σχηματισθῇ μία συμμαχία μὲ σκοπὸν τὴν κατάργησιν τοῦ πολέμου· προσθέτει δὲ σαφέστερον, ὅτι συγκεκριμένως, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ὁλλανδία καὶ ἡ Ἑλβετία θὰ ἠδύναντο αὔριον ἂν ἤθελαν νὰ ἐμποδίσουν ὅλην τὴν λοιπὴν ἀνθρωπότητα νὰ πολεμήσῃ, νὰ τὸ κατ ρθώσ υν. Διότι αὐτὰ τὰ τέσσαρα κράτη «ἔχουν εἰς χεῖρας των ὅλα τὰ οἰκονομικὰ νήματα τοῦ κόσμου. Ἕνα ἔθνος, διασπὼν τὴν εἰρήνην, δὲν δύναται νὰ ἐλπίσῃ εἰς οἱανδήποτε οἰκονομικὴν βοήθειαν ἂν αὐτὰ τὰ τέσσαρα ἔθνη τὸ μπο ϋκοττάρουν. Μεταξὺ αὐτῶν, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἡ Ὁλλανδία ἔχουν εἰς χεῖρας των τὰς μεγαλειτέρας πηγὰς τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς πετρελαίου, ἐνῶ δὲ ἡ Ρωσσ α διαθέτει πετρέλαια πλὴν αὐτῶν, εἰς μεγάλην κλίμακα. Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ὁλλανδία κατέχουν ὅλας τὰς πηγὰς τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς καουτσούκ. Ἐπίσης ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ἀμερικὴ διαθέτουν τὸ μέγιστον μέρος τῶν παγκοσμίων πηγῶν βάμβακος καὶ χαλκοῦ· μόνον ἡ Ρωσσία παράγει, πλὴν αὐτῶν, βάμβακα καὶ χαλκὸν, ἀλλὰ εἰς μικροτέρας ποσότητας. Ἡ Ἀγγλία, ἡ Γαλλία καὶ τὸ Βέλγιον, ἂν προσχωρήσουν, ὅπερ εἶνε λίαν πιθανὸν διαθέτουν τὸ μέγιστον μέρος τῆς παραγωγῆς τῶν ἐδωδίμων προϊόντων τῶν τροπικῶν.

»Τέλος τὸ πλεῖστον τῆς παραγωγῆς μαλλιοῦ καὶ ζαναροκαλάμου εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῆς βρεττανικῆς αὐτοκρατορίας.

»Οὕτω, ἄνευ χρημ των, πετρελαίου, βάμβακος, μαλλιοῦ, καουτσούκ, χαλκοῦ, λευκοσιδήρου καὶ ἐδωδίμων, πόλεμος ὑπὸ τὰς συγχρόνους συνθήκας τῶν πολέμων, θὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ὡσαύτως, μία μεγάλη ἀναλογία τῆς παραγωγῆς κρέατ ς καὶ σίτου ὅλου τοῦ κόσμου θὰ εὑρίσκεται εἰς χεῖρας τῆς ἀνωτέρω ὁμάδος τῶν εἰρηνοποιῶν κρατῶν. Δὲν συμφέρει νὰ εἰσέλθωμεν εἰς διαφόρους δυσκόλους περιπλοκὰς, διὰ νὰ ἀνακαλύψωμεν ποῖαι εἶνε αἱ ἑκάστοτε ἐπιτιθέμεναι δυνάμεις, ἢ ποῖος εἶνε ὁ ἔνοχος εἰς κάθε πόλεμον. Διότι ἐνεργοῦντες οὕτω, δὲν κάνομεν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ συσκοτίζωμεν ἔτι μᾶλλον τὴν λύσιν».

Δὲν ἔχομεν λοιπὸν παρὰ νὰ «πατήσωμεν πόδι» ὅλοι μαζὶ καὶ νὰ εἴπωμεν: «ἂς παύσουν πλέον οἱ πόλεμοι» καὶ νὰ παύσουν ἀμέσως.

Αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα τοῦ συγγραφέως εἶνε ὄντως θαυμάσιον. Θὰ μποροῦσε θαυμάσια νὰ ὑπαγορευθῇ ὡς ἄσκησις ὀρθογραφίας εἰς οἱονδήποτε σχολεῖον τοῦ ἀγγλοφώνου κόσμου. Ἡμεῖς, καὶ μόνον ἡμεῖς, δυνάμεθα νὰ καταργήσωμεν ριζικῶς τ ν πόλεμον.

Ἀλλὰ ποῖοι εἴμεθα αὐτοὶ οἱ «ἡμεῖς»; Ἡ Ἀμερικὴ, ἡ μεγάλη Βρεττανία, ἡ

H. G. WELLS

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ 1821 ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ 1909

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑ ΤΟ «ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ»
ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΣΠΡΕΑ

23ΟΝ (ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ)

ΚΡΗΤΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Παραλλήλως πρὸς τοὺς περισπασμοὺς τοῦ ἀμυντικοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ἀγῶνος καὶ τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν διαμάχην τῶν κομμάτων συνυπῆρχε καὶ συνετάρασσε τὴν Ἑλλάδα τὸ Κρητικὸν ζήτημα διὰ τῆς νέας αὐτοῦ φάσεως.

Τὸ Κρητικὸν εἶχε προκύψῃ ἐκ τῆς ἀντιθέσεως τῶν ἀντιλήψεων τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης σύμβουλον αὐτοῦ Ἑλ. Βενιζέλον. Ἡ ἀντίθεσις ἐβλάστησεν ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν ἀντιλήψεων ἐπὶ τοῦ πολιτεύματος τῆς νήσου. Ὁ Ἑλ. Βενιζέλος ἐπίστευεν ὅτι ἐὰν ἡ νῆσος, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς πρώτης περιόδου τῆς Ἀρμοστείας ἐτίθετο ὑπὸ αὐτονομίαν μὲ αἱρετὸν ἀπὸ τοὺς νησιώτας διοικητὴν ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ Σουλτάνου, ἠδύνατο ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ νὰ πραγματοποιήσῃ εὐχερέστερον τὴν ἕνωσιν. Ἦτο προφανὲς ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης σύμβουλος τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου διετέλει κατὰ τὴν παγίωσιν τῶν ἀντιλήψεων τούτων, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὅρων καὶ τῶν γεγονότων τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ προϊδέπε μετὰ πεποιθήσεως πρὸς τὸ ἑνωτικὸν τέρμα διὰ τῆς αὐτονομίας καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἡγεμονίας.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΚΡΗΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Τὰ ἐν Κρήτῃ ἐξελίσσοντο ὁμαλῶς κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη τῆς Ἀρμοστείας. Περισωθεῖσα ἀπὸ τῶν τόσων συμφορῶν ἡ πολυπαθὴς νῆσος διὰ τῶν προσωπικῶν ἐνεργειῶν τοῦ Γεωργίου Α' ἐν Πετρουπόλει καὶ Λονδίνῳ εἰς «Αὐτόνομον Πολιτείαν» ὑπὸ τὴν ὑπατον ἁρμοστείαν τοῦ βασιλόπαιδος Γεωργίου, ἤρξατο ἐπιδεικνύουσα ἐξαίρετον τάσιν πρὸς φιλονομίαν. Τὰ μίση τοῦ παρελθόντος, αἱ διαμάχαι, αἱ φιλαρχίαι καὶ αἱ κακαὶ ἕξεις μακρᾶς ἀναρχίας ὑπεστάλησαν πρὸ τῆς ἀνατολῆς νέου πολιτικοῦ βίου ὑποσχομένου ἰσοπολιτείαν, ἀνεξαρτήτως δὲ θρησκεύματος οἱ Κρῆτες ἐνεφάνισαν τὴν παρήγορον διανοητικότητα τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις τῆς εἰρηνικῆς συμβιώσεως ὡς τέκνα μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πατρίδος. Μικρὸν μετὰ τὴν ἄφιξιν εἰς Κρήτην (9 Δεκεμβρίου 1898) ὁ Γεώργιος προέβη εἰς τὴν σύστασιν δεκαεξαμελοῦς ἐπιτροπῆς εἰς ἣν ἀνετέθη ἡ ἐκπόνησις καὶ ὁ καταρτισμὸς τῆς νομοθετικῆς ἐργασίας, ἥτις θὰ ὑπεβάλλετο ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς μελλούσης νὰ συνέλθῃ Κρητικῆς συνελεύσεως καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας ἤθελε βασισθῇ ἡ λειτουργία τῆς αὐτονόμου πολιτείας. Τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἐξελέγησαν ἐπιμελῶ, ἀληθῶς δὲ συνεκροτήθη αὕτη ἐκ τῶν ἐπιλέκτων, ἀνεξαρτήτως κόμματος καὶ θρησκεύματος. Ἡ ἐπιτροπὴ συνεκροτήθη (25 Δεκεμβρίου) ἐκ τῶν Ι. Σφακιανάκη ὡς προέδρου καὶ τῶν μελῶν Ἑλ. Βενιζέλου, Κων. Φούμη, Μίνωος Ἡσυχάκη, Μεχμὲτ Πετεινάκη, Νεσιμὴ Φαρφουράκη, Χαρ. Πολογεώργη, Φραντζῆ Φραντσεσκάκη, Μανούσου Κουντούρη, Ἐμμ. Ζαχαράκη, Στιλ. Φωτάκη, Ἀλῆ Βεϊσάκη, Ἀντωνίου Χατζηδάκι, Δαυὶδ Ξανθουδίδου, Χασὰν Σκυλιανάκη καὶ Νικ. Γιουμαλάκη. Παραλλήλως πρὸς ταύτην συνεστήθη καὶ ἑτέρα ἐπιτροπὴ ἀποκλειστικὸν προορισμὸν ἔχουσα τὴν προπαρασκευὴν τῶν δικαστικῶν νομοσχεδίων. Συνεστήθη τὴν 21 Δεκεμβρίου ἐκ τῶν Γεωρ. Πλουμίδου, Πέτρου Φούμη, Νέσ. Φαρφουράκη καὶ Ἐμμ. Πολυχρονίδου, ἐτέθη δὲ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Ἰωάν. Σκαλτσούνη. Θερμουργὸς ὀφείλει νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ περίοδος ἀλλὰ καὶ σώφρων τοῦ ἀνορθωτικοῦ ἐν Κρήτῃ ἀγῶνος κατὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς συγκροτήσεως καὶ τῆς λειτουργίας τοῦ νέου ὑπὸ τὸν Γεώργιον καθεστῶτος. Οἱ Κρῆτες, οἱ τέως δυσπειθάρχητοι πολεμισταὶ καὶ πολῖται ἀναρχούμενοι, τοὺς ὁποίους διήρουν βαθύτατα μίση φιλοπροστίας, ἐμάσιζον δὲ ἕξεις κάκιαι, ἡμιλῶντο ἤδη εἰς ἐκδηλώσεις πολιτικῆς συνειδήσεως καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα πολιτῶν εὐνομουμένης χώρας.

Πολῖται καὶ ἀγρόται ἐτάχθησαν φρουροὶ τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας ἐν ταῖς πόλεσιν ἐν τῇ ὑπαίθρῳ, τὰ ἀδικήματα κατέπαυσαν ἀπανταχοῦ τῆς νήσου καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ ἀσχημίαι καὶ ἀταξίαι ἐξηφανίσθησαν, ἐνεφάνισε δὲ ἡ Κρήτη τὸ συγκινητικὸν θέαμα λαοῦ ὅστις ἀνέτρεπε διὰ τῶν πραγμάτων τὴν σωρείαν τῶν ἐναντίον αὐτοῦ συκοφαντιῶν καὶ ὕβρεων τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀπελευθερωτικῆς του ὑποθέσεως. Οὕτω αἱ μέριμναι τοῦ Γεωργίου καὶ τῶν προσωρινῶν αὐτοῦ συμβούλων διὰ τὸν ἀφοπλισμὸν τῶν κατοίκων τῶν πόλεων καὶ τῆς ὑπαίθρου, τὴν παλινόστησιν τῶν προσφύγων Ὀθωμανῶν καὶ τὴν διοργάνωσιν τῆς χωροφυλακῆς, ζητημάτων προεχόντων, οὐδὸ ὡς π οσέκοψαν ἐπὶ σοβαρῶν ἐμποδίων ἀλλ' ἀπέδωσαν ταχέως ἐξαίρετα ἀποτελέσματα.

Τὴν 9ην Ἰανουαρίου ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐπισήμῳ ἐφημερίδι τῆς κρητικῆς πολιτείας τὸ διάταγμα «περὶ συγκροτήσεως τῆς κρητικῆς συνελεύσεως» καὶ προεκηρύχθησαν αἱ ἐκλογαὶ τῶν πληρεξουσίων διὰ τὴν 24ην Ἰανουαρίου. Διὰ τοῦ διατάγματος τὰ μέλη ὡρίσθησαν εἰς ἑκατὸν τριάκοντα ὀκτὼ χριστιανοὺς καὶ πεντήκοντα Μουσουλμάνους, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸν χριστιανικὸν καὶ μουσουλμανικὸν πληθυσμὸν τῆς νήσου κατὰ ψυχ ς, διεκανονίσθησαν δὲ σαφῶς αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐκλογῆς ἀνὰ τὴν νῆσον ὡς καὶ τὰ δικαιώματα καὶ αἱ ὑποχρεώσεις ἐκλογέων καὶ ἐκλεξίμων. Αἱ ἐκλογαὶ διεξήχθησαν κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν ἐν παραδειγματικῇ εὐταξίᾳ· τὴν δὲ 2αν Φεβρουαρίου ἡ δεκαεξαμελὴς ἐπιτροπὴ προέβη εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν παρὰ τῇ συνελεύσει πληρεξουσίων, ἥτις ἐποιήσατο τὴν πρώτην αὐτῆς συνεδρίασιν τὴν 9ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐν τῷ δημοσίῳ κατασκήματι τοῦ δημοτικοῦ κήπου Χανίων.

ΟΙ ΚΡΗΤΕΣ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΙ

Οἱ ἀνακηρυχθέντες πληρεξούσιοι ἦσαν οἱ ἑξῆς:

Σελίνου: Κ. Φούμης, Π. Φούμης, Στυλ. Παπαντωνάκης, Ν. Βαλάκης, Ἀρ. Κριάρης, Ἐμμ. Σειραδάκης. **Κισσάμου**: Ἀντ. Ἀνθούσης, Ἀχ. Ξυλινάκης, Ἐμμ. Μαρκαντωνάκης, Παν. Πατινιωτάκης, Νικ. Μαλανδράκης, Στέφ. Ψαρουδάκης. **Κυδωνίας**: Νικ. Πιστολάκης, Κωνσ. Νυστεράκης, Ἀντ. Κατζουράκης, Ἀντ. Βολανάκης, Χαρ. Πλαϊδάκης. **Πόλεως Χανίων**: Ἑλ. Βενιζέλος, Ἐμμ. Μουντάκης, Μίνως Ἡσυχάκης, Νικ. Ζουρίδης, Στυλ. Κολοκυθᾶς, Γεώργ. Φούμης. **Ἀποκορώνου**: Ἰωσὴφ Λεκανίδης, Ἑλ. Χριστουλάκης, Νικ. Γ. Παπαδάκης, Ἐμ. Πανηγυράκης, Γεώρ. Μυλονογιαννάκης. **Ἀναγνώστης Γυγονῆς. Σφακίων**: Μανοῦσος Κουνδουράκης, Χαρ. Πολογεωργάκης, Γεώρ. Παπαδόπετρος, Γεώρ. Δασκαλογιάννης, Στ. Χριστοδουλάκης, Σπ. Βαρδινάκης. **Ἐπαρχίας Ρεθύμνης**: Στιλ. Μανουσέλης, Βασ. Παπαδάκης (ἱερεύς), Ἀναγ. Τσίχλης, Στυλ. Βαρδάκης, Ἡρ. Κορνιλάκης, Γρηγ. Περακάκης. **Πόλεως Ρεθύμνης**: Νικ. Καλογέννητος, Ἰωάν. Σπουνάτσος, Ἀριστ. Παπαδάκης, Βασ. Δρανδάκης, Ἰωάν. Τσουδερὸς, Ἰωάν. Κανγολάκης. **Ἀμαρίου**: Ἰωάν. Βούλγαρης, Γεώρ. Ἀνδριαδάκης, Γεωρ. Ψαρουδάκης, Ἰωάν. Γενεράλης, Νικ. Καλοειδὴς, Ἀντ. Κυριακάκης. **Μυλοποτάμου**: Γεώρ. Σησιλάκ., Ἐμμ. Ζαχαράκης, Κυρ. Βερἀκης, Γεωρ. Μιχελιδάκης. Ἰωάν. Κιαγιαδάκης, Βασ. Σκουλᾶς. **Ἁγίου Βασιλείου**: Σάββας Σαββάκης, Ἰωάν. Τσουδερὸς. Μαρ. Δημητρακάκης, Στυλ. Φωτάκης. Νικ. Καπετανάκης, Εὐάγ. Πρεβελάκης. **Πόλεως Ἡρακλείου**: Ἰωάν. Σφακιανάκης, Ἀντ. Μιχελιδάκης, Ἀντ. Χατζηδάκης, Ἰωάν. Βογιατζάκης, Ἐμμ. Καστρινογιαννάκης, Γεωρ. Μα κατάτος. **Μαλεβυζίου**: Χατζηκωνστ. Ἰωαννίδης, Μιχ. Καλημεράκη, Στ. Μαυράκης, Γεώργ. Βλαχάκης, Ἐμμ. Χατζηδάκης, Δημ. Ἱερωνυμάδης. **Γερμένους**: Γεώρ. Καπετανάκης, Ἰω. Καλπαδάκης, Ἀντ. Καπνιστὸς, Χ. Γεωρ. Λυδάκης, Μυρ. Παναγιωτάκης, Ἀντ. Χατζιδάκης. **Μεσσαράς**: Στέφ. Ξανθουλίδης, Γεώρ. Μαυραντωνάκης, Γεωρ. Πετερόπουλος, Νικ. Πετρίδης, Μιχ. Νιωτάκης, Γεώρ. Κοκκινάκης. **Μονοφατσίου**: Νικ. Γεωργιάδης, Στέφ. Μαυράκης, Ἐμμ. Πολυχρονίδης. Κων. Μαθιουδάκης, Χαρ. Ἀγγελιδάκης, Ἐμμ. Λογιάδης. **Καινουργίου**: Ἡρ. Ἱερωνυμάκης, Κων. Μαλικούτης, Μιχ. Κουρῆς, Ν. Παπαηλιοῦ. Μιχ. Κατσαράκης, Μιχ. Σακλαμπανάκης. **Πυργιωτίσσης**: Ἀπ. Στεφανίδης, Ι. Πολιουδάκης, Ι. Διαπεφτάκης, Κ. Μ. Παπαδάκης, Χαράλ. Καπελάκης, Ἐμμ. Κονιωτάκης. **Μεραμπέλλου**: Ἰωάν. Σφακιανάκης, Νικ. Γραμματικάκης, Ἐμ. Μουδάτσος, Ν. Παπαγιαννάκης, Μιχ. Σφακιανάκης, Ι. Τσαμπερλάκης. **Βιάνου**: Ι. Μαρκόπουλος, Ν. Χατζάκης, Π. Κονδυλάκης, Ἐμμ. Γαλανὸς, Δ. Παπαμαστοράκης, Σπ. Ἀγαπάκης. **Λασιθίου**: Ν. Δετοράκης, Π. Γαλανάκης, Γ. Βο ιάδης, Ξ. Χρυσὸς, Ἐμμ. Βογιάκης, Ν. Κορβουλάκης. **Ἱεροπέτρου**: Ν. Γιαμαλάκης, Ἰωάν. Μπαριτάκης, Ν. Πετασάκης, Μιχ. Κοβρῆς, Ἐμ. Περακάκης, Ἀντ. Τσαγκαράκης. **Σητείας**: Γ. Κατσαράκης, Κων. Φραγκούλης, Στ. Ξυνικά ης, Σάβ. Φουντουλίδης, Κων. Δρακάκης, Ι. Δερμιτζάκης. Ἐξελέγησαν ἐπίσης καὶ πεντήκοντα Μουσουλμάνοι.

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΥΠΑΤΟΥ ΑΡΜΟΣΤΟΥ

Χαρμόσυνος καὶ πανηγυρικὴ ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τῆς συνελεύσεως μεγάλη δὲ ἀληθῶς ἡ συγκίνησις τῶν Κρητῶν ἐπὶ τῷ αἰσίῳ γεγονότι. Τοὺς πληρεξουσίους προσεφώνησεν ὁ Γεώργιος διὰ λόγου πλήρους ἐλπίδων ἐπὶ τῷ συντελεσθέντι ἔργῳ καὶ μεστοῦ πεποιθήσεων διὰ τὸ μέλλον, ἀπὸ τῆς μεθεπομένης δὲ ἤρξατο ἡ συνέλευσις τῶν ἐργασιῶν αὐτ ς ὑπὸ τὴν προσωρινὴν προεδρίαν τοῦ Α. Δογόνη, μεθ' ὃ συγκροτηθεῖσα εἰς σῶμα ἐξέλεξε ταμίαν αὐτῆς πρόεδρον τὸν Ἰωάν. Σφακιανάκην καὶ ἤρξατο μετὰ ζέσεως τοῦ συντακτικοῦ αὐτῆς ἔργου. Ἐντὸς βραχέος χρόνου ἡ συνέλευσις ἐψήφισε τὸν καταστατικὸν χάρτην τοῦ νέου πολιτεύματος τὸ «σύνταγμα τῆς κρητικῆς πο ιτείας» ὅπερ προσεπικυρωθὲν ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος ὑπάτου ἁρμοστοῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐπίσημον ἐφημερίδα τῆς 15ης Ἀπριλίου. Ἀπετελέσθη τοῦτο ἐκ δέκα κεφαλαίων καὶ 114 ἄρθρων. Φιλομοναρχικὸν πνεῦμα ἐπρυτάνευε κατὰ τὴν συνταξιν τοῦ πολιτεύματος ἐκείνου.

Οἱ ἀσκοῦντες κῦρος ἐπὶ τῶν ἀντιλήψεων τῆς ἐθνοσυνελεύσεως πρωτηγωνίστησαν εἰς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ φιλομοναρχισμοῦ, τῆς παροχῆς πολλῶν καὶ σπουδαίων δικαιωμάτων εἰς τὸν ἡγεμόνα καὶ τοῦ περιορισμοῦ τῶν δικαιωμάτων τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν. Οἱ ἄνδρες οὗτοι δὲν ἦσαν φιλομοναρχικοὶ, ὡς ὁ Ι. Σφακιανάκης καὶ ὁ Ἐλευθ. Βενιζέλος, ἀλλὰ διετέλουν ὑπὸ τὴν ἄμεσον

ἐπίδρασιν τῶν ἀσχημιῶν καὶ τῶν συμφορῶν ἃς εἶχεν ἐπιφωρεύσει ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος τὸ ὀλοκρατικὸν πολίτευμα αὐτῆς καὶ ἐπεζήτησαν διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν καὶ τῆς παροχῆς μεγάλων δικαιωμάτων εἰς τὸν ἡγεμόνα, νὰ ἀπομακρύνουν ἀπὸ τῆς Κρήτης τὴν πολιτικὴν σύγχισιν καὶ τὴν κοινοβουλευτικὴν ἀναρχίαν, τὰς δύο ταύτας σηπεδόνας τοῦ ἀκράτου κοινοβουλευτισμοῦ ἐν Ἑλλάδι. Ἐπίσης διακατείχοντο ὑπὸ εὐγνωμόνων αἰσθημάτων πρὸς τὸν Γεώργιον Α΄ πρὸς τὸν ὁποῖον καλῶς ἐγνώριζον τί ὤφειλεν ἡ Κρήτη, δὲν ἐδίσταζαν δὲ νὰ ὑποβάλουν πρὸς ἔγκρισιν τὸ πολίτευμα ἐνώπιον αὐτοῦ ἀποστείλαντες ἀντίγραφον τούτου ἐν Ἀθήναις. Ἐξ ἄλλου ἐκρίθη πολιτικῶς ὠφέλιμον ὅπως αἱ ἐλευθερίαι παρασχεθοῦν δι' ἀλληλουχίας πρὸς τὸν Κρητικὸν λαὸν ἵνα ἐξασκηθῇ ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐκ τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν ἐπίδρασις, πρὸς βαθμιαίαν διάπλασιν τῆς διανοητικότητος ἥτις χαρακτηρίζει τοὺς ἐλευθέρους λαούς. Αὐτὸς οὗτος ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἐπρότεινε νὰ ὁπλίσῃ τὸν ἡγεμόνα διὰ τοῦ δικαιώματος νὰ ἀπελαύνῃ πάντα ἰθαγενῆ Κρῆτα» [ἴδε «Ἐπίσημον ἐφημερίδα» ἀριθ. 21 τῆς 10ης Μαρτίου. Ἀριθ. πρακτικῶν 19 σελ. 37). καὶ ἐπέτυχε τὴν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 65 κεφ. Δον διὰ τοῦ ὁποίου «οἱ σύμβουλοι τοῦ ἡγεμόνος διορίζονται καὶ παύονται παρ' αὐτοῦ» κατ' ἀρέσκειαν. Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀληθοῦς φιλομοναρχικοῦ ἐκείνου πολιτεύματος δὲν ἐσκόπουν οὐδ' οἱ ψηφίσαντες οὐδ' οἱ συντάξαντες τοῦτο, ὅπως παραδώσουν δέσμιον τὸν λαὸν τῆς νήσου ὑπὸ τὰς ἀντιλήψεις καὶ τὰς ἀποφάσεις ἑνὸς μόνον ἀνδρός, ὅστις ὅσον καὶ ἂν ἦτο Ἕλλην πρίγκηψ καὶ υἱὸς βασιλέως σώφρονος καὶ ψυχραίμου πατριώτου, δὲν ἐφαίνετο παρέχων ἁδρὰς ἐγγυήσεις αὐτοφύτου ὀρθολογισμοῦ. Τὸ Θ΄ κεφ. τοῦ «πολιτεύματος» τὸ ἀναφερόμενον «περὶ ἀναθεωρήσεως» παρέχει τὸ μέτρον τῶν ἐπιφυλάξεων κατὰ τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἡγεμόνος, ἐπιφυλάξεων λίαν δεδικαιολογημένων, αἵτινες μετὰ βραχὺ χρονικὸν διάστημα ἀπέβησαν ὅπλα εἰς χεῖρας αὐτῶν τούτων τῶν φιλομοναρχικῶν εἰς τὸν ἀδιάλλακτον κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἡγεμόνος ἀγῶνα.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ «πολιτεύματος» ὁ Γεώργιος προέβη εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς πρώτης πολιτικῆς κυβερνήσεως διορίσας τοὺς «συμβούλους του» κατ' ἀρέσκειαν. Οἱ πρῶτοι οὗτοι σύμβουλοι διορισθέντες διὰ τοῦ ἀπὸ 17ης Ἀπριλίου διατάγματος ἦσαν οἱ Ἰωάν. Σφακιανάκης, Μανοῦσος Κούνδουρος, Χασὰν Σκυλιανάκης, Ἐλευθέριος Βενιζέλος καὶ Κωνστ. Φούμης. Τοῦ Ι. Σφακιανάκη μὴ ἀποδεχθέντος τὸν διορισμὸν διὰ λόγους οἰκογενειακούς, ὡς ἀναγράφεται ἐν τῷ ἡγεμονικῷ διατάγματι, διωρίσθη ἀντ' αὐτοῦ ὁ Ν. Γιουμαλάκης. Τὰ καθήκοντα, αἱ ὑποχρεώσεις καὶ αἱ εὐθύναι τῶν «συμβούλων» διεκανονίσθησαν τὰ μὲν ὑπουργεῖα νὰ ἀνάφέρωνται ὡς «ἀνώτεραι διευθύνσεις» οἱ δὲ ὑπουργοὶ ὡς «σύμβουλοι τοῦ ἡγεμόνος». Ἐκ τῶν πέντε «ἀνωτέρων διευθύνσεων» ἃς εἶχε διακανονίση τὸ πολίτευμα ἡ ἀνωτέρα διεύθυνσις τῆς Δικαιοσύνης ἀνετέθη εἰς τὸν Ἐλευθ. Βενιζέλον, ἡ τῶν Ἐσωτερικῶν εἰς τὸν Μανοῦσον Κούνδουρον, ἡ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν Θρησκευμάτων εἰς τὸν Νικ. Γιαμαλάκην, ἡ τῶν Οἰκονομικῶν εἰς τὸν Κωνστ. Φούμην καὶ ἡ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας εἰς τὸν Χασὰν Στυλιανάκην, ἀντικατασταθέντα μετ' ὀλίγον διὰ τοῦ Χουσεΐν Γενιτσαράκα. Θερμουργὸς μετὰ τοῦτο ἐπηκολούθησεν ἐργασία καὶ ἀξιοθαύμαστος ἡ μεταξὺ τῶν συμβούλων καὶ τοῦ ἡγεμόνος ἁρμονία. Ὁ λαὸς ἐπεδόθη μετὰ ζήλου εἰς τὰς παραγωγικὰς ἐργασίας του, σύμπας δὲ ὁ ἑλληνισμὸς ἔστρεφε τὰ βλέμματα πρὸς τὸν Κρητικὸν λαὸν μετὰ δικαιολογημένου ἐνδιαφέροντος διὰ τὴν δοκιμασίαν εἰς ἣν ἐπεβάλλετο οὗτος ὑπὸ τὸ νέον πολίτευμα, ἡ εὐτυχὴς ἢ ἀτυχὴς ἐξέλιξις τοῦ ὁποίου ἐκρίνετο ὅτι ἤθελε σπουδαίως ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῶν τυχῶν τόσον τοῦ ἐλευθέρου ὅσον καὶ τοῦ δούλου ἑλληνισμοῦ. Ἀληθῶς δὲ σώφρονα καὶ σπουδαίως συντελεστικὰ εἰς τὴν παγίωσιν εὐνομουμένης πολιτείας ἐγένοντο τὰ πρῶτα βήματα. Ἡ Κρήτη ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Ἕλληνος βασιλόπαιδος ἐνεσάρκωνε διὰ τῆς θετικότητος τοῦ ὑπαρκτοῦ ὅτι ἡ ἄνευ ἀναρχία καὶ κακοδαιμονία τῆς νήσου δὲν ὠφείλετο εἰς τὰς φιλαρπάγους καὶ ἀναρχικὰς ροπὰς τῶν κατοίκων αὐτῆς, ὡς ὑπεστήριζεν ἡ Πύλη, ἀλλ' εἰς τὴν αὐθαίρετον καὶ ἄδικον διοίκησιν τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας.

Ὁ Ἕλλην πρίγκηψ μετὰ τῶν συμβούλων αὐτοῦ εἶχε κινήσει τὴν ἀγάπην τοῦ κρητικοῦ λαοῦ καὶ τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ. Οἱ Σάμιοι ὑπὸ τὴν ἁβλίαν ἡγεμονίαν, τῶν ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς πύλης ἀποστελλομένων ἡγεμόνων, ἤρχισαν πολιτικῶς ἐργαζόμενοι πρὸς πραγματοποίησιν παρομοίων πόθων, ὁμὰς δὲ πατριωτῶν Κυπρίων εἶχεν ἀρχίσει ἀπόρρητον ἐργασίαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὑπαγωγῆς τῆς νήσου ὑπὸ ἡγεμονίαν αὐτόνομον ἀποβλέπουσα εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τριτοτόκου υἱοῦ τοῦ βασιλέως Γεωργίου πρίγκηπος Νικολάου, ὁ δὲ ψύχραιμος καὶ μὴ ὀλισκόμενος ἀπὸ ἐνθουσιασμῶν ἀκαίρων πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος Γ. Θεοτόκης, διατελῶν πάντοτε ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ βασιλέως Γεωργίου Α΄ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ πολιτικῇ, οὐδεμίαν παρέλιπεν ἐνισχύσεως τῶν φιλελληνικῶν διαθέσεων ἐν Εὐρώπῃ διὰ καταλλήλων δημοσιευμάτων ἐν τῷ Παρισινῷ καὶ Λονδινείῳ τύπῳ. Οὕτω ἐπετεύχθη ἐν βραχεῖ χρόνῳ τί τὸ ἀρκούντως σημαντικὸν διὰ τὴν κρητικὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ γενικῶς διὰ τὰς ἑλληνικὰς ὑποθέσεις, ἡ ἀναγνώρισις ὑπὸ τῶν εὐρωπαϊκῶν κυβερνήσεων ὅτι ἡ ἐμπέδωσις τῆς τάξεως ἐν τῇ ταραχοποιῷ Ἐγγὺς Ἀνατολῇ ὠφείλετο ἀποκλεισικῶς εἰς τὴν ἀδυναμίαν τῶν κυβερνήσεων τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ διοικοῦν ξένους λαούς, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ αὐστριακὴ πολιτική, ἡ μὲ ὕποπτον ὄμμα προσβλέπουσα πρὸς τὴν εὐτυχῆ τροπὴν τῶν ἑλληνικῶν ὑποθέσεων ἐνεφανίζετο ἀναγνωρίζουσα τὸ συντελούμενον ἐν τῇ νήσῳ ἔργον δι' εὐμενῶν δηλώσεων τοῦ ἀρχικαγγελαρίου Γολουχόφσκυ. Οὕτω ἐνεθαρρύνοντο οἱ Κρῆτες εἰς τὸ ἔργον αὐτῶν καὶ ὑπὲρ πάντας ὁ Ἕλλην πρίγκηψ ὅστις ἐδήλου ὑπερηφάνως ὅτι θὰ ἤνωνε τὴν Κρήτην μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ θὰ εἰργάζετο ὅπως ἀποφύγῃ αὐτὴ τὴν πολιτικὴν ἀφομοίωσιν.

ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΑΙ ΕΡΙΔΕΣ

Ἡ ἐκ μέρους τῶν δυνάμεων ἐντολὴ πρὸς τὸν πρίγκηπα Γεώργιον ἦτο τριετής. Ὁ χρονικὸς περιορισμὸς τῆς ἐξουσίας δι' ἧς περιεβλήθη ὁ Ἕλλην πρίγκηψ ἐπήγασεν ἐκ πολιτικῶν λόγων, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς τριετίας ἠδύνατο νὰ ἀνανεωθῇ ἡ ἁρμοστεία, ἀλλ' ἠδύνατο καὶ νὰ μεταβληθοῦν ἐπὶ τὰ βέλτιον ἢ τὰ χείρω τὰ τοῦ πολιτεύματος, ὡς ἐπίσης οὐδόλως ἀπεκλείετο καὶ ἡ ὁριστικὴ λύσις, ἐν τῷ χρονικῷ ὁρίῳ τῆς λήξεως τῆς ἐντολῆς, διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἑνώσεως. Ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ περιορισμοῦ τοῦ χρονικοῦ ὁρίου τῆς ἐντολῆς διότι κατὰ τὰς δηλώσεις τοῦ Σώλσβυρυ «...ἠδύναντο αἱ πράξεις τοῦ πρίγκηπος νὰ μὴν ἀνταποκρίνωνται καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὰς προσδοκίας ἢ τὰς προβλέψεις τῶν δυνάμεων...» Ἦτο προφανὲς ὅτι αἱ δυνάμεις εἶχον συγκατατεθῇ εἰς προσωρινὴν δοκιμασίαν καὶ ἐπεφυλάσσοντο εἰς ὁριστικὰς ἀποφάσεις αἵτινες ἤθελον ἐξαρτηθῇ οὐχὶ μόνον ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς πολιτείας τῶν Κρητῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν γενικωτέρων αὐτῶν συμφερόντων ἐν Τουρκίᾳ καὶ τῇ Ἀνατολικῇ Μεσογείῳ.

Πρὸς τὴν ἑνωτικὴν λύσιν οὐδόλως ἔπαυσεν ἐργαζομένη ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις, συντρέχουσα πρὸς τοῦτο τὴν κρητικὴν κυβέρνησιν, σπουδαίας δὲ κατέβαλε προσπαθείας ὁ Γεώργιος Α΄ καὶ ἐντεταμένας ὁ πρίγκηψ Γεώργιος, ὅστις περιῆλθε πρὸς τοῦτο τὰς πρωτευούσας τῶν μεγάλων δυνάμεων, ὧν ἦτο ἐντολοδόχος, συνηγορῶν ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως ἐνώπιον καὶ τῶν ἑστεμμένων καὶ τῶν κυβερνήσεων. Ἡ ρωσσικὴ πολιτικὴ ἀπέκλινε πρὸς τὴν ἕνωσιν προφανῶς κατ' ἐπίφασιν, ὁ δὲ μαρκήσιος Lansdowne παρὰ τὸν δίκαιον χαρακτηρισμὸν πρὸς τὸν πρίγκηπα ἁρμοστὴν (...Son Altesse Royale s' est fait l' avocat avec beaucoup de forse de conriction...) διετύπου σπουδαίας ἐπὶ τῆς ἑνώσεως ἐπιφυλάξεις. Ἡ γαλλικὴ πολιτικὴ ἐδείκνυε καταφανεῖς δισταγμούς, ἐσίγα δὲ λίαν ἀποκαρδιωτικῶς ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἐνῷ ἐθωρᾶτο διαμαρτυρομένη καὶ ἀπειλοῦσα ἡ ὑψηλὴ πύλη.

Ἐν τῷ σταδίῳ τῶν ἐνεργειῶν τούτων ἡ κυβέρνησις τῶν Ἀθηνῶν ἔλαβε τὸν Αὔγουστον τοῦ 1900 παράδοξόν τινα πληροφορίαν ὅτι παρὰ τὴν ἐμφανιζομένην ἐπισήμως ὁμογνωμίαν πρὸς τὴν ἑνωτικὴν λύσιν μερὶς τοῦ κρητικοῦ λαοῦ ἀποστέργει ταύτην ἀποκλίνουσα εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ καθεστῶτος δι' αὐτονομίας ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ σουλτάνου καὶ ἡγεμόνος αἱρετοῦ ὑπὸ τῶν Κρητῶν. Πρὸς τὴν πληροφορίαν ἐκείνην δὲν ἀπεδόθη ἡ δέουσα σημασία διότι ἐκρίθη ὑπὸ τοῦ Γ. Θεοτόκη ὡς ἀπορρέουσα ἐξ ἐνεργειῶν τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως, ἀλλὰ μετὰ βραχὺ χρονικὸν διάστημα πεισθεὶς ὁ Γεώργιος Α΄ περὶ τοῦ ἀνεφίκτου τῆς ἑνωτικῆς λύσεως, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τοῦ ἐν Κρήτῃ πρίγκηπος ἁρμοστοῦ. Ἐντεταμένη ὡς ἐκ τούτου κατεβλήθη προσοχὴ πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν γενομένων καὶ τῆς σοβαρότητος ἢ τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν, εἴτε δὲ διότι εἶχον ὡριμάσει ὅπως ἀνέλθωσιν εἰς τὴν δημοσιότητα αἱ συγκεχυμέναι ἐνέργειαι, εἴτε διότι ὁ δημιουργὸς καὶ ἀρχηγὸς αὐτῶν ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ παλαίσῃ δημοσίᾳ ὑπὲρ ἐπικρατήσεως αὐτῶν σφοδρὸν ἐξερράγη τὸ ζήτημα.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ κ. ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

Ἀπὸ τῶν πρώτων μηνῶν τοῦ ἔτους 1900 βραχὺ τοὐτέστιν μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς νέας κρητικῆς πολιτείας, ὁ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης σύμβουλος τοῦ πρίγκηπος ἁρμοστοῦ, Ἐλευθ. Κυρ. Βενιζέλος ἤρξατο ἀπορρήτου τινὸς ἐργασίας ἀποσκοπούσης πρὸς τὴν μεταβολὴν τοῦ ἐν τῇ νήσῳ καθεστῶτος διὰ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Κρήτης εἰς ἡγεμονίαν αὐτόνομον ὑπὸ τὴν ἐπικυριαρχίαν τοῦ σουλτάνου.

Ἡ ἐργασία αὕτη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κριθῇ ἄλλως ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἢ ὡς «προδοσία» διότι ἀντετίθετο πρὸς τὰς ἁρμονικὰς ἐνεργείας καὶ τῶν νησιωτῶν καὶ τοῦ ἐλευθέρου κράτους ὑπὲρ τῆς ἑνώσεως, ἀνεξαρτήτως δὲ τοῦ ἐφικτοῦ ἢ τοῦ ἀνεφίκτου τῆς ἑνώσεως, ἐργασία ἀποκηρύττουσα ταύτην καὶ τείνουσα πρὸς τὴν ἡγεμονίαν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ καταστῇ νοητὴ καὶ νὰ κριθῇ ψυχραιμότερον. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐργασίας ἐκείνης δὲν, ἐφαίνετο οὔτε τυχαῖος οὐδ' ἀφελὴς ἀνήρ, αὕτη ἡ τόλμη του ὅπως ἀρχηγεύσῃ μιᾶς τοιαύτης ἐνεργείας, ἐξ ἧς ἦτο καταφανὲς ὅτι ἤθελον δημιουργηθῇ ὁρμητικαὶ κατ' αὐτοῦ ἐκρήξεις ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως, παρέσχεν ἔκτοτε τὸ μέτρον τῆς συγκεντρώσεως ἐν αὐτῷ ψυχικῶν προσόντων ἰσχυρᾶς μὲν θελήσεως ἐργώδους δὲ μαχητικότητος.

Ἐν τῇ πολιτικῇ τῆς νήσου διαπάλῃ εἶχεν ἐμφανισθῇ κατὰ τὰς ἐπαναστατικὰς περιπετείας τοῦ 1896, ὁπότε καὶ ἐπειθάρχει εἰς τὰς ὑποδείξεις τοῦ ἐν Χανίοις γενικοῦ προξένου τῆς Ἑλλάδος Γεννάδη, παρὰ δὲ τὴν βραχεῖαν ἐπαγγελματικήν του ἐργασίαν, καὶ τὴν ἄνευ ἰδιαιτέρας σημασίας πολιτικήν του δρᾶσιν εἶχε σχηματίσῃ εὐαρίθμους κύκλους φανατικῶν φίλων ἀλλὰ καὶ εὐαρίθμους ὁμάδας φανατικῶν ἐχθρῶν. Εὔγλωττος, σαφὴς, πειστικὸς, ἐφευρετικὸς εἰς ἀδρότητα ἐπιχειρημάτων, ἐξῆσκει ἀληθῆ γοητείαν ἐπὶ τῶν φίλων του, ὅσον ἐφανάτιζε καὶ ἐξώργιζε τοὺς ἐχθρούς του. Ἐφαίνετο γενικῶς ἀνὴρ μὴ προικισμένος ἀπὸ τὴν φύσιν διὰ τὰς συμβιβαστικὰς λύσεις, τοὺς μέσους ὅρους, καὶ τὴν προσέγγισιν τῶν διευτώτων, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄκαμπτον πραγματοποίησιν ἀποφάσεων καὶ διὰ τοὺς πλέον τραχεῖς καὶ σκληροὺς ἀγῶνας.

Ὅταν μετὰ τὴν ἀληθῶς ἐξαίρετον ἐργασίαν του πρὸς παγίωσιν τῆς Κρητικῆς πολιτείας διωρίσθη «κατ' ἀρέσκειαν» ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου σύμβουλος ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, ὁ παρὰ τῷ πρίγκηπι ἐντεταλμένος ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Α΄ πολιτικὸς σύμβουλος Παπαδιαμαντόπουλος, ἀνὴρ ψύχραιμος καὶ ὀρθολογικὸς, ἓν τινι μυστικῇ πρὸς τὸν βασιλέα ἐκθέσει περὶ τῆς ἀξίας καὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν συμβούλων τοῦ ἁρμοστοῦ, διετύπου περὶ τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης συμβούλου τὴν ἐξῆς γνώμην «...ὁ Ἐλ.Κυρ. Βενιζέλος εἶνε νέος ἀνὴρ καὶ διεκρίθη μέχρι τοῦδε κυρίως ὡς δικηγόρος. Εἶνε πεπροικισμένος μὲ εὐχέρειαν περὶ τὸ λέγειν ἀξιοσημείωτον καὶ μὲ ἐξαίρετον ὀξύτητα ἀντιλήψεως, ἔχει ὅλα τὰ προσόντα ὅπως ἀναδειχθῇ ἀνὴρ χρήσιμος εἰς τὴν πατρίδα του ἐὰν κατορθώσῃ νὰ καταβάλῃ βιαιοπάθειαν τινὰ ὑπὸ τῆς ὁποίας κυριεύεται καὶ καταστῇ μετριοπαθέστερος καὶ ὀλιγώτερον φίλαρχος...»

Ὁ ἁρμοστὴς πρίγκηψ ἔτρεφεν ἐκτίμησιν πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ συμβούλου του ἐκείνου, παρὰ δὲ τὰς παρεχομένας πρὸς αὐτὸν διαβεβαιώσεις ἐπὶ τῆς συντελουμένης ἐργασίας, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Ἐλευθ. Βενιζέλου, ἐδυσπίστει χαρακτηρίζων αὐτὰς ὡς ἐκδηλώσεις συνήθων πολιτικῶν μηχανορραφιῶν. Ἀλλ' ὁ Ἐλευθ. Βενιζέλος, πλὴν τῶν ἐνεργειῶν ἃς κατέβαλε πρὸς σύμπηξιν προσωπικοῦ κόμματος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς «αὐτονομίας» προέβη καὶ ἔτι περαιτέρω. Προῆλθεν εἰς συνεννοήσεις μετὰ τῶν ἐν τῇ νήσῳ γενικῶν προξένων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἀφ' ἑνὸς μὲν ἔπεισεν αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς «αὐτονομίας» ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπεδίωκε τὴν συγκατάθεσιν τῶν κυβερνήσεών των ἐπὶ τῇ προσεχεῖ ἀνακκινήσει τοῦ ζητήματος. Εὔνους ἐπὶ τῶν ἀπόψεων τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου ἐκηρύχθη ἡ ἰταλικὴ πολιτική, ἐπὶ τῇ ἀντιλήψει ἴσως ὅτι οὐδόλως διὰ ταύτης ἤρχετο νὰ παραγάγῃ τὰ ἑλληνικὰ συμφέροντα, εὐμενὴς δὲ ἀλλ' ἐπιφυλακτικὴ ἡ Γαλλία. Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐπληροφορεῖτο κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1901 ὅτι ὁ ἐν Χανίοις πρόξενος τῆς Γαλλίας διεβίβασε πρὸς τὴν κυβέρνησίν του ἐμπιστευτικὴν ἔκθεσιν ἐν ᾗ ἐβεβαίου ὅτι ἡ πλειονότης τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ διατελοῦσα ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις ἑνὸς τῶν μᾶλλον εὐνοουμένων συμβούλων τοῦ πρίγκηπος ἁρμοστοῦ εἶχε κηρυχθῇ ὑπὲρ τῆς ἐπιβολῆς εἰς τὴν νῆσον ἡγεμονίας. Παρείχοντο αἱ ἐμπιστευτικαὶ αὗται πληροφορίαι πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῶν Ἀθηνῶν εἰς ἐποχὴν κρίσιμον ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν περισπασμῶν, ἡ δὲ κυβέρνησις καὶ τὸ στέμμα ἐν τῇ συγκεντρώσει διπλωματικῶν πληροφοριῶν ἀδιαφιλονικήτου κύρους, ὑπέδειξε τηλεγραφικῶς πρὸς τὸν πρίγκηπα Γεώργιον τὴν 17ην Μαρτίου ὡς πολιτικὴν ἀνάγκην τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης συμβούλου τῆς κυβερνήσεως. Ἀλλὰ τὰς ἀντιλήψεις αὐτοῦ καὶ τὰς πεποιθήσεις ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τῆς μεταβολῆς τοῦ πολιτειακοῦ ἐν τῇ νήσῳ συστήματος ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος συνεζήτει καὶ ὑπεστήριζε δημοσίᾳ ἐν τῷ κρητικῷ καὶ ἀθηναϊκῷ τύπῳ καὶ ἐν τοῖς ὑπουργικοῖς ἐν Χανίοις συμβουλίοις καὶ εἰς συζητήσεις μετ' αὐτοῦ τοῦ πρίγκηπος ἁρμοστοῦ. (Παράβαλε ἰδίως τὴν ἐφημερίδα Χανίων «Πατρὶς» φύλλ. ὑπ' ἀριθ. 236–307, πρακτικὰ ὑπουργικοῦ συμβουλίου Κρήτης 22 Φεβρουαρίου 1901, «Κήρυκα» Χανίων Ἰανουαρίου 1902, καὶ αὐτῆς ἐφημερίδος φύλλον 18ης Ἰουλίου 1901 ἐπίσης «Ἀκρόπολις» Ἀθηνῶν 17ης Μαρτίου 1901).

Ὁ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης σύμβουλος ἀποδεικνύεται πιστεύων ἀκραδάντως ὅτι ἡ Κρήτη αὐτόνομος κυβερνωμένη ὑπὸ αἱρετὸν ἄρχοντα καὶ ἔχουσα ἰδίαν στρατιωτικὴν ὀργάνωσιν ἤθελεν ἐξελιχθῇ εἰς δύναμιν καὶ θέσιν ἀνάλογον πρὸς τὴν Βουλγαρικὴν ἡγεμονίαν, ἐνῷ διὰ τοῦ Ἀρμοστειακοῦ καθεστῶτος κυβερνωμένη δι' ἐντολοδόχου τῶν Δυνάμεων, ἤθελεν ὑπαχθῇ ὑπὸ ἀδυναμίαν καὶ ἰσχυρᾶς συγκρατήσεως καὶ πολιτικῆς ἰσχύος πρὸς πραγματοποίησιν τῶν ἑνωτικῶν σκοπῶν της.

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΥΕΙ ΤΟΝ ΒΕΝΙΖΕΛΟΝ

Ἀλλ' ἡ κυβέρνησις τῶν Ἀθηνῶν ὡς καὶ τὸ στέμμα προσέβλεπον ὡς πρὸς ὑπερτάτην ἀνάγκην τὴν κατάστασιν γαλήνης ἐν Κρήτῃ ἐν τῇ ὁποίᾳ πᾶσα διαταραχὴ ἤθελε σπουδαίως ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῶν γενικῶν ζητημάτων τοῦ ἑλληνισμοῦ ὁ δὲ πρίγκηψ Γεώργιος ὀργίλος καὶ εὐερέθιστος, ἔσπευσε νὰ ἀπομακρύνῃ μετὰ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Γ. Θεοτόκη φθησαν ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ μετὰ πενθημέρους κομματικὰς διαπραγματεύσεις μεταξὺ τοῦ Δ. Ράλλη καὶ τοῦ Κυρ. Μαυρομιχάλη, συνετελέσθη ἡ λίαν ἐπισφαλὴς κομματικὴ συμμαχία καὶ ἐπιμαχία, δι' ἧς συνεκροτήθη κατὰ πλειοψηφίαν τὸ ἀπορφανισθὲν κόμμα, συνεκροτήθη δὲ τὴν 12ην Ἰουνίου ἡ συμμαχικὴ κυβέρνησις Ράλλη—Μαυρομιχάλη, τοῦ πρώτου ἀκολουθουμένου ὑπὸ τριῶν, τοῦ δὲ δευτέρου ὑπὸ 83 βουλευτῶν.

Τόσον τὰ κομματικὰ ὅσον καὶ τὰ πολιτικὰ κεφάλαια τῶν δύο ἐκείνων συμμάχων ἦσαν λίαν ἄνισα ἀλλὰ καὶ ἑξαιρετικῶς ἐπισφαλῆ, ὡς λίαν ἀνόμοιοι ἦσαν ἀπὸ χαρακτῆρος καὶ ἀντίθετοι εἰς ραπὰς καὶ ἕξεις ὁ ἐξ Ἀττικῆς πολιτικὸς ἀρχηγὸς καὶ ὁ ἐκ Λακωνίας.

Ἡ συμμαχικὴ κυβέρνησις ἐπέτυχε ψῆφον ἐμπιστοσύνης τὴν 23 Ἰουνίου καὶ ἀνετράπη κοινοβουλευτικῶς μετ' ὀλίγους μῆνας, τὴν 30 Νοεμβρίου συνεπείᾳ δύο κομματικῶν γεγονότων, τῆς θεμελιώδους διαστάσεως τῶν συμμάχων ἀρχηγῶν καὶ τῆς κατ' αὐτῶν συμμαχίας τῶν Γ. Θεοτόκη καὶ Ἀλ. Ζαΐμη.

Μεθ' ὁρμῆς ἐξεδηλώθη μετὰ τὴν ἀνατροπὴν ἡ ἔρις τῶν τέως κομματικῶν συμμάχων καὶ τὸ οὕτω κακῶς συγκραθὲν κόμμα ὑπέστη εὐθὺς ἀμέσως καταφανεῖς τὰς τάσεις τῆς ἀποσυνθέσεως. Ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ στέμματος ὁ ἀρχηγὸς τῆς μείζονος Γ. Θεοτόκης, ὅστις ἐσχημάτισε κυβέρνησιν τὴν 8ην Δεκεμβρίου διὰ τῆς συγκεντρώσεως ἐν αὐτῷ ἐπιλέκτων παλαιοτρικουπικῶν στοιχείων τοῦ προοδευτικοῦ κόμματος, προέβη δὲ μετ' ὀλίγον ὁ Γ. Θεοτόκης εἰς τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς καὶ προεκήρυξεν ἐκλογὰς ἐνεργηθείσας τὴν 26ην Μαρτίου τοῦ 1906.

Ἐκ τῶν ἐκλογῶν ἐξῆλθεν ἰσχυρώτατον τὸ θεοτοκικὸν κόμμα, ἐξησθενημένα δὲ καὶ ἀνίσχυρα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ καὶ ὡς σύνολον συγκεντρωτικῆς ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ἀντιπολιτεύσεως τὰ ἄλλα κόμματα.

Ὑπῆρξεν αὕτη ἡ τελευταία πρωθυπουργία τοῦ Γ. Θεοτόκη παραταθεῖσα μέχρι τῆς 4ης Ἰουλίου 1909, ὁπότε ὡς ἐκ τῶν συρροῶν ἐξωτερικῶν γεγονότων καὶ τῆς προκληθείσης ἐξάψεως τοῦ λαοῦ καὶ ἐν τῇ πρωτευούσῃ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, παρητήθη τῆς ἀρχῆς, ἐσχημάτισε δὲ κυβέρνησιν κληθεὶς ὑπὸ τοῦ Στέμματος καὶ ὁρκισθεὶς τὴν 8ην Ἰουλίου ὁ ἐξ Ἀττικῆς πολιτικὸς ἀρχηγὸς Δ. Ράλλης, ὅστις καὶ ἀνετράπη τὴν νύκτα τῆς 15ης Αὐγούστου ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς στάσεως τῆς γενομένης ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ συνδέσμου.

Η ΟΜΑΣ ΤΩΝ «ΙΑΠΩΝΩΝ»

Κατὰ τὴν τελευταίαν, ἀληθῶς μακρόβιον πρωθυπουργίαν τοῦ Γ. Θεοτόκη ὑψώθησαν πολιτικοὶ αὐτοῦ ἀντίπαλοι ἐν τῷ κοινοβουλίῳ, ἰσχυραί τινες πολιτικαὶ φυσιογνωμίαι, αἵτινες ἀντιμετώπισαν τὴν πολιτείαν τοῦ ἐκ Κερκύρας πολιτικοῦ ἀρχηγοῦ ἐν ἀρχῇ μὲν ὡς μοναδες, μετέπειτα δὲ ὡς κομματικὸν συγκρότημα πενταμελὲς εἰς ὃ ἐδόθη ἡ παράδοξος ἐπωνυμία «Ἰάπωνες». Ἡ πενταμελὴς ὁμὰς τῶν «Ἰαπώνων» συνεκροτήθη ἀπὸ τοὺς **Στέφ. Δραγούμην**, παλαιὸν ἐκ Μακεδονίας καταγόμενον πολιτευτὴν, ἐκ τῶν ἀφωσιωμένων εἰς τὸν Χαρ. Τρικούπην, πολλάκις ὑπουργεύσαντα ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Ἐξωτερικῶν κατὰ τὰς κυβερνήσεις τοῦ ἐκ Μεσολογγίου πολιτικοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ πολιτευόμενον ἐν Ἀττικῇ ἢ Μεγαρίδι. Τὸν **Δημ. Γούναρην** νεαρὸν ἐκ Πατρῶν δικηγόρον, ἄνδρα εὐρείας μορφώσεως, ἐξαιρέτου χρηστότητος καὶ ἀνιδιοτελείας καὶ ῥήτορα ἱκανόν.

Τὸν **Ἐμμανουὴλ Ρέπουλην** ἐκ Κρανιδίου, δημοσιογράφον μαχητικὸ

55

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911 Ἀριθ.....

Ο ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣ ΦΙΞ

Ἀπόσπασμα ..."ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ"...

Χρονολογία 21. 12. 1927

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΣΘΗ ΠΛΗΡΩΣ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Ο κ. ΣΤ. ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΙ ΤΟΝ κ. ΑΛ. ΖΑΪΜΗΝ

ΔΙΟΤΙ ΑΠΕΚΡΥΨΕ ΚΑΤΑ ΤΟ 1917 ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ

ΕΓΝΩΡΙΖΕΝ ΟΤΙ Ο ΖΟΝΝΑΡ ΔΕΝ ΑΝΤΕΠΡΟΣΩΠΕΥΕ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥΣ ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΟΥΔΕΝ ΑΝΕΚΟΙΝΩΣΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΤΟΙΑΥΤΗΣ ΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΟΤΕ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΕΚΕΙΝΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Εἰς ἀπάντησιν καὶ συμπλήρωσιν τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ἀργυροπούλου δημοσιευθεισῶν εἰς τὴν «Ἑλληνικὴν» ἀποκαλύψεων ἐπὶ τῆς περιόδου τῆς πρωθυπουργίας Ζαΐμη τοῦ 1917 ὁ πρώην Πρωθυπουργὸς κ. Στέφανος Σκουλούδης, πολυσέβαστος φίλος τῆς ἐφημερίδος ταύτης, ἀπηύθυνεν ἡμῖν ἐπιστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ κ. Ζαΐμη διὰ τὴν ἀσύγγνωστον κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην διαγωγήν του καὶ διαφωτίζει ὡρισμένα σημεῖα τοῦ ἱστορικοῦ Συμβουλίου τοῦ Στέμματος τῆς 29ης Μαΐου 1917. Ἡ βαρυσήμαντος αὕτη ἐπιστολὴ εἶνε ἡ ἀκόλουθος :

Ἀθῆναι 30 Δεκεμβρίου 1927

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Δίκαιον εἶνε νὰ ὁμολογήσωμεν χάριτας πρὸς τὸν κ. Ἀργυρόπουλον διὰ τὴν συμβολὴν τὴν ὁποίαν διὰ τῶν ἐν τῇ «Ἑλληνικῇ» δημοσιευθέντων κατ' αὐτὸν ἄρθρων του προσεκόμισεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν κατὰ τὴν πρώτην ἀπομάκρυνσιν τοῦ Μεγάλου ἡμῶν Βασιλέως Κωνσταντίνου γεγονότων, συμβολὴν τόσῳ μᾶλλον πολύτιμον ὅσον προέρχεται ἐκ μέλους τῆς Κυβερνήσεως ἡ ὁποία διεχειρίζετο τὰ κοινὰ κατὰ τὴν τραγικὴν ἐκείνην ἐποχήν.

Ἐν ταῖς δηλώσεσι ταύταις τοῦ κ. Ἀργυροπούλου προέχουσι σημεῖά τινα τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ διαλάθωσι τὴν ἐθνικὴν προσοχήν. Ἐκ τούτων τὸ πρῶτον εἶνε ἡ βεβαίωσις ὅτι πρὸ τῆς συγκλήσεως τοῦ Συμβουλίου τοῦ Στέμματος ἐν τοῖς Ἀνακτόροις τὴν **29ην Μαΐου 1917**, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ζαΐμης ἐρωτήσας τὸν Πρεσβευτὴν τῆς Ἀγγλίας ἐὰν ὄντως ὁ Ζοννάρ, καθὰ οὗτος ἐβεβαίου καὶ πρὸ καὶ κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ τελεσιγράφου του, ἀντεπροσώπευε καὶ τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν, δὲν ἔλαβε παρὰ τοῦ Σὲρ Φράνσις Ὄλιοτ συγκεκριμένην ἀπάντησιν, τοῦθ' ὅπερ μεταφραζόμενον σημαίνει ὅτι ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας δὲν ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ Ζοννὰρ ἀντεπροσώπευε καὶ τὴν Ἀγγλίαν.

Ἐγράψαμεν πρό τινος ἐν ἑτέρᾳ πρὸς τὴν «Ἑλληνικὴν» συνεντεύξει μας ὅτι κατὰ τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ κ. Ζαΐμης οὐδὲν περὶ τῆς δηλώσεως τοῦ Πρεσβευτοῦ τῆς Ἰταλίας ὅτι ὁ Ζοννὰρ δὲν ἀντεπροσώπευεν ὡς ἐπηγγέλλετο τὰς τρεῖς Δυνάμεις ἀνέφερε, προσθέντες ὅτι ἐὰν ἀνέφερεν, αἱ ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἦσαν ἄλλοῖαι τῶν ληφθεισῶν· διότι πάντες οἱ ἐν τῷ Συμβουλίῳ παρακαθήμενοι πολιτικοὶ ἄνδρες θὰ ἀντελαμβάνοντο παραχρῆμα ὅτι τὸ μοριμολύκειον τοῦ Ζοννάρ, τουτέστι τὸ τελεσίγραφόν του, δὲν ὑπεστηρίζετο καὶ ὑπὸ τῶν τριῶν Εὐεργετίδων Δυνάμεων, συνεπῶς δὲ ὅτι ὑπῆρχε στάδιον εὐέλπιδος ἐνεργείας, πρὸς ματαίωσιν τῶν ἐπεδειωκομένων διὰ τοῦ τελεσιγράφου.

Ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῆς ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως τοῦ Ἄγγλου Πρεσβευτοῦ ὁ κ. Ζαΐμης ἔκρινεν ὅτι ἤξιζε τὸν κόπον νὰ πληροφορήσῃ τοὺς εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος κληθέντας, ὅπως γνωματεύσωσι ἐπὶ τῆς ἐκ τοῦ τελεσιγράφου δημιουργηθείσης καταστάσεως.

Ἐὰν αἱ βεβαιώσεις αὗται τῶν δύο Πρεσβευτῶν ἐγκαίρως τότε περιήρχοντο εἰς γνῶσιν ἡμῶν, τίς δὲν ἐννοεῖ πόσον διάφοροι θὰ ἦσαν καὶ αἱ ἐξενεχθεῖσαι ὑπὸ τῶν πολιτικῶν γνῶμαι καὶ αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις; Ἀδυνατοῦμεν ἐξ ἄλλου νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ συνταγματικώτατος ἐκεῖνος Βασιλεύς, Ὅστις συνεκάλεσε τοὺς πολιτικοὺς τῆς Χώρας οὐχὶ ἵνα τοὺς ἀναγγείλῃ ξηρῶς τὴν ἐπίδοσιν τοῦ Ζοννάρικοῦ τελεσιγράφου καὶ τὴν ἀπόφασίν του νὰ ὑποταχθῇ εἰς τοῦτο, ἀλλ' ὅπως γνωματεύσωσι περὶ τοῦ πρακτέου ἐν τῷ συμφέροντι τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἤθελεν ἀποδεχθῇ τὴν γνώμην αὐτῶν καὶ ἂν ἀκόμη εἶχε πρὸ ἡμερῶν εἰλημμένην ἀπόφασιν νὰ ὑποταγῇ εἰς τοὺς ὅρους τοῦ τελεσιγράφου.

Χρόνον τινὰ μετὰ τὰ γεγονότα ἐκεῖνα ἐγένετο γνωστὴ ἡ ἀποδοκιμασία τῆς ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως ὡς πρὸς τὸ τελεσίγραφον καὶ τὸν τρόπον τοῦ ἐνεργεῖν τοῦ Ζοννάρ. Ἀλλ' ἐκ τῆς ἀνωτέρω πληροφορίας τοῦ κ. Ἀργυροπούλου περὶ τῶν διαμειφθέντων μεταξὺ "Ἑλληνος Πρωθυπουργοῦ καὶ Ἄγγλου πρεσβευτοῦ, πληροφορίας τὰς ὁποίας ὁμολογοῦμεν ὅτι ἠγνοοῦμεν μέχρι τοῦδε, αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νὰ ἐκφράσωμεν

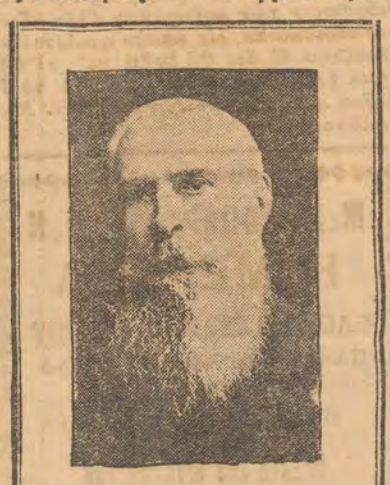

Ο κ. ΣΤ. ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

κρίσιν αὐστηρὰν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς διαγωγῆς ταύτης τοῦ κ. Ζαΐμη. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ συστηματικὴ σιωπὴ παρά τισι χρησιμεύει συχνάκις εἰς τὴν συγκάλυψιν φυσικῆς στειρότητος τοῦ νοὸς καὶ εἰς τοιαύτας περιπτώσεις οὐδεὶς φθόνος. Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας τοιαύτη σιγηλότης εἶνε αὐτόχρημα ἐγκληματική. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ ἥτις νῦν ἀπασχολεῖ ἡμᾶς, ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐννοήσωμεν τὶς ποτὲ λόγος ὦθησε τὸν κ. Ζαΐμην εἰς τὴν πρὸς τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος ἐκείνου ἀπόκρυψιν τῶν βαρυσημάντων ἐκφάνσεων τῶν δύο πρεσβευτῶν. Ἀφοῦ δὲν ὁμιλεῖ, ἂς ἐλπίζωμεν ὅτι θ' ἀποφασίσῃ ποτὲ νὰ λύσῃ ἐγγράφως τὴν ἀπορίαν μας.

Ἕτερον ἐκ τῶν προεχόντων σημείων ἐν ταῖς δηλώσεσι τοῦ κ. Ἀργυροπούλου εἶνε καὶ ἡ ἀναγραφὴ ψευδολογιῶν τοῦ Ζοννὰρ καὶ ἡ ἀναίσχυντος ὑπ' αὐτοῦ παραβίασις τῶν ἐπισήμως ὑπεσχημένων. Εἰς παρωχημένους χρόνους, οὐχὶ πολὺ ἀφισταμένους ἡμῶν, οἱ Ρῶσσοι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ μὴ λατρευούσῃ πάντοτε τὴν ἀλήθειαν Ἀνατολῇ, ἐθεωροῦντο ὡς τὸ Ἔθνος τὸ κατ' ἐξοχὴν καὶ ἀνερυθριάστως ἀσεβοῦν πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἐθνικὸν τοῦτο προτέρημα ἐξησκεῖτο ἀπὸ τῶν κατωτάτων μέχρι τῶν ἀνωτάτων τάξεων τῆς ρωσσικῆς κοινωνίας. Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ὅμως τοῦ παγκοσμίου πολέμου οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν Γάλλων πολιτικῶν ἐπεσκίασαν τοὺς Ρώσσους ψευδολόγους.

Αἱ ἱστορικαὶ αὗται ἀφηγήσεις τοῦ κ. Ἀργυροπούλου περιέχουσι μικράς τινας ἀνακριβείας καὶ παραλείψεις πληροφοριῶν. Ἀμφότερα ταῦτα δὲν παρουσιάζουσι βεβαίως οὐσιαστικὴν σημασίαν, ἀλλ' ἔχοντες τὴν γνώμην ὅτι καθῆκον παντὸς γνησίου Ἕλληνος εἶνε νὰ συμβάλλῃ, ὅσῃ αὐτῷ δύναμις, εἰς τὴν αὐστηρὰν καὶ ὅσον οἷόν τε ἀκριβεστέραν ἀνοικοδόμησιν τῶν γεγονότων μιᾶς ἐποχῆς τῶν ὁποίων ἡ ἐξέλιξις εἰς τοιοῦτον βαθμὸν πυρεμόρφωσε τὴν ὡραίαν μας χώραν, ζητοῦμεν παρὰ τοῦ κ. Ἀργυροπούλου νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι δὲν εἶνε ἀκριβές :

1ον) Ὅτι ὁ κ. Δραγούμης λόγῳ ἀσθενείας ἀπουσίαζεν ἐκ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Στέμματος τῆς 29ης Μαΐου. Τοὐναντίον ἦτο παρὼν ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐδημοσιεύσαμεν καὶ παρεκάθητο τῷ γράφοντι.

2ον) Ὅτι οὐδεὶς κατηγορηματικῶς ἐγνωμάτευσε ν' ἀποκρουσθῇ ὁριστικῶς τὸ τελεσίγραφον. Τοιαύτην ἀκριβῶς γνώμην ἐξέφρασεν ὁ κ. Δραγούμης. Καὶ ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν γνώμην τοῦ κ. Ράλλη τὰ πράγματα ἔλαβον χώραν οὕτω : Εὐθὺς ὡς ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὴν προφορικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῆς καταστάσεως ἐζήτησε νὰ ἐκφράσῃ ἕκαστος τῶν παρόντων πολιτικῶν τὴν γνώμην του, ὁ κ. Ράλλης παρακαθήμενος τῷ κ. Ζαΐμῃ καὶ λαβὼν πρῶτος τὸν λόγον εἶπε ταῦτα : «Ἀντὶ οἱασδήποτε ἐγγράφου ἀπαντήσεως εἰς τὸ τελεσίγραφον τῶν Δυνάμεων, φρονῶ ὅτι πρέπει ὁ Βασιλεὺς παραλαμβάνων τὸν Διάδοχον νὰ μεταβῇ πρὸς τὸν κ. Ζοννὰρ καὶ νὰ παραδοθῇ αἰχμάλωτος. Se constituer prisonnier.»

Πρὸ τῆς ἐκπλήξεως τῶν παρισταμένων καὶ τῆς ζωηρᾶς ἀποδοκιμασίας τοῦ προταθέντος διαβήματος, ὁ γνωματεύσας εἰς οὐδεμίαν περαιτέρω ἀνάπτυξιν ἢ ἐξήγησιν τῆς γνώμης του προέβη. Οὔτε δὲ τότε, οὔτε κατόπιν, ἐν ψυχροτέραις σκέψεσι, ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοήσωμεν τὴν πραγματικὴν πρόθεσιν τοῦ ἀειμνήστου πολιτικοῦ τοιαῦτα εἰπόντος.

Μάρτυρες περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθεμένων ἐπιζῶντες εἰσὶν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος Β' καὶ ὁ κ. Ζαΐμης.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

...οβρυχίου «Παπανικολῆς»

...ιὰ νὰ μάθωσεν πόσοι εἴμεθα

Η ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ

= Πῶς καὶ πότε θὰ ἐνεργηθῇ.
— Ἡ φωτογράφησις τῶν μεγάλων πόλεων.

Ἡ ἰδέα τῆς γενικῆς ἀπογραφῆς τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ κράτους εἰσῆλθε πλέον εἰς τὸ στάδιον τῆς πραγματοποιήσεως.

Χθὲς τὴν πρωΐαν, τὸ Συμβούλιον Στατιστικῆς, προεδρεύοντος τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ παρισταμένου τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Γεωργίας, συνῆλθεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἐθν. Οἰκονομίας καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ ἀπογραφὴ ἐνεργηθῇ τὴν 15ην Μαΐου 1928, ἡμέραν Τρίτην.

Εἰς τὴν ἀπογραφὴν θὰ χρησιμοποιηθῇ ἀτομικὸν δελτίον, διότι ἐκ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ τρόπου τῆς ἀπογραφῆς διεπιστώθη, ὅτι ἡ χρησιμοποίησις οἰκογενειακοῦ δελτίου καὶ δελτίου οἰκιῶν (οἰκοδομημάτων) θὰ ἐδυσχέραινε τὴν ταχυτέραν διενέργειαν. Ταῦτα ὑπὸ τὴν προϋπέθεσιν ὅτι ἡ προσεχὴς ἀπογραφὴ θὰ ἐνεργηθῇ πλήρης τῷ 1930.

Τὸ δελτιον, πλὴν τῶν δημογραφικῶν στοιχείων (ἡλικίας, οἰκογενειακῆς καταστάσεως, ἐκπαιδεύσεως κλπ.), θὰ περιλαμβάνη καὶ εἰδικὰ ἐρωτήματα διὰ τὴν πλήρη ἐξακρίβωσιν τοῦ πληθυσμοῦ κατ' ἐπάγγελμα.

Ἡ σύνταξις τῶν ἀπογραφικῶν διαγραμμάτων τῶν πόλεων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Πατρῶν καὶ Θεσσαλονίκης ἀνετέθη εἰς τὸν μηχανικὸν κ. Λαμπαδάριον. Ἡ σύνταξις θὰ γίνη ἐπὶ τῇ βάσει φωτογραφιῶν τῶν ὡς ἄνω πόλεων ληφθησομένων ἀπὸ ἀεροπλάνα.

123 ἐπιδημίαι πυρετοῦ

Ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἐνέσκηψαν 123 ἐπιδημίαι ἀφυώδους πυρετοῦ εἰς 21 Ἀγγλικὰ διαμερίσματα εἰς τὰ ὁποῖα πρὸς περιορισμὸν τῆς μεταδόσεως τῆς ἐπιδημίας ἐφονεύθησαν εἰς τὰ σφαγεῖα 3947 ζῶα, 2995 πρόβατα καὶ 1717 χοῖροι. Τὸ εἰδικὸν ταμεῖον πρὸς καταπολέμησιν τῶν ἐπιδημιῶν τῶν ζώων ἐπλήρωσεν ἀποζημιώσεις διὰ τὰ φονευθέντα ζῶα 101.800 λίρας στερλίνας.

Ἐγκαίνια βρεφοκομικοῦ σταθμοῦ

Χθὲς τὴν πρωΐαν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, τῆς Κας Ἑλένης Π. Κουντουριώτου, τῶν ὑπουργῶν τῆς Συγκοινωνίας, Στρατιωτικῶν καὶ Παιδείας καὶ πολλῶν ἐγκρίτων κυριῶν καὶ κυρίων ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ 12 βρεφοκομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος.

Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ὁ πρόεδρος τοῦ Π. Ι. Π. κ. Δοξιάδης ἀνέπτυξε τὴν εὐεργετικὴν δρᾶσιν τοῦ τμήματος Προστασίας Βρεφῶν, οὗτινος πρόεδρος εἶνε ἡ Κυρία Ἀργ. Δελλαπόρτα, καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι εἰς τὴν ἅμιλλαν τῶν γειτονικῶν κρατῶν θὰ ὑπερισχύσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ διοργανωθῇ τελειότερον εἰς τὴν προστασίαν τοῦ παιδιοῦ ἐναντίον τῆς φυματιώσεως καὶ τῶν ἑλωδῶν πυρετῶν.

Ἐκθέσεις

Σήμερον λήγει ἡ ἔκθεσις τοῦ ζεύγους Ι. Βέντσερ εἰς τὴν αἴθουσαν Στρατηγοπούλου. Εἰς τὴν ἰδίαν αἴθουσαν ἀνοίγει ἡ ἔκθεσις τοῦ κ. Μιχαήλ Ἀξελοῦ τὴν Πέμπτην, ὥραν 4 μ. μ.

Γιορτὲς

Ἕνα πρᾶγμα ποὺ εἶνε ἀπαραίτητο μαζὺ μὲ ὅλες τὴ ἄλλες γιορτινὲς προμήθειες εἶνε τὸ JAMBON. Τὸ εἶδος αὐτὸ εἶνε πολὺ λεπτὸ καὶ χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ στὴν ἐκλογή του. Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε δύσκολον, ἀρκεῖ νὰ ζητήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν προμηθευτήν του JAMBON OLIDA. Τὸ ὄνομα OLIDA, εἶνε τυπωμένο μὲ πυρωμένο σίδερο σὲ κάθε χοιρομέρι OLIDA, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ γελαστῇ κανείς.

ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΔΕΣ
ΚΑΙ ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ

μας).—Ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας ἐ... φθη ἡ ὑπὸ τοῦ Προσδευτικοῦ Συ... γου τῶν νέων δοθεῖσα παράστασις ἑπομένην τῶν Χριστουγέννων μὲ τ... «Ἀθλίους» τοῦ Οὐγκώ.

Ἡ κοσμοσυρροὴ ὑπῆρξεν ἀφάνταστος αἱ δὲ εἰσπράξεις ἀνελθοῦσαι εἰς σημαντικὸν ποσὸν θὰ διατεθῶσιν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐνταῦθα Γυμναστηρίου.

Τὸν ρόλον τῆς πρωταγωνιστρίας ὑπεδύθη ἡ δὶς Σμαράγδα Παπαμεντζελοπούλου διδασκάλισσα, ἥτις ἔπαιξεν ὑπερόχως δικαιώσασα ὅλων τὰς προσδοκίας. Ἐπίσης ἡ δὶς Λολα Λαζανᾶ ὡς Τιτίκα διεκρίθη διὰ τὴν ἀφέλειαν τοῦ παιξίματός της. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς λοιποὺς ἐρασιτέχνας κ. κ. Ἠλίαν Καζαντζῆν, Γ. Γεραρῆν, Γ. Λαζανᾶν κ.λ. π. θὰ ἔχρῃζεν εἰδικότης κριτικοῦ ἵνα ἐξάρη τὸ ταλάντων καὶ τοὺς συγχαρῇ. Ἰδίως ὁ κ. Γεώργιος Λαζανᾶς ὁ ὁποῖος πάντοτε διεκρίθη εἰς ἐρασιτεχνικὰς παραστάσεις ἔπαιξε τόσον ψυχολογημένα ὡς Γιάννης Ἀγιάννης ὥστε νὰ δύναται νὰ συγκριθῇ μὲ τέλειον ἠθοποιόν. Εἰς τὴν παράστασιν ταύτην τὴν ὁποίαν ἐτίμησεν ὁλόκληρος ἡ κοινωνία διεκρίναμεν τὸ προσωπικὸν τοῦ ἐνταῦθα ὑποκαταστήματος τῆς Ἀθηναϊκῆς Τραπέζης τὰς δίδας Κατίνην Καζαντζῆ ἀφιχθεῖσαν ἐκ Κορίνθου λόγῳ τῶν ἑορτῶν, Τσιτσάνη, Κατερίναν Χ. Καζατζῆ τὰς κυρίας Παπακωνσταντικοπούλου καὶ Κυριακοπούλου τοὺς κυρίους Ροδόπουλον, Σπανορήγαν ἰατρόν, εἰρηνοδίκην Δερβενίου κλπ.

Ἐπικρατεῖ σκέψις ὅπως προσεχῶς δοθῇ καὶ ἑτέρα παράστασις.

— Ἡ Κοινότης προέβη εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν κοινοτικῶν ὁδῶν αἵτινες εὑρίσκοντο εἰς κακὴν κατάστασιν, ἐλπίζεται δὲ ὅτι θὰ λυθῇ καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ διὰ τὸ ὁποῖον πολλαπλῶς ἐνήργησεν ὁ κ. Μανωλόπουλος.

ΜΕΓΑ ΕΔΩΔΙΜΟΠΩΛΕΙΟΝ
Η ΜΕΛΙΣΣΑ
ΕΛΕΥΘ. ΣΩΚΡ. ΛΑΜΠΡΟΥ
Πλατεῖα Κολωνακίου (Πρώην Ἀθανασιάδου)
ΟΔΟΣ ΚΑΝΑΡΗ ΑΡ. 26
ΗΡΞΑΤΟ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΟΥ
Ἀνακαινισθὲν τελείως καὶ ἐφοδιασθὲν μὲ ἄφθονα καὶ ἐκλεκτῆς ποιότητος ἐμπορεύματα, ὑπόσχεται νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἀξιότιμον πελατείαν του μὲ τιμὰς ἀσυναγωνίστους.
ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΟ ΔΙΑ ΝΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ
Publiburo

ὑδάτων. Τὸ προάστειον Ἀφροδίτη τῆς Ναυπάκτου καὶ τὸ χωρίον Μαλάματα τῆς Δωρίδος ἠπειλήθησαν σοβαρῶς ὑπὸ τῶν ὑδάτων. Τὰ κατασκευασθέντα πέρυσιν ἔργα ἐπὶ τῆς δωρικῆς ὄχθης ἀνετράπησαν σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου. Μέγα μέρος τῶν ὑδάτων ἐστράφη πρὸς τὴν ἀποκλεισθεῖσαν νέαν κοίτην τοῦ ποταμοῦ.

Τὰ τελευταίως κατασκευασθέντα ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα ἀπεδείχθησαν ἀνίσχυρα.

— Καὶ ὁ χείμαρρος Σκᾶς

Ὁ παρὰ τὴν Ναύπακτον ρέων χείμαρρος Σκᾶς ἐγκαταλείψας ἀπὸ ἐτῶν τὴν κοίτην του ἐξεχείλισεν ἔξω ταύτης καὶ ἐπέφερεν εἰς τὰ κτήματα τῆς ἀνατολικῆς περιφερείας Ναυπάκτου ζημίας δύο περίπου ἑκαταμμυρίων δραχμῶν. Πλεῖσται ἀγροτικαὶ οἰκίαι μονίμως κατοικούμεναι ἀπειλοῦνται. Οἱ περίοικοι καὶ οἱ κτηματίαι ἀνέλαβον διὰ προσωπικῆς ἐργασίας νὰ ἐπαναφέρουν τὸν χείμαρρον εἰς τὴν κατονικήν του κοίτην τὴν διερχομένην ὑπὸ τὴν σιδηρᾶν γέφυραν ἐγγὺς τῆς πόλεως. Ἐκ τῆς τοιαύτης μετατροπῆς ὅμως θέλει ἀπειληθῇ τὸ προάστειον Ἀφροδίτη. Εἶνε ἀπύλυτος ἀνάγκη ἵνα διατεθῇ ἐπειγόντως πίστωσις ἔστω καὶ 50,000 δραχ. πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ὑπαρχόντων πρὸ τοῦ χωρίου παλαιῶν προχωμάτων.

Δυστυχῶς οἱ βουλευταί μας καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας μᾶς ἐγκατέλειψαν παρὰ τὰς ὑποσχέσεις των.

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΣΑΣ
Ἀσφαλῶς θὰ δώσητε μεγάλην χαρὰν σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ προσφέρητε ἕνα κομψότατον ΠΑΝΕΡΑΚΙ ἢ ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΑΝ γαρνιρισμένην μὲ ἐκλεκτὲς ΣΟΚΟΛΑΤΕΣ τοῦ
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΥ
ΗΝΩΜΕΝΑ ΒΟΥΣΤΑΣΙΑ
ΑΔΕΛΦΩΝ Ι. ΓΕΩΡΓΑΝΤΗ
Πανεπιστημίου 48. Τηλέφ. 5-47

Αὔξων ἀριθ. 2188
Ἀριθ. Τόμου 9

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΕΝ ΘΕΣΙΣ

Ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας σήμερον τὴν εἰκοστὴν δευτέραν τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος Πέμπτην καὶ ὥραν 6 μ.μ. τοῦ χιλιοστοῦ ἐννεακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ἑβδόμου (1927) ἔτους ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Τμηματάρχου Βιομηχανικῆς Ἰδιοκτησίας Γεωργίου Βουδούρη ἐμφανισθεὶς ὁ κ. Θωμᾶς Ἀθαν. Βοῦζας, ἔμπορος, κάτοικος Ἀθηνῶν (Εὐριπίδου 15), ἐδήλωσεν ὅτι ἐνεργῶν δι' ἑαυτὸν, καὶ δυνάμει τῶν διατάξεων τοῦ νόμου 'ΒΡΝϚ' τῆς 10 Φεβρουαρίου 1893, ὡς μετερρυθμίσθησαν διὰ τοῦ ἀπὸ 3 Ὀκτωβρίου 1922 Β. Διατάγματος «περὶ τῆς εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ Νόμου 2880 τροποποιήσεως ἄρθρων τινῶν τοῦ νόμου ,ΒΡΝϚ' καὶ τοῦ ἀπὸ 29 Αὐγούστου 1923 Β. Διατάγματος, καταθέτει τὸ ἐμπορικὸν σῆμα, οὗτινος ἀντίτυπον ἐπικολλᾶται ὧδε:

Τὸ ἄνωθι σῆμα τοῦτο συνίσταται ἐκ τῆς εἰκονιζομένης παραστάσεως κυριαρχούσης τῆς ὀνομασίας «ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ», προώρισται δὲ πρὸς διάκρισιν νωποῦ βουτύρου.

Τὸ σῆμα τοῦτο θέλει ἐπιτίθεσθαι ἐπὶ τῶν συσκευασιῶν ἢ περικαλυμμάτων αὐτῶν καθ' οἱονδήποτε τρόπον.

Συγχρόνως κατέθηκε παρ' ἐμοὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 3591 τῆς 22 Δ)βρίου 1927 διπλότυπον εἰσπράξεως τοῦ δημοσίου εἰσπράκτορος Ἀττικῆς περὶ καταβολῆς τοῦ διακοσιοδράχμου τέλους καὶ στερεότυπον πλάκα τοῦ σήματος.

Ἐφ' ᾧ συνετάχθη ἡ παροῦσα ἔκθεσις, ἥτις, ἀναγνωσθεῖσα καὶ βεβαιωθεῖσα, ὑπογράφεται ὡς ἕπεται.

Ὁ καταθέτης

Ὁ τμηματάρχης
Γεώργιος Βουδούρης

...τίγραφον
...2 Δεκεμβρίου 1927
...χανικῆς Ἰδιοκτησίας
Βουδούρης

56

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911 Ἀριθ. 7

Ο ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣ ΦΙΞ

Ἀπόσπασμα ..... "ΠΡΩΤΑΣ"

Χρονολογία 30 12 1927

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ο ΕΤΗΣΙΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ

Ἐγένετο χθὲς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ἡ ἐτησία πανηγυρικὴ συνεδρίασις κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ πρόεδρος αὐτῆς κ. Γ. Ν. Χατζιδάκης ὡμίλησε περὶ τοῦ λεξικοῦ τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης, ὁ δὲ γενικὸς γραμματεὺς κ. Σ. Μενάρδος ἐξέθεσε τὰ κατὰ τὸ λῆγον ἔτος πεπραγμένα τῆς Ἀκαδημίας.

Ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως παρέστησαν ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν κ. Π. Μερλόπουλος καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Θ. Νικολούδης, ἐπίσης ὁ κ. Βενιζέλος, ὁ κ. Γονατᾶς, ὁ δήμαρχος Ἀθηναίων κ. Πάτσης, ὁ πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου κ. Α. Ἀλιβιζάτος, ὁ κ. Γ. Τσόχας, τέως δήμαρχος Ἀθηνῶν, ὁ πρόεδρος τοῦ «Παρνασσοῦ» κ. Τ. Ἠλιόπουλος, ὁ κ. Μέρμηγκας, ὁ κ. Τσουκαλᾶς, ὁ κ. Α. Χρηστομάνος, καὶ πολλοὶ Ἀκαδημαϊκοί, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, πολιτευταί, ἐπιστήμονες καὶ πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗ

Ὁ λόγος τοῦ προέδρου τῆς Ἀκαδημίας κ. Γ. Ν. Χατζιδάκη εἶχεν ὡς θέμα τὴν ἐξιστόρησιν τῶν μελετῶν τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς συντάξεως τοῦ ἱστορικοῦ αὐτῆς λεξικοῦ.

Κυριώτερος, εἶπεν, ὁδηγὸς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ὑπῆρξεν ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς ὅστις εἶπε καὶ τὸ ἀξιομνημόνευτον ἐκεῖνο: «ὅποιος χωρὶς τὴν γνῶσιν τῆς ἀρχαίας ἐπιχειρήσῃ νὰ μελετήσῃ καὶ ἑρμηνεύσῃ τὴν νέαν ἢ ἀπατᾶται ἢ ἀπατᾷ».

Τὸ ἔργον του, ἀτυχῶς, ἐπὶ μακρόν, δὲν εὗρε διαδόχους. Βραδύτερον ἐγένοντο μελέται τινές, ὡς ἡ ὑπὸ τοῦ Μαυροφρύδη (1871) ἔκδοσις «Δοκιμίου τῆς ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης», ὡς καὶ μεμονωμέναι προσπάθειαι λογίων διὰ τῆς δημοσιεύσεως γλωσσαρίων εἰς τὴν «Πανδώραν», τὴν «Ἐφ. τῶν Φιλομαθῶν», τὸν «Φιλίστορα», τὸν «Πλάτωνα», τὰ «Ἀνάλεκτα τοῦ Παρνασσοῦ», τὸ «Περιοδικὸν τοῦ Φιλ. Συλλόγου Κων)πόλεως» καὶ διάφορα ἰδιαιτέρως δημοσιευθέντα γλωσσάρια.

Αὗται οὐχ' ἧττον ὑπῆρξαν ἀσυστηματοποίητοι καὶ πολλάκις ὁρμῶντο ἐξ ἐσφαλμένων ἐν τιμῇ τότε γλωσσολογικῶν μεθόδων.

Βραδύτερον, αἱ περὶ τὴν Ν. Ἑλληνικὴν μελέται ἔλαβον ἐπιστημονικωτέραν μορφήν, ληφθείσης ὡς βάσεως τῆς Ἀττικῆς—Κοινῆς, πᾶσαι δὲ αἱ φθογγικαὶ μορφολογικαὶ κλπ. μεταβολαὶ ἐπεζητήθη νὰ ἑρμηνευθοῦν κατὰ τὰς νεωτέρας γλωσσικὰς μεθόδους. Εἰς τὴν κατηγορίαν αὐτὴν ὑτάγονται αἱ περὶ τῆς Κυπρίας διαλέκτου πραγματεῖαι τοῦ κ. Μενάρδου, ἡ περὶ τοῦ ἰδιώματος Βελβενστοῦ τοῦ κ. Μπουντώνα, ἡ περὶ Θεσσαλικῆς διαλλέκτου τοῦ κ. Τζαρτζάνου, ἡ περὶ Ἠπειρωτικῆς καὶ Τσακωνικῆς τοῦ κ. Γ. Ἀναγνωστοπούλου κλπ.

Τὰς μελέτας ταύτας καὶ τὴν περισυλλογὴν τοῦ θησαυροῦ τῆς νέας ἑλληνικῆς θέλοντες νὰ ἐνθαρρύνουν ὁ Ἀλ. Πασπάτης, Μ. Ρενιέρης, Στ. Δραγούμης, Κλὼν. Στέφανος καὶ ἄλλοι ἱδρυσαν τῷ 1890 τὸν Σύλλογον ὁ Κοραῆς, ὅστις μετωνομάσθη βραδύτερον «Γλωσσικὴ ἑταιρεία». Τέλος (1911) τὸ Κράτος ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν τοῦ ἱστορικοῦ τῆς νέας γλώσσης λεξικοῦ, ὅπερ σήμερον ὑπῆχθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. Τοῦτο ἔχει ἤδη συνταχθῇ μέχρι τοῦ ψηφίου Κ, εἶνε δὲ ἕτοιμος πρὸς ἔκδοσιν ὁ πρῶτος τόμος.

Τελευτῶν ἐτόνισεν ὅτι αἱ κατ' ἔτος ἐπαναλαμβανόμεναι εὐχαὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἱστορικοῦ τῆς νέας γλώσσης λεξικοῦ πρὸς τὸ Κράτος ὅτως δαπανήσῃ διὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ εὖρον ἠχὼ εἰς τὸν φιλογενῆ καὶ γενναῖον κ. Ἐμμ. Μπενάκην, ὅστις ἀνέλαβε τὰς δαπάνας τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ καὶ οὕτω προσεχῶς θὰ ἀρχίσῃ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἐκτύπωσις τοῦ σημαντικοῦ τούτου ἔργου.

ΛΟΓΟΔΟΣΙΑ ΤΟΥ ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ

Ὁ κ. Μενάρδος, διαιρῶν τὸν λόγον του εἰς δύο μέρη, ἐξήτασε πρῶτον τὰς πράξεις τῆς Ἀκαδημίας καὶ δὴ τὰς ἐπισκευὰς τοῦ μεγάρου, τοῦ ὁποίου ἐκινδύνευσεν ἡ στέγη. Τὰ οἰκονομικὰ εὐτυχῶς ἐβάδισαν καλῶς, διὰ τὸν λόγον ὅτι αἱ δαπάναι ἐκανονίσθησαν ἀναλόγως ὄχι τῶν μεγάλων σκοπῶν, ἀλλὰ τῶν μικρῶν ἐσόδων. Ὀλίγιστοι γινώσκουν ὅτι τὴν Ἀκαδημίαν ἀπὸ τοῦ 1870 ἐπροίκισεν ὁ ἐν Κισνοβίῳ ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος Τσούφλης. Ἐὰν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τσούφλη τὰ καταλειφθέντα εἰς τὴν «νεοσυστημένην Ἀκαδημίαν» ποσὰ διεχειρίζοντο π.χ. ὑπὸ τοῦ Παύλου Καλλιγᾶ, σήμερον θὰ ἀνέβαιναν ἴσως εἰς 100 ἢ 150 ἑκατομμύρια. Δυστυχῶς ἡ Ἀκαδημία ἔλαβε μόνον 62 μετοχὰς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης καὶ 1370 ὁμολογίας τῶν Ἐθνικῶν Δανείων.

«Ἀλλ' ἐδῶ χρειάζεται, κύριοι, λέγει ὁ κ. Μενάρδος, μία παρένθεσις. Ἐπειδὴ ἡ ἵδρυσις τῆς Ἀκαδημίας ἐπεκρίθη, καὶ ὡς σπατάλη ἐν μέσῳ τῶν σημερινῶν στενοχωριῶν τοῦ Κράτους, εἶνε καλὸν νὰ καθαρίσωμεν φιλικώτατα καὶ τοῦτον τὸν λογαριασμόν. Προφανῶς ὑπάρχει σύγχυσις εἴτε πρὸς τὸ Ἰνστιτοῦτον τῆς Γαλλίας, εἴτε πρὸς τὴν ρουμανικήν, τὴν σερβικὴν ἢ τὴν βουλγαρικὴν Ἀκαδημίαν, συντηρουμένας πάσας ὑπὸ τῶν Κρατῶν ἐκείνων. Ἐν πρώτοις ἡ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν χορηγία τοῦ Κράτους δὲν ὑπερβαίνει τὸ στρογγύλον μηδέν. Εἶνε μάλιστα καὶ κάτω. Δηλαδὴ ἀπηλλάξαμεν τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ ἀναγραφομένου πρὸς φύλαξιν καὶ συντήρησιν τοῦ μεγάρου κονδυλίου.

Ἐὰν δὲ ἐξετάσωμεν καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ γραφείου, τοῦτο δὲν ὑπερβαίνει τοὺς δυόμισυ ἐν ὅλῳ ὑπαλλήλους—δηλ. ἀφ' ὅτου ἀπεχώρησε μὲν ὁ ἐπιμελητής, ἀνέλαβε δὲ καὶ ἄλλην ξένην ἐργασίαν ὁ ἐξαίρετος ταμίας, διατηροῦμεν ἕνα λογιστὴν καὶ μίαν δακτυλογράφον.

Τέλος ἀνακριβὴς εἶνε καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ἀμείβονται γενναιότερον τῶν Γάλλων. Καὶ ἀποκαλύπτω ἀμέσως τὸν ἀριθμόν. Δηλαδὴ καθ' ὅλους τοὺς δώδεκα μῆνας τοῦ πρώτου ἔτους ἔλαβαν ἅπαντες ὡς σύμβολα παρουσίας 49.948 δρ., ἤτοι αἱ ἀμοιβαὶ 38 ἀκαδημαϊκῶν ὁμοῦ δὲν ἐβάρυναν ταμιακῶς περισσότερον τῶν ἀποδοχῶν ἑνὸς καὶ μόνου ὑπομοιράρχου.

Ἀλλ' ἐπειδή, κύριοι, οὐδ' ὁ μισθὸς ἑνὸς ὑπομοιράρχου πρέπει νὰ σπαταλᾶται σήμερον ἀσκόπως, σπεύδω νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ κύριόν μου κεφάλαιον, τί ἐπετέλεσεν ἡ Ἀκαδημία κατὰ τὸ 1927.

Τὸ πρῶτόν μας ἔργον εἶνε, κύριοι, ὅτι ὑπάρχομεν ὡς ἑλληνικὴ Ἀκαδημία, ὅτι δηλ. ἀντιπροσωπεύομεν ἐνώπιον τοῦ κόσμου ὡς ἐπιστημονικὸν σωματεῖον τὴν πατρίδα τῶν ἐπιστημῶν καὶ προσπαθοῦμεν νὰ βαστάσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀξιοπρεπέστερον τὸ καταθλιπτικὸν τοῦτο βάρος. Ἔχοντες δὲ προέδρους καθὼς τὸν Νέγρην καὶ τὸν Χατζιδάκην, δὲν ἀνησυχοῦμεν. Ἀπὸ τοῦ πρώτου τῆς ἐμφανίσεώς μας ἔτους ὁ ἡμέτερος ἀντιπρόσωπος εἰς τὴν διεθνῆ Ἕνωσιν τῶν Ἀκαδημιῶν, (ὁ συνάδελφος κ. Γ. Οἰκονόμος) ἐξελέγη γραμματεὺς τοῦ διοικοῦντος τὴν Ἕνωσιν ἐκείνην συμβουλίου μέχρι τοῦ 1929. Καί, πιστεύσατέ με, κύριοι, τὸ ἐθνικὸν κέρδος δὲν εἶνε ἀσήμαντον. Διότι σήμερον ἐτομάζουν Ἀκαδημίας καὶ τρία γειτονικὰ κράτη, ἡ Τουρκία, ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Ἀλβανία. Ἐνοεῖται, ὅτι ὁ φιλόμουσος βασιλεὺς Φουὰτ ὁ Α' θὰ προικίσῃ πλουσιώτατα τὴν ἰδικήν του, ὡς διάδοχος ὄχι μόνον τῶν Φαραώ, ἀλλὰ καὶ τῶν Πτολεμαίων. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος θὰ παρηγορῆται ὅτι ἂν καθυστερήσαμεν κατὰ ἥμισυν αἰῶνα καὶ τῶν ὁμόρων σλαυϊκῶν φυλῶν, προηγήθημεν ὀλίγον τῶν μωαμεθανικῶν.

Ἐντὸς τῶν 20 μηνῶν τῆς ὑπάρξεώς μας συνήψαμεν σχέσεις πρὸς πλεῖστα τῶν ἐπιστημονικῶν σωματείων τῆς Εὐρώπης, τῆς Ἀμερικῆς, Ἀνατολῆς, ἀνταλλάσσοντες τὰ ἡμέτερα πρακτικά, περιλαμβάνοντα μέρος τῆς Ἀκαδημαϊκῆς ἐργασίας. Αἱ ἐφετειναὶ ἀνακοινώσεις τῶν μελῶν καὶ μὴ μελῶν ἀνῆλθον εἰς 70, αἱ πλεῖσται τῆς τάξεως τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν. Ὅταν συμπληρωθῇ διὰ τακτικῶν, προσέδρων καὶ τῶν ἀντεπιστελλόντων μελῶν ἡ Ἀκαδημία καὶ ὅταν ἐδραιωθῇ πολιτειακῶς καὶ ἀποκτήσῃ μέσα ἀρκετά, θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν κύριόν της προορισμὸν μεγάλα καὶ μνημειώδη ἔργα ἐπιτελούμενα διὰ μακρᾶς πολλῶν συνεργασίας: δημοσιεύσεις ἀρχείων, ἐπαγραφῶν, ἐκδόσεις συγγραφέων, ἱστορικὰς καὶ φιλολογικὰς ἐρεύνας, γεωγραφικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ἀποστολάς. Ἡ Ἀκαδημία ἀπὸ τοῦ πρώτου τῆς ἱδρύσεώς της ἔτους ἀπεφάσισε α') τὴν ἔκδοσιν γεωλογικοῦ χάρτου τῆς Ἑλλάδος, ἐκτελουμένου ἤδη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κτενᾶ. β') Τὴν δημοσίευσιν τῶν βυζαντινῶν μνημείων τῆς Μακεδονίας καὶ γ') τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι ψηφιδωτῶν καὶ δ') τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἱστορικοῦ λεξικοῦ τῆς λαλουμένης ἑλληνικῆς, περὶ τοῦ ὁποίου ὡμίλησε λεπτομερῶς ὁ ἀποχωρῶν πρόεδρος κ. Χατζιδάκης».

Ἐρχόμενος ἔπειτα εἰς τὴν κρίσιν τῶν εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Ἀκαδημίας ὑποβληθέντων ἔργων ὁ κ. Μενάρδος, λέγει ὅτι αὐτὴ προεκήρυξεν 25 ἐν ὅλῳ ἀγῶνας, τῶν ὁποίων τὰ βραβεῖα συμποσοῦνται εἰς 380 χιλ. δρχ. «Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσω, λέγει, εἰς τὰς κρίσεις τῶν διαγωνισμῶν ὀφείλω νὰ μνησθῶ τοῦ γενναιοτάτου τῶν χορηγῶν τῆς Ἀκαδημίας. Ὁ Ἐμμανουὴλ Μπενάκης διὰ τῶν ἐθνικῶν του δωρεῶν ἐνθυμίζει τὸν ἀρχαῖον Ἡρώδην τὸν Ἀττικόν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπανε νὰ σκορπᾷ τάλαντα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἂν θέλετε, λέγει, πρόχειρον ὑπολογισμὸν τῶν Μπενακείων δωρεῶν τῆς τελευταίας πενταετίας, αὗται δὲν εἶνε μικρότεραι τῶν 53—60 ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Ἡ Ἀκαδημία εἶνε βεβαία ὅτι διερμηνεύει τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Πανελληνίου, ἀπονέμουσα εἰς τὸν κ. Μπενάκην τὸ χρυσοῦν μετάλλιόν της.»

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΟΜΕΝΟΙ

Τὸ πρῶτον τῶν ἐπάθλων τοῦ κ. Μπενάκη 46 χιλ. δρχ. ἀπονέμει καὶ πάλιν εἰς τὴν Μακεδονικὴν Ἐκπαιδευτικὴν Ἑταιρείαν διὰ τὴν ἵδρυσιν 75 νηκτερινῶν σχολείων καὶ 92 σχολικῶν κήπων. Τὸ βραβεῖον 30 χιλ. δρχ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἀπονέμει εἰς τὸν κ. Σταῦρον Παπανδρέου, διὰ τὴν μελέτην περὶ τῆς καλλιεργείας τῶν τεύτλων ἐν Ἑλλάδι. Βραβεῖον 20 χιλ. δρχ. εἰς τὴν μελέτην τοῦ κ. Πάνου Ἀναγνωστοπούλου περὶ τῶν βλαπτικῶν ἐντόμων καὶ μυκήτων τῶν δένδρων καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν. Βραβεῖον 9.000 δρχ. τοῦ Θεοδώρου Ἀρεταίου διανέμει εἰς τοὺς κ.κ. Μ. Περτέσην καὶ Κ. Μακρῆν διὰ τὰς μελέτας των περὶ τῶν ἰαματικῶν πηγῶν Καϊάφα καὶ Ἰκαρίας. Βραβεῖον 25 χιλ. δρχ. τοῦ κ. Μπενάκη εἰς τὸν κ. Ἰωάννην Παπαδάκην διὰ τὰς ἐρεύνας περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι καλλιεργείας τῶν σπόρων σίτου Καμπέρα καὶ Φλωρένς, ἐξ ὧν ἐλπίζεται ὅτι θὰ αὐξηθῇ ἡ μέση ἀπόδοσις τοῦ σίτου 60—70 χιλιάδας τόννων ἐτησίως. Τὸ καλλιτεχνικὸν Μπενάκειον βραβεῖον 25.000 δρχ. διανέμει εἰς τὸν γλύπτην κ. Τόμπρον καὶ εἰς τὸν ζωγράφον κ. Ρωμανίδην ὑποβαλόντας ἔργα, τὸ δὲ Λοβέρδειον 9.000 δρ. εἰς τὸν ζωγράφον κ. Μπασκίνην. Ἀλλὰ περὶ τῆς καλλιεργείας τοῦ καπνοῦ καὶ τὰ δύο φιλοσοφικὰ ὑποβληθέντα ἔργα δὲν θεωρεῖ ἄξια βραβεύσεως ἡ Ἀκαδημία.

ΤΑ ΝΥΝ ΠΡΟΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ἤδη δὲ προκηρύσσει 14 νέα, ἤτοι Μπενάκειον βραβεῖον 45 χιλ. δρχ. διὰ τὴν Ἑταιρείαν ἢ τοὺς διδασκάλους τοὺς συντελοῦντας εἰς τὴν προκοπὴν τῆς γεωργίας καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ δένδρα. β') 10 χιλ. δρ. Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς τὴν καλυτέραν χημικὴν ἢ μεταλλειολογικὴν μελέτην. γ') 15 χιλ. δρ. εἰς σύγγραμμα συντελοῦν εἰς τὴν διάδοσιν τεχνικῶν γνώσεων. δ') 10 χιλ. δρ. εἰς σωματεῖον συντελοῦν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς γεωργίας ἢ κτηνοτροφίας. ε') Δύο βραβεῖα 8 χιλ. δρ. διὰ τοὺς ἐρευνητὰς τῆς φύσεως τῆς χώρας. στ') 20 χιλ. δρ. διὰ τοὺς πειραματιζομένους ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς καυσίμων ὑλῶν τῆς Ἑλλάδος. ζ') 25 χιλ. δρ. Μπενάκη διὰ τὴν καλυτέραν ἀμπελογραφικὴν μελέτην τῆς Ἑλλάδος. η') 30 χιλ. δρ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς τὸ σωματεῖον τὸ ἐμβολιάζον τὰ περισσότερα ἄγρια δένδρα ἐν Ἑλλάδι. θ') 15 χιλ. δρ. εἰς τὴν καλυτέραν μελέτην περὶ χρησιμοποιήσεως νέων ὑλῶν πρὸς κατασκευὴν οἰνοπνεύματος. ι') 25 χιλ. δρ. Μπενάκη εἰς τοὺς πειραματιζομένους πρὸς ἀνεύρεσιν καταλλήλου λιπάνσεως καὶ βελτίωσιν τῆς ποιότητος τῶν ἑλληνικῶν καπνῶν. ια') 50 χιλ. δρ. Μπενάκη εἰς τὸν καλλιτέχνην, ὅστις θὰ ὑποβάλῃ τὸ ἄριστον σχέδιον πρὸς διακόσμησιν ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου ναοῦ. ιβ') 9.450 δρ. τῆς κ. Σταθάτου εἰς τὴν καλυτέραν περὶ τῆς ἑλληνικῆς ναυτιλίας μελέτην. ιγ') 20 χιλ. δρ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς τὴν καλυτέραν περὶ ἐλαιοκομίας μελέτην. ιδ') Φιλοσοφικὸν 8 χιλ. δρ. τῆς Ἀκαδημίας περὶ τοῦ συστήματος τοῦ Γεωργίου Πλήθωνος.

Ὁ ἀνωτέρω κατάλογος τῶν βραβείων, ἐπαλέγει ὁ κ. Μενάρδος, ἀρκεῖ νομίζω νὰ μαρτυρήσῃ πρὸς πόσα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος στρέφει τὸ βλέμμα ἡ Ἀκαδημία. Ἀληθῶς ὁ διανοητικὸς ὁρίζων τῆς χώρας εἶνε ἀνάγκη νὰ εὐρυνθῇ καὶ νὰ διαλυθῇ ἐντελῶς ἡ πυκνὴ τῆς Ἀνατολῆς ὁμίχλη. Δυστυχῶς ἡ πνευματικὴ τοῦ λαοῦ πενία δὲν εἶνε μικροτέρα τῆς ὑλικῆς καὶ συνέτεινεν ὄχι μικρὸν εἰς τὰς ἐθνικάς μας θλίψεις. Ἀλλ' ἡμεῖς ἐδῶ δὲν ἀποβάλλομεν τὸ θάρρος, ἀναμετροῦμεν ἄλλα, σημαντικὰ κεφάλαια τοῦ ἔθνους, τὴν ὁμολογουμένην φιλομάθειαν, τὴν εὐγενῆ φιλοτιμίαν καὶ τέλος τὸν «ἀδαπάνητον θησαυρὸν» τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς—μνημεῖα τέχνης μοναδικά, καὶ μοναδικῆς ἱστορίας ἀναμνήσεις.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς λογοδοσίας τοῦ κ. Μενάρδου προσῆλθον, κληθέντες ὑπὸ τοῦ κ. Προέδρου, οἱ ἀνωτέρω βραβευθέντες καὶ παρέλαβον τὰ ἔπαθλά των, ὑπὸ τὰ παρατεταμένα χειροκροτήματα τῶν ἐπισήμων καὶ τοῦ πλήθους.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΟ-ΙΤΑΛΙΚΑΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 29. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). — Εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων» δημοσιεύεται ἄρθρον τοῦ κ. Γκωβαίν, ἔστις γράφει ὅτι αἱ ἑλληνοϊταλικαὶ συννενοήσεις οὐδὲν σημεῖον ἀνησυχίας παρουσιάζουν.

«Αἱ ἑλληνοϊταλικαὶ σχέσεις — λέγει —εἶναι ὁμαλαί. Ἐὰν τὸ ἐπεισόδιον τῆς Κερκύρας δὲν ἐλησμονήθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, πάντως ὅμως διεκανονίσθη. Ἡ προσάρτησις ὅμως τῆς Δωδεκανήσου, παρὰ τὴν συμφωνίαν Τιττόνι—Βενιζέλου, εἶναι ἀφορμὴ ἐκθυτέρας διαφωνίας. Ἀλλὰ οἱ Ἕλληνες ἐσυνήθισαν νὰ καιροσκοποῦν ὑπομενητικῶς. Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος δὲν ἐρεθίζεται διὰ τὴν Δωδεκάνησον. Ἐλπίζει βεβαίως εἰς τὴν ἕνωσιν αὐτῆς μὲ τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ συμβουλεύει τοὺς Δωδεκανησίους νὰ ὑποταγοῦν εἰς τὰς περιστάσεις καὶ νὰ ἀναμείνουν, ἄνευ ματαίων διαμαρτυριῶν, τὴν ὥραν τῆς δικαιοσύνης».

Περαιτέρω ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἑλληνοσερβικὰς σχέσεις, ὁ κ. Γκωβαίν γράφει:

«Ὁ κ. Μουσσελίνι θέλει νὰ προκαλέσῃ προστριβὰς μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Σερβίας. Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος δὲν ἀγνοεῖ τοῦτο καὶ ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλος διὰ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τῆς Θεσσαλονίκης».

Ο κ. ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ ΖΗΤΕΙ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΣ ΔΙΑ ΤΑ ΕΣΟΔΑ ΚΑΙ ΕΞΟΔΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ κ. ΜΕΡΛΟΠΟΥΛΟΝ

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν ἔλαβε χθὲς νεώτερον τηλεγράφημα τοῦ κ. Καφαντάρη, διὰ τοῦ ὁποίου ζητεῖ πληροφορίας ἐπὶ τῆς κινήσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ κατὰ τὸν τρέχοντα μῆνα.

Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ . Καφαντάρη στρέφεται κυρίως πρὸς τοὺς ἀμέσους φόρους, διὰ τὴν βεβαίωσιν καὶ εἰσπραξιν τῶν ὁποίων ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Μερλοπούλου.

Ζητεῖ ὡσαύτως πληροφορίας περὶ τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν μέχρι τοῦδε διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ ἀναγεγραμμένων ἐσόδων.

Ἐπὶ πάντων τούτων τῶν ζητημάτων ὁ κ. Καφαντάρης ζητεῖ νὰ ἔχῃ ἀκριβῆ δεδομένα καὶ ὅσῳ τὸ δυνατὸν τὸ ταχύτερον.

Κατόπιν τοῦ τηλεγραφήματος τούτου ὁ κ. Μερλόπουλος ἐκάλεσεν ἀμέσως τοὺς διευθυντὰς καὶ τμηματάρχας τῶν ἁρμοδίων ὑπηρεσιῶν καὶ κατέστησεν εἰς τούτους γνωστὰς τὰς ὑποδείξεις τοῦ κ. Καφαντάρη, ἐζήτησε δὲ ὅπως καταρτισθοῦν πίνακες ἐπὶ τῆς κινήσεως τῶν διαφόρων φορολογιῶν κατὰ τὸ μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου διάστημα.

Οἱ ἁρμόδιοι ὑπάλληλοι ἐδήλωσαν εἰς τὸν κ. Μερλόπουλον ὅτι μολονότι τὰ ἀποτελέσματα τοῦ τρέχοντος μηνὸς δὲν συνεκεντρώθησαν εἰσέτι, ἐν τούτοις αἱ μέχρι τοῦδε πληροφορίαι τῶν διαφόρων ταμείων ἐμφανίζουν τὰς εἰσπράξεις λίαν ἱκανοποιητικάς.

Κατὰ τὰς προβλέψεις τῶν ὑπηρεσιῶν, ὁ μὴν Δεκέμβριος θὰ παρουσιάσῃ εἰσπράξεις κατὰ πολὺ ἀνωτέρας τῶν τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου.

Κατὰ σχετικὴν ἀνακοίνωσιν ἐκ τῆς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας ἡ φορολογία τοῦ καπνοῦ θὰ ἀποδώσῃ κατὰ τὸν τρέχοντα μῆνα ποσὰ ἀνώτερα τῶν τῆς παρελθούσης. Αἱ αὐταὶ εὐοίωνοι προβλέψεις ὑπάρχουν καὶ διὰ τὰς λοιπὰς φορολογίας.

Αἱ προβλέψεις αὗται τῶν ὑπηρεσιῶν θὰ ἀνακοινωθοῦν εἰς τὸν κ. Καφαντάρην, εἰς τὸν ὁποῖον βραδύτερον θὰ διαβιβασθοῦν οἱ ἐπίσημοι πίνακες τῆς ἀποδόσεως τῶν φορολογιῶν μέχρι τέλους Δεκεμβρίου.

Εἰς τὸν κ. Καφαντάρην, ζητήσαντα σχετικὰς πληροφορίας, θὰ ἀνακοινωθοῦν καὶ αἱ ἐνέργειαι τοῦ ὑπουργείου διὰ τὴν καταδίωξιν τοῦ λαθρεμπορίου.

Πλὴν τῆς κινήσεως τῶν φορολογιῶν παρὰ τοῦ κ. Καφαντάρη ζητοῦνται πληροφορίαι καὶ ἐπὶ τῆς πορείας τῶν ἐξόδων. Ἐφιστᾶται δὲ ἡ προσοχὴ τῶν ἁρμοδίων ὅπως ἀποφευχθῇ πᾶσα ὑπέρβασις πιστώσεως, περιορισθοῦν δὲ αἱ δαπάναι εἰς τὰ ἐν τῷ προϋπολογισμῷ προβλεπόμενα σχετικὰ κονδύλια καὶ αἱ ἀναλαμβανόμεναι ὑποχρεώσεις νὰ βαίνουν παραλλήλως πρὸς τὰς πραγματοποιουμένας βεβαιώσεις τῶν φόρων.

Σχετικαὶ ὁδηγίαι ἐδόθησαν πρὸς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἐκ μέρους τοῦ κ. Μερλοπούλου.

ΠΛΗΡΗΣ ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ

ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ-Υ-ΠΑΛΛΗΛΙΚΟΝ

ΤΑ ΜΕΤΡΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΠΟΥΣΙΑΣΑΝΤΩΝ

Ὡς προκύπτει ἐκ γενομένων χθὲς τὴν ἑσπέραν ἀνακοινώσεων ἐκ μέρους τῶν κ.κ. ὑπουργῶν ἡ Κυβέρνησις δὲν πρόκειται νὰ προέλθῃ εἰς τὴν λῆψιν γενικωτέρων μέτρων ἐναντίον τῶν πρωτοστατησάντων εἰς τὰς χθεσινὰς ἐνεργείας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ἐναντίον τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ συνεχισθοῦν αἱ ἐνέργεια αὗται.

Ἐπὶ τῇ προόψει ὅτι ἡ ἐν Ὑπουργικῷ Συμβουλίῳ συζήτησις διὰ τὴν λῆψιν μέτρων θὰ προεκάλει τὴν ἐκδήλωσιν ἀντιθέσεως ἀπόψεων καὶ δὲν θὰ κατέληγεν εἰς οὐδὲν θετικὸν συμπέρασμα, διεξήχθησαν χθὲς τὴν πρωΐαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συγκεντρώσεως τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων συνεννοήσεις μεταξὺ τῶν κ.κ. ὑπουργῶν διὰ τὴν ἐμφάνισιν ἑναίας στάσεως αὐτῶν ἔναντι τῶν ὑπαλλήλων τῆς δικαιοδοσίας ἑνὸς ἑκάστου, τῶν ἀποσχόντων ἐκ τῶν ἐργασιῶν των.

Ἀλλὰ καὶ αἱ συννενοήσεις αὗται δὲν ἔσχον [illegible] τε οἱ ὑπάλληλοι θὰ σεμνύνωνται διὰ τὴν χθεσινὴν κίνησιν, οὔτε καὶ ἡ Κυβέρνησις εἶναι διατεθειμένη νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐπανάληψιν τοιαύτης. Ἐτόνισε δὲ ὅτι κατὰ τὴν συζήτησιν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ δημοσιοϋπαλληλικοῦ ζητήματος, θ' ἀγνοήσῃ τὰς τελευταίας ἐνεργείας τῶν ὑπαλλήλων.

ΚΑΙ Ο κ. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας, ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς τοὺς διευθυντὰς τῶν ὑπηρεσιῶν ὅπως καλέσουν εἰς ἀπολογίαν τοὺς ἀδικαιολογήτως ἀπουσιάσαντας ὑπαλλήλους καὶ ὑποβάλουν ἐντὸς τῆς ἡμέρας τὸ πόρισμά των.

Ὁ κ. Μεταξᾶς ὁμιλῶν σχετικῶς εἶπεν ὅτι, ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου οἱ ὑπάλληλοι ἐπιδιώκουν τὴν λύσιν τῶν αἰτημάτων των εἶναι ἄντικρυς ἀντίθετος πρὸς τὰ ἴδια αὐτῶν συμφέροντα, ἀντίκειται δὲ καὶ πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ὑπαλληλικῆς πειθαρχίας. Κατὰ συνέπει[illegible]

Η ΣΥΜΒΑΣΙΣ Δ[illegible]

Ἡ Κυβέρνησις ἐστερεῖτο χθὲς νεω[illegible] τοῦ κ. Καφαντάρη εἰς Λονδῖνον καὶ τ[illegible] τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν διὰ τὴν ἔκ[illegible]

Κατὰ γενομένας χθὲς τὴν ἑσπέραν[illegible] κοινώσεις ἐκ τῶν ληφθέντων τηλεγρα[illegible] Παρισίων ἀναχωρήσεώς του προκύπτει [illegible] ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτευούσῃ τελικαὶ συ[illegible] παραγέντων διὰ τὴν ἔκδεσιν τοῦ δανε[illegible] ἑβδομάδος, ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὸν [illegible] λη τοῦ δευτέρου δεκαημέρου τοῦ Ἰανου[illegible]

Κατὰ τὰς αὐτὰς ἀνακοινώσεις ὁ κ. [illegible] λας τὰς ἀπ' εὐθείας πρὸς αὐτὸν ὑποβλ[illegible] δανείου ὡς καὶ τὰς γενομένας ἐνταῦθα [illegible] Λονδίνῳ εἰς τὰς διαπραγματεύσεις τὰς [illegible] διεξαγάγῃ ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν βελτίωσιν [illegible] κων ὑποβληθεισῶν προτάσεων, ἀφ' ἑτέ[illegible] μέρους τοῦ ἐκ λιρῶν 6.500.000 δημεροῦς [illegible] κὴν καὶ Ἰταλικὴν χρηματαγορὰν, κα[illegible] Κυβερνήσεων ἐπιθυμίαν.

Ὁ κ. Καφαντάρης μὴ ἔχων ἐξουσ[illegible] ναψιν τοῦ δανείου καὶ τὴν ὑπογραφὴν [illegible] ζητήσῃ ταύτην παρὰ τῆς κυβερνήσεως [illegible] συνεννοήσεών του. Ἐπὶ τῶν ὅρων τῶ[illegible] Καφαντάρην προτάσεων διὰ τὴν ἔκδο[illegible] οὐδεμίαν ἀπὸ μέρους τούτου ἀνακοίνω[illegible]

Η Χ[illegible]

ΕΝΤΟΝΟΙ ΔΙΑΜΑΡΤ[illegible] ΤΟ ΕΓΚΡΙΘ[illegible]

Εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον ἐγένετο χθὲς τὴν 9.30 πρωϊνὴν ἡ προαγγελθεῖσα ἐν ὥρᾳ ἐργασίας συγκέντρωσις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς πρὸς διαμαρτυρίαν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν μὴ χορήγησιν τοῦ 13ου μισθοῦ καὶ διὰ τὴν παρέλκυσιν τῶν ἄλλων ζητημάτων των.

Εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον συνεκεντρώθησαν ἄνω τῶν 5 χιλιάδων ὑπάλληλοι ὅλων τῶν κλάδων. Ἡ πλατεῖα, τὰ θεωρεῖα, ἡ ἐξέδρα καὶ ὁ πρὸ τοῦ θεάτρου χῶρος ἐπληρώθη ὑπαλλήλων.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Συνομοσπονδίας τῶν ὑπαλλήλων κ. Γιδαράκος λαμβάνων κατόπιν τὸν λόγον ἐκθέτει τὰς ἐνεργείας τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς διὰ τὴν χορήγησιν τοῦ 13ου μισθοῦ ἢ ἀναλόγου βοηθήματος ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς, καθὼς καὶ τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐξ ὀνόματος τῶν ὑπαλλήλων γυναικῶν ὡμίλησε κατόπιν ἡ δ/ις Τζαβάρα (τῆς Δ)σεως Στατιστικῆς) τονίσασα ὅτι αἱ ὑπάλληλοι γυναῖκες ἔχουν πλήρη ἐπίγνωσιν τῆς ἀτομικῆς των ἀξίας, τῶν ὑποχρεώσεών των, ἀλλὰ καὶ τῶν δικαιωμάτων των καὶ τάσσονται παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἀρρένων συναδέλφων των, πρόθυμοι νὰ τοὺς ἐνισχύσουν εἰς οἱανδήποτε ἐνέργειάν των.

Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ κ. Σταφυλᾶς (τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ τῶν Τ.Τ.Τ.) ὅστις ἐτόνισεν ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τοῦ κλάδου του εἶνε ἕτοιμοι νὰ πρωτοστατήσουν ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἤθελον κριθῇ ἀναγκαῖα διὰ τὴν ἐπίτευξιν ἱκανοποιητικῆς λύσεως.

ΚΑΤΕΠΛΕΥ[illegible] ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΛΛΗΝΙ[illegible]

Τὴν 2.20' μ.μ. χθὲς κατέπλευσεν εἰς τὸν Ναύσταθμον τὸ πρῶτον τῶν ναυπηγηθέντων καὶ ναυπηγουμένων εἰς τὰ Γαλλικὰ ναυπηγεῖα ὑποβρυχίων μας «Παπανικολῆς» ὑπὸ κυβερνήτην τὸν πλοίαρχον κ. Βανδῶρον καὶ ὕπαρχον τὸν πλωτάρχην κ. Στυμφαλιάδην.

Ὅταν ἀκόμη ἔπλεε τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ὁ διοικητὴς τῶν ὑποβρυχίων κ. Δεμέστιχας ἀπέστειλεν ἐξ ὀνόματος τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν τὸ κάτωθι ραδιογράφημα:

ΠΡΟΣ «ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΗΝ»

Ἀπὸ Δ. Δ. Υ.

Ραδιογράφημα

Ἐξαιρετικῶς ἐπείγον

Ὁ ὑπουργὸς Ναυτικῶν ἔμπλεως αἰσθημάτων χαρᾶς ἐπὶ αἰσίῳ κατάπλῳ πρώτου ἑλληνικοῦ ὑποβρυχίου ὑπὸ ἔνδοξον ὄνομα «Παπανικολῆς», διαβιβάζει δι' ἡμῶν εἰς ὑμᾶς, λοιποὺς ἀξιωματικοὺς καὶ πλήρωμα τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ.

Διαβιβάζοντες ταῦτα χαιρετίζομεν ἐπίσης εὐφροσύνως τὸ πρῶτον ἑλληνικὸν ὑποβρύχιον, εὐτυχῆ πρόδρομον τοῦ νέου ἰσχυροῦ στολίσκου μας, ὅστις συγκεντρούμενος προσεχῶς εἰς τὰ πάτρια ὕδατα θ' ἀποτελέσῃ μετὰ

ΤΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΘΕΝΤΩΝ ΑΞ)ΤΙΚΩΝ

Τὰ Διατάγματα τῆς ἀποστρατείας τῶν ὑπὸ τοῦ Ἀνωτάτου Στρατιωτικοῦ Συμβουλίου κριθέντων ὡς ἀποστρατευτέων λόγῳ ἐπαγγελματικῆς ἀνεπαρκείας, κατόταν ληφθείσης ἀποφάσεως θὰ κοινοποιηθοῦν μετὰ τὰς ἑορτάς. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην περιλαμβανόμενοι ἀξιωματικοὶ δύνανται νὰ ὑποβάλουν τὰς αἰτήσεις τῆς ἀποστρατείας των. Οἱ προτεινόμενοι πρὸς ἀποστρατείαν δὲν ὑπερβαίνουν τοὺς 30, δέκα δὲ ἐξ αὐτῶν εἶναι λοχαγοὶ τοῦ πεζικοῦ, δὶς κριθέντες στάσιμοι. Αἱ οὕτως κενοίμεναι θέσεις θὰ πληρωθοῦν κατ' αὐτάς.

ΔΕΛΤ[illegible]

Κλείσιμον 29 Δεκεμβρίου 1927

ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ ΕΘΝΙΚΩΝ ΔΑΝΕΙΩΝ

ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ			ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ		
5 ο)ο	1881	4425	ἄτοκον	1885	2.—
5 ο)ο	1884	4425	5 ο)ο	1898	73.50
4 ο)ο	1887	3660	5 ο)ο	1900	75.—
4 ο)ο	1889	3360	1 ο)ο	1906	44.—
5 ο)ο	1890	4250	6 ο)ο	1917	69.—
5 ο)ο	1893	4100	6 ο)ο	1918	70.—
2 1)2 ο)ο	1898	29600	8 ο)ο ΑΒ	1919	70.—
4 ο)ο	1902	4000	» Γ.ΣΤ.	1925	70.—
5 ο)ο	1907	1280	[illegible]	[illegible]	180.—

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911 Ἀριθ.....

Ο ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣ ΦΙΞ

Ἀπόσπασμα ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Χρονολογία 29.12.1927

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΣΘΗ ΠΛΗΡΩΣ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ...

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1917

ΠΩΣ ΕΞΕΘΡΟΝΙΣΘΗ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ ΜΙΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΤΟΥ κ. ΠΕΡ. ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η'

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Β. Κωνσταντίνου ἐξ Ἀθηνῶν οἱ κυριώτεροι τῶν βενιζελικῶν Ρέπουλης, Καφαντάρης, Μιχαλακόπουλος κτλ. κατέπλευσαν εἰς Κερατσίνιον καὶ ἐνδιαιτῶντο ἐν ἀσφαλείᾳ ἐπὶ τῶν γαλλικῶν πολεμικῶν πλοίων ἀντιδρῶντες εἰς τὰς φρονίμους καὶ διαλλακτικὰς ἐνεργείας τῆς Κυβερνήσεως Ζαΐμη πρὸς τὸν Ζυννάρ, καθ' ὃν χρόνον ὁ κ. Βενιζέλος ἐνήργει ἐκ Θεσ)νίκης εἰς Παρισίους καὶ Λονδῖνον. Ὁ κ, Ζαΐμης ἐπέμεινε καὶ εἰς τελευταίαν προσπάθειαν δι' ἀπ'εὐθείας συνεννοήσεως τῶν δύο Κυβερνήσεων ἣν ἐθεώρουν ἐντελῶς περιττήν. Οὕτω; ὡρίσθησαν ἐκ μὲν τῆς Κυβερνήσεως Ἀθηνῶν οἱ κ. κ. Γ. Ράλλης (Πυλίας) ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Κ. Λιδωρίκης, ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης, ἐκ δὲ τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως Θεσ)νίκης οἱ κ. κ.Ρέπουλης καὶ Μιχαλακοπόπουλος. Ἰδοὺ τὰ κείμενα : «Α. Ε. Κύριον Α. Ζαΐμην—Σεβαστέ μοι κ. Πρόεδρε, Ἐγκλείω ἔκθεσιν περὶ ὧν λεχθέντων εἰς τὴν γνωστὴν κατὰ τὴν 9 Ἰουνίου π. μ. συνάντησιν τοῦ κ. Γ. Ράλλη αἱ ἐμοῦ ὑπουργῶν τῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν ὑμῶν Κυβερνήσεως; μετὰ τῶν κ, κ, Ρέπουλη καὶ Μιχαλακοπούλου, ὑπουργῶν τῆς προσωρινῆ Κυβερνήσεως Θ σ)νίκης. Ὁ κ. Γ. Ράλλης, εἰ; ὃν ἀνέγνωσα τὴν ἔκθεσιν, μ' ἐβεβαίωσε περὶ τῆς πλήρους ἀκριβείας αὐτῆς. Διατελῶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ.

Κ. Λιδωρίκης»

ΕΚΘΕΣΙΣ

«Τὴν 10 π. μ. τῆς 9ης Ἰουνίου εἰς τὴν ὁδὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ Πειραιῶς προκυμαίαν ἐπέβημεν ἀτμακάτου μὲ γαλλικὴν σημαίαν. Μᾶς μετέφερε πρῶτον εἰς τὸ θωρηκτὸν «Justice» ἐκεῖ ὅμως μᾶς ἐπληροφόρησεν εἷς ἀξιωματικὸς;, ὅτι διέμενε ὁ κ. Ζυννάρ καὶ οὐχὶ ὁ κ. Βενιζ λος ἢ τις τῶν ὑπουργῶν του. Μεθὸ, ἀφοῦ ἀφήσαμεν τὰ ἐπισκεπτήρ ά μας; διά τὸν κ. Ζυννάρ (μέχρι σήμερον δὲν ἐλάβομεν οἱανδήποτε εἴδησιν ὅτι ἐλήφθησαν) διηυθύνθημεν διὰ τῆς ἰδίας ἀτμακάτου εἰς τὸ θωρηκτὸν «Ζουριέν—ντὲ—λά—Γκραβιέρ» εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ὁποίου συνηντήσαμεν ἐν μέρῳ φίλων του, πολλῶ κυριῶν καὶ παιδίων, τὸν κ. Ἐλ. Βενιζέλον. Ἐξηγήσαμεν αὐτῷ τὸν σκοπὸν τῆς μεταβάσεώς μας «ὅεν εἶχα εἴδησίν τινα περὶ αὐτῆς» μᾶς ἀπήντησε καὶ μᾶς εἰσήγαγεν εἰς ἐγγὺς αἴθουσαν, ὅπου ἦτο ὁ κ. Μιχαλακόπουλ ς καὶ ἦλθε κατόπιν καὶ ὁ κ. Ρέπουλης, μεθ' ὧν ἐμείναμεν μόνοι ἀποχωρήσαννος τοῦ κ. Βενιζέλου.

—Εἴπαμεν τότε πρὸ αὐτοὺς διττὶ μετέβημεν ἐκεῖ. Ἐφάνησαν ὅτι εἶχον γνῶσιν περὶ τούτου, ἐξέφρασαν μάλιστα τὴν χαρὰν των διότι ἡμεῖς, οὓς ἐθεώρουν ὡς φιλικώτερον ὅλων διακειμένους πρὸς τὸ βενιζελικὸν κόμμα, ἐξελέγημεν πρὸς τοῦτο καὶ ὁ κ. Ρέπουλης ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν γνώμην μας περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἑνώσεως. Ὁ κ. Γ. Ρά λης ἀπήντησεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις Ζαΐμη ἵσταται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπερ ἐδημι ὑργησεν ἐν Ἑλλάδι ἡ νότα τοῦ ὑπάτου ἁρμοστοῦ τῶν Δυνάμεων, ἀναγνωρίσασα τὸν Βασιλέα Ἀλέξανδρον, ὡς συνταγματικὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος καὶ φρονεῖ, ὅτι πρέπει πρὸ: πραγματοποίησιν τῆς ἑνώσεως νὰ ὁρκισθῶσιν οἱ ὑπάλληλοι τῆς Κυβερνήσεως Θεσσαλονίκης πίστιν εἰς τὸν νέον Βασιλέα. Καὶ ὅτι ἡ κυβέρνησις Ζαΐμη ἐμπνεομένη μόνον ἀπὸ αἰσθήματα πα ριωτισμοῦ, ὡς δὲν ἀμφιβάλλει, ὅτι ἐμπνέεται καὶ ἡ Κυβέρνησις Θεσσαλονίκης, θὰ ἐξετάσῃ ἐν πάσῃ εὐρύτητι ἀντιλ ψεως καὶ γενναιοψυχίας ὅλα τὰ ζητήματα, ὡς καὶ τὰ προσωπικά, ὅσα θὰ προκύψωσιν ἐκ τῆς συγχ νεύσεως τῶν δύο κυβερνήσεων.

— Εἰς ταῦτα ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ κ. Μιχαλακόπουλος, ὅτι δεν θέλουσι νὰ ἐπιφορτίσωσι μὲ τόσας φροντίδας τὴν Κυβέρνησιν Ζαΐμη... ἀλλὰ τὸν διέκοψεν ὁ κ. Ρεπουλης ὅστις εἶπεν, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀναγνωρίζουσι τὸ καθεστὸς τὸ δημιουργηθὲν ὑπὸ τῆς νότας τῶν Δυνάμεων καὶ τὸν συνταγματικὸν Βασιλέα Ἀλεξανδρον, ἀλλὰ θὰ ἐπεθύμουν νὰ πληροφορήσῃ ἡ Κυβέρνησις Ζαΐμη τὸν Βασιλέα ὅτι αὐτοὶ κατόπιν τῶν τελεσθέντων ἐν Παλαιᾷ Ἑλλάδι, ὧν βεβαίως ἡ Κυβέρνησις Ζαΐμη δὲν φέρει τὴν εὐθύνην, θὰ καταργήσωσι τὴν δικαστικὴν ἰσοβιότητα καὶ θὰ ἐπιζητήσωσι δι' Ἐθνοσυνελεύσεως νὰ διαρρυθμισθῇ ἐπὶ τὸ δημοκρατικώτερον τὸ πολίτευμα.

Ἀπήντησεν ὁ κ. Λιδωρίκης, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του τὰ θέματα ταῦτα δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς ἐκεῖνα δι' ἃ συνήλθομεν νὰ συζητήσωμεν.

Ὁ κ. Ρέπουλης ἀνεγνώρισε τοῦτο· ἀλλὰ θὰ ἐπεθύμει, ἐπανέλαβε, νὰ γνωρίσῃ εἰ; τὸν Βασιλέα ἡ Κυβέρνησις Ζαΐμη τὰς ἀντιλήψεις του ταύτας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον τῆς ἑνώσεως καὶ αὐτὸς ὁρονεῖ—εἶπεν—ὅτι εἰς αὐτούς ἀνήκει νά κρίνωσι περὶ τῶν ὑπαλλήλων τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν τῆς Κυβερνήσεως Θεσ)νίκης καὶ τῶν συναφῶν ζητημάτων, ἡ δὲ Κυβέρνησις Ζαΐμη θὰ ἤρκει μόνον ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν Ἀστυνομικὴν Δύναμιν τῆς Πρωτευούσης καὶ τοῦ Πειραιῶς διὰ τῆς Κρητικῆς Χωροφυλακῆς καὶ τὴν ἐν Ἀθήναις στρατιωτικὴν δύναμιν διὰ στρατοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης πρὸ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς Κυβερνήσεως Βενιζέλου.

—Ὁ κ. Μιχαλακόπουλος προσέθηκεν ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦν ν' ἀναλάβῃ τόσας φροντίδας ἡ Κυβέρνησις Ζαΐμη καθόσον ἄλλως αὐτοὶ γνωρίζουν τὸ καθεστὸς Θεσ)νίκης, οἱ ἴδιοι δὲ θὰ κρίνωσι καὶ ἂν πρέπῃ νὰ διατηρήσωσιν ὅ ους τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ καθεστῶτος ἐκείνου, ἡ δὲ Κυβέρνησις Ζαΐμη ἀντικαθιστῶσα μόνον καὶ μόνον ἐν Ἀθήναις, πρὸ τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς Κυβερνήσεως Βενιζέλου, τὸ ἀστυνομικὸν καθεστὸς καὶ τ ν στρατιωτικὴν δύναμιν, προσφέρει μεγάλην ὑπηρεσίαν, διότι οὕτως ἐπιταχύνει τὴν ἐγκαθίδρυσιν τῆς κυβερνήσεως Βενιζέλου. Ὥστε, εἶπεν ὁ κ. Λιδωρίκης, οὕτω τὸ στάδιον ἐνεργείας τῆς Κυβερνήσεως Ζαΐμη ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔσται βραχύ. Μᾶλλον ἐφήμερον νὰ εἴπητε—προσέθεσεν ὁ κ. Ρ λλης. Βεβαίω —εἶπεν ὁ κ. Ρέπουλης πολὺ σύντονον. Ἀλλὰ—εἶπεν ὁ κ. Λιδωρίκης—δὲν θὰ ἐπέλθῃ ὡς συνέπεια τῆς οὕτω ταχείας ἐ καθιδρύσεως Κυβερνήσε ως Βενιζέλ υ καὶ τὸ νὰ μεταστῇ ἡ Ἑλλὰς εὐθὺς ἀμέσως εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν; Αὐτὸ δὲν μᾶ; πει άζει—ἀπήντησεν ὁ κ. Ρέπουλης—δὲν εἶνε ἀντίθετον εἰς τοὺς σκοπούς μας.

—Διότι βεβαίως εἶνε πολεμικόν; εἶπεν ὁ κ. Ράλλης.

—Ναὶ βεβα ως—ἀπήντησεν ὁ κ. Ρέπουλης.

Ἡ εἷς—εἶπεν ὁ κ. Μιχαλακόπουλος—ἐνομίσαμεν ὅτι ἔπρεπε καθαρὰ νὰ σᾶς εἴπωμεν τὰς ἀντιλήψεις μας. Καὶ ὁ κ. Πρόεδρος (ὁ κ. Βενιζέλ ς) μᾶ; συ έστησε τοῦτο. Δὲν πρόκειται νὰ πολιτευθῶμεν ἀλλήλους καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν—ἀπήντησεν ὁ κ. Λιδωρίκης. Ἡμεῖς—εἶπεν ὁ κ. Ράλλης—δὲν ἔχομεν νὰ προσθέσωμεν ἄλλο τι· ἐπιφυλασσόμεθα ν' ἀνακοινώσωμεν τὰς ἀντιλήψεις σας εἰ; τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ δυνάμεθα εἰς νέαν συνάντησιν νὰ συζητ ήσωμεν ἐπ' αὐτῶν. Τότε νὰ προσδιορίσωμεν τόπον συναντήσεως τὸ Δημαρχεῖον Πειραιῶς κα λίτερον, διότι θὰ ἐξέλθω πλέον εἰς τὴν ξηρ ν—μᾶ; εἶπεν ὁ κ. Ρέπουλης. Ἕως τώρα ἔμεινα εἰς τὸ πλοῖον, ἀφ' ἧς ἡ θα, διὰ νὰ μὴ δημιουργήσῃ ἡ ἔ οδός μου δυσκολίας εἰς τ ὲργον τῆς Κυβερνήσεω; Ζαΐμη (!!). Θὰ σᾶς εἰδοποιήσωμεν περὶ τούτου—ἀπήντησεν ὁ κ. Ράλλης. Μεθ' ὃ ἀπήλθομεν, ἀφοῦ ἀπεχαιρε ίσαμεν τὸν εἷ; τὴν συνεχομένην αἴθουσαν εὑρισκόμενον κ. Βενιζέλον, προπεμφθέντες ὑπὸ τῶν δύο κ.κ. Ὑπουρ γῶν τῆς Κυβερνήσεως Θεσ)νίκης μέχρι τῆς κλίμακος τοῦ ἀτμοπλοίου.»

Κ. Λιδωρίκης

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΛΟΓΧΑΙ

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν εἶχον μακροτάτην συνέντευξιν μετὰ τοῦ κ. Ζαΐμη ἐν τῇ οἰκίᾳ του, Κατ' αὐτὴν ἐπέμεινα ἀνενδότως, ὅτι ἦτο ζήτημα στοιχειώδους ἀξιοπρεπείας δι' αὐτὸν νὰ μὴ δεχθῇ νὰ γίνῃ γέφυρα διὰ τὴν ἀπὸ τῶν γ ιλλικῶν πλοίων εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Ἀθηνῶν διάβασιν τοῦ ἐπὶ τῶν γαλλικῶν πλοίων βενιζελικοῦ μισθοφόρου ἁγήματος ἐμβολῆς πρὸς κατάκτησιν τῆς ἐξουσίας. Πράγματι ὁ κ. Ζαΐμης οὐδὲν ἐδέχθη τῶν αἰτουμένων, οὔτε ἐγκαθίδρυσιν ἀστυνομίας καὶ στρατοῦ Ἀμύνης, οὔτε σύγκλησιν τῆς Βουλῆς τῆς 31 Μαΐου.

Καὶ οὕτω τὴν 14ην Ἰουνίου τὰ γαλλικὰ στρατεύματα κατέλαβον τὰς Ἀθήνας, μυδραλλιοβόλα ἐστήθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ ἐπροστατεύθη παρ' αὐτῶν ἡ ἄνοδος τοῦ κ. Βενιζέλου εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

Τὰ διατρέξαντα ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ ἐν Πελοποννήσῳ μεταξὺ τῶν στρατηγῶν τοῦ νομίμου καθεστῶτος παραλείπομεν ἐνταῦθα." Ἐν γνωρίζομεν καὶ τονίζομεν, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ Β. Κωνσταντῖνος ἦτο ἐπὶ τοῦ Θρόνου, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιδείξωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν χρόνον μας, παρὰ τὴν θέλησίν Του, ὅπερ ἠδύνατο νὰ ἔχῃ συνεπείας δι' Αὐτὸν καὶ τὴν Δυναστείαν.

Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἦτο ἔργον στοιχειώδους φιλοτιμίας καὶ ἀνδρισμοῦ νὰ μὴ ἐπιτραπῇ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ κ. Βενιζέλου ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Ἀλλ' οἱ μὲν στρατηγοὶ διεφώνησαν μεταξύ των, ἐκ λόγων ἴσως σκοπιμότητος, ὁδὲ ἀρχηγὸ; τῶν Ἐπιστράτων, ὅταν ἦτο ἡ στιγμὴ νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὸ; καὶ παρὰ τὴν γενομένην αὐτῷ πρότασιν, προὐτίμησε νά παραδοθῇ καὶ ἀναχωρήσῃ ἡσύχω; εἰς Κορσικήν, ὅπως καὶ μετὰ τὴν ἀντεπανάστασιν τοῦ 1923 ἐδραπέτευσεν εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Ἡ ἐκθρόνισις τοῦ Β. Κωνσταντίνου παρὰ τῶν Δυνάμεων ἦτο πρᾶξις συνεπιγομένη διεθνῆ εὐθύνην καὶ ταύτην ἀνελάμβανον αἱ Δυνάμεις, ἀλλ' ἡ ἐπιβολὴ παρ' αὐτῶν κυβερνήτου μισητοῦ τῷ λαῷ ἦτο πρᾶξις καθαρῶς ἐσωτερικῆς φύσεως, ταπεινωτικὴ δι' ἕνα λαόν, ἣν οἱ ἔχοντες ἐγχειρίδιον ἀνὰ χεῖρας καὶ στάθην εἰς τὸ πλευρὸν ἑπ' οὐδενὶ λόγῳ ἔπρεπε νὰ δεχθῶσιν. Οὕτω τούλάχιστον θὰ ἐδίδετο ἕνα ἱστορικὸν δίδαγμα, ὅπερ θὰ ἐχρησίμευεν ὡς προειδοποίησις εἰς τοὺς ξενοδούλους Ἕλληνας τοῦ μέλλοντος.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ἀπὸ τοῦ 1915 ἐξερράγη ἐν Ἑλλάδι δριμὺς ἀγὼν μεταξὺ ἑνὸς νομίμου καθεστῶτος τῆς Χώρας καὶ μιᾶς ἐπαναστατικῆς φατρίας, ταχθείσης ὑπὸ ξένην προστασίαν. Οἱ βασιλικοὶ πολιτικοὶ ἐκράτουν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ χειρόκτιον καὶ διὰ τῆς ἑτέρας τὸ Σύνταγμα καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Οἱ βενιζελικοὶ πολιτικοὶ ἐκράτουν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς χρήματα, ἀντίτιμον τῆς ξενοδουλείας των καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐγχειρίδιον. Ἦτο καὶ τοῖς παισὶ δῆλον τὶς θὰ ἐπεκράτει.

Ὁ ἀγὼν συνεχίζεται, ἀγὼν πολιτειακὸς καὶ ὄχι πολιτικός. Οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀξιοῦντες ἡγεσίαν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραβλέπωσιν ὅτι ὁ ἀγὼν οὗτος θὰ καταλήξῃ εἰς τὰ ἔσχατα, διὸ καὶ πρέπει νὰ ἀναμετρήσωσι τὸ θάρρος των καὶ τὰς εὐθύνας των καὶ ἡ πορεία των νὰ χαραχθῇ ἐπὶ τῶν διδαγμάτων τοῦ παρελθόντος.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

πρόσωπον, ἐξαλείφει κοκκινάδες καὶ φακίδες. Πωλεῖται παντοῦ.
Χονδρικὴ πώλησις παρὰ τῷ Γεν. Ἀντιπρ.
ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΩ
Καρόρη 4 Τηλ. 8-65

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΔΙΑ ΔΩΡΑ
ΣΤΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΥΛ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΡΜΟΥ 114

ΩΡΟΛΟΓΙΑ	τῶν Δρχ.	180	ἕκαστον	Δρχ.	100.—
ΠΟΥΔΡΙΕΡΑΙ	» »	180	ἑκάστη	»	85.—
ΖΟΡΖΕΤ BROSSÉ RODIE	» »	200	ὁ πῆχυς	»	418.—
ΚΡΕΠ ΝΤΕΣΙΝ LAVABLE	εἰς ὅλα τὰ χρώματα			»	98.—
ΖΑΝΑΝΑ ΜΑΛΛΟΜΕΤΑΞΑ	τῶν Δρχ.	180	ὁ πῆχυς	»	90.—
ΖΗΛΕ ΕΤΟΙΜΑ	» »	650	ἕκαστον	»	275.—
ΣΕΡΒΙΤΣΑ φαγητοῦ	» »	300	»	»	165.—
ΛΙΝΟΣΕΝΔΟΝΑ φάρδος 2 6)8	» »	50	ὁ πῆχυς	»	37.—
» » 3 2)8	» »	60	»	»	45.—
» » 3 6)8	» »	75	»	»	53.—

ΚΟΥΒΕΡΤΑΙ ΜΑΛΛΙΝΑΙ, ΠΡΟΣΟΨΙΑ, ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΑΝΔΡΙΚΑ

ΤΑ ΜΟΝΑ ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Vera

Βραβευθέντα εἰς τὴν Ἔκθεσιν Παρισίων διὰ τὴν στερεότητα καὶ τὴν κομψότητα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ KOSMOS ΣΤΑΔΙΟΥ 31

εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ὑπ' ἐμοῦ διαταχυτικὰ ἐξέτασις τοῦ αἵματος διὰ συφιλίδα διὰ τῶν τριῶν γνωστῶν μεθόδων ἀπέβη θετική, ἔντονος μάλιστα πολλάκις, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα διέταξα τὴν χρῆσιν τοῦ ἀνωτέρω φαρμάκου ἐπὶ ἕνα καὶ μόνον μῆνα, εὑρέθην πρὸ τῶν ἐκπληκτικῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ νὰ ἔχωσι τὴν ἐξέτασιν τοῦ αἵματος τελείως ἀρνητικὴν μετὰ τὸν ἕνα μῆνα. Εἰς τὰ ἄτομα ταῦτα φυσικὰ διέταξα τὴν συνεχῆ τοῦ φαρμάκου χρῆσιν μέχρις ἀποθεραπείας, ἔχων πάντοτε ταῦτα ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψίν μου.

2) Εἰς τὰ ἄτομα ἐπίσης μὲ παλαιὰν συφιλίδα, μὲ ἐλλιπεστάτην θεραπείαν, καὶ μὲ ἐκδηλώσεις παθολογικὰς διαφόρους καὶ μὲ ἀρνητικὴν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξέτασιν τοῦ αἵματος, ἡ χρῆσις τοῦ ἀνωτέρω φαρμάκου κατὰ πολὺ συνετέλεσεν εἰς τὸν ἐξαφανισμὸν τῶν παθολογικῶν των ἐκδηλώσεων καὶ εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς γενικῆς των καταστάσεως. Καὶ εἰς ταῦτα διέταξα τὴν ἐνδεδειγμένην διὰ τοῦ φαρμάκου Σιγκμαρζὺλ ἀγωγήν.

Συνέβη νὰ ἔχω πολλοὺς ἀσθενεῖς ἐξ ἐπαρχιῶν μὲ βεβαιωθεῖσαν συφιλίδα ἐν Ἀθήναις δι' ὅλων τῶν ἐπιστημονικῶν μέσων καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν ἠδύναντο νὰ παραμείνωσι πρὸς θεραπείαν παρ' εἰδικῷ ἰατρῷ. Εἰς τούτους συνέστησα εὐθὺς ἀκόμη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς νόσου τὸ φάρμακον Σιγκμαρζὺλ, ὅπερ εὑρέθη συντελεστικώτατον μέχρι σημείου ὥστε νὰ ἐπουλώσῃ καὶ ἕλκη συφιλιδικά.

Κατόπιν τῶν ἄνω δύναμαι μετ' ἀρκούσης πεποιθήσεως νὰ ἀποφανθῶ εὐμενέστατα ὑπὲρ τοῦ Sigmargyl ὅπερ δὲν παύω ἀπὸ τοῦ νὰ συνιστῶ εἰς κάθε μου περιστατικὸν συφιλίδος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 27 Δεκεμβρίου 1927

Σπυρ. Κουμουτσάκος
Ἰατρὸς
Πλατεῖα Ὁμονοίας
ἄνωθεν Φαρμακείου Μπακάκου

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεῖα. Γεν. Ἀντιπρόσωποι Ἰ. Λουκαΐτης Ἀθῆναι Τρίπολις. Πράκτωρ Ἀθηνῶν Ν. Ε. Ἀναστασάκις, Πεσμαζόγλου 15.

ΩΟΤΟΚΙΝΗ
ΑΥΓΑ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ
200 αὐγὰ τὸ ἔτος ἡ κότα
Κυτ. διὰ 5 κότες ἐκλ 1 μῆνα 15 δρ.
» 10 » » » 25 »
Παρακαταθήκη Γεωργ. Γραφείον Π. Γεωργαντή, Περικλέους 4. Ἀθῆναι καὶ τὰ Ἐδωδιμοπωλεῖα.

ΣΠ. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ & ΧΡ. ΚΟΥΜΠΗΣ
ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 2

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΕΥΘΗΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙ
ΔΩΡΑ ΕΚΛΕΚΤΑ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜ
ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΕ ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ ΕΙΔΗ ΚΑΙ ΤΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

«ΓΚΡΕΚΑ»

58

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911 Ἀριθ. .....

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

Ο ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣ ΦΙΞ

Ἀπόσπασμα ..... ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Χρονολογία 28. 12. 1927

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΣΘΗ ΠΛΗΡΩΣ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ...

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1917

ΠΩΣ ΕΞΕΘΡΟΝΙΣΘΗ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΕΙΣ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΖΟΝΝΑΡ

Ο κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΑΝΤΕΘΝΙΚΑΙ ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΤΟΥ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΤΟΥ κ. ΠΕΡ. ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ζ'

Κατὰ τὴν πρώτην συνέντευξίν μου, ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Κυβερνήσεως, μετὰ τοῦ Ζοννὰρ ἐν Πειραιεῖ ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ «Νπρούϊξ» τὴν 30ὴν Μαΐου διημείφθη μεταξὺ ἡμῶν τὸ ἀκόλουθον: εἶπον αὐτῷ: «ὁ λαὸς ὑπετάγη εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ Βασιλέως, διότι τρέφει τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν, ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ Βασιλέως εἶνε προσωρινή». Εἰς ταῦτα δὲ ὁ Ζοννὰρ ἀπήντησεν: «Ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι ἄλλως τε εἶπον ἤδη εἰς τὸν κ. Ζαΐμην, ὅτι αἱ Δυνάμεις δὲν θὰ εἶχον ἀντίρρησιν νὰ ἐπανέλθη ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὸν πόλεμον, ἐὰν ὁ ἑλληνικὸς Λαὸς ἐξηκολούθει νὰ ἐπιθυμῇ τοῦτο».

Λόγῳ τῆς σπουδαιότητος τῆς διαβεβαιώσεως ταύτης τοῦ ἁρμοστοῦ τῶν Δυνάμεων ἐθεώρησα ἐπιβαλλόμενόν μοι ν' ἀνακοινώσω ταῦτα δημοσίᾳ. Τὸ φύλλον τοῦ «Ἐμπρὸς» τῆς 31ης Μαΐου 1917 περιέχει τὰς ἀνακοινώσεις μου. Ἀλλ' ἡ βεβαίωσις αὕτη τοῦ Ζοννὰρ συμπίπτει μὲ ἑτέραν τοιαύτην τοῦ Ἄγγλου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν Γκράαμ. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις:

Λονδῖνον, 2 Ἰουνίου 1917. — «Εἶδον χθὲς σὲρ Γκράαμ· μοὶ εἶπεν, ὅτι οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐμποδίση τὸν ἑλληνικὸν Λαὸν ν' ἀνακαλέση μετὰ τὸν πόλεμον τὸν Βασιλέα, ἐὰν τοιαύτη ἦτο ἡ ἐπιθυμία τοῦ Λαοῦ, καὶ μοὶ προσέθηκεν, ὅτι θὰ ληφθῶσιν ἐγγυήσεις ὅπως ἀποφευχθοῦν αἱ καταπιέσεις τῶν βασιλικῶν παρὰ τῶν βενιζελικῶν...» ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ταῦτα ἐτηλεγράφει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ὁ Ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος ἐν Λονδίνῳ.

Ἀλλ' ἐπὶ πλέον τὴν 30ὴν Μαΐου ἑσπέραν ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας κ. Ἔλλιοτ μεταβὰς εἰς Δεκέλειαν καὶ παρουσιασθεὶς εἰς τὸν ἑτοιμαζόμενον ν' ἀναχωρήσῃ Βασιλέα ἐδήλωσεν αὐτῷ «ὅτι εἶχεν ἐντολὴν τῆς Κυβερνήσεώς του, νὰ ἐρωτήσῃ τὸν βασιλέα Κωνσταντῖνον ἐὰν ὄντως ὁ Ζοννὰρ προέβη εἰς τὴν ἀνωτέρω δήλωσιν, καθ' ἣν εἶχεν ἐκ μέρους τῶν Δυνάμεων ἐντολήν. Προσθεὶς, ὅτι ἐν πάσῃ περιπτώσει, αὐτὸς (ὁ κ. Ἔλλιοτ) εἶχεν ἐντολὴν τῆς Κυβερνήσεώς του νὰ προβῇ εἰς τὸν Βασιλέα εἰς δήλωσιν, ὅτι δύναται νὰ ἐπανέλθη μετὰ τὸν πόλεμον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐὰν ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ἐκφράσῃ πρὸς τοῦτο ἐπιθυμίαν.»

Ὅτε ἐπανῆλθον ἐκ τῆς ἐξορίας μου ὑπενθύμισα δι' ἄρθρου μου ἐν τῇ «Πολιτείᾳ» τῆς 12ης Ἰαν. 1920 τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Ζοννάρ. Τοῦτο προεκάλεσε διαψεύσεις τοῦ Ζοννὰρ εἰς τὸν γαλλικὸν τύπον. Εἰς ἀπάντησιν τούτων ἐδημοσίευσα ἐν τῇ «Πολιτείᾳ» ἀποστομωτικὰς λεπτομερείας ἤτοι τὴν δήλωσιν τοῦ Ζοννὰρ πρὸς τὸν κ. Ζαΐμην, τὴν δήλωσιν τοῦ πρωθυπουργοῦ Ριμπὼ εἰς τὴν Γερουσίαν κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 4ης Ἰουνίου «ὅτι τὰ γενόμενα ἐν Ἑλλάδι θὰ τεθῶσιν ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν Ἐθνοσυνελεύσεως», τὰς δηλώσεις τῶν ἄγγλων Γκράαμ καὶ Ἔλλιοτ. Ὁ Ἀλλ. τύπος ἔγραψεν ἐπὶ τούτων καὶ ἐν Γαλλίᾳ ἐσιώπησαν.

Ἐρωτῶμεν κατόπιν τῶν ἀνωτέρω: Παρεβιάσθησαν ἐπίσημοι ὑποσχέσεις; Καὶ τίνα ἠθικὴν βάσιν καὶ δικαιολογίαν εἶχον αἱ δύο Διακοινώσεις Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας τοῦ Δεκεμβρίου 1920 καὶ ὁ οἰκονομικὸς ἀποκλεισμὸς τῆς Ἑλλάδος;

ΑΙ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν τοῦ Β. Ζαΐμη καὶ Ζοννὰρ συζητήσεντα ἤδη ἦσαν τὰ ἀκόλουθα: Τρόπος συγχωνεύσεως τῶν δύο Ἑλλάδων, Θεσσαλονίκης καὶ Ἀθηνῶν· ἡ τριανδρία Θεσσαλονίκης θὰ ἀπεμακρύνετο προσωρινῶς τῆς Ἑλλάδος ἢ θὰ περιωρίζετο μετὰ τῶν συνεργατῶν της ἐν Θεσσαλονίκῃ διὰ νὰ διευθύνῃ τὴν στρατολογίαν· πάντως οἱ ὑπάλληλοι καὶ ὁ στρατὸς τοῦ κινήματος, ὁ μὴ μαχόμενος, θὰ ἔδιδον τὸν ὅρκον εἰς τὸν νέον Βασιλέα· ἡ Κυβέρνησις Ζαΐμη θὰ παρέμενεν ἐπί τινας μῆνας ἐπὶ τὴν ἀρχὴν διὰ νὰ συντελέσῃ τὴν ἕνωσιν καὶ διαλλαγὴν τῶν δύο τμημάτων· θὰ ἐπεξέτεινε τὴν διοίκησίν της ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος διορίζουσα τοὺς νομάρχας· ὁ ἐν τοῖς συνόροις στρατὸς θὰ ἐθεωρεῖτο ἐθελοντικός· ἡ Κυβέρνησιν των Ἀθηνῶν θὰ ὑπεβοήθει τὴν στρατολογίαν· αἱ Δυνάμεις δὲν θὰ ἐπέβαλον τὴν ἔξοδον καὶ γενικὴν ἐπιστράτευσιν (ἴδε διάγγελμα Ζοννὰρ)· δημοψήφισμα ἢ ἐκλογ[illegible]

Ὁ κ. Ζαΐμης μοὶ ἀνέθεσε [illegible] ἐπὶ τῶν ἄνω θεμάτων διαπρα[illegible]τευσιν μετὰ τοῦ Ζοννάρ. Τὴν [illegible] Ἰουνίου 3 μ. μ. ἔσχον συνέν[illegible]ξιν μετὰ τοῦ Ζοννὰρ ἐν Πειραιεῖ ἐπὶ τοῦ θωρηκτοῦ «Μπρούϊξ». Ἀντὶ ἡ κυβέρνησις Ἀθηνῶν νὰ ἐπεκτείνεται εἰς τὰ παρὰ τῆς Τριανδρίας καὶ τῶν Συμμάχων κακληφθέντα μέρη συνέβαινε τὸ ἀντίθετον. Ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἐγκαθίστα ἐν Θεσσαλίᾳ ἀρχὰς βενιζελικὰς καὶ ἐδίωκε τὰς στρατιωτικὰς φρουράς, συνελάμβανε νομάρχας, βουλευτάς, ἀξιωματικοὺς καὶ ἐφυλάκιζε τούτους. Ἀνέφερα πάντα ταῦτα καὶ ἠρώτησα τὸν Ζοννὰρ ἐὰν οὕτω πρόκειται νὰ τηρηθῶσιν αἱ δοθεῖσαι ὑποσχέσεις τῶν Δυνάμεων καὶ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ συμφιλίωσις. Ὁ Ζοννὰρ διεμαρτυρήθη διεμαρτυρήθη διὰ ταῦτα, εἰπὼν ὅτι γίνονται ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην ἐν ἀγνοίᾳ του καὶ ὅτι θὰ δώσῃ ἀμέσως αὐστηρὰς διαταγὰς καὶ ἐν συνεχείᾳ εἶπέ μοι τὰ ἀκόλουθα: «Αντιμετωπίζεται ἡ προσωρινὴ ἀπομάκρυνσις τοῦ κ. Βενιζέλου ἐκ Θεσσαλονίκης, ἀλλ' ἐὰν ἐν τέλει παραμείνῃ θὰ περιορισθῇ εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς στρατολογίας. Ἡ Κυβέρνησις Ἀθηνῶν θὰ διορίσῃ τὰς ἀρχὰς καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἑλλὰς θὰ διατηρήσῃ τὴν οὐδετερότητά της ὁ ἐν τοῖς συνόροις ἑλληνικὸς στρατὸς θὰ θεωρηθῇ ἐθελοντικός». Ἀπήντησα αὐτῷ, ὅτι ἡ Κυβέρνησις συμμερίζεται, ὡς ἤδη γνωρίζει, τὰς σκέψεις ταύτας, ἀλλ' ὅτι πρέπει πράγματι νὰ τεθῶσι τὸ ταχύτερον εἰς ἐφαρμογήν, νὰ παύσουν αἱ διώξεις καὶ συλλήψεις, ἰδίως ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ, καὶ δοθῇ ἡ ὑποσχεθεῖσα γενικὴ ἀμνηστεία. Ἐπίσης ἡ Κυβερνησις ζητεῖ τὴν ἄμεσον ἄρσιν τῆς ξενικῆς κατοχῆς. «Δὲν πρόκειται περὶ κατοχῆς—μοὶ εἶπεν ὁ Ζοννὰρ—ὁ στρατὸς ἀπεβιβάσθη τῶν πλοίων ἵνα ἀναπαυθοῦν οἱ στρατιῶται». Ἐν τούτοις εἶπον ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἐγκαθίσταται εἰς τὸ λεκανοπέδιον τῶν Ἀθηνῶν ὡς κατακτητὴς καὶ ἐν Πειραιεῖ συλλαμβάνονται εὐυπόληπτοι πολῖται τῇ ὑποδείξει τῶν Βενιζελικῶν. «Ταῦτα εἶνε ὑπερβολικὰ μέτρα τοῦ στρατηγοῦ Ρενιὼ ὑπὲρ τῆς τάξεως».

Ὁ λόγος μετὰ ταῦτα ἐστράφη διὰ τὴν ἐν Πελοποννήσῳ κατάστασιν. Ὁ Ζοννὰρ ἀνησύχει διὰ τὴν στάσιν τοῦ στρατοῦ καὶ τὴν ἐξέγερσιν ἐν Πελοποννήσῳ. Εἶπον αὐτῷ ὅτι «πράγματι ἡ ἐν Πελοποννήσῳ ἐξέγερσις ἦτο σοβαρὰ καὶ ὅτι ἦτο φυσικὸν ὁ στρατὸς νὰ συναισθάνεται βαθύτατα τὸ γεγονός, ὅτι ἐνεκλείσθη ἐν Πελοποννήσῳ ἵνα καταστῇ ἀβλαβὴς κατὰ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Βασιλέως καὶ προσέθηκα, ὅτι ὁ στρατὸς ζητεῖ ἐγγύησιν περὶ δύο τινῶν α') ὅτι δὲν θὰ ἐξαναγκασθῇ ἡ Κυβέρνησις παρὰ τῶν Συμμάχων νὰ ἐξέλθῃ τῆς οὐδετερότητος, ἐκτὸς ἂν αὕτη ἐλευθέρως ἀποφασίσῃ καὶ β') ὅτι οἱ Σύμμαχοι δὲν θὰ ἐπιβάλλουν τὸν κ. Βενιζέλον ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Ἐὰν αἱ ἐγγυήσεις αὗται δοθῶσιν ἐπισήμως, ἡ Πελοπόννησος θὰ ἡσυχάσῃ.» Εἰς ταῦτα ὁ Ζοννὰρ ἀπήντησεν: «Ἐπανειλημμένως ἤδη ἐδήλωσα καὶ εἰς τὴν προκήρυξίν μου, ὡς γνωρίζετε, ὅτι αἱ Δυνάμεις δὲν σκέπτονται νὰ ἐπιβαλωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔξοδον ἐκ τῆς οὐδετερότητος. Καὶ ἐκ Παρισίων καὶ ἐκ Λονδίνου μοῦ ἐτηλεγράφησαν νὰ μὴ παραλείψω νὰ δώσω ρητὰς διαβεβαιώσεις περὶ τούτου, ἐκτὸς ἐὰν κανονικῶς ὁ κ. Βενιζέλος ἀναλάβη τὴν ἀρχήν, ὁπότε ἡ ἔξοδος ἐκ τῆς οὐδετερότητος ἔσται ζήτημα ἐσωτερικόν. Τοῦτο βεβαίως διαφέρει. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ ἐπιβάλωμεν τὸν κ. Βενιζέλον. Ἐὰν ἤθελα νὰ τὸν ἐπιβάλλω, δὲν εἶχον ἢ ἐρχόμενος ἐνταῦθα νὰ τὸν ἔφερον εἰς τὴν βαλίτσαν μου, πρᾶγμα ὅπερ δὲν συνέβη.»

ΑΠΕΙΛΗ ΚΑΤΑ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Ἐὰν ἠδυνάμεθα—εἶπον τῷ ἁρμοστῇ—νὰ διαβιβάσωμεν τὰς διαβεβαιώσεις ταύτας εἰς Πελοπόννησον ὁ ἀναβρασμὸς θὰ ἐκόπαζε.

«Δύνασθε νὰ τὸ πράξητε—μοὶ ἀπήντησε—καὶ πρέπει νὰ κοπάσῃ, διότι ἄλλως θὰ εὑρεθῶμεν εἰς τὴν θέσιν νὰ λάβωμεν στρατιωτικὰ μέτρα κατὰ τῆς Πελοποννήσου». Εἰς ταῦτα παρετήρησα, ὅτι πᾶσα τοιαύτη οὐχὶ ἀπόφασις ἀλλὰ σκέψις θὰ ἦτο ἄστοχος καὶ ἀσύμφορος διὰ τὰς Δυνάμεις. Μέτρα στρατιωτικὰ δὲν δύνανται νὰ ληφθῶσι κατὰ τῆς Πελοποννήσου, λόγῳ τοῦ φρονήματος καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ, τοῦ φρονήματος τῶν κατοίκων καὶ τῆς ἐπὶ ἑξάμηνον ἐπαρκείας τῶν τροφίμων, ἀλλὰ καὶ λόγῳ τοῦ ἐδάφους. Ὑπενθύμισα τῷ ἁρμοστῇ, ὅτι ὑπάρχουσι [illegible] οἱ Τοῦρκοι δὲν κατώρθωσαν νὰ θέσουν τὸν πόδα.

Μετὰ ταῦτα μοὶ εἶπεν ὅτι καλὸν ἤθελεν εἶσθαι νὰ προέλθῃ ἀπ' εὐθείας συνεννόησις μεταξὺ τῶν Κυβερνήσεων Ἀθηνῶν καὶ Θεσ)νίκης διὰ τὸν διακανονισμὸν τῶν ζητημάτων. Νὰ ὁρισθῶσι δύο ἀντιπρόσωποι ἐξ ἑκάστης Κυβερνήσεως καὶ ὅτι αὐτός θὰ ἐμεσολάβει.

Ὅτι ἐὰν ὁ κ. Βενιζέλος εἶχεν ὑπερβολικὰς ἀξιώσεις αὐτὸς θὰ ἐπενέβαινεν. Ἔθιξεν ἔπειτα τὸ ζήτημα τῆς Βουλῆς.

Εὐθὺς ἀμέσως εἶπον αὐτῷ ὅτι ἡ Κυβέρνησις φρονεῖ ἀπαραίτητον νὰ μείνῃ ἐπί τινας μῆνας ἐπὶ τὴν ἀρχὴν πρὸς κατευνασμὸν τῶν πνευμάτων, μετὰ δὲ τοῦτο νὰ ἐκκαθαρισθῇ ἡ κατάστασις δι' ἐκλογῶν. Εἰς τοῦτο ἔφερε τὴν ἀντίρρησιν, ὅτι αἱ ἐκλογαὶ παρουσιάζουν δυσχέρειαν, λόγῳ τῆς παρὰ τῶν Ἰταλῶν καταλήψεως τῆς Ἠπείρου, διὸ καὶ καλὸν θὰ ἦτο νὰ συνεκαλεῖτο ἡ νόμιμος Βουλὴ τῆς 31ης Μαΐου. Κατενόησα ἀμέσως ὅτι ἡ φράσις αὕτη ἀπετέλει τὴν κλεῖδα τῆς ὅλης σκέψεώς του καὶ τὴν ἀναίρεσιν πασῶν τῶν ὑποσχέσεων. Ἤθελεν ὅπως ἡ κυβέρνησις ἡμῶν ἀναστήσῃ τὴν Βουλὴν τῆς 31ης Μαΐου, ἤτοι ἡ κυβέρνησις Ζαΐμη νὰ μετακαλέσῃ τὸν κ. Βενιζέλον καὶ ἐγκαταστήσῃ αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Διὰ μακρῶν ἐξήγησα αὐτῷ τὸ ἀσύμφορον καὶ ἀδύνατον τοῦ μέτρου. Εἶπον αὐτῷ: «Διὰ Β. Δ. ἀνάστασις εἰς τὴν ζωὴν Βουλῆς διαλυθείσης καὶ συνεπῶς θανάτωσις τῆς ὑφισταμένης ἀποτελεῖ πρᾶξιν ἀντισυνταγματικήν, ἀντιποίησιν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως δικαιωμάτων τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας καὶ τοιαύτην πρᾶξιν ἡ κυβέρνησις δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ. Μὴ λησμονῆτε, ὅτι ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Κυβερνήσεως ὑπῆρξε πλειστάκις πρωθυπουργὸς καὶ εἶνε κοινοβουλευτικὸς ἀνήρ· ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ἐκ τῶν μελῶν τῆς Κυβερνήσεως θὰ ἐδέχετο νὰ προσυπογράψῃ τοιοῦτον Διάταγμα. Ἄλλως τε αὐταὶ αἱ Δυνάμεις διὰ τῆς Διακοινώσεώς των τῆς 8)21 Ἰουνίου 1916 πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ἀπήτησαν διὰ τοῦ 3ου ἐδαφίου αὐτῆς «ἄμεσον διάλυσιν τῆς Βουλῆς, συνοδευομένην ὑπὸ διεξαγωγῆς νέων ἐκλογῶν, ἐντὸς τῶν συνταγματικῶν προθεσμιῶν καὶ ἀφοῦ διὰ τῆς γενικῆς ἀποστρατεύσεως ὁ σύλλογος τῶν ἐκλογέων ἐπανέλθη εἰς τοὺς κανονικοὺς ὅρους», ἂν ἡ διάλυσις καὶ ἐκλογαὶ δὲν ἐγένοντο μετὰ τὴν ἀποστράτευσιν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὰς παρασκηνιακὰς ἐνεργείας τῶν Δυνάμεων, ὧν διατελεῖτε ἐν γνώσει, τῇ εἰσηγήσει τοῦ κ. Βενιζέλου, ὅστις εἶχε πεισθῇ ὅτι αἱ ἐκλογαὶ θὰ ἀπεβαινον κατ' αὐτοῦ. Ὥστε τὴν διάλυσιν ἣν ἐζήτουν τότε αἱ Δυνάμεις ζητοῦμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον μὲ διενέργειαν ἐκλογῶν. Ἄλλως τε αἱ Δυνάμεις αἰτοῦσαι διὰ τῆς Διακοινώσεώς των τῆς 8)21 Ἰουνίου 1916 τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς ἐκείνης (τῆς 5ης Δεκεμβρίου 1915) ἀνεγνώριζον αὐτήν».

Ὁ Ζοννὰρ ἀπήντησεν εἰς τοῦτο: «ὅτι ἐκ τοῦ ὅτι ἐν τῇ διακοινώσει ἐκείνη ἀνεφέρετο ἡ ὑπάρχουσα Βουλὴ δὲν ἕπεται, ὅτι αἱ Δυνάμεις τὴν ἀνεγνώρισαν· αἱ Δυνάμεις οὐδέποτε ἀνεγνώρισαν ὡς συνταγματικὴν τὴν ὑπάρχουσαν Βουλήν».

Ἐνταῦθα γεννᾶται ἐν ἡμῖν ἡ δικαία ἀπορία τί ἐκ τῶν δύο ἀντιτιθεμένων ἐπρέσβευε πράγματι ὁ ἁρμοστὴς Ζοννάρ, τὰ ἀνωτέρω εἰς ἐμὲ τὸν βασιλόφρονα λεχθέντα ἢ τὰ λεχθέντα πρὸς τὸν τότε βενιζελικὸν κ. Ρέντην; «ὅτι παρ' ὅλα ταῦτα, ὅσα ξέρομεν ὅλοι, ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἐν τούτοις τὸ δικαίωμα τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς τῆς 31 Μαΐου) (ἔκθεσις κ. Ρέντη 4 Ἰουνίου 1917)»

Ὁ Ζοννὰρ μοὶ εἶπεν ὅτι ἔχει πολλὰς δυσχερείας διὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς γνώμας των, ὅτι ἐν Παρισίοις ἐπείγονται καὶ ὅτι εἶνε κυριολεκτικῶς débordé.

Ἡ κυβέρνησις ἡμῶν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος ἀντέδρα εἰς τὰς φρονίμους σκέψεις τοῦ Ζοννὰρ καὶ τῆς κυβερνήσεως ἡμῶν, τοὐτέστι νὰ μὴ ἐκβιασθῇ ἡ ἄμεσος ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἔλευσις τοῦ κ. Βενιζέλου. Ἀλλ' οὗτος ἐνεργῶν εἰς Παρισίους παρέλυε τὰς ἐνεργείας τοῦ κ. Ζοννάρ.

Ἐν τέλει εἶπον τῷ ἁρμοστῇ, ὅτι ἂν αἱ Δυνάμεις ἐπείγονται νὰ ἴδωσι τὸν κ. Βενιζέλον ἐν τοῖς πράγμασι, τότε θὰ ἔπρεπεν ὁ ἴδιος ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην ταύτην, ἣν εὐθύ[illegible] τὴν 14ην Ἰουνίου. Ἀλλὰ πρὸ τούτου ἐπαίχθη καὶ ἡ τελευταία κωμωδία, ἤτοι ἡ πρὸς διαπραγμάτευσιν συνάντησις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν δύο κυβερνήσεων Ἀθηνῶν καὶ Θεσ)νίκης. Περὶ ταύτης εἰς τὸ ἑπόμενον τελευταῖον ἡμῶν ἄρθρον.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΡΙΟΝ: Τὸ τελευταῖον ἄρθρον.

ΟΜΗΧΑΝΙΑ

ά.
Σή-
χανίαν
ιετωπίση
ει τὸ Ἐμ-
υστέραν τῶν
πλέον εἰς ὅλο-
ἥμισυ χρο-
όδων. Τὸ
εταφέρει
άνους,
τὰ
υ

εύκωμα
χανία..
χή σας.

αραδοτέον ἐλεύθερον

ρη

δρεια - Λιγύστου

ΚΟΥΜΠΗΣ

ΡΗΣΙΜ
ΗΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΤΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

«ΓΚΡΕΚΑ»

EXPRESS COMPANY

Σ ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ

Ἀνωνύμου Ἑταιρείας συνοικ-
κεῖ ὅπου ἱδρύεται τὸ Athens Co-
υσίου, Χαλανδρίου καὶ Συνοι-
μένον μὲ ἐπίσημον σχέδιον ἐγ-
χει νερὰ ἄφθονα, δένδρα, ξενοδο-
ί. Προσφέρομεν μονοπωλειακῶν
ΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ μόνον εἰς
ν καὶ μὲ δόσεις.
ΝΤΟΝΗ ἐγγυῶνται τὴν ἀγορὰν
ρακέλαιον μετὰ ΠΕΝΤΕ ἔτη
τῶν οἰκοπέδων.
δαν πληροφορίαν ΔΩΡΕΑΝ.
ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ἐνεργοῦν
άσης φύσεως ἐργασίας, ἤτοι : Ἀγο-
ὰν καὶ πώλησιν συναλλάγματος. Κα-
αθέσεις, Δάνεια, Φορτώσεις, Ἐκ-
ορτώσεις καὶ ἀποστολὰς Ἐμπορευ-
άτων καὶ Ἀποσκευῶν, Ἀσφαλείας
κδοσιν Ἀτμοπλοϊκῶν καὶ Σιδηροδρο-
ικῶν εἰσιτηρίων δι' Ἡνωμένας Πο
ιτείας, Καναδᾶ, Αὐστραλίαν, Ἀργεν
ινήν, Κούβαν, Μεξικόν, Βραζιλίας,
Ἀφρικήν, Εὐρώπην, Ἀσίαν, Αἴγυ
πτον, Κίναν, Ἰαπωνίαν καὶ δι' οἱονδή
ποτε λιμένα καὶ μέρος τοῦ Κόσμου.
Ἐπίσης Σιδηροδρομικὰ καὶ Ἀτμο-
πλοϊκὰ εἰσιτήρια δι' ὅλας τὰς πόλεις
καὶ τὰς νήσους τῆς Ἑλλάδος.
ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΑΤΕ ἢ ΕΠΙΣΚΕ
ΦΘΗΤΕ τὰ νέα μας Ταξεῖα ΠΛΑ-
ΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ καὶ ὁ ὑπάλληλός

Τὸ S)S TANGANYKA ἀναχωρεῖ
διὰ Μομβάσα, Τάγκα, Ζανζιβάρ
ραν, Λερέντζο-Μάρκουες, Ντούρ
καὶ ΚΑΠ-ΤΑΟΥΝ
Τὸ S)S ADOLPH WOERMA
Σούθαμπτον διὰ ΚΑΠ-ΤΑΟΥΝ

ΓΡΑΜΜΗ ΕΞΠΡΕΣ ΝΟΤΙΟΥ ΑΦΡΙΚΗΣ

διὰ τοῦ S)S ΤΟΛΕΔΟ τὴν 1ην Φεβρουαρίου ἐκ ΣΟΥΘΑΜΠΤΟΝ διὰ ΚΑΠ-ΤΑΟΥΝ

Διὰ πλείονας πληροφορίας καὶ ἐξασφάλισιν θέσεων ἀπευθυντέον εἰς τὸν Γενικὸν Πράκτορα Γ. ΔΕΔΕΟΓΛΟΥ Πειραιεὺς Μέγαρον Βάττη Ἰσόγειον Τηλ. 8-60 Τηλεγραφικὴ Διευθ. ΚΟΛΟΜΠΟΥΣ.

ROYAL MAIL LINE

ΑΓΓΛΙΚΗ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

Τακτικαὶ ἑβδομαδιαῖαι ἀναχωρήσεις

Διὰ ΒΡΑΖΙΛΙΑΝ ΟΥΡΑΓΟΥΑΗΝ—ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΝ—ΡΙΟΝ—ΣΑΝΤΟΣ ("Αγιος Παῦλος) ΜΟΝΤΕΒΙΔΕΟΝ-ΜΠΟΥΕΝΟΣ Α'Υ'ΡΕΣ

Ἀ)π. «DESEADO» 9 Ἰανουαρίου 1928
» «ASTURIAS» 11 Ἰανουαρίου 1928
» «ANDES» 20 Ἰανουαρίου 1928
» «DENSA» 23 Ἰανουαρίου 1928

Μὲ τὰ μεγαλύτερα καὶ πολυτελέστερα ἀτμόπλοια τοῦ κόσμου.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἐν Ἑλλάδι Γεν. Ἀντιπρόσωπον

Α. ΠΕΤΡΟΣΣΙΑΝ

Μέγαρον Βάτη (Δεύτερον πάτωμα) ἀριθ. 1—6—7 τηλ. 4—99, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΑ ΜΟΝΑ ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Vera

Βραβευθέντα εἰς τὴν Ἔκθεσιν Παρισίων διὰ τὴν στερεότητα καὶ τὴν κομψότητα

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ KOSMOS ΣΤΑΔΙΟΥ 31

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΕΛΑΣΤΙΚΑ

-ΝΤΟΥΝΛΟΠ-

Μὲ σύρμα—μὲ τακούνι—μπαλλούν. Ἱδρυταὶ τῆς βιομηχανίας πνευστῶν ἐλαστικῶν ΣΤΟΚ ΝΕΟΝ ε[illegible]λα τὰ μεγάλα[illegible]καταστήματα Ἀθηνῶν καὶ ἐπαρχιῶν

Γεν. Ἀντιπρ, Α. Ε. Β. Ε. Μ. "ΕΡΜΗΣ,,

Πειραιῶς καὶ Δεληγιώργη 1

Γ. ΜΠΑΡΔΗ
Υ 48
ΦΘΗΣΑΝ

[illegible]ίδων, Ἀμαξάκια κου-
[illegible], Ποδήλατα, Τροτινέ-
πλουσιωτάτη συλλογὴ
δίων.

ΣΜΕΝΑΙ

59

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911 Ἀριθ.

ΖΥΘΟΣΦΙΞ

Ο ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣΦΙΞ

Ἀπόσπασμα ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Χρονολογία 27.12.1927

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΣΘΗ ΠΛΗΡΩΣ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ...

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1917

ΠΩΣ ΕΞΕΘΡΟΝΙΣΘΗ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΠΟΥ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΤΟΥ κ. ΠΕΡ. ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΤ'.

Ἡ ὅλη παράστασις τοῦ Ζοννὰρ, ὡς Ὑπάτου Ἁρμοστοῦ τῶν Δυνάμεων, ἐβασίσθη ἐπὶ μιᾶς ἀναληθείας, ἣν ἡ διπλωματικὴ Ἱστορία δὲν δύναται ἢ νὰ καταδικάσῃ Διότι εἰς τὸ τελεσίγραφον τῆς 29ης Μαΐου 1917 ἐμφανίζεται ὡς ἐντολοδόχος τῶν Δυνάμεων Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσσίας ἐνῷ οὐδεμίαν ἡ τελευταία αὕτη εἶχε δώσει ἐντολήν, οὔτε ἔλαβε κἂν μέρος, ὡς εἴδομεν ἤδη, εἰς τὴν Διάσκεψιν ἐν Ἁγίῳ Ἰωάννῃ τῆς Μωριέννης. Ἤδη τὴν 6ην Ἰουνίου 1917 ὁ ἐν Πετρουπόλει πρεσβευτὴς κ. Πανᾶς ἐτηλεγράφει πρὸς τὴν Κυβέρνησιν : Πετρούπολις 6 Ἰουνίου : «Ἐν τῇ χθεσινῇ συνεδρίᾳ τοῦ Πανρωσσικοῦ Συνεδρίου ὁ Μαρτὼφ ἐξεδήλωσεν ἔκπληξιν, διότι προσωρινὴ Κυβέρνησις συνεφώνησεν ἐξασκήσῃ πίεσιν ἐπὶ μικρᾶς Ἑλλάδος. Εἰς αὐτὴν ἐπιτρέπεται ἀπευθύνωμεν τελεσίγραφον διότι εἶνε μικρά, εἰς Γαλλίαν ὅμως καὶ Ἀγγλίαν δὲν δυνάμεθα ἐπιδώσωμεν τελεσίγραφα, διότι ἡ Ρωσσία εἶνε ἀσθενής, ἀλλὰ καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν ὅπως ταῦτα ἐπιδίδωνται ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τῆς Ρωσσικῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐξέφρασε κατόπιν τὴν θλῖψίν του διὰ τὴν τύχην τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ ἐμέμφθη τῶν σοσιαλιστῶν Ὑπουργῶν, διότι ἔδειξαν ἀδιαφορίαν εἰς τὰ ἑλληνικὰ πράγματα. Ὁ Ὑπουργὸς Τσερεντέλκ ἐδήλωσεν, ὅτι ἡ Ρωσσία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διεμαρτυρήθη ἐναντίον τῆς ἐξασκηθείσης βίας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος μετά τινας δὲ ἡμέρας θὰ δημοσιευθῇ τηλεγράφημα δι' οὗ ἡ Ρωσσία διαμαρτύρεται κατὰ τῆς παραβιάσεως τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν ἐλευθεριῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιαθέσεως».

ΠΑΝΑΣ

Οὕτω ἡ Ἱστορία θὰ ἀναγράψῃ τὸ περίεργον τοῦτο, ὅτι ἐνῷ ὁ Ζοννὰρ ἐμφανίζεται ὡς ἐντολοδόχος τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσσίας κατηγορῶν τὸν Β. Κωνσταντῖνον ὅτι παρεβίασε τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ρωσσία κατηγορεῖ τὴν Ἀγγλίαν Γαλλίαν καὶ τὸν ἐντολοδόχον των Ζοννὰρ, ὅτι παραβιάζουν τὸ Σύνταγμα καὶ τὰς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ δημοσιευθεῖσα τὴν 12ην καὶ 13ην λήγοντος ἔτους ἐν τῷ «Ἑλληνικῷ Ταχυδρόμῳ» καὶ τῇ «Ἑλληνικῇ» ἔκθεσις τοῦ κ. Ρέντη ἀπὸ 4ης Ἰουνίου 1917 πρὸς τὸν Ἐμμ. Ρέπουλην περιέχουσα τὰ ἐν συνεντεύξει διαμειφθέντα μεταξὺ τοῦ Ζοννὰρ καὶ τοῦ κ. Ρέντη εἶνε λίαν ἐνδιαβέρουσα, καθότι ἐκθέτει ἀκριβῶς τὰς κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας κρατούσας σκέψεις παρὰ τῷ Ζοννὰρ, ὡς πιστοποιηθήσεται ἐκ τῆς παραθέσεως κατωτέρω τῆς ἐμῆς συνεντεύξεως μετ' αὐτοῦ.

Εἶνε ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ ἁρμοστὴς τῶν Δυνάμεων παρεβίασε πάσας τὰς ὑποσχέσεις του πρὸς τὴν Κυβέρνησιν Ζαΐμη καὶ τὰς διὰ διαγγέλματος δοθείσας τῷ Ἑλληνικῷ λαῷ. Ἀλλὰ δέον νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι ἔπραξε τοῦτο ἐκβιασθεὶς ἀπὸ τὸν κ. Βενιζέλον, ὅστις ἐκύκλου αὐτὸν ἐνεργῶν κατ' εὐθεῖαν εἰς Παρισίους.

Τὰ κατωτέρω ἐν συντομίᾳ ἐκτιθέμενα θὰ πείσωσι περὶ τούτου.

ΑΙ ΥΠΟΣΧΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΖΟΝΝΑΡ

Ὁ Ζοννὰρ εἶχεν ὑποσχεθῇ, ὅτι πρὸς καθησύχασιν τῆς Ἑλλάδος συγχρόνως μὲ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βασιλέως ἐξ Ἀθηνῶν θὰ ἀνεχώρει καὶ ὁ Βενιζέλος ἐκ Θεσσαλονίκης δι' Εὐρώπην, ὅπως οὕτω γίνῃ ἡ συγχώνευσις τῶν δύο Ἑλλάδων εὐκολώτερον ὑπὸ τὴν Κυβέρνησιν Ζαΐμη. Ἐπειδὴ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐπίστευσα εἰς τοῦτο, ὅπερ ὁ ἴδιος Ζοννὰρ εἶπέ μοι κατὰ τὴν πρώτην μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν, ἀπέφυγον κἂν νὰ τὸ μεταδώσω εἰς τὸν κ. Ζαΐμην, ἐντολῇ τοῦ ὁποίου διεξῆγον τὰς μετὰ τοῦ ἁρμοστοῦ διαπραγματεύσεις. Ἐγνώριζον κάλλιστα, ὅτι ἀναχώρησις τοῦ Βασιλέως ἐσήμαινεν ἄμεσον ἐγκατάστασιν τοῦ κ. Βενιζέλου ἐπὶ τὴν ἀρχὴν καὶ ἔξοδον ἐκ τῆς οὐδετερότητος. Δὲν ἐγνώριζον ὅτι τὴν ὑπόσχεσιν περὶ συγχρόνου ἀναχωρήσεως τοῦ κ. Βενιζέλου εἶχε κάμει ὁ Ζοννὰρ καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν κ. Ζαΐμην ὅστις εἶχε μεταβιβάσει ταύτην εἰς τὸν Βασιλέα.

Διὰ τοῦτο μεγίστη ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξίς μου, ὅταν, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς «Σφακτηρίας», δι' οὗ πλοίου ἀνεχώρει ἡ Β. Οἰκογένεια, εὑρισκόμενος κατὰ μόνας μετὰ τοῦ Β. Κωνσταντίνου εἰς τὸ ἄκρον σημεῖον τῆς πρύμνης, εἶδον Αὐτὸν ἐξάγοντα τὸ ὡρολόγιόν του καὶ λέγοντά μοι : «Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην θὰ φεύγῃ ὁ Βενιζέλος ἐκ Θεσσαλονίκης». Παρετήρησα τὸν Βασιλέα μὲ ἀπορίαν καὶ πεισθεὶς ὅτι ἐν πεποιθήσει ἔλεγε τοῦτο, ἀπήντησα : «Τὸ πιστεύετε, Μεγαλειότατε ;» «Μὰ πῶς—ἀπήντησεν—ἀφοῦ τὸ ὑπεσχέθη ὁ [illegible]». Ἐκ τῆς σιωπῆς μου ἠννόησε τὴν σκέψιν μου. Εἰς τὴν διάνοιαν καὶ τὴν συνείδησιν τοῦ εὐθυτάτου καὶ [illegible] αὐτοῦ ἀνδρὸς δὲν ἐχώρει πῶς ἦτο δυνατὸν [illegible] ὑποσχέσεις νὰ μὴ τηρηθῶσι. Καὶ ἐν τούτοις τὸν Β. Κωνσταντῖνον οἱ Γάλλοι ἐτιτλοφόρησαν le roi félon διὰ πολλὰς φαντασιώδεις κατ' αὐτοῦ κατηγορίας, ἃς ὁ κ. Βενιζέλος, Κουντουριώτης καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς εἶχον ἐξυφάνει, ἀλλ' ἰδίως διὰ τὴν παραβίασιν τῆς ἑλληνοσερβικῆς συνθήκης.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε ὁ Βασιλεύς, δὲν εἶνε ὁ Γούναρης, οὓς ἀπεκάλουν γερμανοφίλους, οἵτινες ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν προκύπτει ὑποχρέωσις ἐξόδου τῆς Ἑλλάδος δυνάμει τῆς ἑλληνοσερβικῆς συνθήκης, ἀλλὰ ὁ Ἀνταντόφιλος κ. Ζαΐμης, ὅστις ἀναλαβὼν τὴν ἀρχὴν τὸ 1916 μετὰ τὸν Γούναρην καὶ εὑρὼν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν σχεδίον ἐγγράφου τοῦ Γούναρη δι' οὗ ἐδήλου οὗτος, ὅτι ἔξοδος τῆς Βουλγαρίας εἰς τὸν πόλεμον θὰ συνεπέφερε τὴν ὑποχρέωσιν τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἔξοδον, διεφώνησε καὶ ἐδήλωσε τῇ Σερβίᾳ, ὅτι ἡ συνθήκη ἔχει καθαρῶς βαλκανικὸν χαρακτῆρα καὶ casus foederis δὲν προκύπτει διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐν περιπτώσει ἐξόδου τῆς Βουλγαρίας.

Ἐρρίφθη κατὰ κόρον ἡ μομφὴ τότε κατὰ τῆς Κυβερνήσεως Ζαΐμη, ὅτι ἔσφαλλε μὴ ζητήσασα τὰς ὑποσχέσεις τοῦ Ζοννὰρ ἐγγράφους· ἀλλὰ δὲν θὰ τὰς ἔδιδεν ἐγγράφως ἀφοῦ δὲν εἶχεν ἐντολὴν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν καὶ Ἀγγλίαν νὰ δώσῃ τοιαύτας ὑποσχέσεις. Ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἐφ' ὅσον παρεβίασε τὰς ὑποσχέσεις τὰς δοθείσας τῷ ἑλληνικῷ Λαῷ διὰ τοῦ Διαγγέλματός του, θὰ ἐδίσταζε νὰ παραβιάσῃ τὰς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ; Τί ὑπεσχέθη διὰ τοῦ διαγγέλματός του ; «...πᾶσα ἀντεκδίκησις ἐναντίον Ἑλλήνων, εἰς οἱονδήποτε κόμμα καὶ ἂν ἀνήκουν, θὰ κατασταλῇ ἄνευ οἴκτου, ἡ περιουσία καὶ ἡ ἐλευθερία ἑκάστου θέλουσι προστατευθῇ, περίοδος νέας εἰρήνης καὶ ἐργασίας διανοίγεται».

«Μάθετε, ὅτι αἱ Προστάτιδες Δυνάμεις σεβόμεναι τὴν ἐθνικὴν κυριαρχίαν, οὐδαμῶς σκοποῦσι νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς τὸν ἑλληνικὸν Λαὸν τὴν γενικὴν ἐπιστράτευσιν ! !»

Κατὰ πόσον ἡ ἐλευθερία ἑκάστου ἐπροστατεύθη τὸ γνωρίζομεν πάντες καὶ ἐγὼ αὐτός, ὅστις, ἂν καὶ ἤκουσα καὶ ἀπὸ στόματος τοῦ Ζοννὰρ ταῦτα ὡς ὑπουργὸς Κυβερνήσεως πρὸς ἣν ὁ ἐντολοδόχος τῶν Δυνάμεων ὑπέσχετο, ἐγεύθην τῆς Ζονναρικῆς αὐτῆς ἐλευθερίας σταλεὶς εἰς ἐξορίαν ἐπὶ ἓν καὶ ἥμισυ ἔτος. Κατὰ πόσον δὲ αἱ Δυνάμεις, σεβόμεναι τὴν ἐθνικὴν κυριαρχίαν, δὲν ἐπέβαλον τὴν γενικὴν ἐπιστράτευσιν, οὔτε τὸν κ. Βενιζέλον, τὸ γνωρίζει ὁ ἑλληνικὸς λαός.

Ὁ Ζοννὰρ ἐνήργησε μὲ ἀσυγχώρητον ἐλαφρότητα, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη ἡμῶν, ἐκθέσας αὐτὴν τὴν ὑπόληψιν τῶν δύο Δυτικῶν Δυνάμεων εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Διότι ἡ πλάνη εἶνε περιττὴ καὶ ἡ ἀρίστη καθ' ἡμᾶς πολιτικὴ ἔναντι τῶν ἰσχυρῶν εἶνε ἡ πολιτικὴ τῆς ἀληθείας, ἣν ἡμεῖς τοὐλάχιστον, ἀδιαφορήσαντες ἀείποτε διὰ τὰς εἰς βάρος ἡμῶν παρεξηγήσεις καὶ δυσαρεσκείας ἠκολουθήσαμεν πάντοτε. Ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὅστις ἄλλοτε ἐπίστευεν ὡς εἰς εὐαγγέλιον πᾶσαν βεβαίωσιν τῶν Δυνάμεων τούτων δὲν πιστεύει πλέον. Καὶ εἶνε ἀναμφισβήτητον ἐκεῖνο ὅπερ ἄλλως τε ὠμῶς διετύπωσα εἰς τὸν Ζοννὰρ «ὅτι αἱ δύο Δυτικαὶ Δυνάμεις καὶ δὴ ἡ Γαλλία ἀπώλεσαν διὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι πολιτικῆς των ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ὅ,τι εἶχον κερδίσει διὰ τῆς ἐργασίας των ἑνὸς αἰῶνος».

ΠΕΡ. ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ.—Μία συνέντευξις μὲ τὸν Ζοννάρ.

ΟΥΓΕΝΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΚΟΥ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΝ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

ΙΔΙΛΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ»

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ, 24 Δεκεμβρίου.—Ὅπως κατ' ἔτος, τὸ βασιλικὸν ζεῦγος τῆς Ἑλλάδος Α.Μ. Γεώργιος Β' καὶ ἡ Α.Μ. Ἐλισσάβετ, θὰ ἑορτάσουν τὰ Χριστούγεννα ἐνταῦθα καὶ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κοπροτσένι, ὅπου διαμένει ἤδη καὶ ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια τῆς Ρουμανίας. Παρὰ τὸ πένθος τῆς Ρουμανικῆς αὐλῆς, θὰ ψαλῇ δοξολογία εἰς τὸ παρεκκλήσιον τῶν Ἀνακτόρων, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ παραστῇ ἡ βασίλισσα Μαρία τῆς Ρουμανίας, ἡ πριγκήπισσα-μήτηρ Ἑλένη μετὰ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ ὁ πρίγκηψ Νικόλαος καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς αὐλῆς καὶ τῆς ἀντιβασιλείας.

Δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι οἱ Ἕλληνες βασιλεῖς ἐκτελοῦν τὰς θρησκευτικάς των ὑποχρεώσεις συμφώνως πρὸς τὰς παλαιᾶς παραδόσεις τῆς Ἑλληνικῆς αὐλῆς. Ἤδη μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἑλλάδος ἀντηλλάγησαν τὰ εὐχετήρια τηλεγραφήματα διὰ τὰς ἑορτάς, τὸ περιεχόμενον τῶν ὁποίων εἶνελίαν συγκινητικὸν καὶ καταδεικνύεται ἐξ αὐτοῦ ἡ λατρεία των πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἑλληνικὴν λαὸν.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ
(Στιγμιότυπον ληφθὲν ἐκ Βουκουρεστίου)

Εἰς τὰ μεταξύ των εὐχετήρια τηλεγραφήματα τὰ μέλη τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας δὲν λησμονοῦν τὴν ἀγαπημένην των χώραν καὶ εὔχονται ὅπως ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εὐημερήσῃ κατὰ τὸ μέλλον ν' ἀνατείλῃ νέον ἔτος καὶ κοπάσῃ ὁ ἐσωτερικὸς σάλος, ὅστις ἤγαγε τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν καταστροφήν.

Εἰς πρόσωπον, συνδεόμενον μετὰ τῆς αὐλῆς ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δὲν ἀπέκρυψε προχθὲς τὴν νοσταλγίαν του διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀφῆκε νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι θὰ ἦτο δι' Αὐτὸν μία ἐκ τῶν εὐτυχεστέρων ἡμερῶν τῆς ζωῆς Του, ἡ ἡμέρα καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς πιστευομένης ἐπανόδου Του εἰς Ἑλλάδα, θὰ ἐκκλησιάζετο μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν τῶν Ἀθηνῶν.

Κ. ΡΩΜΑΣ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ Μ. ΓΕΡΛΙΚ

Ο ΡΟΔΟΛΦΟΣ ΕΦΟΝΕΥΘΗ, ΔΕΝ ΗΥΤΟΚΤΟΝΗΣΕΝ

ΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΤΣΕΧΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ, Δεκέμβριος. (Ἰδιαιτέρα ἀνταπόκρισις).—Νέον φῶς χύνεται εἰς τὴν περίφημον τραγῳδίαν τοῦ Μάγερλιγκ, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ τότε διάδοχος τῆς Αὐστρουγγαρίας Ἀρχιδοὺξ Ροδόλφος ἐφόνευσε τὴν βαρώνην Μαρίαν Βετσέρα καὶ κατόπιν ηὐτοκτόνησε. Τὰς νέας πληροφορίας, καταπληκτικῶς ἀποκαλυπτικός, παρέσει ὁ Τσέχος δημοσιογράφος κ. Πενιζὲκ εἰς τὸν μόλις ἐκδοθέντα τρίτον τόμον τῶν ἀναμνήσεών του. Ὁ κ. Πενιζὲκ ἦτο ἐπὶ πολλὰ ἔτη κοινοβουλευτικὸς ἀνταποκριτὴς ἐν Βιέννῃ τῆς μεγάλης Τσεχικῆς ἐφημερίδος «Ναρόντυ Λίστυ». Ἀποκαλύπτει λοιπὸν οὗτος ὅτι ὁ καθηγητὴς Ἄρμπερτ, ἰατρὸς τῆς Αὐστριακῆς Αὐλῆς, τοῦ εἶχεν εἴπει ἐπανειλημμένως εἰς ἰδιαιτέρας συνομιλίας των ὅτι ὁ διάδοχος Ἀρχιδοὺξ Ροδόλφος, μόνος υἱὸς τοῦ ἀποθανόντος Αὐτοκράτορος Φραγκίσκου Ἰωσήφ, δὲν εἶχεν αὐτοκτονήσει, ὡς γενικῶς ἐπιστεύετο, ἀλλ' εἶχε δολοφονηθῇ ἀπὸ τὸν βαρῶνον Μπαλτατζῆ.

Ἡ ἱστορία, ὡς συνήθως εἶναι γνωστή, εἶναι ἡ ἑξῆς: Ὁ Ἀρχιδοὺξ Ροδόλφος, ὕστερον ἀπὸ ζωηροτάτην φιλονικείαν πρὸς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τὸν κατηγόρει ὅτι ἠπάτα τὴν σύζυγόν του καὶ ὅτι δὲν τῆς ἦτο πιστός, ἐγκατέλειψε τὴν Βιέννην τὴν 28 Ἰανουαρίου 1889, μὲ τὴν φίλην του, τὴν δεκαεπταέτιδα Βαυαρὴν βαρώνην Μαρίαν Βετσέρα. Μέσα εἰς ἕνα ἰδιωτικὸν ἁμάξι, οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Βιέννην καί, διὰ μέσου τοῦ δάσους, ἔφθασαν εἰς τὸ καταφύγιον τοῦ Μάγερλιγκ.

Ὅταν ὁ κόμης Χάγιος, ὑπασπιστὴς τοῦ διαδόχου, ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τοῦ Ἀρχιδουκὸς τὴν ἑπομένην πρωΐαν διὰ νὰ τὸν καλέσῃ εἰς τὸ κυνήγιον, δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν. Ἀνησύχησε τότε καὶ ἔθραυσε τὴν θύραν· εὗρε τότε εἰς τὸ δωμάτιον τὸν πρίγκηπα καὶ τὴν νεαρὰν βαρώνην νεκρούς· ὁ διάδοχος εἶχεν αὐτοκτονήσει. ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε φονεύσει τὴν ἐρωμένην του.

Ἡ ἱστορία ἐν τούτοις, τὴν ὁποίαν ἀφηγεῖται ἤδη εἰς τὸν τρίτον τόμον τῶν ἀναμνήσεών του ὁ κ. Πένιζεκ, ἔχει ὡς ἑξῆς. Ὁ καθηγητὴς Ἄλμπερτ ἐπεσκέφθη τὸν Τσέχον δημοσιογράφον τὴν ἡμέραν τοῦ δράματος καὶ τοῦ εἶπε: «Διέπραξα τὸ μεγαλείτερον ἔγκλημα ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ διαπράξῃ ἕνας ἰατρός. Ἐπείσθην νὰ ὑπογράψω ἕνα πλαστὸν πιστοποιητικὸν θανάτου βεβαιοῦν ὅτι ὁ Ἀρχιδοὺξ Ροδόλφος ηὐτοκτόνησε».

Ὁ διάδοχος ἐδολοφονήθη ἀπὸ τὸν κηδεμόνα τῆς Μαρίας Βετσέρα, βαρῶνον Μπαλτατζῆ, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀνακαλύψει τὴν ἀπόδρασιν τῆς νεαρᾶς βαρώνης ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν καὶ εἶχε σπεύσει νὰ συναντήσῃ τὸν Ἀρχιδοῦκα Ροδόλφον εἰς Μάγερλιγκ. Ἐκεῖ εὗρε τὸν Ἀρχιδοῦκα, τὴν Μαρίαν Βετσέρα, τὸν πρίγκηπα Φίλιππον τοῦ Κοβούργου, φίλον του, μίαν Βιεννέζαν κορίτσαν καὶ τὸν κόμητα Χόγκς συγκεντρωμένους εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου τοῦ ξενοδοχείου.

Ὁ Μπαλτατζῆ τότε ἐπετίμησε τὸν ἀρχιδοῦκα Ροδόλφον ὡς διαφθείραντα καὶ ἐξαπατήσαντα τὴν νεαρὰν βρρώνην, τῆς ὁποίας ἦτο κηδεμὼν καὶ τὸν ἀπεκάλεσε «παληάνθρωπον» Ὁ ἀρχιδοὺξ Ροδόλφος ἐκ ανείς, ὡς ἦτο φυσικὸν ἐκτύπησε τὸν Μπαλτατζῆ μὲ τὴν στέκα τοῦ μπιλλιάρδου. Ὁ Μπαλτατζῆ ἥρπασε ἕνα δίκανον κυνηγετικὸν ὅπλον, ποὺ εὑρίσκετο ἐκεῖ καὶ ἐκτύπησε μὲ τὸν ὑποκόπανον τὸν διάδοχον εἰς τὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖον συνέτριψεν. Ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ἀκαριαῖος. Ἡ Μαρία Βετσέρα πρὸ τῆς σκηνῆς αὐτῆς, ηὐτοκτόνησε, πρὶν προφθάσουν νὰ τὴν ἐμποδίσουν.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Φραγκῖσκος Ἰωσήφ, κατόπιν συμβουλῆς τοῦ κόμητος Τίζα, ἀπεφάσισε νὰ δημοσιεύσῃ ἀνακοινωθὲν περὶ αὐτοκτονίας τοῦ διαδόχου, παραλειφθέντος εἰς αὐτὸ ἐντελῶς τοῦ ὀνόματος τῆς Μαρίας Βετσέρα, διὰ νὰ ἀποτραπῇ τὸ σκάνδαλον. Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο, ὡς γνωστόν. Ὁ Μπαλτατζῆ ἐξωρίσθη τότε ἀπὸ τὴν Αὐστρίαν καὶ δὲν ὡμίλησε.

Αἱ ἀνωτέρω ἀποκαλύψεις τοῦ κ. Πενιζὲκ προκαλοῦν κατάπληξιν, κρίνονται δὲ γενικῶς ὡς ἀληθοφανεῖς. Ρ. ΣΤΑΡΚ

ΑΙ ΞΕΝΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ»

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΠΟΥ ΤΡΕΧΕΙ

60

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911 Ἀριθ. .....

Ο ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣ ΦΙΞ

Ἀπόσπασμα ..... ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Χρονολογία 25. 12. 1927

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΣΘΗ ΠΛΗΡΩΣ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ...

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1917

ΠΩΣ ΕΞΕΘΡΟΝΙΣΘΗ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ

ΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΥ ΤΟΥ Κ. ΖΟΝΝΑΡ

ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΣΧΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΤΟΥ κ. ΠΕΡ. ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Δ'.

Αἱ ἐκτεθεῖσαι γνῶμαι τῶν πρώην πρωθυπουργῶν καὶ ἡγετῶν κατὰ τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος εἰσὶν αἱ ἀκόλουθοι κατὰ σειράν:

Σημείωμα Νικ. Δημητρακοπούλου διὰ τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν τοῦ Ἀνακτορικοῦ Συμβουλίου (29 Μαΐου 1917).

ΓΝΩΜΗ Ν. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

«Ὁ κ. Δημητρακόπουλος, λα-

Δ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

βὼν πρῶτος τὸν λόγον παρατηρεῖ, ὅτι, ἐκτὸς τῆς καθαιρέσεως τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Διαδόχου, ἡ διακοίνωσις αὐτὴ γεννᾷ καὶ γενικώτερον ἐθνικὸν ζήτημα. Διότι, ἐφ' ὅσον γνωρίζει, πρώτην φορὰν σήμερον ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου, παρουσιάζονται εἰς ἐπίσημα διπλωματικὰ ἔγγραφα αἱ δυνάμεις αὐταὶ ὡς προστάτιδες τῆς Ἑλλάδος (Puissances Protectrices). Ὡς εὐεργέτιδας Δυνάμεις ἐγνώρισε ταύτας ἡ Ἑλλάς· καὶ τὴν ἠθικὴν αὐτὴν σχέσιν καὶ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς εὐγνωμοσύνης ἠσθάνθη πάντοτε ὁ ἑλληνικὸς λαός. Ἀλλ' ἡ σχέσις τῆς προστασίας (protection) εἶνε ἔννοια διεθνοῦς δικαίου, ἀποτελεῖ δὲ μείωσιν τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας τοῦ προστατευομένου κράτους· εἰς τοιαύτην δὲ σχέσιν οὐδέποτε προῆλθεν ἡ Ἑλλάς. Φρονῶ συνεπῶς, ὅτι εἶνε ἀδύνατον ἡ Ἑλληνικὴ Κυβερνήσις νὰ ἀποδεχθῇ τὴν διακοίνωσιν ταύτην καὶ τὰ δι' αὐτῆς ἀξιούμενα δικαιώματα προστασίας καὶ ἐπεμβάσεως τῶν Δυνάμεων ὡς τοιούτων εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ πολιτεύματος καὶ τὰ ἐσωτερικὰ τοῦ Κράτους. Ἀποδοχὴ τοιαύτη θὰ ἀπετέλει ἀναγνώρισιν καὶ προηγούμενον ὁλόφριον διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Χώρας.

Εἰς γενομένην ὑπό τινων μελῶν τοῦ Συμβουλίου παρατήρησιν, ὅτι ἀποκρούοντες τὸ τελεσίγραφον πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει καὶ τὰς συνεπείας τῆς ἀρνήσεως, ὁ κ. Δημητρακόπουλος παρετήρησεν, ὅτι βεβαίως πρέπει νὰ σκεφθῶμεν καὶ περὶ τῶν συνεπειῶν· προσέθηκε δὲ, ὅτι ἡ ἀπόρριψις τοῦ τελεσιγράφου δὲν σημαίνει ἀναγκαίως καὶ ἀντίστασιν τοῦ Κράτους εἰς τὴν ἐπιβολὴν τῶν ἀξιώσεων τῶν Δυνάμεων. Ἂν ἡ ἀντίστασις αὕτη εἶνε ἀδύνατος ἢ κριθῇ ὡς μὴ σκόπιμος καὶ ἐθνικῶς ἐπιβλαβὴς, νὰ μὴ γίνῃ· νὰ δηλωθῇ μάλιστα εἰς τὰς δυνάμεις δι' αὐτῆς τῆς ἀπαντήσεως, ὅτι δύνανται νὰ ἐπιβάλωσι τὰς θελήσεις των καθ' ἡμῶν ἀόπλων ὄντων καὶ ἀνικάνων ν' ἀντισταθῶμεν εἰς τὰς θελήσεις των. Οὐδέποτε ὅμως δικαιούμεθα ν' ἀποδεχθῶμεν τὴν διακοίνωσιν ἡ ὁποία παρουσιάζεται οὐχὶ ὡς πρᾶξις ἐχθρικὴ, ἀλλ' ὡς στηριζομένη εἰς δικαίωμα προστασίας. Διότι τοῦτο θὰ ἀπετέλει ἀναγνώρισιν δικαιωμάτων προστασίας καὶ ἐπεμβάσεως τὰ ὁποῖα οὐδεμία συνθήκη παρεχώρησεν εἰς τὰς Δυνάμεις. Οὐδέποτε ἐγένετο ἡ Ἑλλὰς προτεκτορᾶτον».

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΜΗ ΔΗΜ. ΓΟΥΝΑΡΗ

Αὐτόγραφον αὐτοῦ σημείωμα διὰ τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν.

«Κατ' ἐμὴν γνώμην ἡ διακοίνωσις τοῦ κ. Ζοννὰρ δὲν δύναται νὰ καταστῇ ἀντικείμενον συζητήσεως. Ὁ κ. Ζοννὰρ ἐμφανίζεται ἐν αὐτῇ ὡς ὕπατος ἁρμοστὴς τῶν Προστατίδων Δυνάμεων. Θέτει οὕτως ὡς βάσιν τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ δικαιώματα προστασίας ἀνύπαρκτα κατὰ τὰς συνθήκας, δικαιώματα ἐπικυριαρχίας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁ-

ΣΤ. ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

ποίας ἡ πλήρης ἀνεξαρτησία ὑπὸ οὐδενὸς δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ. Δίδει εἰς τὰ δικαιώματα ταῦτα ἔκτασιν ἀνυπολόγιστον. Καὶ ἀσκεῖ αὐτὰ διὰ τῆς ἐν τῇ διακοινώσει τελεσιγραφικῶς διατυπουμένης ἀξιώσεως, ὄχι μόνον νὰ παραιτηθῇ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς, ἀλλὰ καὶ νὰ μεταβληθῇ ἡ Ἑλληνικὴ Μοναρχία ἀπὸ Συνταγματικῆς Μοναρχίας, ἀπὸ τοῦ Λαοῦ ἀπορρεούσης, διὰ τῆς λαϊκῆς θελήσεως ἐκλεγείσης καὶ συνεχιζομένης συμφώνως πρὸς τὴν ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Λαοῦ ψηφισθέντι συντάγματι· κα-

ΣΠ. ΛΑΜΠΡΟΣ

νονισθεῖσαν διαδοχὴν εἰς Μοναρχίαν τῆς ὁποίας τὸν ἑκάστοτε παράγοντα προσδιορίζει ἡ βούλησις τοῦ προκανύχου του καὶ ἡ ἔγκρισις τῶν δῆθεν προστατίδων Δυνάμεων. Ἐπὶ τοῦ τοιούτου δὲ Μοναρχικοῦ παράγοντος ἀξιοῦν καὶ τὴν ὕπαρξιν διηνεκοῦς δικαιώματος ἐλέγχου μὲ κύρωσιν τὴν ἐπιβολὴν παραιτήσεως. Μὲ τὴν προϋπόθεσιν τοιαύτης διεθνοῦς θέσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλείου ἀπευθυνομένη ἡ διακοίνωσις εἶνε προδήλως ἀνεπιδεκτος συζητήσεως. Διότι πᾶσα συζήτησις ἐπὶ τῆς ἀξιώσεως, ὅτε δι' αὐτῆς ὡς τοιαύτης θέσεως τῶν πραγμάτων συνάγεται καὶ στηρίζεται, θὰ ἦτο ἀναγνώρισις τῆς θέσεως ταύτης τῶν πραγμάτων καὶ τῆς ἐν αὐτῇ διεθνοῦς θέσεως τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ περιεχόμενον ἂν ἐξετασθῇ ἡ διακοίνωσις εἶνε ἀποκρουστέα. Ἡ ἀξίωσις τῆς παραιτήσεως τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως ὄχι μόνον ἀπαράδεκτος εἶνε ἐφ' ὅσον παραμένει καὶ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἀνεξαρτησίας εἰς τὸ ἑλληνικὸν Κράτος, ἀλλὰ καὶ εἰς οὐδὲν συντελεστικὴ· Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως οὐδὲν πλέον σώζεται ἐκ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Κράτους. Ὁ ἑλληνικὸς Λαός, ὁ πράγματι μόνος κυρίαρχος τοῦ ἀνεξαρτήτου Κράτους, τιτρώσκεται εἰς τὰ καίρια τῆς ψυχῆς του, γνωστῆς οὔσης τῆς λατρείας του πρὸς τὸν Βασιλέα. Ἡ διάσωσις τῆς δυναστείας, διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως εἰς τὸν Θρόνον τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου (Σ. Σ. Κατὰ τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος δὲν εἶχεν ἔτι ἀποφασισθῇ τὶς τῶν βασιλοπαίδων θὰ ἀνήρχετο τὸν θρόνον. Ὁ Γούναρης ἀναφέρει τὸν Ἀλέξανδρον, διότι ἔγραψε τὸ παρὸν σημείωμα τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὸ Συμβούλιον), εἶνε φαινομενὴ ἡ ἁπλῶς ἀφοῦ ἐκλείπει ἡ αὐτονομία καὶ ἀνεξαρτησία τοῦ Κράτους. Φοβοῦμαι μάλιστα, ὅτι τοῦτο γίνεται τὸ μὲν ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς βαθμὶς εἰς τὴν πλήρη κατάλυσιν τῆς Δυναστείας, τὸ δὲ ἵνα χρησιμοποιηθῇ καὶ τὸ τελευταῖον αὐτὸ λείψανον τῆς Δυναστείας—ἡ βασιλεία τοῦ πρίγκηπος Ἀλεξάνδρου—ἕνα ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῆς συντελεσθῶσιν εὐκολώτερον ὅλα ὅσα κρίνονται ἀπαραίτητα ἵνα εὐχερέστερον καὶ στερεώτερον ἐγκαθιδρυθῇ ἡ διεθνὴς θέσις τοῦ προστατευομένου, ἣν ζητοῦσι νὰ ἐπιβάλωσιν εἰς τὸ ἑλληνικὸν Κράτος. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν πείθομαι, ὅτι διὰ τῆς παραιτήσεως τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἀποτρέπεται ἡ ἐκτέλεσις σχεδίων, τὰ ὁποῖα πάντες ὑποπτευόμεθα, ἂν δὲν εἶνε πάντες βέβαιοι περὶ αὐτῶν, ὡς εἶμαι ἐγώ.

Οὐδὲ δυσχεραίνεται διὰ τῆς παραιτήσεως τῶν τοιούτων σχεδίων ἡ ἐκτέλεσις. Κατ' ἐμὴν γνώμην μᾶλλον διευκολύνεται.

Θεωρῶν ἀδύνατον τὴν συζήτησιν κἂν τοιαύτης διακοινώσεως δὲν ἔχω νὰ ἐξετάσω ποῖαι θὰ εἶνε αἱ συνέπειαι τῆς ἀποκρούσεως αὐτῆς. Καὶ ἂν ἡ ἀντίστασις μετ' ἐλπίδων ἐπικρατήσεως εἶνε ἀδύνατος, ἃς γίνῃ ὅση ἀντίστασις εἶνε δυνατή. Ἂν ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν ἀποτροπὴν ἀσκόπων θυσιῶν, ἃς περιορισθῇ ἡ ἀντίστασις εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον. Ἀλλὰ θεωρῶ προτιμότερον αἰχμάλωτος πολέμου ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι διὰ τόσου ἀδίκου ἀξιώσεως ἤθελον μᾶς ἐπιτεθῇ, παρὰ νὰ ὑποκύψωμεν εἰς τὰς ἀξιώσεις αὐτάς. Τότε τοὐλάχιστον τὴν θέσιν ἡμῶν, θὰ κανονίσῃ τὸ δίκαιον τὸ διεθνὲς τὸ ρυθμίζον τὴν θέσιν τῶν ἡττωμένων καὶ τὴν ὁριστικὴν τύχην τῆς Ἑλλάδος θὰ κανονίσῃ ἡ μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πολέμου γενικὴ κατάστασις καὶ γενικὴ συνθήκη. Ὑπείκοντες κανονίζομεν τὴν τύχην μας ἀπὸ τοῦδε ἐπὶ οὕτω τερατωδῶν ἀξιώσεων, εἰς ἃς ὑποκυπτομεν.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους δὲν νομίζω ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ διακοίνωσις, ἔχω δὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁλόκληρος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἡ γνώμη εἶνε αὐτή. Γνώμην την ὁποίαν ὄχι μόνον ὑπαγορεύει τὸ αἴσθημα, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλει ἡ ὀρθὴ ἀντίλη ις τῶν ὑποχρεώσεων καὶ τῶν θυσιῶν

Ν. ΣΤΡΑΤΟΣ

τῶν ἀπαραιτήτων, ἵνα πραγματοποιηθῇ ἡ ἀνάγκη τὴν ὁποίαν ἀκατανίκητον αἰσθάνεται ὁ Λαός νὰ εἶνε ἐλεύθερος καὶ ἀνεξάρτητος», ΔΗΜ. Π. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ΓΝΩΜΗ ΣΤΕΦ. ΣΚΟΥΛΟΥΔΗ

«Ἐὰν ὑπῆρχον πιθανότητες ἐπιτυχίας μιᾶς ἀντιστάσεως δὲν θὰ ἐδίσταζον νὰ προτείνω τοιαύτην, θὰ ἦτο μάλιστα ἐπιβεβλημένον ἡ ἀντίστασις ἐὰν καὶ ἐλαχίστας μόνον πιθανότητας ἐπιτυχίας εἶχεν. Ἀτυχῶς ἐκ τῶν κομισθεισῶν πληροφοριῶν τοιαῦται πιθανότητες οὐδαμοῦ παρουσιάζονται. Ἐὰν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀποφασίσῃ νὰ δεχθῇ τὸ τελεσίγραφον δέον, κατ' ἐμὴν γνώμην, ν' ἀποφύγῃ πάντως νὰ ὑπογράψῃ παραίτησιν ἀπὸ τῶν δικαιωμάτων τοῦ Θρόνου. Δύναται εἰς ἀπάντησιν τοῦ τελεσιγράφου νὰ δηλώσῃ πρὸς τὸν κ. Ζοννάρ, ὅτι «ἀποδεχόμενος τοῦτο ἀναχωρεῖ μετὰ τοῦ Διαδόχου ἐξ Ἑλλάδος», ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ ὑπογράψῃ παραίτησιν. Βεβαίως παραίτησις γενομένη ὑπὸ τὴν ἄσκησιν βίας δὲν εἶνε νομικῶς ἰσχυρά, ἀλλ' ἡ ὕπαρξις τοιούτου ἐγγράφου δύναται πάντοτε νὰ γεννήσῃ καθ' ἡμῶν δυσχερείας ἐν τῷ μέλλοντι. Ἐπειδὴ δὲ οἱ τρεῖς Σύμμαχοι κυρίως εἰς τὴν ἀναχωρησιν τῆς Α. Μ. ἐξ Ἑλλάδος ἀποβλέπουσι, δὲν θὰ ἦτο ἀπίθανον νὰ μὴ ἐπιμείνωσιν εἰς τὴν ἔγγραφον παραίτησιν. Ἐννοεῖται, ὅτι ταῦτα πάντα λέγω δι' ἣν περίπτωσιν ὁ Βασιλεὺς—εἰς Ὃν καὶ μόνον ἀπόκειται νὰ λάβῃ τὴν τελικὴν ἀπόφασιν—δεχθῇ τὰς ἀξιώσεις τῶν τριῶν Συμμάχων. Εἰς τοιαύτην δὲ πάλιν περίπτωσιν, ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐδοκήσῃ ἐν διαγγέλματι νὰ γνωρίσῃ πρὸς τὸν Λαον τὰ γεγονότα....

Πρὸ τοῦ τέλους τῆς συνεδριάσεως ὁ κ. Σκουλούδης εἶπεν ὅτι: θεωρεῖ τὴν σημερινην διάσκεψιν ὡς τὸ ἐξαιρετικως σοβαρὸν γεγονος ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἱστορίᾳ τοῦ Ἔθνους καὶ συνεπῶς φρονεῖ, ὅτι πρέπει νὰ τηρηθῶσιν ἐπίσημα πρακτικὰ λεπτομερῶς ἀναγράφοντα τὰ λεχθέντα ὑφ' ἑκάστου τῶν εἰς τὸ Συμβούλιον λαβόντων μέρος.

Τῆς προτάσεως ἐγκριθείσης ὑπὸ τῆς Α. Μεγαλειότητος ἀπεφασίσθη ὅπως ἕκαστος τῶν ὁμιλησάντων διατυπώσῃ ἐγγράφως καὶ πέμψῃ τὴν γνώμην του πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν παρακαλούμενον, ὅπως μετὰ τὴν συναρμολόγησιν τῶν πρακτικῶν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν εὐαρεστηθῇ νὰ πέμψῃ ἀνὰ ἓν ἀντίγραφον εἰς τοὺς λαβόντας μέρος εἰς τὸ σημερινὸν Συμβούλιον».

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

ΓΝΩΜΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ

«Ὡς τίθεται ἡ τελεσιγραφικὴ ἀξίωσις τῶν τριῶν Μ. Δυνάμεων, περὶ παραιτήσεως τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τῆς διαδοχῆς τοῦ Θρόνου τῆς Α.Β.Υ. τοῦ διαδόχου Γεωργίου, κυριαρχεῖ ἡ δήλωσις τούτων ὅτι, ἂν μὴ ἐπιτελεσθῇ τὸ τελεσίγραφον, θὰ ἐπακολουθήσῃ ἄμεσος ἀπομάκρυνσις ὁλοκλήρου τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας, ἐγκατάστασις ἐν τῇ διακυβερνήσει τῶν πραγμάτων τῆς χώρας τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως Θεσσαλονίκης καὶ συνεπείᾳ τούτου πρόσκλησις τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς Συντακτικὴν Συνέλευσιν πρὸς καθορισμὸν ἢ νέας μορφῆς τοῦ Πολιτεύματος ἢ νέου Βασιλικοῦ Οἴκου.

Ἐξεταστέα εἶνε τὰ ἑξῆς ζητήματα σχετικῶς πρὸς τ' ἀνωτέρω.

Α) Ἡ μὴ παραίτησις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως εἶνε ἄρνησις τοῦ τελεσιγράφου, ἔστω καὶ ἂν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς δηλώσῃ εὐθὺς ἀμέσως, ὅτι τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Συμμάχων Δυνάμεων πρὸς ἀπομάκρυνσίν του ἐξ Ἀθηνῶν ἢ ὅτι προσφέρεται ὡς αἰχμάλωτός των. Τοῦτο θὰ συνεπαγάγῃ ἀναίρεσιν τοῦ χαρηγουμένου Αὐτῷ δικαιώματος πρὸς ὑπόδειξιν Διαδόχου καὶ κατάλυσιν τῆς Δυναστείας.

Β) Ἡ ἀμφισβήτησις τῆς ἀξιώσεως τῶν τριῶν Δυνάμεων ὅπως ἀσκῶσι τὸ δικαίωμα προστασίας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ Διεθνοῦς-Δικαίου περὶ τοῦ ὅρου τούτου συνεπάγεται ἀνωφελῆ ρῆξιν, ἥτις καθιστᾶ χείρονα τὴν θέσιν τοῦ Κράτους.

Γ) Τοὺς διεθνεῖς νόμους τοῦ μέλλοντος θὰ καθορίσῃ ἡ Συνθήκη τῆς ἑλληνικῆς εἰρήνης. Ἐνώπιον τοῦ Διεθνοῦς Συνεδρίου θὰ δυνηθῇ ἡ Ἑλλὰς νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν τοιαύτην πιεστικὴν ἀξίωσιν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, δυναμένης νὰ βρηθηθῇ ἐν τούτῳ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Πρωσσίας (ἤδη Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανί-

Κεσσικόν. «Τὸ κορίτσι τῆς γειτονίας».
Κεντρικόν. 'Αργεῖ.
ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ (Πειραιῶς), 'Ελλην. Μελόδραμα Κυριακὴ 6 μ. μ. «Καβαλλερία»=«Παλήστρα».

Κινηματογράφοι

'Αττικόν. «Κακόμοιρες γυναῖκες».
Σπλέντιτ. «Στὰ καταγώγια».
Οὖφα Πάλας (Διονύσια). «Τὰ 7 κορίτσια τῆς κυρίας Γκούργκοβιτς.»
Πάνεον. «Μορ κὰν ἡ σειρήν».
Σαλὸν 'Ιντεάλ. «Συρματοπλέγματα»
Ὀλύμπια. «Ἡ ἀλοπή».
'Αθηναϊκόν. «Σαΐτας».
'Αχίλλειον. «Ὑπὸ τὴν σκιῶν τῶν τάφων»
Μεντιάλ. «Πόσο κόστισε ἡ νίκη».
'Ελλὰς (ἐνάντιστος στὴν κόλασι). «Ὁ ἀτρόμητος καβαλλάρης».
Σπλέντιτ (Πειραιῶς). «Ἔμδεν».
'Ολύμπια (Πειραιῶς). «Μπὲν Χούρ».
Πανόραμα. «Τιμωρία τοῦ κακούργου».
Μαγεία. «Ἴτ».
Παρθενὼν (Καλλιθέας). «Ἄντωστος στρατιώτης».
Κόσμος (Τέμα 'Ιπποκράτους). 'Εναρξις προσεχῶς.
ΟΛΥΜΠΙΑ (Πειραιῶς). «Μπὲν Χούρ».

'Εκθέσεις

Γκαλλερὶ Στρατηγοπούλου (Φιλελλήνων) 'Εκθεσις ἔργων ζωγραφικῆς τοῦ ζεύγους Μπέντσερ.
Καρνασσὸς "Εκθεσις τοῦ κ. Σκορτέσκο».
Ατελιὲ Μποκατσιάμπη. (Ζαΐμη 22). 'Ετησία ἔκθεσις Μποκατσιάμπη.

ας) καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστροουγγαρίας, οἵτινες συνέπραξαν ἐν τῇ Συνθήκῃ τῆς 17 Μαρτίου 1864.

'Αλλὰ πρὸς τοῦτο ἔχει συμφέρον ἡ Χώρα ὅπως διέπηται ὑπὸ Κυβερνήσεως δυναμένης νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν τοιαύτην ἄποψιν ἐν καιρῷ, οὐχὶ δ' ὑπὸ τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως τῆς Θεσσαλονίκης, ἥτις πρώτη ἐπεκαλέσθη τὴν τοιαύτην ἐπέμβασιν τῶν Μ. Δυνάμεων εἰς τὰ ἐσωτερικὰ πράγματα τῆς Χώρας.

Δ) "Ητε ἀναγνώρισις νῦν προστατευτικοῦ δικαιώματος τῶν τριῶν Μ. Δυνάμεων καὶ ἡ παραίτησις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ἐφ' ὅσον γίνονται οὐχὶ τῇ ψήφῳ συντακτικῆς συνελεύσεως, ἀλλὰ τῇ ἐπιταγῇ ὑλικῆς βίας κατὰ τοῦ Κράτους, εἰσὶν ἄκυροι καὶ δύνανται ν' ἀναθεωρηθῶσιν εὐθὺς ὡς αἱ διεθνεῖς περιστάσεις ἐπιτρέψωσιν εἰς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν τὴν ἐλευθέραν ἐκδήλωσιν τῆς κατὰ συνείδησιν βουλήσεώς του.

Ε) 'Η ἐπὶ τῆς μὴ ἀποδοχῆς τοῦ τελεσιγράφου ἐγκατάστασις τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως Θεσσαλονίκης ἐν τῇ διακυβερνήσει ὡς τριανδρίας τῆς Χώρας, θὰ συντελέσῃ ἵνα τεθῇ αὕτη ἐν τῇ κατοχῇ ὅλων τῶν ὑλικῶν δυνάμεων τῆς Χώρας, ὁπότε πᾶσα ἀπόπειρα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς ἀποκατάστασιν εἰς τὸ Στέμμα τοῦ Βασιλέως του θὰ προσκρούσῃ εἰς ὠργανωμένην ὑλικὴν ἀντίστασιν καὶ θὰ προκαλέσῃ αἱματηρὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἐν τῷ Κράτει. 'Η ἀποδοχὴ τοῦ τελεσιγράφου καὶ ἡ οἰκειοθελὴς παραίτησις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἡσυχίαν ἐν τῷ Κράτει, ὅταν δ' αἱ διεθνεῖς περιστάσεις ἐπιτρέψωσι, θὰ ἀποβῇ εὐχερὴς ἡ τίρηνικὴ ἀποκατάστασις εἰς τὸν θρόνον τοῦ Βασιλέως ἡμῶν διὰ τῆς ψήφου συντακτικῆς συνελεύσεως, ἥτις θὰ εἶνε ἀπαραίτητος πρὸς ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων εἰς τὴν νομιμότητα.

Διὰ τοῦτο φρονῶ, ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ "Εθνους καὶ τῆς Δυναστείας ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς θὰ εἶνε ἕτοιμος ὅπως παράσχῃ τὴν ὑπερτάτην ταύτην ὑπηρεσίαν, ὑπερτέραν πάσης ἄλλης ὑπ' Αὐτοῦ προσενεχθείσης εἰς τὸ "Εθνος του, ὅπερ κρύπτον βαθύτατα ἐν τῇ ψυχῇ του τὸ ἄλγος του σήμερον, θὰ εἶνε ἕτοιμον ὅπως ἀποκαταστήσῃ σύσσωμον εἰς τὸν Θρόνον τὸν νόμιμον καὶ λατρευτὸν Βασιλέα του». ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

ΓΝΩΜΗ ΣΠΥΡ. ΛΑΜΠΡΟΥ

'Επιστολὴ αὐτοῦ πρὸς κ. Ζαΐμην, Πρόεδρον 'Υπ. Συμβουλίου

«Κύριε Πρόεδρε. Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ τελεσιγράφου καὶ τοῦ συμπληρωματικοῦ σημειώματος. Τὸ σημείωμά μου διὰ τὰ πρακτικὰ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Στέμματος εἶνε τὸ ἑξῆς σύντομον.

«'Ο κ. Σπυρ. Π. Λάμπρος συντάσσεται τῇ γνώμῃ τῶν προλαλησάντων, ὅσοι ἐξεφράσθησαν] ὅπως ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μὴ προβῇ εἰς τὴν ἀπαιτουμένην παραίτησιν, ἀλλ' ἀφήσῃ νὰ ἐκτελεσθῇ αὕτη κατὰ τ' ἀπειλούμενα, ἄνευ ἀντιστάσεως».

Μετὰ πάσης τιμῆς
ΣΠΥΡ. ΛΑΜΠΡΟΣ

Δὲν παρεθέσαμεν τὴν γνώμην τοῦ Δημ. Ράλλη, διότι σημείωμα περὶ αὐτῆς δὲν ἀπεστάλη εἰς τὸν κ. Ζαΐμην, δὲν ὑπάρχει τοὐλάχιστον εἰς τὸν φάκελλον τοῦ ἀρχείου, οὔτε γνωρίζομεν, δυστυχῶς, ἐξωδίκως τὶ ἐπακριβῶς ὑπεστήριξεν.

Τοιαῦται αἱ ἐκτεθεῖσαι γνῶμαι τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Στέμματος κατὰ τὴν σπουδαιοτάτην ἐκείνην περίστασιν, τὸν σχολιασμὸν τὸν ὁποίων ἀποφεύγομεν ἐνταῦθα, διότι τὸ ἔγον τοῦτο δὲν εἶνε τοῦ παρόντος.

ΠΕΡ. ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

μπροστὰ ἡ δουλειά.

'Η Σμαράγδα ἐκύτταξε τὸ δημ... γράφο προσπαθῶντας νὰ καταλά... ἔλεγε ἀλήθεια. Τῆς εἶχε ὁμολογήσ... ἐξαρτοῦσε τὸ πᾶν ἀπὸ τὴν ἀνάμι... Δοξάρη στὴ δουλειά. Τὸ ἔλεγε ... γιὰ νὰ μὴ φανῇ αὐτὸ στὸν ἄντρα της, ... στερα ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶχε εἰπῇ ἐκείνη καὶ νὰ κρατήσῃ τὴν ἀξιοπρέπειά του;

'Εκεῖνος μάντεψε τὴ σκέψι της καὶ εἶπε κυττάζοντάς την.

'Απὸ χθὲς μάλιστα γίνονται συνεννοήσεις σοβαρώτατες.

—Τότε, εἶπε ὁ Δοξάρης, θὰ μᾶς φιλοξενήσετε ἐσεῖς τοὐλάχιστον μερικὰ ἄρθρα.

—'Ελπίζω εἶπε ὁ Πατρινός.

"Οταν ἔφευγε ὁ δημοσιογράφος ἡ Σμαράγδα τὸν συνώδευσε ὡς τὴν σκάλα.

—"Εχετε νεώτερα γιὰ τὴν ἐφημερίδα. 'Ελᾶτε νωρίτερα αὔριο νὰ μοῦ τὰ πῆτε.

—Θὰ ἔλθω εἶπ' ἐκεῖνος.

'Ο Πατρινὸς δὲν ἐφάνηκε τὴν ἄλλη ἡμέρα. 'Η Σμαράγδα πειράχτηκε. Τὸν περίμενε. Τὸν εἶχε παρακαλέσει μάλιστα νἄρθῃ νωρίς. 'Ο δημοσιογράφος δὲν ἐφάνηκε οὔτε τὴν ἄλλη ἡμέρα. 'Εκείνη ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄρνησι τοῦ ἄνδρα της ὁ Πατρινὸς ἦταν πειραγμένος. 'Αλλὰ τέλος πάντων ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ ὅτι στὴσχέσεις τους αὐτὴ ἦταν ἄλλο πρᾶμα ἀπὸ τὸ Δοξάρη. Τοῦ τῶδειξε μὲ τὸν ζωηρότερο τρόπο πῶς δὲν τὸ ἤθελε ἁπλῶς νά γίνῃ ἡ ἔκδοσις τῆς ἐφημερίδος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιζητοῦσε, Δὲν εἶπε τόσα ψέματα στὸν ἄντρα της γιὰ νὰ τὸν καταφέρῃ;

('Ακολουθεῖ)

κι' ἀρχίζει ἡ ψυχάλα.

Καὶ ἀντιστρόφως. Δηλαδὴ ἡ ἱστορία τῶν παπουτσιῶν μου μοιάζει μὲ τὴν ἱστορία τοῦ δασκάλου, ποὺ ὅταν ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι του μὲ ὀμπρέλλα γινόταν λιακάδα καὶ ὅταν ἔβγαινε χωρὶς ὀμπρέλλα ἄνοιγαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ. "Εχω ἄδικο λοιπὸν νὰ λέω ὅτι τὰ παπούτσια μου εἶνε ἀλάνθαστον μετεωρολογικὸν κέντρον

Ο ΔΑΝΔΗΣ

Καὶ ὀλίγη σάτυρα

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Τοῦ κάθε Συνεδρίου τὸ συμπέρασμα
Τὸ κλασικὸ τραπέζι,
Προπόσεις καὶ σαμπάνιας κέρασμα
Κι' ἔτσι τὰ παιδία παίζει.

'Ο Μουσολίνη διώρθωσε τὴ λιρέττα
Τὸ ἴδιο κι' ὁ Καφαντάρης κάνει,
Γι' αὐτὸ γυρίζει στὰς Εὐρώπας
Τρέχει καὶ δὲ φτάνει.

Γιὰ τὸ μισθὸ τὸ δεκατρία
'Εχάλασε τῶν ὑπαλλήλων τὴ δουλειά,
'Αμόντο πήγανε οἱ κόποι
Καὶ οἱ ὑπάλληλοι τραβοῦνε τὰ μαλλιά.

Σερέτης

Τὸ αἰώνιονἀνθρώπινον πνεῦμα

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Κρίσεις καὶ γνῶμαι μεγάλων ἀνδρῶν

'Ο κεραυνοβόλος ἔρως ἀνάβει πυρ... καϊά εἰς τὴν νεότητα μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ πέρνουν φωτιά τὰ ἄχυρα,

Φίλιππος Ζερφὼ

'Η τρελλὴ ἀγάπη σκοτίζει τὸ μυαλ... καὶ τῶν πλέον φρονίμων ἀνθρώπων γιατὶ εἶνε πυρετὸς ποὺ θολώνει τ... μυαλό.

Ο. Ντυμές

Τὸ εἰλικρινὲς αἴσθημα ἀπομακρύν... τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν κακόν.

Μπαλζάκ

Μαρτύριον ὑπάρχει μότον δι' ὅσου δὲν ἀγαποῦν. 'Εκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦν δὲν αἰσθάνονται τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἔ... ρωτα.

Κόμησσα Ντιάν

'Ο καιρὸς σήμερον

Εἰς ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν χώραν νε... φελώδης μετὰ βροχῶν κατὰ τόπους. Θερ... μοκρασία ἀνωτέρα τῆς χθές. "Ανεμοι: Α... γαῖον 'Ιόνιον ἀπὸ νότου ἀσθενεῖς ἕως μ... τριοι

Αὐλικὴ κίνησις

Οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Διαδόχου τῆς 'Ι... ταλίας πρίγκηπος Οὐμβέρτου μετὰ τῆ... πριγκηπίσσης Μαρίας Ζωσὲ τοῦ Βελγί... ου θὰ ἀναγγελθοῦν ἐπισήμως τὴν προ... σεχῆ ἄνοιξιν.

—'Ο Βασιλεὺς τῆς 'Ισπανίας 'Αλφόν... σος ἀνεχώρησεν ἐκ Μαδρίτης μεταβαί... νων εἰς Κασερὲς, ἵνα λάβῃ μέρος εἰς κυ... νηγετικὴν ἐκδρομὴν, διοργανωθεῖσα... πρὸς τιμήν του ὑπὸ τοῦ δουκὸς Πενα... ράντα.

—Οἱ Βασιλεῖς τοῦ Βελγίου παρέθεσα... μέγα δεῖπνον πρὸς τιμὴν τοῦ ὑπουργο... τῶν 'Εξωτερικῶν τῆς 'Αργεντινῆς, ὁ ὁ... ποῖος ἐπεσκέφθη τὰς Βρυξέλλας.

—'Ο Βασιλεὺς Φεϋζὰλ ἐπιστρέψας ἐ... Γαλλίας δι' ἀεροπλάνου εἰς τὴν Βαγδά... την, ἔτυχεν ἐνθουσιωδεστάτης ὑποδοχῆ...

Τὸ Πτωχοκομεῖον Πατρῶν

'Η ἑορτὴ τῆς τοποθετήσεως το... θεμελίου λίθου τοῦ Πτωκοχομείο... καὶ Γηροκομείου Πατρῶν εἰς τὴν ὁ... ραίαν θέσιν τοῦ 'Αγίου Παντελεήμονο... θὰ γίνῃ τὴν προσεχῆ Δευτέραν, χορ... στατοῦντος τοῦ Μητροπολίτου 'Ε... λείας.

Οἱ τέσσαρες ἡμίονοι

Εἰς τὴν Λάρισσαν, τὰς πρωϊνὰς ... ρας τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἄγν... στοι διαρρήξαντες τὴν θύραν τοῦ στα... λου τοῦ πανδοχείου Χρ. Κανελλοπούλ... ἀφήρεσαν τέσσαρας ἡμιόνους. 'Ο κ... ριος τῶν τεσσάρων ἡμιόνων ἐτέθη ε... καταδίωξιν τῶν ἀπαγωγέων αὐτῶν ... ὁποῖοι ἔλαβον κατὰ τὰς ὑπαρχούσ... πληροφορίας τὴν ἄγουσαν εἰς Τύρναβο...

Τὰ Χριστούγεννα τῶν Φοιτητῶ...

Σήμερον, 6 μ. μ. ἡ Πανεπιστημιαπ... Λέσχη θὰ ἑορτάσῃ μεγαλοπρεπῶς εἰς τ... αἰθούσας της τὴν παραμονὴν τῶν Χρ... στουγέννων παρουσία τοῦ Πρυτάνεα... καὶ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου... Τὴν πήτταν τῶν φοιτητῶν θὰ νόψῃ ... Πρύτανις κ. 'Αλιβιζᾶτος.

Συναυλίαι

Τὴν Δευτέραν τῶν Χριστουγέννων κ... ὥραν 10 3)4 π. μ. εἰς τὸ «'Αττικὸν» δ... δεται ἡ 4η λαϊκὴ συναυλία τῆς Συμφα... νικῆς 'Ορχήστρας τοῦ 'Ωδείου 'Αθηνῶ... μὲ διευθυντὴν τὸν κ. Μπουστίντουϊ κ... σολίστ πιανίσταν τὸν κ. Μητρόπουλο... Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει ἔργα Βέμ... περ, 'Ομπερόν, Μέντελσον, Φράγκ, κ... "Αλμπενιτς.

—Τὴν Δευτέραν τῶν Χριστουγέννω... δίδεται εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Πε... ραιῶς ἡ δευτέρα λαϊκὴ συναυλία συμ... πράξει τῆς Δημοτικῆς Φιλαρμονικῆς, το... κ. Καρατζᾶ σόλο—βιολὶ καὶ τῆς κ. Βλα... χοπούλου ὑψιφώνου.

ΕΟΡΤΑΣΙΜΟΣ ΕΒΔΟΜΑΣ
ΣΙΝΕ-ΟΡΙΑΝ
Δευτέρα 26 Δεκεμβρίου—1 'Ιανουαρίου
4
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΕΡΓΑ
Παραγωγῆς 1927
ΣΗΜΕΙΩΣΑΤΕ ΤΑ-ΣΥΣΤΗΣΑΤΕ ΤΑ

ΑΤΤΙΚΟΝ
Τὸ νέον ἔργον παραγωγῆς 1927 τοῦ Βασιλέως τοῦ Γέλωτος
ΡΕΖΙΝΑΛΔ ΝΤΕΝΥ
(τοῦ γνωστοῦ ΓΙΑΝΝΗ)
Ο ΓΙΑΝΝΗΣ
με τὶς ΔΥΟ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ
τὰ νέα ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ μὲ τὴν ΔΙΓΑΜΙΑΝ θὰ ἔχουν πανζουρλιστικὴν ἐπιτυχίαν.

ΜΟΝΤΙΑΛ
'Η Σειρὰ τῶν ἐξαιρετικῶν ἐξακολουθεῖ
ΣΤΑ
-ΝΥΧΙΑ-
ΤΩΝ
ΤΙΓΡΕΩΝ
"Εργον συγκεντρῶνον πλοῦτον, εὐμορφιάν, δραματικότητα, σκηνοθεσίαν,
Περιπετειῶδες ἀλλὰ καὶ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ μὲ πρωταγωνιστὰς ΚΑΛΟΝΑΣ

ΣΠΛΕΝΤΙΤ
...ΜΙΝΙΑΖΕΙ ΔΥΟ ΝΕΑ ΕΡΓΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΣ
'Αλλαγὴ Δευτέραν καὶ Πέμπτην

Δευτέρα 26 Δεκεμβρίου
Παραγωγῆς 1927
ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
ΤΟΥ
-ΘΑΝΑΤΟΥ-
'Απὸ τὰ ὀλίγα συγκλονιστικὰ περιπετειώδη τραγικὰ δράματα.

Πέμπτη 29 Δεκεμβρίου
Παραγωγῆς 1927
ΠΟΙΟΣ ΤΟΝ
ΕΣΚΟΤΩΣΕ
Νέον ἔργον μὴ ἔχον οὐδεμίαν σχέσιν μὲ τὰ προηγούμενα ΘΑΜΕΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ διὰ τὰς σκηνὰς ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ διὰ τὴν δρᾶσιν του, διὰ τὸν πρωταγωνιστήν του ΧΑΟΥΣ ΠΑΤΕΡΣ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΩ ΕΡΓΑ
'Αποκόψατε τὸ παρὸν τεμάχιον τῆς ἐφημερίδος καὶ ἐὰν τὰ ἔργα δὲν εἶνε ὅπως γράφονται διαψεύσατέ μας

ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΔΕΣ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ
Μὲ βούτυρον Γάλακτος θὰ τοὺς βρῆτε μόνον εἰς τὸ κατάστημα
ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΑΚΗ & ΣΙΑ
Σταδίου 22 (πρώην Καρούσου)
Τὸ Κατάστημα τελείως ἀνακαινισθὲν θὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν Πελατείαν του ἐκπλήξεις
ΒΑΣΙΛΟΠΗΤΕΣ Κων)πόλεως μὲ μαχλέπι

MAZY ME T'
M

61

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911 Ἀριθ.....

Ο

"ΑΡΓΟΣ τοῦ ΤΥΠΟΥ

ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣ ΦΙΞ

Ἀπόσπασμα ..."ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ"..

Χρονολογία ..23. 12. 1927..

τῶς ἀναμένω ἐντὸς τῆς ἡμέρας τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἐν Κω)πόλει ἀκολούθου μας, ὅστις θὰ μᾶς μεταδώσῃ τὰς ἐπισήμους πληροφορίας καὶ λεπτομερείας. Βασιζόμενοι ὁπωσδήποτε εἰς τὸ εὐχάριστον ἄγγελμα παρακαλῶ νὰ ἐκφρασθοῦν θερμαὶ εὐχαριστίαι πρὸς τὴν ἑλληνικὴν Κοινὴν γ ὥμην διὰ τὸ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον ἐπέδειξε διὰ τὴν τύχην τῆς ἀεροπορικῆς μας ἀποστολῆς.»

ΤΙ ΠΙΘΑΝΟΝ ΣΥΝΕΒΗ

Κατὰ τὰς γνώμας τῶν εἰδικῶν, φαίνεται ὅτι οἱ Γάλλοι ἀεροπόροι, συναντήσαντες τὴν Δευτέραν ἰσχυροὺς ἀνέμους καὶ ρεύματα ὑπεράνω τῆς Ἑλλάδος, ἐπροτίμησαν νὰ μὴ προσγειωθοῦν εἰς τὸ ἀεροδρόμιον Τατοΐου, ἀλλὰ νὰ συνεχίσουν τὴν πτῆσιν των πρὸς τὴν Ἀττάλειαν, κειμένην ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς κατευθύνσεώς των περίπου, ἀπέχουσαν δὲ ἐξ Ἀθηνῶν περὶ τὰ 500 χιλιόμετρα κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ὅσον, δηλαδή, ἀπέχουν αἱ Ἀθῆναι τοῦ Μπρίντεζι.

Οἱ Γάλλοι ἀεροπόροι ἐπρόκειτο ἐξ Ἀθηνῶν νὰ ἐκτελέσουν πτῆσιν εἰς Ἰόππην, ἡ ὁποία ἀπετέλει τὸν τρίτον αὐτῶν σταθμόν. Εἶνε ἄγνωστον ἤδη ἂν ἐξ Ἀτταλείας θὰ μεταβοῦν εἰς Ἰόππην, ἢ ἐὰν θὰ σταμάτήσουν εἰς περαιτέρω εὑρισκόμενον σταθμόν.

Εἰς τὴν Ἀττάλειαν ὑπάρχει ἀεροδρόμιον τουρκικόν, τὸ ὁποῖον εἶχον χρησιμοποιήσει καὶ οἱ Ἰταλοὶ κατὰ τὴν βραχεῖαν ἐκεῖ κατοχήν των.

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΣΘΗ ΠΛΗΡΩΣ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ...

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1917

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΕΝΕΓΑΛΕΖΟΙ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΩΣ ΕΞΕΘΡΟΝΙΣΘΗ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΤΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΕΝ ΜΕΓΑ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΣΤΕΜΜΑΤΟΣ

ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΤΟΥ κ. ΠΕΡ. ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Γ'.

Ὡς εἴπομεν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ἀπὸ τῆς 13ης Μαΐου ὁ κ. Ζαΐμης εἶχε θέσει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Βασιλέως τὴν παραίτησίν του· ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς δὲν ἐδέχθη ταύτην, παρακαλέσας αὐτὸν νὰ παραμείνῃ πλησίον του. Τῇ ἐπικειμένῃ ἐπιδόσιν τελεσιγράφου ἐκ μέρους τοῦ Ζονναρ ὁ Β. Κωνσταντῖνος ἐγνώριζεν ἀπὸ τῆς 24 Μαΐου. **Ὁ Β. Κωνσταντῖνος εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ὑποκύψῃ,** ἄλλως ἀπὸ τῆς 13ης Μαΐου θὰ ἠδύνατο νὰ σχηματίσῃ στρατιωτικὴν Κυβέρνησιν καὶ ν' ἀντιστῇ. Οὐδέποτε κατ' ἐμὲ τοῦ ἐγενήθη πράγματι τοιαύτη σκέψις. Εἰς τὴν μετ' αὐτοῦ συνεργασίαν μου τῆς 13ης Μαΐου ὁ Βασιλεὺς εἶπέ μοι: **«Μοῦ συνιστοῦν τινὲς νὰ ὑπάγω εἰς Πελοπόννησον. Μὰ τί κράτος θὰ μείνῃ· σπρῶξε, σπρῶξε δὲν θὰ μείνῃ τίποτε.»**

Τὴν 29ην Μαΐου 10 π. μ. τὸ τελεσίγραφον τοῦ Ζονναρ, περὶ ἐκθρονίσεως τοῦ Β. Κωνσταντίνου ἐπεδόθη εἰς τὸν κ. Ζαΐμην. Τὴν μεσημβρίαν ἐκλήθη εἰς τὰ Ἀνάκτορα τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Βασιλέως. Κατ' αὐτὸ παρέστησαν οἱ πρώην Πρωθυπουργοὶ Δημήτριος Ράλλης, Στέφ. Σκολούδης, Σπυρ. Λάμπρος, Δημ. Γούναρης καὶ οἱ ἡγέται κομμάτων Νικόλαος Δημητρακόπουλος καὶ Νικόλαος Στράτος, τῶν πρώην πρωθυπουργῶν Κυριακούλη Μαυρομιχάλη καὶ Στεφάνου Δραγούμη μὴ παραστάντων, λόγῳ ἀσθενείας. Κατὰ τὸ συμβούλιον τοῦτο ἐξετέθησαν αἱ γνῶμαι τῶν ἀνωτέρω ἐπὶ τοῦ τελεσιγράφου, ἕκαστον δὲ μέλος ἀπέστειλε μετά τινας ἡμέρας εἰς τὸν κ. Ζαΐμην σημείωμα, περιέχον τὴν γνώμην ἣν διετύπωσε κατὰ τὸ συμβούλιον διὰ τὴν σύνταξιν τῶν πρακτικῶν.

Τὰ σπουδαῖα ταῦτα ἔγγραφα θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ ἑπόμενον ἄρθρον. Τὸ οὐσιαστικὸν συμπέρασμα τοῦ συμβουλίου τούτου ἦτο, ὅτι οὐδεὶς ἐδήλωσεν ὅτι ἀναλαμβάνει **ὑπευθύνως** τὴν ἀπόρριψιν τοῦ τελεσιγράφου **καὶ τὴν ἐνέργειαν ἀντιστάσεως,** διότι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ πρώτου μέρους ἄνευ ἐνεργείας τοῦ δευτέρου εἶνε δι' ἡμᾶς ἀκατανόητον ἀπὸ πολιτικῆς ἀπόψεως διὰ πολιτικὸν ἀρχηγόν. Τὴν 4 μ. μ. ἐκλήθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον. Ὁ κ. Ζαΐμης ἀνέγνωσεν ἡμῖν τὸ τελεσίγραφον.

ΤΟ ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΟΝ

Ὁ κ. Δεμερτζῆς ἔσπευσε νὰ δηλώσῃ: **«Ἀποδέχομαι ἀνεπιφυλάκτως».** Ὁ κ. Ἀ. Χαραλάμπης εἶπεν ὅτι **«παρὰ τὴν θλῖψιν, ἣν αἰσθανόμεθα, δὲν δυνάμεθα ἢ ν' ἀποδεχθῶμεν τὸ τελεσίγραφον, ἀφοῦ ἄλλως τε αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ θέλησις τοῦ Βασιλέως».** Τοιαύτη δ' ἦτο περίπου καὶ ἡ γνώμη τῶν λοιπῶν μελῶν. Διαφωνῶν ἐδήλωσα, ὅτι **«ἡ ἀποδοχὴ τοῦ τελεσιγράφου ἀποτελεῖ ἀναγνώρισιν δικαιώματος ἐπεμβάσεως τῶν Δυνάμεων εἰς τὰ ἐσωτερικά, καταρράκωσιν τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ κράτους καὶ τοῦ συντάγματος καὶ συνεπῶς δὲν ὀφείλει ἡ Κυβέρνησις νὰ τὸ ἀποδεχθῇ, ἀλλὰ παραιτουμένη ν' ἀφίσῃ τὴν εὐθύνην τῆς ἐκτελέσεώς του εἰς τὸν Ἀρμοστήν.** Ὁ κ. Ζαΐμης ἐδήλωσεν ὅτι θ' ἀποδεχθῇ τὸ τελεσίγραφον, ταύτης οὔσης καὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Βασιλέως. Μεθ' ἡμᾶς ἦλθε τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς. Ὁ Ζονναρ ἐπρότεινε τὸν βασιλόπαιδα Παῦλον, τοῦτο κατ' εἰσήγησιν τοῦ Βενιζέλου, ὅστις πολὺ πρὸ τῶν γεγονότων τούτων ἐκαλλιέργει τὴν ὑποψηφιότητα Παύλου, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον ὅτι ἦτο ἔτι παῖς, ἀνήλικος, καὶ συνεπῶς ἀκίνδυνος ἐπὶ μακρὰ ἔτη διὰ τὸν κ. Βενιζέλον. Ἀπέκρουσα τοῦτο εἰπὼν, ὅτι ἐφ' ὅσον ἀποκλείεται ὁ Διάδοχος διὰ τοῦ τελεσιγράφου, οὐδεὶς ὑπάρχει λόγος νὰ παραλειφθῇ ὁ δευτερότοκος βασιλόπαις Ἀλέξανδρος. Μετά τινας δ' ἀντιρρήσεις ἐγένετο δεκτὸν τοῦτο, τοῦ Ζονναρ συγκατανεύσαντος.

Ἀναγράφομεν τὰς κεντρικὰς μόνον γραμμὰς τῶν γεγονότων ἐκείνων, ἀποφεύγοντες λεπτομερείας, αἵτινες θ' ἀπήτουν μακρὰν ἐξιστόρησιν, μὴ δυναμένην νὰ περιληφθῇ εἰς ὀλίγα ἄρθρα. Ἀλλ' εἶνε ἀπαραίτητον ν' ἀναφέρωμεν τὰ κυριώτερα τῶν λεχθέντων κατὰ τὸ ἐπακολουθήσαν ἐν τοῖς Ἀνακτόροις Ὑπουργικὸν Συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Βασιλέως, **ἵνα οὐδεμία ἀπομείνῃ ἀμφιβολία, ὅτι τὴν ἐπιτυχίαν του ὁ Ζονναρ ὀφείλει εἰς τὴν στερρὰν ἀπόφασιν τοῦ Βασιλέως νὰ δώσῃ τύπον τῇ ὀργῇ, ὅπως μὴ ἡ χώρα, χάριν Αὐτοῦ, περιπλακῇ εἰς χείριστα.**

ΛΟΓΟ Β. ΚΩΝΣΤ...

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Βασιλέως, συνεκροτήθη τὴν 5 1)2 μ. μ. ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῶν Ἀνακτόρων. Πρὶν ἢ εἰσέλθω εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συμβουλίου, συνήντησα εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τὸν συνταγματάρχην κ. Ι. Μεταξᾶν (νῦν ἡγέτην τῶν Ἐλευθεροφρόνων), ὅστις ἀπὸ μακροῦ ἐνδιαιτᾶτο εἰς τοὺς ἀντιθαλάμους τῶν Ἀνακτόρων, ἐξασκῶν τὴν κακὴν αὐτοῦ ἐπίδρασιν. **Κατ' ἐμὴν δεδικαιολογημένην πεποίθησιν, ὑπῆρξεν ὁ κυριώτερος αἴτιος τῆς τε ἐκθρονίσεως τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.** Οἱ δημοκρατικοὶ ὀφείλουν πολλὴν εὐγνωμοσύνην εἰς τὸν κ. Μεταξᾶν. Ἐπλησίασα αὐτὸν καὶ τῷ εἶπον: «Ὥστε οὐδεὶς εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος ἐδήλωσεν ἀνάληψιν εὐθύνης δι' ἀντίστασιν.» Εἰς ταῦτα μοὶ ἀπεκρίθη: **«ὅτι ὁ Γούναρης διεφώνησε πρὸς τοὺς λοιποὺς, συμβουλεύσας ἀντίστασιν.»**

Ἕνεκα τούτου, ἅμα τῇ συγκροτήσει τοῦ Συμβουλίου, ἐζήτησα τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα νὰ ὁμιλήσω καὶ ἀνέφερα τὰ λεχθέντα μοι παρὰ τοῦ κ. Μεταξᾶ, προσθέσας, ὅτι παρακαλῶ τὸν Βασιλέα νὰ δεχθῇ ὅπως ὁ κ. Ζαΐμης ἐπαναλάβῃ ἐνώπιον ἡμῶν τί ἀκριβῶς ἐλέχθη παρ' ἑκάστου κατὰ τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος, διότι προσέθηκα: «Ἐὰν πράγματι τίς τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν ἀναλαμβάνῃ ὑπευθύνως ν' ἀσκήσῃ ἀντίστασιν, θέλω παραιτούμενος τοῦ ὑπουργικοῦ ἀξιώματος ταχθῇ ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης ὑπὸ τὰς διαταγάς του». Ὁ κ. Ζαΐμης, τῇ παρακλήσει τοῦ Βασιλέως, προέβη εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν ὑποστηριχθέντων ἐν τῷ Συμβουλίῳ τοῦ Στέμματος, μεθ' ὃ ὁ Βασιλεὺς ἐν συμπεράσματι εἶπε τοὺς ἀκολούθους πράγματι μεγαλειώδεις λόγους:

«Βλέπετε, ὅτι οὐδεὶς τῶν μελῶν ἐδήλωσεν ὅτι ἀναλαμβάνει ν' ἀσκήσῃ ἀντίστασιν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑπῆρχέτις, ὅστις ν' ἀνελάμβανεν ὑπευθύνως ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν αὐθαίρετον ταύτην ἐνέργειαν τῶν Δυνάμεων, ἐγὼ οὐδέποτε θὰ ἐδεχόμην τοῦτο, διότι τὰ ἔθνη δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα ν' αὐτοκτονοῦν χάριν τῶν ἀτόμων». Ἐξέφερε καὶ ἄλλους λόγους δικαιολογητικοὺς τῆς πολιτικῆς, ἣν ἠσκησεν ἡ Ἑλλάς, ἥτις τὴν προεφύλαξεν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς.

Οὕτως ἀποδεικνύεται ὅτι παν' ὅσα ἐγράφησαν παρὰ Γάλλων, καὶ δὴ τοῦ κ. Δαβίδ, ἐγράφησαν ἁπλῶς καὶ μόνον, ὅπως ἐξάρουν προσωπικῶς τὸν Ζονναρ καὶ τὰς ἰδίας αὐτῶν ὑπηρεσίας. **Τὸ ἐπιχείρημα τοῦ Ζονναρ ἐπέτυχε, διότι ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος εἶχεν ἀπόφασιν νὰ ὑποκύψῃ, ἀποκρούσας πᾶσαν ἄλλην γνώμην καὶ δι' αὐτοπροσώπου ἐνεργείας καταστείλας πᾶσαν ἐξέγερσιν στρατιωτικὴν ἢ λαϊκήν.**

Εἶνε γνωστὴ ἡ συγκέντρωσις τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρουρᾶς Ἀθηνῶν εἰς τὴν στρατιωτικὴν Λέσχην καὶ ἡ ὑπὲρ ἀντιστάσεως αὐτῶν ἀπόφασις καὶ ἡ προσωπικὴ ἐπέμβασις τοῦ Βασιλέως. Ὡς ἐπίσης ὅτι παρέμεινε δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τῆς 29 Μαΐου ἐπὶ ποδός, δίδων δι' ἐμοῦ διαταγὰς πρὸς διάλυσιν τῶν λαϊκῶν συγκεντρώσεων.

Η ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Δὲν ἀπεδείχθη μόνον ἐκ τῶν ὑστέρων, ὅτι **ὁ Ζονναρ δὲν εἶχεν ἐντολὴν ἐν λευκῷ ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίας,** τοῦτο ἦτο γνωστὸν ἐν μέρει καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιδόσεως τοῦ τελεσιγράφου, διότι ὁ κ. Ζαΐμης μεταβὰς παρὰ τῷ κ. Ἔλλιοτ ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ «ἂν ὁ Ζονναρ ἐνεργῇ οὕτω καὶ κατ' ἐντολὴν τῆς Ἀγγλίας» δὲν ἔλαβε συγκε-

Λύκ ιεν Ἑλληνίδων. Ἔκθεσις εργων Κόντεγλου.

κριμένην ἀπάντησιν, ὅπερ καὶ μοὶ ἀνεκοίνωσεν εὐθὺς ἀμέσως. Διὰ τοῦτο καὶ εἶχον σχηματίσει τὴν πεποίθησιν, καὶ ἡ πεποίθησίς μου αὕτη ἀπεδείχθη ἀκριβής, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν βιβλίων Ρεκουλὺ καὶ Δαβὶδ, ἐν οἷς ἐκτίθεται ἡ ἀσυμφωνία τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας πρὸς τὴν Γαλλίαν καὶ μετὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Λονδίνου περὶ τῆς ἐκθρονίσεως, ὅτι ἐὰν προεβάλλετο ἐνεργὸς ἀντίστσισα δι' ὅλων τῶν μέσων, ὁ Ζοννὰρ, να-ἀ λογιζόμενος τὴν εὐθύνην ἣν πρσω-ο πικῶς ἀνελάμβανε, δὲν θὰ ἐτόλμ νὰα κάμῃ χρῆσιν τῶν ὅπλων καὶ αἱ πο-ἀ φάσεις τῶν Δυνάμεων θὰ ἐτροπποιοῦντο. **Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἦτο συμφέρον τῇ Χώρᾳ μόνον, ἂν μετὰ τοῦτο ἐξεβιάζετο ἡ ἑνότης τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἔξοδος αὐτῆς εἰς τὸν πόλεμον.**

Τὸ τοιοῦτον δὲ θὰ ἐλάμβανε κατ' ἐμὴν πεποίθησιν χώραν, ἀφοῦ καὶ πρὸ τοῦ τελεσιγράφου, ἀπὸ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς κυβερνήσεως Ζαΐμη, ὁ Βασιλεὺς εἶχε δεχθῇ τὴν συμφιλίωσιν πρὸν τὸν Βενιζέλον, ἥτις φυσικῶς ἐξυπήκουε τὴν ἔξοδον τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς οὐδετερότητος, δεδομένου ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Θεσσαλονίκης εἶχε κηρύξει τὸν πόλεμον εἰς τὰς Κεντρικὰς Αὐτοκρατορίας. Ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς ἤθελε ν' ἀποχωρήσῃ, καὶ τὴν ἀπόφασιν Αὐτοῦ διεύτωσεν ὡς ἀκολούθως εἰς τὸ τελευ-

τὰ διευκολύνω τὴν κατάστασιν ἀποχωρῶν, ἵνα ἀποφύγῃ ἡ Χώρα τὰς ἐσωτερικὰς διαταραχὰς καὶ τὴν αἱματοχυσίαν.»

Ἀλλ' ἀντιθέτως φρονοῦμεν, **ὅτι, ἂν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπῆρχεν ἀρχηγὸς ἱκανὸς νὰ διευθύνῃ τὴν κατάστασιν καὶ ἐμπνεύσῃ τὸν Βασιλέα** εἰς τὴν πρόσθεν ἐκτεθεῖσαν γνώμην, ἡ Ἑλλὰς θὰ ἐξήρχετο μὲν εἰς τὸν πόλεμον, ὅπως πάντως θὰ συνέβαινε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ἀλλὰ θὰ ἀπέφευγε τὴν τυραννίαν τοῦ Βενιζέλου, τὴν διαίρεσιν, τὰς ἐσωτερικὰς ταραχὰς καὶ αἱματοχυσίας, ἃς ἔκτοτε ὑπέστη ἐκ τῆς διαιρέσεως.

ΠΕΡ ΚΛΗΣ ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΡΙΟΝ.—Τὰ πρακτικὰ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Στέμματος.

ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ ΕΚΛΕΚΤΑ

ΦΡΟΥΤΑ ΓΛΑΣΕ ΚΑΙ ΚΑΡΑΜΕΛΕ

ΤΟΥΡΤΕΣ ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ

ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΔΕΣ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ ΚΑΙ ΒΟΥΤΥΡΟΥ

ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ ΜΕ ΦΡΕΣΚΟ ΒΟΥΤΥΡΟ

ΣΤΟΥ ΜΠΕΡΝΙΤΣΑ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ZENITH

CRAND PRIX PARIS 1900

26 πρῶτα βραβεῖα

Ἡ παγκόσμιος μάρκα τῶν ὡρολογίων ZENITH ὡς ἐκ τῆς μεγίστης ἀκριβείας τῶν ὡρολογίων ἔρχεται πάντοτε πρώτη εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς τῶν Ἀστεροσκοπείων.

Κατὰ τὸ τρέχον ἔτος εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον τῆς Ἀγγλίας μεταξύ 11191 ὡρολογίων εἰσαχθέντων μέχρι τοῦδε εἰς τὸ ἄνω ἀστεροσκοπεῖον, τὸ ὡρολόγιον ZENITH ἦλθε πρῶτον, λαβὸν RECORD ἀριβείας 97,2.

Τὸ ὡρολόγιον ZENITH μένει τὸ ἀκριβέστερον ὡρολόγιον

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

ΩΡΟΛΟΓΟΠΩΛΕΙΟΝ Κ. ΒΛΑΣΙΔΟΥ

Ὁδὸς Πεσμαζόγλου 13

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Διαρκείας

Ἐλαφρὰ

Κομψὰ

Ἀσυναγώνιστα

Αφοι ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Τὸ βραβεῖον Ζὰν Μορεὰς

Τὸ φιλολογικὸν βραβεῖον Ζὰν Μορεὰς ἐκ 5.000 φράγκων, συσταθὲν τὸ 1909, ἀπενεμήθη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸν Κάρολον Κρὸς, βιβλιοφύλακα τοῦ μουσείου τῶν ἀρχείων τοῦ πολέμου ἐν Βενσέν.

Ἑορτὴ Ναοῦ

Τὴν 26ην Δεκεμβρίου ἡμέραν Δευτέραν ἤτοι τὸν ἑπομένην τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως, ἑορτάζει δι' ἀρχιερατικῆς λειτουργίας καὶ ἀρτοκλασίας ὁ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ συνοικίᾳ Ψυρρῇ ἀρχαῖος Ἱερὸς Ναὸς ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ «Χριστοκοπίδου». Τὴν ἑσπέραν τῆς Κυριακῆς ψαλήσεται μέγας ἑσπερινὸς μετ ἀρτοκλασίας. Θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ περιφορὰ τῆς εἰκόνος καὶ προσκαλοῦνται οἱ φιλέορτοι νὰ προσέλθωσιν.

(Ἡ ἐνοριακὴ Ἐπιτροπεία)

Ἐκδόσεις

Ὑπὸ τοῦ κ. Τίμου Ντόκου ἐξεδόθη εἰς κομψὸν τόμον ρωμάτζο ὑπὸ τὸν τίτλον «Μία δίκη χωρὶς δικαστάς».

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἕνα ζήτημα ἀρκετὰ δύσκολον κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν εἶναι καὶ τὸ τῆς ἐκλογῆς τῶν διαφόρων εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς. Ἀπὸ τοῦτο, ὅμως, ἐφρόντισεν ἐγκαίρως νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ διὰ τῆς ἐν συνεχοῦς προετοιμασίας του, τὸ ζαχαροπλαστεῖον «Παλλάδιον» Πανεπιστημίου 42, δεδομένου ὅτι ἡ ποικιλίο καὶ ἡ ἐκλεκτὴ ποιότης τῶν Κουραμπιέδων, Τσουρεκίων καὶ ἐν γένει τῶν ἐπιτραπεζίων γλυκισμάτων του, θὰ ἱκανοποιήσουν καὶ τὸ πλέον ἰδιότροπο γοῦστο. Ἐπισκεφθῆτε τὴν ἔκθεσίν του εἶναι κἄτι τὸ ἐκλεκτὸν καὶ πρωτότυπον.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ Ν. ΔΟΚΙΜΩΝ

Τὸ Φροντιστήριον Γεωργ. Κλαυδιανοῦ ἐπανήρχισε τὰς ἐργασίατου. Πληροφορίαι οἰκία Γ. Κλαυς διανοῦ Πατησίων 50 καὶ Λ. Ἀλεξάνδρας 12 ὥρα 5—8.

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

(ΛΕΥΚΟΙ-ΕΡΥΘΡΟΙ)

ΕΙΣ ΦΙΑΛΑΣ

1)2 ὀκᾶς καὶ 100 δραμίων

ΕΙΣ ΔΑΜΙΖΑΝΑΣ

2 1)2 καὶ 5 ὀκάδων

Η ΟΚΑ ΔΡ. 10

ΡΕΤΣΙΝΑΤΟ

Εἰς ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ πλεκτὰς 1 ὀκᾶς καὶ 100 δραμίων δραχμὰς 12.50.

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ ΟΙΚΟΝ

62

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911 Άριθ.....

Ο
"ΑΡΓΟΣ τοῦ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣ ΦΙΞ

Ἀπόσπασμα ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
Χρονολογία 22.12.1927

ΠΕΜΠΤΗ
22
ΚΕΜΒΡΙΟΥ 1927
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΕΙΑ ΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ (ΓΩΝΙΑ)

ΠΡΩΙΑ ΠΕΜΠΤΗΣ

ΟΙ ΡΩΣΣΟΙ ΦΕΥΓΟΥΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ ΑΝΕΡΧΟΝΤΑΙ ΕΙΣ 2.000 ΟΙ ΤΥΦΕΚΙΣΘΕΝΤΕΣ

ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ»

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 21 Δεκεμβρίου.—Κατὰ τηλεγράφημα τοῦ ἐν Σαγκάῃ ἀνταποκριτοῦ τῶν «Τάϊμς», ἤρχισεν ἡ ἀναχώρησις τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ἐν Σαγκάῃ ρωσσικοῦ προξενείου. Ἐπίσης ὁλόκληρον τὸ προσωπικὸν τοῦ εἰς Χαγκάου ρωσσικοῦ σοβιετικοῦ Προξενείου ἀφίκετο εἰς Σαγκάην, ὅπου θὰ ἐπιβιβασθῇ ἀτμοπλοίου, ἵνα μεταβῇ εἰς Βλαδιβοστόκ.

Κατὰ τὰς νεωτέρας ἐκ Κίνας εἰδήσεις, ἐν Σαγκάῃ ὑπολογίζεται ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν τυφεκισθέντων ἀνέρχεται εἰς **2.000**. Δ. ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ

νῶν

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1917

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΕΝΕΓΑΛΕΖΟΙ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΩΣ ΕΞΕΘΡΟΝΙΣΘΗ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Η ΑΒΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΑΛΕΞ. ΖΑΪΜΗ

ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΤΟΥ κ. ΠΕΡ. ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Β'

Τὴν 6)19 Ἀπριλίου 1917 συνῆλθον εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τῆς Μωριέννης οἱ πρωθυπουργοὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας κ.κ. Λόϋδ Τζώρτζ καὶ Μπριὰν καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐ-

Ο κ. ΑΛ. ΖΑΪ-ΜΗΣ

ξωτερικῶν τῆς Ἰταλίας κ. Σοννῖνο, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ζητήσουν καὶ ἐπιδιώξουν τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς Ἑλλάδος παραίτησιν τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου. Ἡ Ρωσσία δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν Διάσκεψιν αὐτήν. Θὰ ἴδωμεν δ' ἐν τοῖς ἑπομένοις **ὅτι ἀπεκήρυξε τὴν τε παρὰ τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων χρησιμοποίησιν τοῦ ὀνόματος τῆς Ρωσσίας καὶ τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν κατὰ τῆς Ἑλλάδος.** Τὴν 21 Ἀπριλίου—4 Μαΐου ἔλαβε χώραν ἐν Παρισίοις σύσκεψις μεταξὺ τοῦ Γάλλου πρωθυπουργοῦ καὶ τῶν κ. κ. Λόϋδ Τζώρτζ καὶ Ρόμπερ Σέσιλ, καθ' ἣν ἀπεφασίσθη ἡ ὑπόδειξις Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ διὰ τὴν κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐνέργειαν· ὡς τοιοῦτος δ' ἐγένετο δεκτὸς ὁ Γάλλος γερουσιαστής, ἄλλοτε γενικὸς διοικητὴς Ἀλγερίας, Κάρολος Ζοννάρ, ὅστις ἔχαιρε συμπαθειῶν παρὰ τοῖς Ἄγγλοις Ἔλαβε δ' οὗτος τὸν τίτλον τοῦ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ τῶν προστατίδων Δυνάμεων. Τὸν τίτλον τῶν τριῶν Δυνάμεων, Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσσίας ὡς προστατίδων μετεχειρίζοντο τὸ πάλαι οἱ Ἕλληνες ὡςαἰσθηματικὴν ἔκφρασιν, οὐδεμίαν ἔχουσαν νομικὴν καὶ πολιτικὴν ἔννοιαν καὶ οὐδὲν δίδουσαν αὐτοῖς δικαίωμα ἐπὶ τῶν τῆς Ἑλλάδος πραγμάτων. Ὁ πραγματικὸς τίτλος οὗτινος γίγνεται χρῆσις εἰς τὰς συνθήκας εἶνε ὁ τῶν **Ἐγγυητριῶν Δυνάμεων,** διότι αὗται διὰ τῶν συνθηκῶν τῆς Ἰουλίου 1827 καὶ 13 Ἰουλίου 1863 ἠγυήθησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ Σύνταγμα ἠγγυήθησαν ὅτι ἡ μορφὴ τοῦ πολιτεύματος δέον νὰ ἦ τῆς συνταγματικῆς [illegible] ἀπολύτου μοναρχίας. Σημ. τ. [illegible] καὶ οἱ σὺν αὐτῷ παρηγρμήνευσαν σκοπίμως τὴν ἔννοιαν τῆς ἐγγυήσεως, ὅπως προκαλέσωσι ξενικὴν ἐπέμβασιν ὑπὲρ αὐτῶν καὶ τῶν κομματικῶν των συμφερόντων. Ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ Ἕλληνες τοῦ μέλλοντος θὰ ἐπιβάλωσι τὴν κακὴν καὶ ἐθελόδουλον ἕξιν ν' ἀπακαλῶσι τὰς Δυνάμεις προστάτιδας.

ΟΥΔΕ ΙΧΝΟΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ

Τὴν 12)25 Μαΐου συνεκροτήθη ἐν Λονδίνῳ Διάσκεψις, εἰς ἣν παρέστησαν ὁ νέος Γάλλος πρωθυπουργὸς Ραμπὼ καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Παινλεβέ, ἀκολουθούμενος παρὰ τοῦ Ζοννάρ.

Ἡ ὑπόδειξις αὐτοῦ ὡς ὑπ. Ἀρμοστοῦ τῶν Δυνάμεων ἔλαβε τὸν ἐπίσημον αὐτῶν χαρακτῆρα· **ἐντολὴ ἐδόθη αὐτῷ πρὸς ἐπιδίωξιν τῆς ἐκθρονίσεως τοῦ Β. Κωνσταντίνου, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν χρησιμοποίησιν ἀεὶ ἄν μέγρων ὑπῆρχον σοβαραὶ ἀντιρρήσεις ἐκ μέρους τῆς Ἀγγλίας καὶ Ἰταλίας.**

Ὁ Β. Κωνσταντῖνος ἦτο ἐν γνώσει τῶν ἀνωτέρω, περιττὸν θεωροῦντες ν' ἀναφέρωμεν πόθεν. Ὅτε ἐν Ἁγίᾳ Ἰωάννῃ τῆς Μωριέννης (6 Ἀπριλίου) ἀπεφασίσθη κατ' ἀρχὴν ἡ ἐκθρόνισις τοῦ βασιλέως, ἡ κυβέρνησις Λάμπρου, ὑπηρεσιακὴ μὲν, ἀλλὰ θεωρουμένη ἀντιαντατικὴ, ἦτο ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Ἂν ὁ Β. Κωνσταντῖνος ἐπεθύμει καὶ ἐσκόπει ν' ἀσκήσῃ ἐνεργητικὴν ἢ καὶ παθητικὴν ἀντίστασιν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν τῶν Δυνάμεων, ἦτο ἡ στιγμὴ κατάλληλος ἢ νὰ σχηματίσῃ κυβέρνησιν Γούναρη, ἂν οὗτος ἀπεδέχετο, ἢ στρατιωτικὴν, τοιαύτην [illegible] ἑτοιμασίαν τῆς ἀντιστάσεως. Ἀντὶ τούτων ὁ Βασιλεὺς ἐβολιδοσκόπησε τὸν κ. Ζαΐμην ἀπὸ τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Ἀπριλίου καὶ ἀνέθεσεν αὐτῷ τὴν κυβέρνησιν τὴν 21ην Ἀπριλίου 1917.

Διὰ τῆς πράξεως αὐτοῦ ταύτης ὁ Βασιλεὺς κατεδείκνυεν, ὅτι ἐκάλει Κυβέρνησιν ἀνταντικήν, τὴν μᾶλλον ἀρεστὴν ταῖς Δυνάμεσιν ἐκ τοῦ βασιλόφρονος πολιτικοῦ κόσμου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐπιτύχῃ αὐτῇ τροποποίησιν τῶν ἀποφάσεων τῶν Δυνάμεων, ἀλλ' ὅτι οὐδόλως ἐσκόπει ν' ἀντιστῇ, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, ὁ κ. Ζαΐμης ἦτο ὁ μᾶλλον ἀκατάλληλος πρὸς τοῦτο. Ποίαν δὲ ἐπὶ τούτου γνώμην εἶχον καὶ αὐτοὶ οἱ ξένοι προκύπτει καὶ ἐκ φράσεως τοῦ κ. Δακὶδ ἐν τῷ βιβλίῳ του, ἐν σελίδι 223: «Ὁ κ. Ζοννὰρ ἔγνω νὰ τηρήσῃ εἰς τὸν ἄνδρα τοῦτον (τὸν κ. Ζαΐμην), ἄνδρα μεγάλης εὐθύτητος, ἀλλὰ ὀλίγον **ἐπιρρεπῆ εἰς ἀντίστασιν,** τὴν γλῶσσαν ἣν ἐπέβαλλον αἱ περιστάσεις».

ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ [illegible]

Οὕτως ἡ κυβέρνησις Ζαΐμη ἐσχηματίσθη ὡς ἀκολούθως: Α. Ζαΐμης, ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν, πρόεδρος. Φ. Νέγρης ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν. Γ. Ράλλης (Πυλίας) ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν. Π. Ι. Ἀργυρόπουλος ἐπὶ τῆς Συγκοινωνίας. Π. Καλλιγᾶς ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας. Ι. Δροσόπουλος τοῦ Ἐπισιτισμοῦ. Δ. Αἰγινίτης τῆς Παιδείας. Κ. Διδωρίκης τῆς Δικαιοσύνης, Α. Χαραλάμπης τῶν Στρατιωτικῶν, Κ. Δεμερτζῆς τῶν Ναυτικῶν.

Κατὰ τὴν ἀκρόασιν τοῦ κ. Ζαΐμη παρὰ τῷ Βασιλεῖ τὴν 19ην Ἀπριλίου, ὁ κ. Ζαΐμης εἶπεν Αὐτῷ, ὅτι ἔχει 5 ο)ο ἐλπίδας νὰ παραμείνῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ὅτι ἀναλαμβάνει τὴν ἀρχὴν διὰ νὰ προσπαθήσῃ ν' αὐξήσῃ τὰς πιθανότητας. **Τοιοῦτος καὶ μόνος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς κυβερνήσεως ἐκείνης.**

Ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἐπελήφθη τοῦ ἔργου. Τῇ συγκαταθέσει τοῦ Βασιλέως ἐπεδίωξε τὴν πρὸς τὸν κ. Βενιζέλον καὶ τὴν Κυβέρνησιν Θεσ)νίκης, συμφιλίωσιν. **Αὕτη ἦτο ἡ μόνη ὁδὸς σωτηρίας τῆς Δυναστείας καὶ τῆς ἑνότητος τῆς Ἑλλάδος.**

Τὰς ἀντιρρήσεις τοῦ Λονδίνου καὶ τῆς Ρώμης εἰς τὰ δίαια γαλλικὰ σχέδια ἐγνωρίζομεν, ἀλλ' ἠγνοοῦμεν τὴν ἔκτασιν αὐτῶν. Ἦτο εἶνε γνωστόν, ὅτι καὶ μετὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Λονδίνου τῆς 21 Ἀπριλίου καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ Ζοννὰρ, ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐνθαρρυνθεῖσα ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς κυβερνήσεως Ζαΐμη, ἐτηλεγράφει διὰ τοῦ Ρόμπερ Σέσιλ εἰς Ἀθήνας εἰς τὸν πρεσβευτὴν κ. Ἔλλιοτ **ὑποβάλλουσα τροποποιητικὰς λύσεις τῶν εἰλημμένων ἀποφάσεων** ἢ διὰ τῆς συμφιλιώσεως Βασιλέως—Βενιζέλου ἢ διὰ τῆς προσωρινῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ Βασιλέως.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ κ. Ἔλλιοτ ἦτο λίαν εὔνους πρὸς τὰς ἐνεργείας ἡμῶν πρὸς συμφιλίωσιν.

Ὁ κ. Ζαΐμης ἀνέθεσεν εἰς κατάλληλον βενιζελικὸν πρόσωπον νὰ μεταβῇ εἰς Θεσ)νίκην καὶ προτείνει τὴν συμφιλίωσιν,

ΑΠΟΡΡΙΨΙΣ ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΕΩΣ

Ὁ κ. Βενιζελος ἀπέρριψε ταύτην. Καὶ ἐὼ ἐκδηλοῦται, κατὰ τὴν κρισιμωτάτην ταύτην στιγμὴν διὰ τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους, ὅλη ἡ ἐγωπάθεια τοῦ ἀνδρός. Πᾶσα ἔλλειψις ἀνωτέρας εὐγενοῦς πνοῆς, πᾶσα ἔλ-

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΖΟΝΝΑΡ

λειψις ἀγνοῦ καὶ ἀνιδιοτελοῦς πατριωτισμοῦ. Διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν συμφιλίωσις ἐσήμαινεν ἑνότητα τῆς Ἑλλάδος, ἔξοδον ἐκ τῆς εἴτε ἀνεπιφυλάκτου, εἴτε δι' ἐθελοντικοῦ στρατοῦ καὶ ἀποφυγὴν ὅλης τῆς μετέπειτα ἐκ τῆς διαιρέσεως ἐπελθούσης καταστροφῆς.

Ὅλη ἡ σμικρότης τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἡ ἔλλειψις ἀνωτέρου πατριωτισμοῦ ἐμφαίνεται ἐκ τῆς αἰτιολογίας ἣν ἔδιδεν, **ὅτι τοὺς φίλους τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ αὐτὸν χωρίζει ἄβυσσος ἀπὸ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον.**

Τὰ μικροσυμφέροντα τῶν φίλων τοῦ κ. Βενιζέλου ἦσαν ἀνώτερα καὶ αὐτοῦ τοῦ συμφέροντος τῆς Πατρίδος. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις τῶν ἀνωτέρω. Ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος ἐτηλεγράφει ἐκ Λονδίνου: Λονδῖνον, 16 Μαΐου.

«Ὁ «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος» δημοσιεύει ἀνταπόκρισιν ἐξ Ἀθηνῶν μέσῳ Σύρου ἀναφέρουσαν ὅτι ἐπὶ αἰτήσεως ἀνταποκριτοῦ πρὸς τὸν Βενιζέλον, ὅπως οὗτος ἐκφέρῃ γνώμην περὶ συμφιλιώσεως, οὗτος ἀπαντήσας αὐτῷ δι' ἐπιστολῆς, ὅτι ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις συμφιλίωσις ἀδύνατος" διότι ἄβυσσος χωρίζουσα φίλους του καὶ αὐτὸν ἀπὸ Βασιλέα εἶνε ὅση ἡ χωρίζουσα τὰς Συμμαχικὰς Δυνάμεις ἀπὸ τὰς Κεντρικὰς Αὐτοκρατορίας!

Ὅτι Βασιλεὺς παρεβιάσθη ἐλληνοσεβάστως ἐν Σαγκάῃ καὶ ἐξέπεμψε λαὸν ἐνιαῖον τὸν ἐκ τοῦ ἀφίκετο τῷ Βασιλεῖ ὁ θρόνος, οὐδεμία ἐγγύησις ὑπῆρχεν εἰς τὸ μέλλον διὰ πολιτικὰς ἐλευθερίας Ἑλλάδος. Βασιλεὺς κατῆλθε θρόνου ἵνα γίνῃ ἀρχηγὸς κόμματος. Καταδικασθεὶς ὑπὸ ἐπαναστάσεως κόμματος του καθ' οὗ ἀντετάχθη, πρέπει ἀπολέσῃ στέμμα.

Ἀνταποκριτὴς προσθέτει, ὅτι συμφιλίωσις ὀλιγώτερον ἀκόμη δεκτὴ ἀπὸ τὸν στρατὸν τοῦ Βενιζέλου, ὅστις δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ διὰ τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Δυναστείαν καὶ στρατὸς λέγει ταῦτα ἔχων ἔγκρισιν ναυάρχου Κουντουριώτη καὶ κυριωτέρων ὀπαδῶν στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν».

ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΒΕΝΙΖΕΛΙΚΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Κυβέρνησις Ζαΐμη προέτεινον μεγαθύμως συμφιλίωσιν πρὸς διάσωσιν τῆς ἑνότητος τῆς Ἑλλάδος, οἱ κ. κ. Βενιζέλος καὶ Κουντουριώτης ἔρριπτον εἰς τὰς συμμαχικὰς πρωτευούσας τὸ τελευταῖον αὐτῶν δηλητή-

ΘΕΑΜΑΤΑ

Πέμπτη 22 Δ)βρίου

'Αλάμπρα. (Μουσικὸν θέατρον Μ. Κούρμη-Ι. Πρινέα) «Τὰ βάσανα τοῦ Καρδερίνα».
Απόλλων. (Θίασος Κυβέλης). «Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀλλάζει κεφάλι» πρώτη.
Κοτοπούλη. (Θίασος 'Αρντατωφ.) 'Αργεῖ λόγῳ δοκιμῶν. Αὔριον πρώτη.
Κυβέλης. 'Αργεῖ.
Παπαϊωάννου. «'Ηρὼ καὶ Λέανδρος».
Κοσμικόν. «Τὸ κορίτσι τῆς γειτονιᾶς».
Κεντρικόν. 'Αργεῖ.

Κινηματογράφοι

'Αττικόν. «Κακόμοιρες γυναῖκες».
Σπλέντιτ. «Στὰ καταγώγια».
Σῦφα Πάλας (Διονύσια). «Τὰ 7 κορίτσια τῆς κυρίας Γκούρκοβιτς.»
Πάνθεον. «Μορκαν ἡ σειρήν».
Σαλὸν 'Ιντεάλ. «Συρματοπλέγματα»
Ὀλύμπια. «'Η κλοπή».
'Αθηναϊκόν. «Σαΐτας».
'Αχίλλειον. «'Η χορεύτρια τοῦ Τσάρου».
Μοντιάλ. «Πόσο κόστισε ἡ νίκη».
Α.Ο.Δ.Ο. «Μασιστὰς στὴν κόλασι».
'Ελλάς (ἔναντι σταθμοῦ 'Ομονοίας). «'Ο ἀτρόμητος καβαλλάρης».
Σπλέντιτ (Πειραιῶς). «Ἔμδεν».
'Ολύμπια (Πειραιῶς). «Μπὲν Χούρ».
Πανόραμα. «Οἱ ἀπάχηδες τῶν Παρισίων».
Μαγεία. «Ἴτ».
Παρθενῶν (Καλλιθέας). «Χεῖρες 'Ορλάκ»
Κόσμος (Τέρμα 'Ιπποκράτους). Ἔναρξις προσεχῶς.

'Εκθέσεις

Γκαλλερὶ Στρατηγοπούλου (Φιλελλήνων) Ἔκθεσις ἔργων ζωγραφικῆς τοῦ ζεύγους Μπέν σερ.
Παρνασσος Ἔκθεσις τοῦ κ. Σκορτέσκο».
Ατελιὲ Μποκατσιάμπη. (Ζαΐμη 22). 'Ετησία ἔκθεσις Μποκατσιάμπη.
Διάρκεια μέχρι τέλους Δεκεμβρίου.
Φιλαδέλφεια (Ὁμήρου 18). Ἔκθεσις τοῦ κ. Ἔκτορος Δούκα. Ὧραι ἐπισκέψεως 10-1 πμ. 4-7 1)2 μμ.
Ατελιὲ Μπούκα. ('Οδὸς Φιλελλήνων). Ἔκθεσις φωτογραφικῶν ἔργων τοῦ κ. Γ. Μπούκα.
Λύκειον 'Ελληνίδων. Ἔκθεσις ἔργων τοῦ κ. Κόντογλου.

...ιον κατὰ τοῦ μάρτυρος Βασιλέως. Ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις. Ὁ ἐν Παρισίοις ἐπιτετραμμένος ἐτηλεγράφει:

Παρίσιοι 18 Μαΐου 1917.

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ πληροφορήσω ὑμᾶς, ὅτι ὁ γαλλικὸς Τύπος δημοσιεύει τηλεγράφημα ἐκ Λονδίνου περιέχον δηλώσεις γενομένας εἰς ἀνταποκριτὴν «Καιρῶν» Λονδίνου ἐν Θεσ)νίκῃ ὑπὸ τῶν Βενιζέλου καὶ Κουντουριώτη, καθ' ἃς οὗτοι λέγουσιν, ὅτι εἶνε ἀνόητον νὰ πιστεύεται δυνατὴ οἱαδήποτε συμφιλίωσις μεταξὺ προσωρινῆς κυβερνήσεως Θεσσαλονίκης καὶ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ὅστις εἶνε εἰς διαρκεῖς μυστικὰς συνεννοήσεις μὲ Γερμανίαν».

ΜΕΤΑΞΑΣ

'Απελπισθέντες ἀπὸ τὴν ἄρνησιν καὶ στάσιν τοῦ Βενιζέλου, ἐστρέψαμεν τὰς ἐνεργείας ἡμῶν εἰς τὰς πρωτευούσας τῶν Συμμάχων. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἐπίσης ἀποκαρδιωτικόν. Τὴν 18ην Μαΐου ἔσχον ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρεσβείᾳ συνέντευξιν μετὰ τοῦ πρέσβεως κ. Ἔλλιοτ. Εἰς προσπαθείας μου ὑποδείξεως συμβιβαστικῶν λύσεων ὁ κ. Ἔλλιοτ μοὶ ἀνεκοίνωσεν: **«εἶνε πολὺ ἀργά».**

Ὁ σκοπὸς τῆς συγκροτήσεως τῆς κυβερνήσεως Ζαΐμη εἶχεν ἐκλείψει. Εἰς τὸ ὑπουργ. Συμβούλιον τῆς 19ης Μαΐου ὑπεστήριξα τὴν ἄμεσον ὑποβολὴν παραιτήσεως, ἵνα ἀναλάβωσι τὴν εὐθύνην τῶν περαιτέρω ἐκεῖνοι, οἵτινες καὶ συνίστων ἀνευθύνως, ἐκ τῶν παρασκηνίων, τὰ ἔσχατα. Ὁ κ. Ζαΐμης μοὶ ἀπήντησεν, ὅτι ὀφείλει νὰ μείνῃ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Βασιλέως· ἀλλὰ μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου μ' ἐπληροφόρησεν ἰδιαιτέρως ὅτι ἀπὸ τῆς 13ης ἤδη Μαΐου εἶχε θέσει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Βασιλέως τὴν παραίτησίου του, ὅστις ὅμως τὸν παρεκάλεσε νὰ παραμείνῃ.

ΠΕΡ. ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΡΙΟΝ.— Τὰ πρακτικὰ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Στέμματος.

ΠΤΙ ΦΟΥΡ ΔΙΑΦΟΡΑ
ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ ΕΚΛΕΚΤΑ
ΦΡΟΥΤΑ ΓΛΑΣΕ ΚΑΙ ΚΑΡΑΜΕΛΕ
ΤΟΥΡΤΕΣ ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ
ΚΟΥΡΑΜΠΙΕΔΕΣ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ ΚΑΙ ΒΟΥΤΥΡΟΥ
ΤΣΟΥΡΕΚΙΑ ΜΕ ΦΡΕΣΚΟ ΒΟΥΤΥΡΟ
ΣΤΟΥ ΜΠΕΡΝΙΤΣΑ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

ΣΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ-ΤΟΣΟΝ ΟΣΟΝ ΔΕΝ ΦΑΝΤΑΖΕΣΘΕ

Τὸ νὰ διαβάσετε τὸ σημερινὸν φύλλον τοῦ Περιοδικοῦ

"ΨΥΧΗ,,

μότι περιέχει ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων ψυχολογικῶν θεμάτων θαυμασίαν μελέτην γιὰ ν' ἀποκτήσετε

"ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΝ,,

τὴν μεγάλην αὐτὴν δύναμιν ποῦ θὰ σᾶς δώσῃ

Ἐπιρροήν, Δημοτικότητα, Πλοῦτον, Ἐπιτυχίαν, Ἔρωτα

ΙΗ ΑΜΕΛΗΣΕΤΕ - ΘΑ ΧΑΣΕΤΕ ΕΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΕΤΕ ΤΩΡΑ ΑΜΕΣΩΣ ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

"ΨΥΧΗ,,

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ.κ. ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

ΧΑΡΤΙΑ καὶ **ΚΑΡΤΕΣ** 'Αγγλικὲς «Bita» καὶ «Kosmos» ταχεῖες κατάλληλες διὰ τὸ κλῖμα μας. **ΚΑΡΤΕΣ** Wellington ἡ ἀνωτέρα μάρκα τοῦ κόσμου. Γενικὸς 'Αντιπρόσωπος: Κ. Β. ΞΑΝΘΟΣ Στοὰ Φέξη 68, 'Αθῆναι.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΔΙΑ ΔΩΡΑ
ΣΤΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΥΛ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΡΜΟΥ 114

ΩΡΟΛΟΓΙΑ	τῶν Δρχ.	180	ἕκαστον	Δρχ.	100.—
ΠΟΥΔΡΙΕΡΑΙ	» »	180	ἑκάστη	»	85.—
ΖΟΡΖΕΤ BROSSÉ RODIE	» »	200	ὁ πῆχυς	»	418.—
ΚΡΕΠ ΝΤΕΣΙΝ LAVABLE	εἰς ὅλα τὰ χρώματα			»	98.—
ΖΑΝΑΝΑ ΜΑΛΛΟΜΕΤΑΞΑ	τῶν Δρχ.	180	ὁ πῆχυς	»	90.—
ΖΗΛΕ ΕΤΟΙΜΑ	» »	650	ἕκαστον	»	275.—
ΣΕΡΒΙΤΣΑ φαγητοῦ	» »	300	»	»	165.—
ΛΙΝΟΣΕΝΔΟΝΑ φάρδος 2 6)8	» »	50	ὁ πῆχυς	»	37.—
» » 3 2)8	» »	60	»	»	45.—
» » 3 6)8	» »	75	»	»	53.—

ΚΟΥΒΕΡΤΑΙ ΜΑΛΛΙΝΑΙ, ΠΡΟΣΟΨΙΑ, ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΑΝΔΡΙΚΑ

ΕΛΩΔΕΙΣ ΠΥΡΕΤΟΙ
(Θέρμες—Σπλῆνα)
Θεραπεία αὐτῶν διὰ τῆς
ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗΣ

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ ΠΛΑΣΜΩΔΙΑ LAVERAN

Ἡ ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗ θεραπεύει ἐντὸς 8 ἡμερῶν τοὺς ΕΛΩΔΕΙΣ ΠΥΡΕΤΟΥΣ. Καταστρέφει τὰ πλασμώδια καὶ καθαρίζει τὸ αἷμα. Δίδει ἀνοσίαν διὰ πολὺν καιρόν.

Ἡ ΑΝΤΙΠΛΑΣΜΩΔΙΝΗ εἶνε τὸ ἄριστον προληπτικὸν διὰ τοὺς μένοντας εἰς ἑλώδη μέρη. Κυκλοφορεῖ εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

«ΦΑΜΑ»

...ην ...
...νὰ τὸν...
Ἔπρεπε νάχουν ὑπο... ἡ.
Ἐκεῖνος δὲν ἔδειξεν ὅτι τὸν σ...
ροῦσε καὶ πολὺ αὐτὴ ἡ ...
Διατί ὡς ἄρνησι τοῦ κυρίου Δοξάρη, ...
ὅτι τὸ θεώρησε.

— Δὲν πειράζει. Ἴσως ἀλλοιῶς μπορέσουμε νὰ τελειώσουμε τὴν ὑπόθεσι. Τώρα μάλιστα ποὺ θὰ προκηρυχθοῦν ἐκλογὲς τὸ πρᾶγμα γίνεται εὐκολώτερα. Ὁπωσδήποτε, κυρία Δοξάρη, μοῦ ἀρκεῖ ὅτι ἐσεῖς προσωπικῶς ἐκαταλάβατε ἐντελῶς τὸ ζήτημά μου. Αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα μιὰ προσωπικὴ ἠθικὴ ἱκανοποίησις.

('Ακολουθεῖ)

Το ...

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ...

Κρίσεις καὶ γνῶμαι μεγάλων ἀνδ...

Τὸ χαμόγελο τῶν πονεμένων ... θλιβερώτερο ἀπὸ τὸ κλάμμα των.
Μαρία Βαλιὲ...

'Η γυναῖκα εἶνε μία λατρεία, πίστις. Ὅ,τι τοὺς ἀρέσει πρέπει εἶνε ἱερὸν διὰ τοὺς ἄνδρας.
'Αλφόνσος Κάρ...

Τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμ... εἶνε νὰ ἐμφανίζεται κανεὶς μὲ ἄμεμπ... διαγωγήν.
Μαντὰμ Μαιντενὸ...

Ὁ πνευματώδης ἄνθρωπος δὲν π... πει νὰ πέρνῃ πνευματώδη γυναῖ... Δύο πνεύματα δὲν μποροῦν νὰ συ... πάρχουν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην.
Μπονά...

Καὶ ὀλίγη σάτυρα

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

'Ο ἕνας Καλικάτζαρος ἔμεινε στὸ Πα...
Τὸ δάνειο νὰ πραγματοποιήσῃ.
'Ο ἄλλος στὴν 'Αθήνα φθάνει
Μὲ τῶν Καλικατζάρων τὸ συνασπισμὸ
Χριστούγεννα νὰ κάνῃ.

Κι' ὅλοι μαζὶ τὰ κάλαντα νὰ εἰποῦνε
Ἔρδε Λευτέρη Πρόεδρος νὰ γίνῃς,
Εἰς τὸ Παλάτι μέσα νὰ σὲ ἰδοῦνε
Καὶ στὴν 'Αθήνα βασιλιᾶς νὰ μείνῃς.

Κ' ἔτσι οἱ Καλικάτζαροι
Θὰ στρογγυλοκαθήσουν,
Καὶ σὲ τραπέζι πλούσιο
Θὰ φᾶν καὶ θὰ μεθύσουν.

Σερέτης

Ὁ καιρὸς σήμερον

Εἰς ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν χώραν ψυ... νεφελώδης μετὰ βροχῶν καὶ χιόνων κ... τόπους. Νέα πτῶσις τῆς θερμοκρασίας. ...νεμοι ἀπὸ βορρᾶ μέτριοι ἕως ἰσχυροί.

'Εκδόσεις

Ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 62 Δελτίον ... Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπι... λητηρίου Πειραιῶς, πλῆρες ὡς πάντ... ὕλης ἐνδιαφερούσης τὸν ἐμπορικὸν ... βιομηχανικὸν κόσμον.

— Ὁ οἶκος Μιχ. Ζηκάκη ἐξέδω... εἰς ἐκτάκτως ἐπιμελημένον τόμον σει... παιδικῶν διηγημάτων τῆς κ. Γαλατε... Καζαντζάκη ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ κα... μητερούλα». Ὁ τόμος κοσμεῖται μὲ ... λοσέλιδον ἔγχρωμον εἰκόνα εἰς τὸ ἐξ... φυλλον καὶ πλῆθος ἄλλων εἰκόνων εἰς ... κείμενον.

— Ὁ αὐτὸς οἶκος ἐκυκλοφόρησε τὸ μ... θιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βὲρν «Τὸ κ... νῆγι τοῦ ἀερολίθου κατὰ μετάφρα... τοῦ κ. Κ. Ὀλυμπίου.

— Ἐλάβομεν τὸ 19ον τεῦχος τ... «Ἀσφαλιστικῆς Ἐπιθεωρήσεως», πλο... σιον εἰς ὕλην.

— Ἐκυκλοφόρησε εἰς κομψὴν ἔκδ... σιν: «Μία ἰδανικὴ ἀγάπη» τοῦ μεγ... λου διηγηματογράφου Ὀνορὲ ντὲ Μπο... ζακ, κατὰ γλαφυρὰν μετάφρασιν τοῦ ... Βλαστοῦ.

Συναυλίαι

Σήμερον καὶ ὥραν 6 1)2 μ. μ. ἐν ... αἰθούσῃ τοῦ Ὠδείου Πειραιῶς ἡ Συν... λία—Ρεσιτὰλ τοῦ διακεκριμένου Ἔλλ... νος πιανίστα κ. Σπ. Φαραντάτου μὲ ἔρ... τῶν καλλιτεχνῶν Μπὰχ-Πετρί, Χάϋ... Μπετόβεν, Σοπέν, Μπράμς, κτλ.

— Σήμερον εἰς τὰς 7 μ. μ. ἡ δευ... ρα Λαϊκὴ Συναυλία τοῦ κουαρτέ... Φρὰνκ Σουαζύ, εἰς τὸ Θέατρον Κεντ... κόν. Εἰς τὸ πρόγραμμα Μπράμς: κου... τέτο, Μιγκώ: Le Paravent de Laq... καὶ Μαλιπιέρο: Risp tti e Strambo... Τὰ εἰσιτήρια ἀπὸ 5 ἕως 50 δραχμάς.

— Ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου δ... ται τὴν προσεχῆ Δευτέραν 6ην μ... συναυλία εἰς τὸ θέατρον «Κεντρικὸν» εὐγενεῖ Διευθύνσει τῆς κ. Τριανταφύλλ...

Εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον θὰ συνοδε... ὁ κ. Σ. Βαλτετσιώτης.

Διαλέξεις

Χθὲς ἐνώπιον τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ... ὑπηρεσίας αὐτοκινήτων καὶ ἁπάντων ... ἐνταῦθα εὑρισκομένων ἀξιωματικῶν ... ὡς ἄνω ὑπηρεσίας ἐγένετο διάλεξις π... τοῦ λοχαγοῦ κ. Ν. Ρούσσου, ἄρτι ἐπ... ελθόντος ἐκ ... ρεαὶ καυσίμοι ὕλαι εἰς ἀντικατάστα... τῆς βενζίνης διὰ τὴν κίνησιν τῶν ... τοκινήτων».

Ὁ ὁμιλητής, βαθὺς γνώστης τῶν ... πιστημονικῶν δεδομένων, ἀνέπτυξεν ... παντα τὰ πλεονεκτήματα τῆς Gazegè... ἥτις ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου θέλει ... τικαταστήσῃ τὴν βενζίνην, ὡς καύσι... ὕλην διὰ τὴν κίνησιν τῶν αὐτοκινήτ... διὰ ξυλάνθρακος ἀφθονοῦντος ἐν ... χώρᾳ ἡμῶν. Οὐ μόνον ἀπὸ στρατι... κῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ ἀπόψεως ἐ... κῆς οἰκονομίας, τὸ ἀναπτυχθὲν θ... ἐνέχει ὑψίστην σημασίαν διὰ τὸ Κρά...

ΤΑ ΔΩΡΑ ΣΑΣ

Εἰς τὸ ἀδαμαντοπωλεῖον ΗΛ. ΣΑΨΑΛΗ Σταδίου 20 Παρελήφθη μεγάλη συλλογὴ κοσμημάτων μετὰ πολυτίμων λίθων καὶ μή. ΩΡΟΛΟΓΙΑ ἐκ Χρυσοῦ καὶ Πλατίνης ἐκ τῶν μεγαλυτέρων Ἐλβετικῶν ἐργοστασίων. Ἐπιτραπέζια εἴδη ἀργυρᾶ καὶ μετάλλινα.
Μαχαιροπείρουνα Κριστόφλ.
Εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους.

«PUBLIBURO»

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911 Ἀριθ. .....

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

Ο ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣ ΦΙΞ

Ἀπόσπασμα ..... ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Χρονολογία 21. 12. 1927

ΔΙΑ ΝΑ ΓΝΩΣΘΗ ΠΛΗΡΩΣ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ...

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ 1917

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΕΝΕΓΑΛΕΖΟΙ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΩΣ ΕΞΕΘΡΟΝΙΣΘΗ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΓΝΩΣΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΝ

Ο ΖΟΝΝΑΡ ΚΑΙ Ο ΡΕΠΟΥΛΗΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΤΟΥ κ. ΠΕΡ. ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ ἐποχή μας εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν ἱστορικῶν ἐρευνῶν καὶ τῆς ἀναζητήσεως τῶν πραγματικῶν γεγονότων τῆς τελευταίας ἀνωμάλου περιόδου. Τόσον πυκνὸν εἰς μεγάλα συμβάντα καὶ τόσον ἄφθονον εἰς παρασκηνιακὰς καὶ μυστικὰς ἐνεργείας ὑπῆρξε τὸ πολεμικὸν καὶ μεταπολεμικὸν διάστημα, ὥστε αἱ περισσότεραι λεπτομέρειαι τῆς ἱστορίας αὐτοῦ εἶχον παραμείνει ἄγνωστο. Μόνον σήμερον, ὁπότε ὁ μεγάλος σάλος τῆς παγκοσμίου συρράξεως παρῆλθεν, ἤρχισε νὰ χύνεται ἱστορικὸν φῶς ἐπὶ τοῦ προσφάτου παρελθόντος. Χάρις ἰδίως εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν μυστικῶν ἐγγράφων τῶν Ὑπουργείων τῶν Ἐξωτερικῶν (κυρίως εἰς τὴν Ρωσσίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν) καὶ πρὸ πάντων τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» καὶ «Ἀναμνήσεων» τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ παγκοσμίου πολέμου, καθ' στανται σήμερον γνωστὰ ὅσα εἶχον καλυφθῆ τότε μὲ τὸν πέπλον τῆς μυστικότητος.

Ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἐνδιαφέρει, φυσικά, ἡ ἑλληνικὴ περιπέτεια. Πρὸ δέκα ἀκριβῶς ἐτῶν, τὸ 1917, ὑπῆρξε διὰ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν εἷς ἐκ τῶν τραγικωτέρων χρονικῶν σταθμῶν. Τότε ἐξεθρονίσθη ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ἐπέδραμεν ὁ Βενιζέλος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Σενεγαλέζων του. Καὶ ἔκτοτε χρονολογεῖται τὸ χάσμα, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὸν ἑλληνικὸν Λαόν. Τὰ πραγματικὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης οὐδέποτε ἐξιστορήθησαν ἐπακριβῶς καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν ἔκτασίν των· καὶ τοῦτο διότι οἱ βενιζελικοὶ ἐφρόντισαν νὰ ἐξαφανίσουν ὡρισμένα ἐπίσημα ἔγγραφα καὶ νὰ ἐνεργήσουν ὕπουλον προπαγάνδαν. Ἐν τούτοις ὅ,τι δὲν εἶχε γνωσθῆ ἀκόμη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραμείνῃ ἐπ' ἄπειρον ἄγνωστον. Καὶ ὅταν ἀπεκαλύπτετο, θὰ ἀπετέλει τὴν πλήρη, τὴν ὁριστικὴν καταδίκην τοῦ βενιζελισμοῦ.

Καὶ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴν ἔρχεται νὰ κάμῃ διὰ τῶν κατωτέρω «ἀναμνήσεών» του ὁ πολιτευτὴς Ἀττικῆς κ. Περ. Ἰακ. Ἀργυρόπουλος. Οὗτος εἶχε διατελέσει ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως Ζαΐμη κατὰ τὸ 1917 καὶ ἔλαβε μέγιστον μέρος κατὰ τὰ τότε διαδραματισθέντα. Ἡ «Ἑλληνικὴ» λοιπόν, γνωρίζουσα ὅτι οὗτος κατέχει πλήρες ἐπίσημον ἀρχεῖον τῶν ἱστορικῶν ἐκείνων γεγονότων, τὸν παρεκάλεσε νὰ γράψῃ σειρὰν ἀποκαλυπτικῶν ἄρθρων ἐπὶ τούτων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὁ κ. Ἀργυρόπουλος εὐχαρίστως ἐδέχθη. Οὕτω ἡ «Ἑλληνικὴ» εἶνε εὐτυχὴς παρέχουσα εἰς τὸ ἀναγνωστικὸν αὐτῆς κοινὸν τὰ ἀποκαλυπτικὰ ἄρθρα τοῦ κ. Π. Ι. Ἀργυροπούλου πλήρη ἀγνώστων μέχρι τοῦδε λεπτομερειῶν.

Α'.

Ἡ Ἱστορία εἶνε ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ὡς τοιαύτη δέον νὰ ᾖ ἀμερόληπτος καὶ δικαία.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τὴν ἀρχὴν ταύτην δὲν ἠκολούθησαν πανθ' ὅσοι ἀπὸ δεκαετίας διεπραγματεύθησαν τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τῆς εἰρηνικῆς παρὰ ξένων στρατευμάτων καταλήψεως τῶν Ἀθηνῶν, τῆς πρώτης ἐκθρονίσεως τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου καὶ τῆς βίᾳ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῇ προστασίᾳ τῶν ξένων λογχῶν, ἐγκαταστάσεως τοῦ κ. Βενιζέλου.

Ο κ. ΠΕΡ. ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει δεκαετίας ἀπὸ τῶν γεγονότων ἐκείνων, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Καρόλου Ζοννὰρ τελευταῖον πολλὰ ἐγράφησαν ἐν τῷ ξένῳ Τύπῳ ὡς καὶ τῷ ἡμετέρῳ τοιούτῳ. Τὰ γεγονότα εἶνε ἔτι πρόσφατα, οἱ πλεῖστοι τῶν μετασχόντων εἰς ταῦτα ἐν τῇ ζωῇ, ἕκαστος εἴτε ξένος εἴτε ἕλλην, δίδει εἰς τὴν ἐξιστόρισιν τῶν γεγονότων ἐκείνων τὸν τόνον τῆς φυσετικῆς καὶ πολιτικῆς αὐτοῦ ψυχοσυνθέσεως. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἡμετέρων ἱστοριολογοῦντες ἐπὶ τούτων ἀγνοοῦσι τὰς λεπτομερείας ἄνευ ὧν ἡ κρίσις ἀποβαίνει ἐπισφαλής. Ἐπιφυλαττόμενοι ἐν ἱστορικῷ συγγράμματι νὰ ἐκθέσωμεν βραδύτερον ἐκτενῆ τῶν γεγονότων ἐκείνων ἀφήγησιν καὶ τὰς ἐπὶ τούτων κρίσεις ἡμῶν θὰ περιορισθῶμεν ἐνταῦθα, ἐπὶ τῇ βάσει ἀποδείξεων, νὰ διαλευκάνωμεν τὴν θλιβερὰν σελίδα τῆς πρώτης ἐκθρονίσεως τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου ἰδίως πρὸς διαφωτισμὸν τοῦ βασιλόφρονος κόσμου εἰς ὃν ἀνήκομεν.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΡΕΠΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Ἡ Γαλλία ἔσχε πρωτεύουσαν ἐνέργειαν εἰς τὴν ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ἡμῶν πράγματα. Οἱ γάλλοι καὶ οἱ ἄγγλοι παρουσίασαν τὴν ἐνέργειαν καὶ ἐπέμβασιν αὐτῶν ὡς **δικαίωμα** προκύπτον ἐκ συνθηκῶν πρὸς ἀποκατάστασιν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοῦ 1917 τῆς **Συνταγματικῆς Ἀληθείας** καὶ ὡς καθῆκον πρὸς ἀπολύτρωσιν τοῦ λαοῦ ἀπὸ τῆς δῆθεν τυραννίας τοῦ Β. Κωνσταντίνου. Ἐπρόκειτο περὶ προφάσεων ἐπεμβάσεως πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἰδίων τοῦ πολέμου συμφερόντων τῶν καὶ ἀπόδειξις τούτου, ὅτι αὐτὸς ὁ Ἁρμοστὴς αὐτῶν Ζοννάρ, ἰδὼν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ πράγματα **εἰς ἐμὲ αὐτὸν ἀνωμολόγησε τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Β. Κωνσταντῖνον,** εἰς δὲ τὸν κ. Ρέντην εἶπεν, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς δημοσιευθείσης πρό τινων ἡμερῶν ἐκθέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Ε. Ρέπουλην: **«ὅτι παρ' ὅλα ταῦτα, ὅσα ξέρομεν ὅλοι, ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἐν τούτοις τὸ δικαίωμα τῆς διαλύσεως τῆς** (τῆς Βουλῆς τῆς 31 Μαΐου).»

Καὶ ἐν τούτοις, ὡς γνωστὸν, ἡ παρὰ τοῦ Βασιλέως διάλυσις τῆς Βουλῆς ἐκείνης ἀπετέλεσε τὸ κύριον ὅπλον τοῦ Βενιζελισμοῦ διὰ τὴν κατὰ τοῦ Βασιλέως ἐκστρατείαν.

Ὁ βενιζελισμὸς, ἐφευρέτης καὶ ὑποβολεὺς τοῦ θέματος τούτου παρὰ τοῖς ἄγγλοις καὶ τοῖς γάλλοις, κατεσυκοφάντησε τὸν Βασιλέα πρὸς ἀπόδειξιν τῆς παραβιάσεως τοῦ Συντάγματος· **καὶ ἐξήνεγκε τὸ ἀνθελληνικὸν δόγμα τοῦ ἐκ τούτου προκύπτοντος δικαιώματος τῶν Δυνάμεων πρὸς ἐπέμβασιν εἰς τὰ ἐσωτερικὰ ἡμῶν καὶ ἔξωσιν τοῦ Βασιλέως.** Την 10ην π. μ. τῆς 9ης Ἰουνίου 1917, ἤτοι ἕνδεκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκθρόνισιν, ὁ Ἐμ. Ρέπουλης ἀποβιβασθεὶς τῶν γαλλικῶν πολεμικῶν πλοίων, ὅπου ἐφυλάσσετο μετὰ τοῦ κ. Βενιζέλου, ἐξεφώνησε λόγον ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς Δημαρχίας Πειραιῶς, δι' οὗ ἐξῆρε τὸ γεγονὸς τῆς ἀνακτήσεως τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν καὶ ἐξέφρασε **τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὰς Δυνάμεις διὰ τὴν ἐπέμβασιν αὐτῶν.** Αλλ' οὐδόλως ἐκωλύθη οὗτος καὶ ὁ κ. Βενιζέλος μεθ' ἡμέρας ἓξ νὰ παραβιάσωσι θεμελιώδη διάταξιν τοῦ Συντάγματος **διὰ τῆς ἀναστολῆς τῆς δικαστικῆς ἰσοβιότητος.**

Ἡ πρώτη ὑπογραφὴ ἣν ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν νεαρὸν Βασιλέα Ἀλέξανδρον ἦτο ὑπογραφὴ παραβιάσασα τὸ Σύνταγμα, διὸ καὶ Οὗτος διεμαρτυρήθη εἰς τὸν Ζοννάρ.

Ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡμεῖς, οἱ τῆς λαϊκῆς βασιλόφρονος μερίδος, ὑπέστημεν ὅλον τὸ βάρος τῆς πιέσεως, τῆς ἀδικίας, τῆς συκοφαντίας, διότι ὑπερησπίσαμεν ὅσῃ ἡμῖν δύναμις τὸ τίμιον ἐθνικὸν δόγμα τῆς πολιτικῆς αὐτοτελείας τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους καὶ ἀπεκρούσαμεν τὸ δικαίωμα ἐπεμβάσεως τῶν δυνάμεων, Ἀλλ' οἱ βε-

Κινηματογράφοι

'Αττικόν. «Κακόμοιρες γυναῖκες».
Σπλέντιτ. «Στὰ καταγώγια».
Οὖφα Πάλας (Διονύσια). «Τὰ 7 κορίτσια τῆς κυρίας Γκούργκοβιτς.»
Πάνθεον. «Μορ καν ἡ σειρήν».
Σαλὸν Ἰντεάλ. «Συρματοπλέγματα»
Ὀλύμπια. «Ἡ κλοπή».
'Αθηναϊκόν. «Μέχρι τοῦ τελευταίου».
'Αχιλλεῖον. «Ἡ χορεύτρια τοῦ Τσάρου».
Μεντιάλ. «Πόσο κόστισε ἡ νίκη».
Α.Φ.Δ.Ο. «Ἡ χρυσῆ πεταλοόδα».
'Ελλὰς (ἐναντι σταθμοῦ 'Ομονοίας). «Ὁ ἀτρόμητος καβαλλάρης».
Σπλέντιτ (Πειραιῶς). «Ἔμ'εν».
'Ολύμπια (Πειραιῶς). «Μπὲν Χούρ».
Πανόραμα. «Οἱ ἀπάχηδες τῶν Παρισίων».
Μαγεία. «Ἴτ».
Παρθενὼν (Καλλιθέας). «'Απάχηδες Παρισίων».
Κόσμος (Τέρμα 'Ιπποκράτους). Ἔνορξις προσεχῶς.

'Εκθέσεις

Γκαλλερὶ Στρατηγοπούλου (Φιλελλήνων) Ἔκθεσις ἔργων ζωγραφικῆς τοῦ ζεύγους Μπέν σερ.
Παρνασσὸς Ἔκθεσις τοῦ κ. Σκορτέσκο».
'Ατελιὲ Μποκατσιάμπη. (Ζαΐμη 22). 'Ετησία ἔκθεσις Μποκατσιάμπη.
Διάρκεια μέχρι τέλους Δεκεμβρίου.
Φιλοδέλφεια ('Ομήρου 18). Ἔκθεσις τοῦ κ. Ἕκτορος Δούκα. Ὧραι ἐπισκέψεως 10-1 πμ. 4-7 1)2 μμ.
'Ατελιὲ Μπούκα. ('Οδὸς Φιλελλήλων). Ἔκθεσις φωτογραφικῶν ἔργων τοῦ κ. Γ. Μπούκα.
Λύκειον 'Ελληνίδων. Ἔκθεσις ἔργων τοῦ κ. Κόντογλου.

νιζελικοὶ διέθετον τὰ ὑλικὰ μέσα τῆς Γαλλίας καὶ 'Αγγλίας, τοὺς στρατοὺς καὶ στόλους αὐτῶν, τὸν πανίσχυρον αὐτῶν Τύπον καὶ τὰ ἑκατομμύρια αὐτῶν, **ἅτινα ἐκλήθημεν ἤδη πάντες νὰ πληρώσωμεν εἰς τὸ ἄρτιον μετὰ τῶν τόκων αὐτῶν.** Ἡμεῖς, οἱ τῆς βασιλόφρονος λαϊκῆς μερίδος, οὐδὲν διαθέτοντες τῶν ἀνωτέρω, εἰμὴ μόνον τὴν καρτερίαν καὶ τὴν ψυχικὴν ἡμῶν δύναμιν, δὲν ὑφιστάμεθα μόνον τὴν καταδρομὴν ἀπὸ δεκαετίας τοῦ διὰ παντὸς ἀθεμίτου μέσου καταπιέζοντος ἡμᾶς Βενιζελισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχικὴν ὀδύνην ν' ἀναγιγνώσκωμεν τὰ ἐν Παρισίους ἐκδιδόμενα διάφορα βιβλία τῶν εὐκόλων ἡρώων δημιουργῶν τῶν γεγονότων τοῦ 1917.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Εἰς τὴν δημοκρατικὴν Γαλλίαν εἶνε ἄξιον παρατηρήσεως καὶ μελέτης, ὅτι πᾶν πρόσωπον στρατιωτικὸν ἢ πολιτικόν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ διάστημα σεληνιακοῦ τινος μηνός, ἔπραξέ τι, ἔστω καὶ ἀσήμαντον, σπεύδει νὰ ἐξαργυρώσῃ τοῦτο τοῖς μετρητοῖς εἰς τὸν ἐκδότην του διὰ τῆς δημοσιεύσεως βιβλίου, οὕτινος τὸ πνεῦμα δὲν προσαρμόζεται τόσῳ πρὸς τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ὅσῳ πρὸς τὸ ἀρεστὸν τῷ γαλλικῷ κοινῷ, καὶ τοῦτο εἶνε φυσικόν, ἀφοῦ περὶ χρηματικῆς ἐπιχειρήσεως κυρίως πρόκειται. Οὕτως οἱ διάφοροι γάλλοι, ἐπιτραπήτω μοι ἡ χρῆσις τῆς δυσμεταφράστου γαλλικῆς ἐκφράσεως, chevaliers de la triste figure, οἱ τόσῳ βλάψαντες τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος των, οἱ ἐλαφρᾷ συνειδήσει καὶ ἐνεργείᾳ δολοφονήσαντες, ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν, τὴν ἀπὸ αἰώνων ἐρριζωμένην ἀγάπην τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν Γαλλίαν, οἱ Σαράϊγ στρατηγὸς, Φουρνὲ ναύαρχος, Ρενιὼ στρατηγὸς κτλ. καὶ τελευταῖον ὁ γραμματεὺς τοῦ Ζοννὰρ κ. Δαβίδ, χρηματίσας ποτὲ βουλευτής, ἐρρευστοποίησαν χρηματικῶς τὰς κακὰς ἢ ἀμφιβόλου σκοπιμότητος ὑπηρεσίας των πρὸς τὴν πατρίδα των διὰ τῆς ἐκδόσεως βιβλίων ὑπὸ πομπώδεις τίτλους, **«Ἡ κατάκτησις τῶν 'Αθηνῶν»** τίτλος τοῦ βιβλίου τοῦ στρατηγοῦ Ρενιώ. Πρόκειται περὶ τῆς εἰρηνικῆς ἀποβάσεως εἰς Πειραιᾶ γαλλικοῦ στρατοῦ, ὅστις εἰρηνικώτατα ἐξέδραμε μέχρις 'Αθηνῶν διὰ νὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τῆς λαϊκῆς ὀργῆς τὴν πομπὴν τῶν κλειστῶν αὐτοκινήτων ἐντὸς τῶν ὁποίων εὑρίσκοντο οἱ κ.κ. Βενιζέλος, Καφαντάρης, Μιχαλακόπουλος, Παπαναστασίου κτλ. μεταβαίνοντες εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἵνα ὀμόσωσι πίστιν εἰς τὴν Συνταγματικὴν Βασιλείαν!

«Τὸ ἄγνωστον δρᾶμα τοῦ στρατοῦ τῆς 'Ανατολῆς» εἶνε ὁ τίτλος τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος βιβλίου τοῦ κ. Δαβίδ, ὅστις συγκινεῖ ἡμᾶς ἀναφέρων τὰς μετὰ τοῦ κ. Ζαΐμη δακρυβρέκτους φιλικὰς διαχύσεις καὶ περιγράφων ἐν σελίδι 226 τοῦ βιβλίου του, ὅτι ἐν προόψει βομβαρδισμοῦ τῶν 'Αθηνῶν, ἐν ᾗ περιπτώσει ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος δὲν ἀπεδέχετο τὸ τελεσίγραφον τοῦ Ζοννάρ, **«πᾶσαι αἱ προετοιμασίαι εἶχον συντελεσθῆ ἐπὶ τῶν πλοίων τοῦ στόλου ἐπὶ πιθανῷ βομβαρδισμῷ· ἡ πολεμικὴ ἔγερσις εἶχε γίνει... ἐπὶ τῆς «Δικαιοσύνης» ὅ,τι ἦτο εὔθραστον προεφυλάχθη. Οἱ γενναῖοι ἡμῶν ναῦται, οἵτινες ἠδράνουν, ἐμαραίνοντο, ὄπισθεν τῶν ἀντιτορπιλλικῶν δικτύων, ἐφαίνοντο πανευτυχεῖς ἐπὶ τῇ προόψει, ὅτι θὰ ἐξετέντωναν τὰ νεῦρά των εἰς τὸν ἦχον τοῦ πυροβόλου».**

'Εὰν ἡ Γαλλία εἶχε τὴν τύχην νὰ βασιλεύηται, ἀσφαλῶς οἱ κύριοι οὗτοι, ἐντρεπόμενοι τὸν Βασιλέα των, θὰ ἀπέφευγον διὰ τοιούτων περιγραφῶν νὰ βλάπτωσι καὶ ἐκθέτωσι τὴν χώραν των εἰς τὴν συνείδησιν τῶν πεπολιτισμένων λαῶν. Δὲν προτιθέμεθα ν' ἀσχοληθῶμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος μὲ τὸ περιεχόμενον τῶν βιβλίων τούτων. 'Αναμένομεν τὴν ἐξάντλησιν τῆς φιλολογίας αὐτῆς, ὅπως συλλήβδην ἀναστηλώσωμεν τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ἐν συγγράμματι, ὅπου αὕτη κατεπατήθη, εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τὰς ἑλληνικὰς ὑποθέσεις.

Εἰς τὰ ἄρθρα ἡμῶν ταῦτα προτιθέμεθα νὰ διαλευκάνωμεν, ἐπὶ τῇ βάσει ἀποδείξεων, τὰ γεγονότα τοῦ 1917, καθότι ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε γραφέντων προκύπτει, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κοινὴ γνώμη τοῦ βασιλόφρονος κόσμου διΐσταται τὰς ἀντιλήψεις, ἀγνοοῦσα ἴσως τὰς αἰτίας καὶ κρίνουσα ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων.

Καὶ πρῶτον ἡμῶν θέμα ἔσται ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἂν ὁ Ζοννάρ, παρὰ τὰς συγκεχυμένας πρὸς αὐτὸν ἐντολὰς τῶν Συμμάχων Δυνάμεων, ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, ὁ λόγος εἶνε διότι αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος συνετέλεσεν εἰς τοῦτο, μὴ θελήσας ν' ἀσκήσῃ οὔτε ἐνεργητικήν, οὔτε παθητικὴν ἄμυναν.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΥΡΙΟΝ. — Μία θλιβερὰ σελίς: Πῶς ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῶν Συμμάχων ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ζοννὰρ εἰς τὴν 'Ελλάδα.

ΛΑΟΥΡΑ

Τὰ τελειότερα σιγαρέττα. Ζητήσατέ τα παντοῦ

ΦΑΜΑ

τὰ κέρδη. Εἶνε ἡ ἠθικὴ δύναμις. Ν[illegible] μπορῇ κανεὶς νὰ τὴ χρησιμοποιῇ γ[illegible] δουλειές, γιὰ ἐπιχειρήσεις ἄλλες, νὰ ἐπ[illegible]ρεάζῃ τὴν κατάστασι.

Τὰ εἶχε ἀκούσει αὐτὰ ἀπὸ τὸν Πατρι[illegible] καὶ μὲ τὸ ὕφος ποὺ τὰ ἔλεγε ἔκανε ἐ[illegible]τύπωσι στὸν ἄνδρα της σὰν τὰ ἦταν ἐ[illegible]τελῶς μέσα στὸ ζήτημα.

— Συμφωνῶ, εἶπ' ἐκεῖνος. Ἔτσι εἶνε βέβαια. Τί λές; Ν' αὐξήσουμε τὸ ποσόν.

— Τὸ ζήτημα εἶνε, εἶπ' ἐκείνη, νὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ μεταχειριστῇ τὸν Πατρινὸ ἀπομακρύνοντας ὅλους τοὺς ἄλλους. Νὰ κάμῃ τὴ δουλειὰ μόνος του.

— Ἂν μποροῦσε κανεὶς μάλιστα. 'Αλλὰ τόσα λεφτὰ.....'Αμφιβάλλω ἂν θὰ βρεθῇ ἕνας μονάχα ποὺ νὰ διαθέσῃ τόσο ποσὸν.

— Δὲν ξέρω ἂν θὰ τὸ κάμῃ κανεὶς μόνος του, εἶπε ἐκείνη. 'Αλλὰ εἶμαι σίγουρη ὅτι κάποιος θὰ φροντίσῃ νὰ βρεθῇ μέσα μὲ τέτοιο ποσὸν ὥστε νὰ ἐκμηδενίσῃ ὅλους τοὺς ἄλλους. Καὶ τὶ νὰ τὰ κάμῃς τότε τὰ κέρδη. Κέρδη μπορεῖς νἄχῃς καὶ ἀπὸ ἄλλες δουλειές, τὴ δύναμι ὅμως τῆς ἐφημερίδος γιὰ τὴν ὁποία πρόκειται θὰ τὴν ἔχῃ ἄλλος. 'Εγὼ ἂν ἦταν δυνανὸν θὰ ἀνελάμβανα ὅλη τὴ δουλειά. Δυστυχῶς δὲν ἔχω πεντάρα.

'Ο Δοξάρης ἐγύρισε καὶ τὴν κύτταξε μ' ἔκπληξι.

— Πῶς δὲν ἔχεις πεντάρα; Τί θέλεις νὰ πῇς;

— Ἔχω; Δὲν ἔχω. Δυστυχῶς ὁ πατέρας μου ἐφρόντισε νὰ τὰ χάσῃ.

— Σμαράγδα αὐτὸ ποὺ λὲς μὲ πειράζει. Τὶ πάει νὰ πῇ δὲν ἔχεις. 'Η περιουσία μας τὶ εἶνε;

— Ξέρω τὴ λεπτότητά σου, εἶπ' ἐκείνη. 'Αλλὰ τώρα μιλοῦμε γιὰ δουλειές. Μπορῶ νἄχω μιὰ πρωτοβουλία; Μπορῶ νὰ διαθέσω τίποτα;

— Ἔχεις ἄδικο. Ὅλα εἶνε δικά σου. Αὐτὸ τὸ ξέρεις πολὺ καλά.

'Η Σμαράγδα ἐστέναξε.

— Ἂν ἦσαν δικά μου, εἶπε, θὰ τὸ εἶχα ἀποφασίσει κι' ὅλα ν' ἀναλάβω τὴν ἔκδοσι τῆς ἐφημερίδος. 'Αλλὰ δὲν μπορῶ. ('Ακολουθεῖ)

[illegible] μιὰ κοκκινίλα σὰν πιπεριά; Νὰ σᾶς κάνῃ δηλαδὴ κόκκινη τὴ μύτη; Καταστροφή, σωστὴ καταστροφή. Σᾶς κάνει ἄσκημη, ἀντιπαθητική, ἀπαισία. Ἔπειτα ἔχω ἄδικο νὰ λέω ὅτι ὁ καιρὸς εἶνε μισογύνης;

ΤΟ ΜΟΔΙΣΤΡΑΚΙ

Τὸ αἰώνιον ἀνθρώπινον πνεῦμα

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

Κρίσεις καὶ γνῶμαι μεγάλων ἀνδρῶν

Η ἀγάπη, ὅπως καὶ ὁ θάνατος, ἔμεινε ἀναλλοίωτος διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Πὼλ Μπουρζὲ

'Ο ἔρωτας καὶ ἡ ὀδύνη εἶνε μυστήρια. Σταντὰλ

Τὸ μόνον ποὺ μᾶς ἔμεινε ἀπὸ τὸ ὡραῖον παρελθὸν τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ ἀγάπη. Μαντὰμ ντὲ Στάελ

Δὲν ὑπάρχουν, ἀγαπητή μου, οὔτε κόλασις οὔτε βασανιστήρια. Λησμόνησε ὅλες αὐτὲς τὶς παιδιάτικες φοβέρες. 'Υπάρχει μόνο ζωὴ καὶ θάνατος καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ δύο ἡ ἀγάπη μας. Πὼλ Μαργκερὶτ

Καὶ ὀλίγη σάτυρα

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Οἰκονομίες, φωνάζει, ὁ Καφαντάρης
καὶ στέλνει στὸ Μερλόπουλο διατάγές,
νὰ βγοῦνε οἱ εἰσπράχτορες παγάνα
τῶν ἡμετέρων νὰ πάρσουνε οἱ ἁρπαγές.

'Ο Μιχαλακόπουλος σὲ λίγο καταφθάνει
ἀφοῦ ἐπῆρε τὴν εὐχὴ τοῦ Μουσολίνι,
καὶ νέα φασαμὲν γιὰ δῶρο
ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ὁ δικτάτωρ δίνει.

Μέσα στὶς ἄλλες τρικυμίες
τοῦ κρύου μᾶς ἔφθασε τὸ κῦμα,
νὰ μᾶς ξεκάμῃ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
πρὶν φθάσῃ τῶν δανείων τὸ χρῆμα.

Σερέτης

'Ο καιρὸς σήμερον

Εἰς ὀλόκληρον σχεδὸν τὴν δυτικὴν 'Ελλάδα νεφελώδης μετά τινων βροχῶν κατὰ τόπους. Θερμοκρασία εἰς τὴν 'Ανατολικὴν ὡς χθὲς, εἰς τὴν δυτικὴν ὡς χθὲς Ἄνεμοι: Αἰγαῖον ἀπὸ βορρᾶ, 'Ιόνιον ἐπικρατοῦντες ἀπὸ νότου ἀσθενεῖς ἕως μέτριοι

'Εκθέσεις

Εἰς τὸ Λύκειον τῶν 'Ελληνίδων, ὅπου ὁ κ. Φ. Κόντογλου ἐκθέτει σειρὰν ἔργων του, ἐξαιρετικὴ κίνησις τοῦ κόσμου τῶν φιλοτέχνων. 'Η ἔκθεσις θὰ εἶνε ἀνοικτὴ μέχρι τῆς 15ης 'Ιανουαρίου. Πολλὰ τῶν ἔργων ἠγοράσθησαν ἤδη.

Μουσικὴ κίνησις

Αὔριον Πέμπτην καὶ ὥραν 6 μ. μ. δίδεται ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ 'Ωδείου Πειραιῶς ἡ Συναυλία Ρεσιτὰλ τοῦ διακεκριμένου Ἕλληνος πιανίτσα κ. Σπυρ. Φαραντάτου μὲ ἔργα τῶν καλλιτεχνῶν Μπὰχ-Πετρὶ, Χάϋδν, Μπεττόβεν, Σοπὲν. καὶ τὰ λοιπά.

— Αὔριον Πέμπτην εἰς τὸ Θέατρον Κεντρικὸν εἰς τὰς 7 μ. μ. ἡ Δευτέρα Λαϊκὴ Συναυλία τοῦ κουαρτέτου Φρὰγκ Σουαζὺ Γ. Χωραφᾶ Γ. Δ. Μαγειροπούλου, 'Αγ. Παπαδημητρίου Γιαννάκη Σουαζὺ.

— Αὔριον Πέμπτην, ὥραν 6 1)2 μ. μ. δίδεται εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ 'Ωδείου 'Αθηνῶν ἡ συναλία τῆς διακεκριμένης καλλιτέχνιδος δνίδος Φωτεινῆς Σκαραμαγκᾶ, συνοδευούσης εἰς τὸ πιάνο τῆς Κας Καλομοίρη. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει συνθέσεις τοῦ Μπετόβεν, Σαίν Σάνς, Φωρέ, Φράνκ καὶ ἄλλων καθὼς καὶ 'Ελληνικὰ τραγούδια τῶν κ. κ. Καλομοίρη, Ριάδη καὶ Σπάθη.

Πανεπιστημιακὴ ὁμὰς διὰ τὴν ΚΤΕ

'Ανακοινοῦται ὅτι ὁ κ. Γ. Ρώτας ἔπαυσε νὰ ἀποτελῇ μέλος τοῦ Δ. Συμβουλίου παραιτηθείς.

Αἱ 'Ιπποδρομίαι τῆς Κυριακῆς

Αἱ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων ἱπποδρομίαι θὰ γίνωσι τὴν Κυριακὴν ἀντὶ τῆς Δευτέρας ὡς εἶχε προαποφασισθῇ. Τὸ πρόγραμμα εἶνε ἐξαιρετικὸν· σὺν τοῖς ἄλλοις τὸ Christmas Handicap δι' ἀγγλικοὺς ἵππους α' κλάσεως καθὼς καὶ μίαν ἱπποδρομίαν 3000 μέτρων δι' ἀξιωματικούς.

Θεατρικὸς ὅμιλος

Αὔριον Πέμπτην 22 τρέχοντος ὁ θεατρικὸς φοιτητικὸς ὅμιλος τῆς πανεπιστημιακῆς λέσχης δίδει ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας καὶ τοῦ κ. Πρυτάνεως θεατρικὴν παράστασιν μὲ τὸ ὡραῖον ἔργον «Κιθάρα καὶ Τζάζ-Μπάντ».

Αἱ εἰσπράξεις τῆς ἐν λόγῳ παραστάσεως θὰ διατεθοῦν διὰ τὸ ὑπὸ τῆς πανεπιστημιακῆς [illegible]

64

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911 Ἀριθ. 5

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

Ο ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣ ΦΙΞ

Ἀπόσπασμα "ΕΛΕΥΘΕΡΟΥ ΛΟΓΟΥ"

Χρονολογία 30 12 1927

Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΙΣ ΑΥΤΗΣ

ΑΠΟΝΟΜΗ ΚΑΙ ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΝΕΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Χθὲς τὴν 4ην μ. μ., ἔλαβε χώραν ἡ προαγγελθεῖσα πανηγυρικὴ συνεδρίασις τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρέστησαν καὶ οἱ κ. κ. Βενιζέλος, ὅστις καὶ ἐχειροκροτήθη ζωηρῶς κατὰ τὴν εἴσοδόν του, Νικολούδης, ὁ Δήμαρχος κ. Πάτσης, ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀλεβιζᾶτος, πολλοὶ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, οἱ ἀκαδημαϊκοὶ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι ἐπιστήμονες.

Ἐν ἀρχῇ ὡμίλησεν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας κ. Γ. Ν. Χατζιδάκης. Ὁ λόγος τοῦ κ. Χατζηδάκη εἶχεν ὡς θέμα τὴν ἐξιστόρησιν τῶν μελετῶν τῆς νέας Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τῆς συντάξεως τοῦ ἱστορικοῦ αὐτῆς λεξικοῦ.

Κυριώτερος ὁδηγὸς εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, εἶπεν, ὑπῆρξεν ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς, ὅστις εἶπε καὶ τὸ ἀξιομνημόνευτον ἐκεῖνο, ὅποιος χωρὶς τὴν γνῶσιν τῆς ἀρχαίας ἐπιχειρήσῃ νὰ μελετήσῃ καὶ ἑρμηνεύσῃ τὴν νέαν ἢ ἀπατᾶται ἢ ἀπατᾷ.

Τὸ ἔργον τούτου, ἐσυνέχισεν, ἀτυχῶς ἐπὶ μακρὸν δὲν εὗρε διαδόχους. Βραδύτερον ἐγένοντο μελέναι τινὲς ὡς ἡ ὑπὸ τοῦ Μαυροφρύδη (1871) ἔκδοσις «Δοκιμίου τῆς ἱστορίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης» ὡς καὶ μεμονωμέναι προσπάθειαι λογίων.

Τὰς τοιαύτας μελέτας καὶ τὴν περισυλλογὴν τοῦ θησαυροῦ τῆς Ν. Ἑλληνικῆς θέλοντες νὰ ἐνθαρρύνουν ὁ Ἀλ. Πασπάτης. Μ. Ρενιέρης, Στ. Δραγούμης, Κλών. Στέφανος καὶ ἄλλοι ἵδρυσαν τὸ 1890 τὸν Σύλλογον ὁ «Κοραῆς» ὅστις μετωνομάσθη βραδύτερον «Γλωσσικὴ Ἑταιρεία. Ἀργότερον (1911) τὸ Κράτος ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν τοῦ ἱστορικοῦ τῆς νέας γλώσσης λεξικοῦ, ὅπερ σήμερον ὑπήχθη εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. Τοῦτο ἔχει ἤδη συνταχθῆ μέχρι τοῦ ψηφίου Κ, εἶνε δὲ ἕτοιμος πρὸς ἔκδοσιν ὁ Α' τόμος.

Ἐρχόμενος κατόπιν εἰς τὰς ποικίλας δυσχερείας ἃς συναντᾷ ὁ καταρτισμὸς ἀρτίου τοιούτου λεξικοῦ, λέγει ὅτι ἡ ὑπερνίκησις τῶν δυσχερειῶν τούτων ἔσται ἀκριβῶς ἓν τῶν σπουδαιοτέρων μελημάτων τῆς Ἀκαδημίας, διὰ τῆς ἀποστολῆς λογίων καὶ ἰδίως τῶν συντακτῶν τοῦ λεξικοῦ εἰς διάφορα ἑλληνικὰ μέρη πρὸς συναγωγὴν τοῦ γλωσσικοῦ θησαυροῦ, ἡ ἀγορὰ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων παπύρων, μεταγενεστέρων ἐπιγραφῶν καὶ τῶν δημωδεστέρων κειμένων τῶν μεσαιωνικῶν χρόνων, ὡς καὶ ἡ ἔκδοσις ἀνεκδότων σπουδαίων χειρογράφων. Ἐπὶ πλέον εἰς αὐτὴν ἀπόκειται ἡ συμπλήρωσις τοῦ ἔργου τοῦ Κουμανούδη, ὅστις συνέλεξε καὶ ἐδημοσίευσε τὰς ἀπὸ τῆς Ἁλώσεως μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς πλασθείσας νέας λέξεις, ὑπερβαινούσας τὰς 60 χιλιάδας, ἡ ἔκδοσις λεξικοῦ τῶν ἐπιστημονικῶν ὅρων. τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε νὰ προετοιμάσῃ ἡ Ἀκαδημία, ὡς καὶ ἡ ἀπασχόλησις αὐτῆς πρὸς καθορισμὸν ἑνιαίας ὀρθογραφίας τῆς νέας ἑλληνικῆς κατὰ τὸ παράδειγμα ἄλλων Ἀκαδημιῶν οὐ μόνον τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἀλλὰ καὶ τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν.

Τελευτῶν ἐτόνισεν ὅτι αἱ κατ' ἔτος ἐπαναλαμβανόμεναι εὐχαὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ ἱστορικοῦ τῆς νέας γλώσσης λεξικοῦ πρὸς τὸ Κράτος ὅπως δαπανήσῃ διὰ τὴν ἔκδοσιν αὐτοῦ εὗρον ἠχὼ εἰς τὸν φιλογενῆ καὶ γενναῖον κ. Ἐμμ. Μπενάκην, ὅστις ἀνέλαβε τὰς δαπάνας τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ καὶ οὕτω προσεχῶς θ' ἀρχίσῃ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἐκτύπωσις τοῦ σημαντικοῦ τούτου ἔργου.

Ο κ. Ε. ΜΕΝΑΡΔΟΣ

Μετὰ τὸν κ. Χατζηδάκην ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Γεν. γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας κ. Μενάρδος ὅστις κατὰ πρῶτον ἐξήτασε τὰς πράξεις τῆς Ἀκαδημίας, ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν οἰκονομικῶν ἅτινα εἶπεν ἐβάδισαν καλῶς διότι αἱ δαπάναι ἐκανονίσθησαν ὄχι ἀναλόγως τῶν μεγάλων σκοπῶν, ἀλλὰ τῶν μικρῶν ἐσόδων. Ὁμιλῶν σχετικῶς ἀναφέρει ὅτι ἡ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν χορηγία τοῦ Κράτους δέν ὑπερβοίνει τὸ μηδέν. Εἶνε μάλιστα καὶ κάτω, δηλαδὴ ἀπηλλάγη ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ ἀναγραφομένου πρὸς φύλαξιν καὶ συντήρησιν τοῦ μεγάλου κονδυλίου.

Ἐὰν δὲ ἐξετάσωμεν καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ γραφείου, τοῦτο δὲν ὑπερβαίνει τοὺς δυόμισυ ἐν ὅλῳ ὑπαλλήλους, δηλ. ἀφότου ἀπεχώρησε μὲν ὁ ἐπιμελητὴς, ἀνέλαβε δὲ καὶ ἄλλην ξένην ἐργασίαν ὁ ἐξαίρετος Ταμίας, διατηροῦμεν ἕνα λογιστὴν καὶ μίαν δακτυλογράφον.

Τέλος λέγει, ἀνακριβὴς καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι οἱ Ἀκάδημα·ι;κοὶ ἀμοίβονται γενναιότερον τῶν Γάλλων. Καὶ ἀποκαλύπτω ἀμέσως τὸν ἀριθμόν. Δηλαδὴ καθ' ὅλους τοὺς δώδεκα μῆνας τοῦ πρώτου ἔτους ἔλαβαν ἅπαντες 49.946 δρ. ἤτοι αἱ ἀμοιβαὶ 36 ἀκαδημα·,·κῶν ὁμοῦ δὲν ἐβάρυναν ταμιακῶς περισσότερον τῶν ἀποδοχῶν ἑνὸς καὶ μόνου ὑπομοιράρχου.

ΤΑ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΑ

Ἐρχόμενος εἶτα εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐπιτελεσθέντων ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας κατὰ τὸ 1927 λέγει :

Τὸ πρῶτον μας ἔργον εἶνε, Κύριοι, ὅτι ὑπάρχομεν, ὡς Ἑλληνικὴ Ἀκαδημία, ὅτι δηλ. ἀντιπροσωπεύομεν ἐνώπιον τοῦ κόσμου, ὡς ἐπιστημονικὸν σωματεῖον τὴν πατρίδα τῶν ἐπιστημῶν καὶ προσπαθοῦμεν νὰ βαστάσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν ἀξιοπρεπέστερον τὸ καταθληπτικὸν τοῦτο βάρος. Ἔχοντες δὲ προέδρους καθὼς τὸν κ. Νέγρην καὶ τὸν κ. Χατζηδάκην, δέν ἀνησυχοῦμεν. Ἀπὸ τοῦ πρώτου τῆς ἐμφανίσεώς μας ἔτους ὁ ἡμέτερος ἀντιπρόσωπος εἰς τὴν διεθνῆ ἕνωσιν τῶν Ἀκαδημιῶν (ὁ συνάδελφος κ. Γ. Οἰκονόμος) ἐξελέγη γραμματεὺς τοῦ διοικοῦντος τὴν Ἕνωσιν ἐκείνην συμβουλίου μέχρι τοῦ 1929. Καὶ, πιστεύσατέ με, Κύριοι, τὸ ἐθνικὸν κέρδος δὲν εἶνε ἀσήμαντον. Διότι σήμερον ἑτοιμάζουν Ἀκαδημίας καὶ τρία γειτονικὰ κράτη, ἡ Τουρκία, ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Ἀλβανία. Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ φιλόμουσος βασιλεὺς Φουὰτ ὁ Α' θὰ προικίσῃ πλουσιώτατα τὴν ἰδικήν του, ὡς διάδοχος ὄχι μόνον τῶν Φαραώ, ἀλλὰ καὶ τῶν Πτολεμαίων. Ἀλλ' ὁπωσδήποτε τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος θὰ παρηγορῆται, ὅτι ἂν καθυστερήσωμεν κατὰ ἥμισυν αἰῶνα καὶ τῶν ὁμόρων Σλαυϊκῶν φυλῶν, προηγήθημεν ὀλίγον τῶν Μωαμεθανικῶν.

Ἐντὸς τῶν 20 μηνῶν τὰς ὑπάρξεώς μας συνήψαμεν σχέσεις πρὸς πλεῖστα τῶν ἐπιστημονικῶν σωματείων τῆς Εὐρώπης, Ἀμερικῆς, τῆς Ἀνατολῆς ἀνταλλάσσοντες τὰ ἡμέτερα πρακτικά, περιλαμβάνοντα μέρος τῆς Ἀκαδημαϊκῆς ἐργασίας. Αἱ ἐφετιναὶ ἀνακοινώσεις μελῶν καὶ μὴ μελῶν ἀνῆλθον εἰς 70, αἱ πλεῖσται τῆς τάξεως τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν. Ὅταν συμπληρωθῇ διὰ τακτικῶν, προέδρων καὶ τῶν ἀντεπιστελλόντων μελῶν ἡ Ἀκαδημία καὶ ὅταν ἑδραιωθῇ πολιτειακῶς καὶ ἀποκτήσῃ μέσα ἀρκετὰ θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν κύριόν της προορισμὸν μεγάλα καὶ μνημειώδη ἔργα ἐπιτελούμενα διὰ μακρᾶς πολλῶν συνεργασίας δημοσιεύσεις ἀρχείων, ἐπιγραφῶν, ἐκδόσεις συγγραφέων, ἱστορικὰς καὶ φιλολογικὰς ἐρεύνας, γεωγραφικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ἀποστολάς. Ἡ Ἀκαδημία ἀπὸ τοῦ πρώτου τῆς ἱδρύσεως της ἔτους ἀπεφάσισε α) τὴν ἔκδοσιν γεωλογικοῦ χάρτου τῆς Ἑλλάδος, ἐκτελουμένου ἤδη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κτενᾶ, β') τὴν δημοσίευσιν τῶν βυζαντινῶν μνημείων τῆς Μακεδονίας γ') τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι ψηφιδωτῶν καὶ δ') τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἱστορικοῦ Λεξικοῦ τῆς λαλουμένης Ἑλληνικῆς, περὶ τοῦ ὁποίου ὡμίλησεν λεπτομερῶς ὁ ἀποχωρῶν πρόεδρος κ. Χατζιδάκης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Εἰσερχόμενος ἔπειτα εἰς τὴν κρίσιν τῶν εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Ἀκαδημίας ὑποβληθέντων ἔργων ὁ κ. Μενάρδος, λέγει ὅτι αὕτη προεκήρυξεν 25 ἐν ὅλῳ ἀγῶνας, τῶν ὁποίων τὰ βραβεῖα συμποσοῦνται εἰς 380 χιλ. δρ. Ἀλλὰ πρὶν προχωρήσω (λέγει(εἰς τὰς κρίσεις τῶν διαγωνισμῶν ὀφείλω νὰ μνησθῶ τοῦ γενναιοτάτου τῶν χορηγῶν τῆς Ἀκαδημίας. Ὁ Ἐμμανουὴλ Μπενάκης διὰ τῶν ἐθνικῶν του δωρεῶν ἐνθυμίζει τὸν ἀρχαῖον Ἡρώδην ιὸν Ἀττικὸν, ὁ ὁποῖος δὲν ἔπαυε νὰ σκορπίζῃ τάλαντα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἂν θέλετε (λέγει) πρόχειρον ὑπολογισμὸν τῶν Μπενακείων δωρεῶν τῆς τελευταίας πενταετίας, τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν εἶνε μικρότερον τῶν 53—60 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Ἡ Ἀκαδημία εἶνε βεβαία ὅτι διερμηνεύει τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Πανελληνίου ἀπονέμουσα εἰς τὸν κ. Μπενάκην τὸ χρυσοῦν μετάλλιόν της.

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΟΜΕΝΟΙ

Τὸ πρῶτον τῶν ἐπάθλων τοῦ κ. Ε. Μπενάκη 56 χιλ. δρ. ἀπονέμει καὶ πάλιν εἰς τὴν Μακεδονικὴν ἐκπαιδευτικὴν Ἑταιρείαν διὰ τὴν ἵδρυσιν 75 νυκτερινῶν σχολείων καὶ 92 σχολικῶν κήπων. Τὸ βραβεῖον 30 χιλ. δρ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης ἀπονέμει εἰς τὸν κ. Σταῦρον Παπανδρέου, διὰ τὴν μελέτην περὶ τῆς καλλιεργείας τῶν τεύτλων ἐν Ἑλλάδι.

Βραβεῖον 20 χιλ. δρ. εἰς τὴν μελέτην τοῦ κ. Πάνου Ἀναγνωστοπούλου, περὶ τῶν βλαπτικῶν ἐντόμων καὶ μυκήτων τῶν δένδρων καὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν.

Βραβεῖον 9.000 δρ. τοῦ Θεοδ. Ἀρεταίου διανέμει εἰς τοὺς κ. κ. Μ. Περτέσην καὶ Κ. Μακρῆν διὰ τὰς μελέτας των περὶ τῶν ἰαματικῶν πηγῶν Καϊάφα, Λαγκαδᾶ καὶ Ἰκαρίας. Βραβεῖον 25 χιλ. δρ. τοῦ κ. Μπενάκη εἰς τὸν κ. Ἰωάννην Παπαδάκην διὰ τὰς ἐρεύνας περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι καλλιεργείας τῶν σπόρων σίτου Καμπέρα καὶ Φλωρένζα, ἐξ ὧν ἐλπίζεται ὅτι θὰ αὐξηθῇ ἡ μέση ἀπόδοσις τοῦ σίτου κατὰ 80—70 χιλ. τόννων ἐτησίως, Τὸ καλλιετχνικὸν Μπενάκειον βραβεῖον 23.000 δρ. διανέμει εἰς τὸν γλύπτην κ, Τόμπρον καὶ εἰς ζωγράφον κ. Ρωμανίδην ὑποβαλόντας ἔργα, τὸ δὲ Λοβέρδειον 9.000 δρ. εἰς τὸν ζωγράφον κ. Μπισκίνην, Ἀλλὰ τὰ περὶ τῆς καλλιεργείας τοῦ καπνοῦ καὶ τὰ δύο φιλοσοφικὰ ὑποβληθέντα ἔργα δὲν θεωρεῖ ἄξια βραβεύσεως ἡ Ἀκαδημία.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΝΕΩΝ

Ἤδη δὲ προκηρύσσει 14 νέα, ἤτοι Μπενάκειον βραβεῖον 45 χιλ. δρ. διὰ τὴν Ἑταιρείαν ἢ τοὺς διδασκάλους τοὺς συντελοῦντας εἰς τὴν προκοπὴν τῆς γεωργίας καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ δένγρα. β'.) 10 χιλ. δρ. Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς τὴν καλυτέραν χημικὴν ἢ μεταλλειολογικὴν μελέτην γ'.) 15 χιλ. δραχμῶν εἰς σύγγραμμα συντελοῦν εἰς τὴν διάδοσιν τεχνικῶν γνώσεων. δ') 10 χιλ. δρχ. εἰς σωματεῖον συντελοῦν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς γεωργίας ἢ κτηνοτροφίας. ε') δύο βραβεῖα 8 χιλ. δρ. διὰ τοὺς ἐρευνητὰς τῆς φύσεως τῆς Χώρας. στ') 20 χιλ. δρχ. διὰ τοὺς πειραματιζομένους ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς καυσίμων ὑλῶν τῆς Ἑλλάδος. ζ') 25 χιλ. δρχ. Μπενάκη διὰ τὴν καλυτέραν ἀμπελογραφικὴν μελέτην τῆς Ἑλλάδος. η') 30 χιλ. δρχ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς τὸ σωματεῖον τὸ ἐμβολιάζον τὰ περισσότερα ἄγρια δένδρα ἐν Ἑλλάδι. θ') 15 χιλ. δρχ. εἰς τὴν καλλιτέραν μελέτην περὶ χρησιμοποιήσεως νέων ὑλῶν πρὸς κατασκευὴν οἰνοπνεύματος. ι') 25 χιλ. δρχ. Μπενάκη εἰς τοὺς πειραματιζομένους πρὸς ἀνεύρεσιν καταλλήλου λιπάνσεως καὶ βελτίωσιν τῆς ποιότητος τῶν ἑλληνικῶν καπνῶν. ια') 50 χιλ. δρ. Μπενάκη εἰς τὸν καλλιτέχνην ὅστις θὰ ὑποβάλῃ τὸ ἄριστον σχέδιον πρὸς διακόσμισιν ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου ναοῦ. ιβ') 9 450 δρ. τῆς κ. Σταθάτου εἰς τὴν καλλιτέραν περὶ τῆς ἑλληνικῆς ναυτιλίας μελέτην. ιγ') 20 χιλ. δρ. τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς τὴν καλλιτέραν περὶ ἐλαιοκομίας μελέτην. ιδ') Φιλοσοφικὸν 8 χιλ. δρχ. τῆς Ἀκαδημίας περὶ τοῦ συστήματος τοῦ Γεωργίου Πλήθωνος.

Ὁ ἀνωτέρω κατάλογος τῶν βραβείων (ἐπιλέγει ὁ κ. Μινάρδος) ἀρκεῖ νομίζω νὰ μαρτυρήσῃ πρὸς πόσα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος στρέφει τὸ βλέμμα ἡ Ἀκαδημία. Ἀληθῶς ὁ διανοητικὸ ὁρίζων τῆς χώρας εἶνε ἀνάγκη νὰ εὐρυνθῇ καὶ νὰ διαλυθῇ ἐντελῶς ἡ πυκνὴ τῆς Ἀνατολῆς ὁμίχλη. Δυστυχῶς ἡ πνευματικὴ τοῦ λαοῦ πενία δὲν εἶνε μικροτέρα τῆς ὑλικῆς καὶ συνέτεινεν ὄχι μικρὸν εἰς τὰς ἐθνικάς μας θλίψεις, ἀλλ' ἡμεῖς ἐδῶ δὲν ἀποβάλλομεν τὸ θάρρος ἀναμετροῦμεν ἄλλα σημαντικὰ κεφάλαια τοῦ Ἔθνους τὴν ὁμολογουμένην φιλομάθειαν τὴν εὐγενῆ φιλοτιμίαν καὶ τέλος τὸν «ἀδαπάνητον θησαυρὸν» τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς, μνημεῖα τέχνης μοναδικὰ, καὶ μοναδικῆς ἱστορίας ἀναμνήσεις.

ΟΙ ΣΕΡΒΟΙ ΣΥΝΕΛΑΒΟΝ ΠΑΡΑ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΟ ΚΟΜΙΤΑΤΖΗΝ ΜΕΤΑΦΕΡΟΝΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΣΟΒΑΡΩΤΑΤΩΝ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ, 29 Δεκεμβρίου. ('Ιδ. τηλεγράφημα).— Κατὰ σημερινὰ τηλεγραφήματα εἰς τὴν Βουλγαρικὴν μεθόριον καὶ παρὰ τὸ χωρίον Μπέροβο ἀπόσπασμα ἐνόπλων Σέρβων χωρικῶν συνεπλάκη μετὰ συμμορίας Βουλγάρων κομιτατζήδων. Οἱ Σέρβοι κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν τὸν μεταφέροντα τὸ ταχυδρομεῖον κομιτατζῆν, τὸ προοριζόμενον διὰ τοὺς ἐν Σερβίᾳ διασκορπισμένους πράκτορας τῆς κεντρικῆς μακεδονικῆς ὀργανώσεως τῆς Σόφιας.

Αἱ ἀρχαὶ εἰς τὰς ὁποίας παρεδόθη τὸ ταχυδρομεῖον τοῦτο ἀπεκάλυψαν σοβαρωτάτας πληροφορίας περὶ παρασκευαζομένης δράσεως τῶν κομιτατζήδων κατὰ τοὺς προσεχεῖς μῆνας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Σερβικὴν Μακεδονίαν. Ἐπὶ τοῦ συλληφθέντος ταχυδρόμου ἀνεκαλύφθησαν ἐπίσης σοβαρώτατα ἔγγραφα σχετικῶς μὲ τὴν δρᾶσιν τῶν κομιτατζήδων. Οὗτος ἀνακρινόμενος κατέθεσε πολλὰς πληροφορίας καὶ πολλὰ ὀνόματα κομιτατζήδων δρώντων ἐν Σερβίᾳ καὶ Ἑλλάδι. Κατέθεσεν ἐπίσης ὅτι ἡ Κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τῶν κομιτατζήδων τὸν εἰδοποίησε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως του ὅτι ἐὰν δὲν φέρῃ εἰς πέρας τὴν ἀποστολήν του θὰ φονευθῇ.

ΑΙ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΔΙΑ ΤΑΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ

«Ἡ διενέργεια τῶν γερουσιαστικῶν ἐκλογῶν, μολονότι εἰσέτι δὲν ἐψηφίσθη τὸ σχετικὸν νομοσχέδιον ἤρχισε νὰ ἀπασχολῇ τοὺς πολιτικοὺς κύκλους. Κατὰ χθεσινὰς πληροφορίας ὁ κ. Μιχαλακόπουλος, σκέπτεται νὰ ὑποδείξῃ ἰδίους ὑποψηφίους γερουσιαστάς.

Ἐξ ἄλλου, συζητεῖται εὐρύτατα, τὸ καταρτισθὲν νομοσχέδιον, ἰδία δὲ ὅσον ὁρᾷ τὸ ἐκλογικὸν σύστημα. Μέρος βουλευτῶν ὑποστηρίζει ὅπως ἀντὶ εὐρέων περιφερειῶν ἐκλεγουσῶν πολλοὺς γερουσιαστὰς καθορισθοῦν μικραὶ τοιαῦται ἐκλέγουσαι ἑκάστη ἀνὰ ἕνα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐκλογικὸν σύστημα συνεζητήθη ἡ καθιέρωσις τοῦ ἑνιαίου μὲ τὴν τροποποίησιν τῆς ἀθροίσεως τῶν περισσευόντων ψήφων εἰς βουλευτὰς τοῦ αὐτοῦ κόμματος ἄλλων περιφερειῶν.

Παρὰ τοῦ κ. Παπαναστασίου τὸ ζήτημα τοῦτο θεωρεῖται ἀπηρχαιωμένον, θὰ ἐξισθένει δὲ ἡ δύναμις τῶν κομμάτων κατὰ πολύ.

ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ ΧΘΕΣ ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΜΑΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

Κατόπιν διαταγῆς τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν συνελήφθη καὶ προεφυλακίσθη εἰς τὰς φυλακὰς Ἀβέρωφ ὁ ὑπολιμενάρχης Ι. Τομπάζης ταμίας τοῦ Ἀπομαχικοῦ Ταμείου κατηγορούμενος διὰ κατάχρησιν 700,000 δραχμῶν εἰς βάρος τοῦ ταμείου.

Ὁ συλληφθεὶς ταμίας ὑπηρετῶν εἰς τὸ Ἀπομαχικὸν Ταμεῖον εἰσέπραττε ἐκ διαφόρων Τραπεζῶν χρηματικὰ ποσὰ διὰ λογαριασμὸν τοῦ ταμείου τὰ ὁποῖα ὅμως κατεχράτο, ἰσχυριζόμενος εἰς τὴν γεῖον τῶν Ναυτικῶν ἐπιστολήν ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀνέφερεν ὅτι λόγῳ τῆς ἀνωμαλίας εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκονται τὰ διαχειριστικά του βιβλία εἶνε ἀναγκασμένος νὰ μὴ παρουσιασθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν πρὶν ἡ δυνηθῇ νὰ τακτοποιήσῃ τὴν ἐν γένει διαχείρισίν του. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη παρεδόθη ἤδη εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ναυτικῆς Δικαιοσύνης.

Τὸν καταχραστὴν βαρύνει καὶ ἄλλη κατηγορία ἐπὶ παρανόμῳ εἰσπράξει χρημάτων. Ἐντεταλμένος δηλαδὴ μετά

ΑΜΑ ΤΗ ΛΗΨΕ ΤΗΛΕΓΡΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 29 (Ἰδιαίτερον ἅμα τῇ ἀφίξει του ἤρχισε τὰς βολιδ κῶν κύκλων ὡς πρὸς τὴν ἔκδοσιν τ νὰ καταλήξῃ ἐνταῦθα εἰς ὁριστικὰς ὁποῖος θ' ἀναλάβῃ τὸ φλοττάρισμα τ

Κατά τάς ὑπαρχούσας ἐνδείξεις τὸν οἶκον Χάμπρο ὅστις διετύπωσε τὴν ἀνάληψιν αὐτοῦ. Ἐν τούτοις ὁ κτικότητα ἐν προκειμένῳ. Ἐρωτηθεὶ σισεν εἰσέτι τίνων προτάσεων θά εἰσηχὴν, διότι δὲν τάς συνεκέντρωσεν ὅ

Ἅμα τῇ λήψει τελικῆς ἐν προκ θ' ἀναχωρήσῃ ἐντεῦθεν δι' Ἀθήνας ἀ ἐποπτείαν τῶν λοιπῶν διατυπώσεων ἄλλως τε ἀφοροῦν τὸν οἶκον ὅ

Δεδομένου ὅτι ἔχει προπαρασκευ ται ὅτι ὁ κ. Καφαντάρης θά δυνηθῇ πρώτου δεκαπενθημέρου τοῦ προσεχ

Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ «Ἡ μετάσχῃ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν δάνειον Μουσσολίνι ἀποδίδεται κατὰ τὸν διπλ Τηλεγράφου» πολιτικὴ τις σημασία.

ΕΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ὁ προσωρινὸς ὑπουργὸς τῶν γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου ραν νεώτερον τηλεγράφημα τοῦ κ. Κ πληροφορίας ἐπὶ τῆς κινήσεως τοῦ μῆνα. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Καφ ἀμέσους φόρους διὰ τὴν βεβαίωσιν κα προσοχὴν τοῦ κ. Μερλοπούλου. Ζητ

Η ΚΥΒΕ ΜΕΤΡΑ ΚΑΤΟΠΙΝ Τ ΘΑ ΕΞΕΤΑΣΗ ΤΟ

Κατὰ νυκτερινὰς ἀνακοινώσεις ἡ Κυβέρνησις δὲν πρόκειται νὰ λάβῃ ἰδιαίτερα μέτρα ἐναντίον τῆς ἀντιπειθαρχικῆς ἐνεργείας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι οὗτοι θέλουν ἀντιληφθῇ πόσον ἄστοχος καὶ ἥκιστα συνάδουσα πρὸς τὸ ἀξίωμά των ἦτο αὕτη καὶ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι τοῦ λοιποῦ ὁ ὑπαλληλικὸς κόσμος, θέλει ἐπιδιώξει τὴν ἐπίτευξιν τῶν ἐπιδιωκομένων σκοπῶν διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ.

Μὲ τὴν ἀντίληψιν ταύτην ἡ Κυβέρνησις, ἐπανερχομένου καὶ τοῦ κ. Καφαντάρη, θέλει ἐπιληφθῇ τῆς ἐξετάσεως τοῦ ὅλου ὑπαλληλικοῦ ζητήματος, διὰ τὴν διευθέτησιν τοῦ ὁποίου θὰ πράξῃ πᾶν τὸ δυνατόν, ὁρμωμένη ἐκ πνεύματος ἀπολύτου συμπαθείας πρὸς τὸν ὑπαλληλικὸν κόσμον.

Οἱ κ. κ. ὑπουργοὶ ὁμιλοῦντες σχετικῶς χθὲς τὴν νύκτα, ἐτόνισαν ὅτι τὸ Κράτος δὲν θέλει ἀνεχθῇ εἰς τὸ μέλλον ἀντιπειθαρχικὰς τῶν ὑπαλλήλων ἐκδηλώσεις ὡς ἡ χθεσινή, θέλει δὲ λάβῃ, ἐν περιπτώσει ἐπαναλήψεως ὁμοίων ἐνεργειῶν μέτρα σκληρά, ἀνάλογα πρὸς τὴν ἐκ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλομένην ἀνάγκην σεβασμοῦ τῶν κειμένων νόμων, πρὸ παντὸς ὑπ' αὐτῶν τῶν ἐντεταλμένων τὴν φρούρησίν των.

ΑΙ ΔΗΜΟΚΟΠΙΑΙ ΤΟΥ κ. ΤΣΑΛΔΑΡΗ

Αἱ ἀπόψεις τοῦ κ. Τσαλδάρη, ἐπιρριπτοντος τὰς εὐθύνας τῆς τροπῆς τοῦ ὑπαλληλικοῦ εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἐχαρακτηρίζοντο ὑπὸ τῶν προσκειμένων πρὸς αὐτὴν κύκλων ὡς δημοκοπικαὶ καὶ ἀποβλέπουσαι εἰς κομματικὰ ὠφελη-

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο κ. ΜΕΡΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ προσωρινὸς ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κ. Μερλόπουλος, ἐπανέλαβε

ΜΕΤΑ ΤΗ ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ ΤΩΝ ΚΥΒΕ

Χθὲς τὴν 9 1)2 π. μ. ἐγένετο ἡ προαγγελθεῖσα συνέλευσις τῶν Δημοσίων Ὑπαλλήλων Ἀθηνῶν Πειραιῶς.

Οἱ συγκεντρωθέντες Δομόσιοι Ὑπάλληλοι ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς κατέλαβαν τὴν πλατεῖαν, τὰ θεωρεῖα καὶ τὸ ὑπερῶον τοῦ θεάτρου ἐν ᾧ ἐξωθεν αὐτοῦ παρέμεναν πλεῖστοι ἄλλοι, μὴ δυνάμενοι νὰ εἰσέλθουν ἐντός.

Ἐν ἀρχῇ κατόπιν προτάσεως πολλῶν καὶ διὰ βοῆς ἐξελέγη πρόεδρος τῆς συνελεύσεως, ὁ πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας Τ. Τ. Τ. κ. Νάζος, ὅστις καὶ εἰσηγήθη δι' ὀλίγων τὸν σκοπὸν τῆς συνελεύσεως.

Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ γεν. γραμματεὺς τῆς Συνομοσπονδίας κ. Γιδαράκος ἐκθέσας τὰ τῶν καταβληθεισῶν ὑπὸ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Συνομοσπονδίας ἐνεργειῶν καὶ μετ' αὐτὸν οἱ κ. κ. Νομικὸς καὶ Ζαβιτσάνος, ἡ δὶς Τζαβάρα, ὁ κ. Ἀναστασάτος ὡς καὶ οἱ κ. κ. Ρουσσάκ. Κοκινιάδης καὶ Δαμασκόπουλος μεθ' ὃ ἐν μέσῳ θορύβου ἐγένετο δεκτὸν διὰ βοῆς ψήφισμα ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Ἅπαντες οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι Ἀ-

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚ

29 Δεκεμβρίου 1927

ΜΕΤΟΧΑΙ

ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ		**ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΑΙ**	
Ἐθνικῆς	63900	Ἠλεκτρικῆς	339
Ἀθηνῶν	878	Ἐπικαρπίας	50
Ἀνατολῆς	1025	Ἐριῆς	260
Ἐμπορικῆς	710	Καπνοῦ	185
Λαϊκῆς	5750	Πυριτ)ποιείου	2355
Πειραιῶς	400	Λιπασμάτων	1865
Βιομηχανίας	635	Χρωμάτων	425
Οἰκονομίας	190	Π. Ἀθηνᾶ	310
Γενικῆς	1850	«ΑΒΕΖΑΠ»	71
Κεντρικῆς	400	Κυλ. Ἀττικῆς	160
Κοσμοδοπούλ.	700	Ἥλιος	27
Θεσσαλίας	150	Ψυγεία Θ.	175
Χίου	102	Ψυγεία Π.	275
Ἐμπ. Πίστεως	235	Π. Πατησίων	100
Ἀγγλοαμ)νικὴ	75	Σάνιτας	96
Καραβασίλη	3800	Βέλος	68
ΤΡΑΠΕΖΟΓΕΝΕΙΑΚΑΙ		Ἀλεξόπουλος	330
Κάππαρη	18.—	Κονσερβῶν	370
Ἐθνικῆς	735	«Βιό»	317
Παληοῦ	12.—	Α. Β. Ε. Α.	220
Μιχαληνοῦ	750	Χημικῆς	120
Χιακῆς	338	«Μακρῆς»	1185
Ἰωαννουλάτου	240	«Ἀθηνᾶ»	230
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΑΙ		**ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΑΙ**	
Ξενοποιίας	1007	Σ. Α. Π.	
» Πρ. Τίτλ.		Θεσσαλίας	1010
Ξένων	1560	Σ. Π. Α. Π.	650
Καμπᾶ	325	Τρ. Α. Π.	
Ἡσαΐας	213	**ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΑΙ**	
Ἕνωσις»	310	Ἡρακλῆς	910
Ξ. Βιομηχανίας	338	Τιτάν	1775
ΜΕΤΑΛΛΕΥΤΙΚΑΙ		Ξυλείας	200
Ἀλιβερίου	175	Τέκτων	420
Ἀνδρ)ουχεία	28	Ἄτλας	250
Λοιναί	127	Ἔργον	430
Ἱερονομιοὺχ	160	Κέκροψ	210
Ὠρωποῦ	245	Κύκλωψ	250
Λαυρίου	55.50		
Μ. Κασσάνδρας	1000	**ΔΙΑΦΟΡΟΙ**	
ΦΑΝΤΟΥΡΓΙΚΑΙ		Ἐνιαίας	485
Ἱερ. Ἐπιχ.	336	Ἰδρυτικοὶ	15
Βριουργίας	750	Ὑπεγ. Προσοδ.	5675
Βερμίου	563	Γ. Ἀποθηκῶν	470
Ἐρίων	235	Διώρυγος	900
Ταπητουργίας	385		

Γραφεῖον Ν. Παναγοπούλου

Ἐλληνικὴ 3 Ἰανουαρ. 1928

Ἔτος 1928

65

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΠΕΡ. ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ κ. Περ. Ἰακ. Ἀργυρόπουλος μᾶς ἀπέστειλε τὴν κάτωθι ἀπάντησιν εἰς τὰς δημοσιευθείσας ἐν τῇ «Ἑλληνικῇ» ἀνακοινώσεις τοῦ κ. Στ. Σκουλούδη.

Τὰς ἀνακοινώσεις εἰς τὴν «Ἑλληνικὴν» τοῦ πρώην πρωθυπουργοῦ κ. Σ. Σκουλούδη, τοῦ πολυσεβάστου καὶ εὐθαρσοῦς ὁδηγοῦ τοῦ βασιλόφρονος τῆς Ἑλλάδος κόσμου, εἰς ἀπάντησιν τῶν ἐμῶν ἀποκαλυπτικῶν ἄρθρων περὶ τῶν γεγονότων τῆς πρώτης ἐκθρονίσεως τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, ἀνέγνωσα μετὰ προσοχῆς. Εὐχαριστῶ δὲ τὸν κ. Σκουλούδην διὰ τὰς εὐμενεῖς ὑπὲρ τῆς συμβολῆς μου εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων ἐκείνων κρίσεις αὐτοῦ. Ἀλλ' εἰς τὰς ἀνακοινώσεις ταύτας ἀναφέρει ὅτι περιέπεσον εἰς μικράς τινας ἀνακριβείας, ἤτοι α') ὅτι ἀνέγραψα ὅτι ὁ κ. Δραγούμης δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὸ Συμβούλιον τοῦ Στέμματος, λόγῳ ἀσθενείας καὶ β') ὅτι οὗτος ἀπέκρουσε τὸ τελεσίγραφον, ὡς ἐπίσης δὲν ἀνέφερον τὰ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ράλλη λεχθέντα. Πράγματι ὑπέπεσον εἰς τὴν πρώτην παράλειψιν, διότι δὲν ἐνθυμούμην ἂν ὁ ἀείμνηστος Δραγούμης εἶχε λάβει μέρος εἰς τὸ Συμβούλιον, εἶνε δὲ τοῦτο τόσῳ μᾶλλον συγγνωστὸν ὅσον δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ἀρχείῳ ἡ ἔγγραφος αὐτοῦ γνώμη. Συνεπῶς καὶ ἡ παράλειψις τῆς δευτέρας παραγράφου εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς πρώτης. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρὰ τοῦ ἀειμνήστου Ράλλη ἐκφρασθεῖσαν γνώμην ἀνέγραψα ἀπεριφράστως ὅτι τὴν ἠγνόουν, διότι καὶ οὗτος δὲν εἶχεν ἀποστείλει ἔγγραφον σημείωμα πρὸς σύνταξιν τῶν πρακτικῶν.

Ἐπίσης ἀνέφερον ἐσφαλμένως, ὅτι ὁ ἀείμνηστος Κ. Μαυρομιχάλης δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὸ συμβούλιον, λόγῳ ἀσθενείας, ἔχων ἐν νῷ τὸ Συμβούλιον τοῦ 1915, καθότι ὁ Μαυρομιχάλης ἀπέθανε το 1916.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι πρόκειται περὶ παραλείψεων ἐξ ἀγνοίας καὶ οὐχὶ βεβαίως τοιούτων σκοπίμων μᾶλλον παραλείψεων ἢ ἀνακριβειῶν.

Ἐθεωρήσαμεν ἐν γένει σκόπιμον μετὰ δεκαετίαν ὅλην, καὶ εἰς ἀπάντησιν τῶν παρὰ γάλλων συγγραφέων ἀναγραφομένων ἐν πολλοῖς ἀνακριβειῶν, νὰ προβῶμεν εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐπὶ τῶν γεγονότων τοῦ 1917 ἀποκαλυπτικῶν ἡμῶν ἄρθρων, διότι φρονοῦμεν, ὅτι ἡ ἀκριβὴς παρὰ τῶν νεωτέρων πολιτευτῶν γνῶσις συγχρόνων ἱστορικῶν γεγονότων ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον δίδαγμα πρὸς ἀσφαλῆ περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων κρίσιν.

ΠΙΡΙΚΛΗΣ ΙΑΚ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

66

Πρωΐα 5 1 αποιαρ. 1928

ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!

ΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΜΠΑΝΗ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ (1913-1922)

ΑΠΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΡΟΝΙΣΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Η ΔΙΑΦΩΝΙΑ

Η ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΟΥ ΓΟΥΝΑΡΗ.—ΠΩΣ ΕΣΧΗΜΑΤΙΣΘΗ ΚΑΙ ΠΩΣ ΔΙΕΛΥΘΗ Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΟΜΑΣ.—ΒΡΑΧΕΙΑ ΥΠΟΥΡΓΙΑ.—Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ.—Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΟΥΝΑΡΗΣ.—ΛΟΓΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗ

(Περίληψις τῆς δημοσιευθείσης Εἰσαγωγῆς: Εὐθὺς μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α' ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὁ κ. Βενιζέλος, μὴ εἰθισμένος εἰς ἀντιρρήσεις ἐκ μέρους τοῦ βασιλικοῦ παράγοντος ἦλθεν εἰς ἐπανειλημμένας προστριβὰς πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον, ὅστις καὶ ὡς ἀντιβασιλεὺς κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ὡς βασιλεὺς ἤδη, δὲν ἀντελαμβάνετο τὰ καθήκοντα τοῦ Ἀνωτάτου Ἄρχοντος, ὡς περιοριζόμενα εἰς τὴν μηχανικὴν τοποθέτησιν ὑπογραφῶν κάτω ἀπὸ τοὺς ψηφιζομένους νόμους ἢ τὰ διατάγματα. Ἀλλ' ἡ πρώτη σοβαρὰ προστριβὴ ἐσημειώθη κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις τοῦ Βουκουρεστίου (Ἰούλιος Αὔγουστος 1913), ὁπότε ὁ κ. Βενιζέλος πιεζόμενος ἴσως ὑπὸ τῶν Ἄγγλων ἢ φοβούμενος ἐπίθεσιν τῆς Αὐστροουγγαρίας κατὰ τῶν Σέρβων, ἔσπευδε νὰ κλείσῃ ὅπως-ὅπως εἰρήνην, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε συνάψει ἐσπευσμένως καὶ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Στρατηγείου του ἀνακωχήν. Τότε ὁ πρωθυπουργὸς ὑπέβαλε τηλεγραφικῶς παραίτησιν, ἥτις ὅμως δὲν ἔγινε δεκτή.

Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης

Ἐκραγέντος τοῦ οἰκουμενικοῦ πολέμου, αἱ προστριβαὶ μεταξὺ τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τοῦ κ. Βενιζέλου ἐπυκνώθησαν, δεδομένου ὅτι ὁ πρῶτος ἐπέμενεν ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνωμεν οὐδέτεροι, διότι οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες μᾶς εἶχον κουράσει, διότι οὔτε ἡ Βουλγαρία οὔτε ἡ Ρουμανία εἶχαν ἐμπράκτως ἐκδηλώσει τὰς διαθέσεις των καὶ διότι οἱ Σύμμαχοι δὲν ἠγγυῶντο τότε τὴν ἀκεραιότητά μας, ἀορίστως δὲ ὡμίλουν περὶ ἀνταλλαγμάτων ἐδαφικῶν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ἵνα μεταπείσῃ τὸν Βασιλέα ὁ κ. Βενιζέλος ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὸν τρία ὑπομνήματα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἀνέκδοτον τρίτον ἐδημοσιεύσαμεν ὁλόκληρον εἰς τὴν «Πρωΐαν». Τέλος συνεκάλεσε δύο συμβούλια τοῦ Στέμματος εἰς τὰ ὁποῖα ἐφρόντισε νὰ εὕρῃ μεταξὺ τῶν τέως πρωθυπουργῶν συνηγόρους τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τὴν ἐκστρατείαν τῶν Δαρδανελλίων. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ Δημητρίου Ράλλη ὅστις συνεβούλευσε τὸν Βασιλέα «νὰ τολμήσῃ», οὐδεὶς ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ ταχθῇ ἀποφασιστικῶς ὑπὲρ τῶν ἀπόψεων τοῦ κ. Βενιζέλου. Συγκεκριμένως δὲ ὁ Γεώργιος Θεοτόκης ἐχαρακτήρισεν ὀλέθριον τὸ σχέδιον τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ προέβη εἰς σφοδρὸν κατηγορητήριον κατὰ τῆς φιλοβουλγάρου καὶ γενικῶς φιλοσλαύου Ἀγγλίας, ἥτις εἶχεν ἄλλοτε ζητήσει τὴν ἀναθεώρησιν τῆς συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου καὶ ἥτις ἤδη εἰργάζετο διὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ τοὺς Ρώσσους εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Διαφωνήσαντος ὁριστικῶς τοῦ Βασιλέως πρὸς τὴν τότε πολιτικὴν τοῦ κ. Βενιζέλου ἐπῆλθεν ἡ παραίτησις τοῦ τελευταίου καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ κ. Α. Ζαΐμη εἰς τὰ Ἀνάκτορα.

Τοῦ κ. Ζαΐμη ὅμως μὴ δυνηθέντος νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν κοινοβουλευτικὴν ὑποστήριξιν τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ καταθέσαντος τὴν ἐντολήν, ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, τῇ συμβουλῇ ἄλλων πολλῶν ἀλλὰ καὶ τοῦ κ. Στεφάνου Σκουλούδη, ἀνέθεσεν ἐντολὴν σχηματισμοῦ κυβερνήσεως, εἰς τὸν πολιτευτὴν Πατρῶν καὶ πρώην ὑπουργὸν Δημήτριον Γούναρην, ὅστις ἐσχημάτισε τὴν πρώτην ἀντιβενιζελικὴν κυβέρνησιν μὲ πρόγραμμα καιροσκόπου οὐδετερότητος).

Ἔπειτα ὡμιλήσαμεν περὶ τοῦ κ. Βενιζέλου.

— Δέν ἔτυχε, μοῦ εἶπεν ὁ Γούναρης, νὰ τὸν γνωρίσω ἐκ τοῦ πλησίον. Ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι ἀντέχει εἰς τοὺς κοινοβουλευτικοὺς ἀγῶνας. Ἂν δὲ μὲ τόσην δυσκολίαν ἀντεπεξῆλθεν εἰς τὸν κ. Κουλουμβάκην, τὸν κ. Πατσουρᾶκον καὶ τὸν κ. Μιχαλέαν (αὐτὴ ἦτο ἡ ἀντιπολίτευσις τῆς Β' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς), ἀντιλαμβάνεσθε καλῶς πόσον δυσχερέστερον θ' ἀντεπεξήρχετο κατὰ τοῦ Θεοτόκη, τοῦ Ράλλη καὶ ὅλων ἡμῶν τῶν ἄλλων κοινοβουλευτικῶν.

—Ἀλλὰ τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι ξέρει κι' ἄλλο μονοπάτι, τοῦ εἶπα. Ἐκτὸς δὲ τοῦ λόγου ὑπάρχει καὶ ἡ ράβδος ἢ τὸ τουφέκι. Ἐνθυμηθῆτε τὸ Θέρισον, ἐνθυμηθῆτε τὸ 1909, ἐνθυμηθῆτε τὰς ἀπειλάς του κατὰ τοῦ Θεοτόκη. Ἐνθυμηθῆτε τὴν ἐπαναστατικήν του ἰδιοσυγκρασίαν.

Ὁ Γούναρης ἐσιώπησε. Καὶ τὰ πράγματα ἀπέδειξαν πόσον εἶχε δίκαιον—καὶ πόσον εἶχα ἐπίσης δίκαιον εἰς τὴν ἄποψίν μου: Καὶ ὅταν κατὰ τὸ φθινόπωρον τοῦ 1916 ἀντελήφθη ὁ κ. Βενιζέλος ὅτι θὰ ἔχανε τὰς ἐκλογάς — τὰς ἐματαίωσε διὰ τῆς ξενικῆς ἐπεμβάσεως κ' ἐπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

***

Γεννηθεὶς εἰς τὰς Πάτρας τῷ 1867 ὁ Δημήτριος Γούναρης, ἔλαβεν ἐν Ἀθήναις τῷ 1889 τὸ δίπλωμα τοῦ διδάκτορος τῆς νομικῆς. Μεθ' ὃ ἀνεχώρησεν εἰς Γερμανίαν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του. Τῷ 1892 ἐπανελθὼν εἰς Πάτρας διωρίσθη δικηγόρος, (περισσότερα βιογραφικὰ βλέπει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ βιβλίον τοῦ κ. Μάλλωση περὶ Γούναρη) καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἀνεδείχθη, ὅπως ὁ ἴδιος κἄποτε μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν εἶπεν, ὁ πρῶτος δικηγόρος τῆς Πελοποννήσου. Τῷ 1902 ἐξελέγη διὰ πρώτην φορὰν βουλευτής, μία του δὲ μακρὰ συνέντευξις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» τὸν ἐπέβαλεν εἰς τὴν κοινὴν προσοχήν. Τὴν πρώτην ταύτην ἀγαθὴν ἐντύπωσιν ἐνίσχυσεν ἡ ἐν τῇ Βουλῇ «παρθενική» του ἀγόρευσις ἐπὶ τοῦ σταφιδικοῦ ζητήματος.

Τῷ 1904 προσεχώρησεν εἰς τὸ Θεοτοκικὸν κόμμα.

Ἀποτυχὼν κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1905 δι' ὀλίγων ψήφων—εἶχεν ἀποκλεισθῇ ἀπὸ τοὺς κομματικοὺς συνδυασμοὺς—ἐξελέγη καὶ πάλιν τῷ 1906. Κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο συνεπήχθη ἡ λεγομένη ὁμὰς τῶν Ἰαπώνων: Τὴν ἀπετέλεσαν ὁ Στέφανος Δραγούμης, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ προσεφέρθη ἡ τιμητικὴ ἀρχηγία, ὁ Γούναρης, ὁ Βοζίκης, ὁ Ἀλεξανδρῆς, ὁ Α. Παναγιωτόπουλος, ὁ κ. Ἀπ. Ἀλεξανδρῆς, ὁ Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης. Τὴν προσωνυμίαν «Ἰάπωνες» ἔδωκεν εἰς τὴν ἀγωνιστικὴν ὁμάδα ὁ Βλάσης Γαβριηλίδης, ὁ ὁποῖος μαζὶ μὲ τὸν κ. Σῖμον τῆς «Πατρίδος» ὑπεστήριξαν τοὺς «κοινοβουλευτικοὺς ἐπαναστάτας». Ἀλλ' ὁ φθόνος τοῦ Ρέπουλη,, μὴ ἀνεχομένου τὴν προϊοῦσαν ἐπιβολὴν τοῦ Γούναρη (ὅλοι εἶχον ἀρχίσει νὰ βλέπουν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Γούναρη τὸν μέλλοντα ἀρχηγὸν) καὶ ἀκόμη τὸ ἔγονον τῶν κοινοβουλευτικῶν ἀγώνων, οἱ ὁποῖοι διεξήγοντο, τὸ γεγονὸς ὅτι οὐδεὶς προσήρχετο ν' αὐξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῆς ὁμάδος, ὑπεχρέωσαν τὸν Γούναρην μετὰ τοῦ Πρωτοπαπαδάκη ν' ἀποχωρήσουν τῆς ὁμάδος προκαλοῦντες οὕτω τὴν διάλυσίν της. Τὸν Ἰούνιον τοῦ 1908, μεταρρυθμισθείσης τῆς Κυβερνήσεως Γεωργίου Θεοτόκη, ἀνέλαβεν ὁ Γούναρης τὴν διεύθυνσιν τοῦ

πρώτα 5-1-928 σελίδα

Δ. Γούναρης

πουργείου των Οἰκονομικῶν, ἀντικαταστήσας τὸν Νικόλ. Καλογερόπουλον. Ὑποβαλὼν μετὰ τοῦ προϋπολογισμοῦ διάφορα νομοσχέδια καὶ δὴ τὸ περὶ γενικῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ δασμολογίου, τὸ περὶ φορολογίας τῶν οἰνοπνευματούχων ὑγρῶν καὶ ποτῶν, τὸ περὶ φορολογίας οἴνων κ.τ.λ., προκαλεῖ τὴν ἀντίδρασιν τῶν ἐνδιαφερομένων ἑταιρειῶν, ἥτις ἐκδηλοῦται καὶ ἄλλως, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ τύπου. Μὴ καλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοτόκη καὶ μὴ θέλων νὰ ἐγκαταλείψῃ ἔκθετον ἐν νομοθετικὴν ἐργασίαν του, παρητήθη τὴν 13 Φεβρουαρίου 1909.

Ὁμιλῶν ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ παραιτήσεως εἰς τὴν Βουλὴν ὁ Γεώργιος Θεοτόκης, εἶπε τότε τὰ ἑξῆς ἀποδεικνύοντα ὅτι ἐβιάσθη τὸν Δημήτριον Γούναρην ἵνα διατηρήσῃ τὴν ἐξουσίαν:

Ο ΘΕΟΤΟΚΗΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ

Γ. Θεοτόκης: Τὰ φορολογικὰ νομοσχέδια, κύριοι, τὰ ὑποβληθέντα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον καὶ περὶ τῶν ὁποίων τοσοῦτος ἐγένετο λόγος, ἐνέπνευσεν ἡ ἰδέα ὅτι οἱ ἔμμεσοι φόροι, τῶν ὁποίων τὴν ἐπίτασιν αἱ ἀνάγκαι τοῦ Κράτους ἐπέβαλλον, ἔφθασαν ἤδη εἰς σημεῖον τοιοῦτον, ὥστε ἐπεβάλλετο, ἵνα προσπάθειά τις γίνῃ ὅπως εἴδη τινὰ μεγίστης καὶ ἀπαραιτήτου ἀνάγκης καταβάλλωσι μικρότερον φόρον καὶ ὅπως διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῆς φορολογίας ταύτης ἐλαφρυνθῇ κατά τι ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ λόγος περὶ ἐλαττώσεως φόρου ἄνευ ἀντικαταστάσεως τοῦ ποσοῦ τοῦ ἐκ τῆς ἐλαττώσεως προκύψοντος ὑπεβλήθησαν φορολογικά τινα μέτρα, ἐκ τῶν ὁποίων ἠλπίζετο ὅτι θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσπραχθῇ τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς ἐλαττώσεως τῆς προτεινομένης ἤθελεν ἀπολέσει τὸ δημόσιον. Τὸν χαρακτῆρα τοῦτον ἀπέδωκεν ὁ τέως ὑπουργὸς εἰς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ὑποβληθέντα εἰς τὴν κρίσιν ὑμῶν φορολογικὰ νομοσχέδια. Κατὰ τῶν νομοσχεδίων τούτων, κύριοι, μεγάλη ἐξεδηλώθη ἐξέγερσις ἐν ταῖς σταφιδοφόροις ἐπαρχίαις. Ἐθεωρήθη ἐκεῖ ὅτι δύο τῶν νομοσχεδίων τῶν ὑποβληθέντων ἤθελον ἔχει, ἐὰν ἐψηφίζοντο, ἐπίδρασιν σπουδαιοτάτην ἐπὶ τῶν κερδῶν τῶν παραφυάδων τῆς Ἐνιαίας, αἱ ὁποῖαι ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς συμβάσεως πρὸς προστασίαν τῆς σταφίδος, καὶ ὅτι αἱ ζημίαι αἵτινες ἤθελον ἐπελθεῖ ἤθελον ἐπιδράσει ἐπὶ τῆς τύχης τῆς Ἐνιαίας εἰς ἔτος μάλιστα κατὰ τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ τῆς μεγάλης παραγωγῆς τῆς σταφίδος τὰ τῆς Ἐνιαίας δὲν παρουσιάζοντο εἰς πολὺ εὐάρεστον σημεῖον, ὅτι ἡ ψήφισις τῶν νομοσχεδίων τούτων ἤθελεν ἐπιδράσει ἐπὶ τῆς τύχης τῆς ἑταιρείας ταύτης.

»Μεγάλη ἐπίσης, πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ἐξεδηλώθη ἐξέγερσις καὶ κατ' ἄλλου νομοσχεδίου, τὸ ὁποῖον ἐνῷ ἀναμφισβητήτως κατὰ θεωρίαν δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ γίνῃ ἀσπαστόν, ἐθεωρήθη ὅτι ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπίδρασιν σπουδαιοτάτην εἰς τὰ οἰκονομικὰ τοῦ τόπου, καθ' ἣν μάλιστα στιγμὴν διερχόμεθα κρίσιν... Ἀπέναντι λοιπὸν τῆς ἐξεγέρσεως ταύτης ἥτις ἐν τῷ τόπῳ ἐγεννήθη καὶ τῆς ὁποίας τὴν ἰσχὺν εἴδομεν ἐκδηλουμένην ἐντὸς τῆς αἰθούσης ταύτης, ἐγεννήθη τὸ ζήτημα ἂν ἦτο φρόνιμον, ἂν ἦτο πρέπον νὰ ἐπιμείνωμεν εἰς τὴν ψήφισιν τῶν νομοσχεδίων τούτων... Αὐτὰ εἶνε τὰ ἐπιχειρήματα τὰ ὁποῖα πολλάκις συνεζητήθησαν ἐν τῷ Ὑπουργικῷ Συμβουλίῳ. Τὴν σπουδαιότητα αὐτῶν δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφισβητήσῃ ὁ τέως κ. Ὑπουργός, ἀλλ' ἐνόμισεν ὅτι ἡ φιλοτιμία αὐτοῦ ὡς εἰσηγητοῦ τῶν ὑποβληθέντων νομοσχεδίων ὑπεχρέου αὐτὸν νὰ ὑποβάλῃ τὴν παραίτησίν του...»

Ν. Καλογερόπελος

Ὁ Δημήτριος Γούναρης δὲν παρίστατο κατὰ τὴν ἐν λόγῳ συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς. Οὕτω ἐδικάζετο καὶ κατεδικάζετο ἀναπολόγητος, ἐνῷ θὰ ἠδύνατο νὰ καρπωθῇ πολιτικὰ ὠφέλη ἀποχωρῶν μετὰ προηγουμένην ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν του μάχην: Ἐλαττώματα ἰδιοσυγκρασίας.

Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΟΥΝΑΡΗ ΤΩ 1909

Τῷ 1909 ἡ Ἐπανάστασις κρούει τὴν θύραν του. Ἀξιωματικοὶ ἐξ ὀνόματος τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου—μεταξὺ αὐτῶν ὁ ἤδη βουλευτὴς κ. Γεώργιος Σακαλῆς—τὸν ἐπισκέπτονται καὶ τοῦ προτείνουν νὰ ἡγηθῇ τῆς ἀνορθωτικῆς κινήσεως. Ἀλλ' ὁ Γούναρης εἶνε κοινοβουλευτικὸς ἐκ πεποιθήσεως. Καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἀποταθέντας εἰς αὐτόν:

—Ὁ Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος θὰ προξενήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα δεινὰ ὅσα ἢ καὶ περισσότερα τῶν ὅσων ἐπροξένησεν εἰς αὐτὴν ἡ Ἐθνικὴ Ἑταιρεία.

Καὶ ἡ μὲν προφητεία χάρις εἰς παρεμπεσόντα γεγονότα (τὴν παρουσίαν τοῦ Ζορμπᾶ, τὴν διάλυσιν τοῦ Συνδέσμου ἀπὸ τὸν κ. Βενιζέλον) δὲν ἐξεπληρώθη ἀμέσως. Ποῖος ὅμως ἀμφισβητεῖ ὅτι ἡ ἀνάμιξις τοῦ στρατοῦ εἰς τὰ τῆς πολιτείας δὲν εἶνε ἐκείνη ἡ ὁποία μᾶς ὡδήγησε τελικῶς εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ 1922 καὶ εἰς τὰς κατόπιν ἀναστατώσεις;

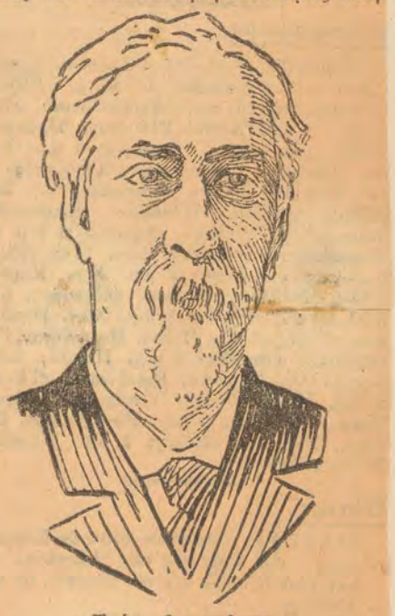

Στέφ. Δραγούμης

Τόση ἦτον ὁπωσδήποτε ἡ ἀντιπάθεια τοῦ Γούναρη πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς, ὥστε μίαν ἡμέραν γενικεύων τὰ πράγματα νὰ εἴπῃ τὴν ἄδικον αὐτὴν φράσιν:

—Οἱ ἀξιωματικοί; Κατώτεροι ἄνθρωποι. Κατώτεροι καὶ ἀπὸ τοὺς θεολόγους!

Καὶ τὴν ἀκόλουθον ἀκόμη ἀδικωτέραν περὶ τῶν ἀποτάκτων τοῦ 1920:

—Δὲν λέγω ὅτι οἱ ἀπότακτοι ἀξιωματικοὶ δὲν συνέβαλον εἰς τὸ νὰ πέσῃ ὁ κ. Βενιζέλος... διὰ τῆς ψήφου των καὶ μόνον αὐτῆς...

Κατ' Αὔγουστον τοῦ 1909 ἀπερχομένου τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου εἰς Εὐρώπην κατ' ἀξίωσιν τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου, αἱ Πάτραι ὠργάνωσαν εἰς αὐτὸν μίαν πολὺ συγκινητικὴν προπομπήν. Ἡ ὀργάνωσις αὐτῆς ὀφειλομένη εἰς τοὺς φίλους τοῦ Γούναρη ἐθεωρήθη ὡς πρόκλησις κατὰ τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου. Ἀλλ' ὁ Γούναρης δὲν ἐτοήθη:

«...Μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν, ἔγραψε, μία εἶνε καὶ ἡ κολακεία, ἐξ ἴσου ἐπιβλαβὴς καὶ ὅταν τρώγῃ ἄνω ἰσόποσον καὶ ὅταν ἐπαιτῇ ἐπιδοκιμασίας ἀπὸ τοὺς κάτω, καὶ ἂν δὲν θέλωμεν νὰ ὑποστῶμεν τὰς ἐκ τῆς κολακείας ζημίας, ἀνάγκη νὰ ἐξασφαλίσωμεν πλήρη ἐλευθερίαν γνώμης. Μόνον αὕτη σώζει ἀπὸ τὴν πλάνην. Πᾶς περιορισμὸς τῆς ἐλευθερίας κηδεμονεύει τὴν πλάνην».

Ἐκλεγεὶς κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς Α' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς, ἀποσχὼν κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς Β' Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς, ἐξελέγη καὶ πάλιν βουλευτὴς τῷ 1912, αἱ δὲ ρητορικαί του μονομαχίαι μὲ τὸν κ. Βενιζέλον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Βαλκανικῶν πολέμων καὶ μία «προγραμματικὴ» του ἀγόρευσις ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ τὸν εἶχαν ἐπιβάλει ἐκ νέου εἰς τὴν κοινὴν συνείδησιν ὡς τὸν κατ' οὐσίαν ἀρχηγὸν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως. Καὶ ἡ ἀνάθεσις εἰς αὐτὸν τῆς πρωθυπουργίας δὲν εὗρεν ἐπικριτὰς παρὰ μόνον εἰς τὸν κύκλον τῶν παραμερισθέντων. Οὕτω ὁ Γεώργιος Θεοτόκης εἶπε:

—Διατί ὁ Βασιλεὺς ἀναθέτει τὸν σχηματισμὸν τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸν Γούναρην; Τί ἄλλο ἔχει αὐτὸς εἰς τὸ ἐνεργητικόν του ἐκτὸς μερικῶν πολὺ ὡραίων ἀγορεύσεων;

Ἀλλ' ἦτο φανερὸν ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος δὲν ἠδύνατο ν' ἀποταθῇ πρὸς τὸν Θεοτόκην, ὅστις ἐθεωρεῖτο «προσωπικὸς φίλος» τοῦ Κάϊζερ, καὶ ὅστις εἶχε τῷ 1908 προτείνει συμμαχίαν εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ Βερολίνου—ὅστις ἐξ ἄλλου εἰς τὸ δεύτερον Συμβούλιον τοῦ Στέμματος ἀπήγγειλε δίκαιον μέν, τολμηρότατον δέ, κατηγορητήριον κατὰ τῆς Ἀγγλίας.

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

Αὔριον: Συνέχεια

Ἔθνος 11 Ἰανουαρίου 1928

ΜΙΚΡΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑΙ

—Ἡ «Ἐθνικὴ Ἑταιρεία» καὶ αἱ προγραφαί.
—Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Διαδόχου.
—Αἱ ἐνέργειαι τοῦ Δηλιγιάννη.

Ἡ Ἐθνικὴ Ἑταιρεία, ὡς ἔλεγεν ὁ μακαρίτης Διονύσιος Στεφάνου, ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἀορατου συμβουλίου της, συνέστη ὅπως παρασκευάσῃ τὰ πνεύματα πρὸς ἀπε[illegible]θέρωσιν τοῦ δούλου Γένους, ἀλλ' ἕνεκ[illegible]οῦ Κρητικοῦ ζητήματος προκατέλαβ[illegible]ν αὐτὴν τὰ πράγματα καὶ ἠναγκάσθη νὰ ἐνεργήσῃ ἐπευσμένως. Διετήρησεν αὕτη καὶ τότε τὸν ἀρχικόν της σκοπόν, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῆς προσεταιρίζετο διάφορα στοιχεῖα. Ἂν εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων, κατέφευγεν εἰς κεφαλαιούχους καὶ τραπεζίτας τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ· ἂν εἶχεν ἀνάγκην διαφημίσεως, κατέφευγεν εἰς τὰς ἐφημερίδας· ἂν ἤθελε νὰ φέρῃ τὰ ζητήματά της εἰς τὴν Βουλήν, εἶχεν ἐκεῖ μέσα πολυαριθμους μεμυημένους. Ὅταν ἀπετέλεσα μελος τῆς ἀνακριτικῆς τῆς Βουλῆς ἐπιτροπῆς καὶ γραμματεὺς αὐτῆς (πρόεδρος ἦτο ὁ στρατηγὸς κ. Λιμπρίτης) ἀπηύθυνα πρὸς τοὺς ἀνακρινομένους ἐρωτήσεις τινάς, ὅπως ἐξακριβώσω μερικὰ μυστηριώδη σημεῖα τῆς δράσεως αὐτῆς. Ἠρώτησα δὲ τὸν μακαρίτην ἐφέτην Βελλίνην, μέλος τῆς ἐλεγξάσης τὴν διαχείρισιν τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρείας διοικητικῆς ἐπιτροπῆς, τίς ἦτο ἡ διεύθυνσις τῆς Ἑταιρείας.

—Δὲν γνωρίζω, μοῦ ἀπήντησεν, ἀκριβῶς· ἦτο ὅμως ἀνάμικτος στρατιωτικὴ καὶ πολιτικὴ, διότι εἰς τὴν Ἑταιρείαν ἔδρων καὶ πολιτικοὶ καὶ στρατιωτικοὶ ἐπιφανεῖς. Διὰ δικτύου εἶχε περιβάλει αὕτη τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν καὶ κατώρθωσε νὰ κανονιζῇ τὸν σφυγμὸν τοῦ Ἔθνους.

Εἶχον ἀκούσει τὸν ταγματάρχην τοῦ πυροβολικοῦ Πεταλᾶν βεβαιοῦντα, ὅτι ὁ Διάδοχος παρεκάλεσε τὸν ἐξ Ἀλεξανδρείας ὁμογενῆ Γούιον ὅπως ἀναβληθῇ ἡ εἴσοδος τῶν ἀτάκτων, ἀλλ' οὗτος ἀπήντησεν ὅτι ἐπὶ ὀλίγας μόνον ἡμέρας ἠδύνατο νὰ γίνῃ τοῦτο. Ἐκ τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἑταιρείας ἀπητεῖτο τυφλὴ καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιλογίας ὑπακοή, πάντες δὲ οἱ μυούμενοι ὡρκίζοντο ὅτι θὰ ὑπήκουον τυφλῶς εἰς τὰς διαταγάς της. Ἀλλ' ὁ μακαρίτης Μιχαὴλ Μελᾶς εἶπεν ὅτι ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιβάλωσι τὸν ὅρκον τοῦτον, διότι εἰς τὴν Ἑταιρείαν εἶχε περιληφθῇ κάθε καρυδιὰς καρύδι. Οὕτω, καταληφθεῖσα αὕτη ὑπὸ τῶν ραγδαίως ἐπελθόντων γεγονότων, ἐνήργει μετὰ σπουδῆς καὶ ἄνευ προσοχῆς, προσέλαβε δὲ ὡς ἐκ τούτου καθαρῶς συνωμοτικὸν χαρακτῆρα. Οὕτως ἐξηγγέλλετο ὅτι αὕτη θὰ προέβαινεν εἰς τὴν ἐξόντωσιν παντὸς ἀντιδρῶντος κατ' αὐτῆς, ἐξεδίδοντο δὲ παρ' αὐτῆς καὶ θανατικαὶ ἀποφασεις· καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὁ κ. Νεοκλῆς Καζάζης κατέθεσεν εἰς τὴν ἀνακριτικὴν ἐπιτροπὴν ὅτι εἶχεν ἐκδοθῇ κατ' αὐτοῦ θανατικὴ ἀπόφασις. Ἐπίσης κατηγγέλλετο ὅτι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ βασιλέως Γεωργίου Α' ἐτοποθετοῦντο μυστηριωδῶς ἔγγραφα ἄλλοτε μὲν παρακελευστικὰ εἰς δρᾶσιν, ἄλλοτε δὲ ἀπειλητικὰ τοιαῦτα. Ὁ Νικόλαος Στρᾶτος καὶ ὁ Ἀριστείδης Ρούκης, μέλη τῆς Ἑταιρείας, μὴ συμφωνοῦντα ὅμως εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτῆς, κατέθετον περίεργα πράγματα περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὁρκωμοσίας τῶν μυουμένων.

Ὁ Ρούκης διήρει τὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Ἑταιρειας «εἰς θύματα, εἰς μωροφιλοδόξους, εἰς κερδοσκόπους καὶ εἰς πολιτικοὺς ταραξίας». Ὁ δικηγόρος Ἔσλιν, κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ Ἀρ. Ρούκη, ἐπρότεινεν εἰς τὴν Ἑταιρείαν νὰ προβῇ εἰς ἔνοπλον διαδήλωσιν, δηλώσας, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ ἐπιθυμία τοῦ βασιλέως, καθ' ὅσον οὗτος ἦτο μὲν ὑπὲρ τοῦ πολέμου, ἀλλ' ὅτι ἐπέζετο ὑπὸ τῶν Δυνάμεων, ὅπως τηρῇ εἰρηνικὴν στάσιν· ἐζήτει, λοιπὸν, μίαν τοιαύτην διαδήλωσιν ἐκβιάζουσαν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν βασιλείαν καὶ τὴν Κυβέρνησιν πρὸς πόλεμον. Ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ ὁ Ρούκης καὶ ὁ Στρᾶτος ἠπείλουν παραίτησιν, ἀπεφασίσθη ἁπλῆ διαδήλωσις. Ἐκλεισαν τὰ καταστήματα καὶ ἄπειρον πλῆθος μετέβη πρὸ τῶν ἀνακτόρων. Ὁ βασιλεὺς ἦτο ἀπὼν· τὸ πλῆθος ἐζήτει τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ, ὅτε δὲ ὁ ὑπασπιστὴς Ἰω. Βότσαρης ἐξῆλθεν ὅπως εἰδοποιήσῃ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀπουσίαζεν, ἐλιθοβολήθη. ἀγρίως ὑπὸ τοῦ πλήθους.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκαλοῦντο ἡλικίαι ἐφέδρων καὶ ὁ στρατὸς ἀπεστέλλετο εἰς τὰ θεσσαλικὰ καὶ ἠπειρωτικὰ σύνορα. Ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ τοποθετηθῇ ὡς ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς Θεσσαλίας ὁ διάδοχος Κωνσταντῖνος. Ἡ ἀπόφασις αὕτη δὲν ἦτο ὀρθή, διεμαρτυρήθην δὲ καὶ τότε καὶ βραδύτερον διὰ τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν, θεωρῶν ὅτι ὁ μέλλων βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποστέλλεται ἐπὶ κεφαλῆς στρατοῦ ἐν ἐμπολέμῳ εὑρισκομένου καταστάσει, διότι, ἐν περιπτώσει ἥττης, ἡ εὐθύνη θὰ ἔπιπτεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ θὰ ἐστερεῖτο τοῦ γοήτρου καὶ τοῦ κύρους τοῦ ἀναγκαίου εἰς ἕνα ἡγεμόνα. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον καὶ βραδύτερον, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ψηφισθῇ τὸ νομοσχέδιον περὶ γενικῆς διοικήσεως τοῦ στρατοῦ, ἀντετάχθην μὲ τὰς μικράς μου δυνάμεις κατ' αὐτοῦ, ἐλάχιστοι ὅμως ἦσαν οἱ κατ' αὐτοῦ ψηφίσαντες, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ ἀείμνηστοι Δημήτριος Ράλλης καὶ Στέφανος Δραγούμης, διὰ νὰ ἀναφέρω μόνον τοὺς ἐπιφανεστέρους τῶν πολιτικῶν. Ὁ στρατὸς ὁ ἀποστελλόμενος εἰς τὰ σύνορα δὲν ἦτο κατηρτισμένος οὕτως, ὥστε νὰ ἐλπίζῃ τις εἰς νίκην ἐν περιπτώσει πολέμου κατὰ στρατοῦ τελείως ὀργανωθέντος ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ στρατηγοῦ φὸν ντὲρ Γκόλτς καὶ ἄριστα ἐξοπλισμένου. Ἀδίκως κατ' ἀκολουθίαν θὰ ἐξετίθετο ὁ διάδοχος. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶχε σχηματισθῇ ἀκραδάντως ἡ πεποίθησις περὶ τῆς νίκης ἡμῶν, ἐπιστεύοντο δὲ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐνδοιασμοῦ, ὅτι, ὡς ἐρρίπτετο ἡ πρώτη τουφεκιά, θ' ἀνεστατοῦτο ὁλόκληρος ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία καὶ θὰ ἐπηκολούθουν αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ταραχαί, τὰς ὁποίας διέδιδεν ὅτι εἶχε παρασκευάσῃ ἡ Ἐθνικὴ Ἑταιρεία. Τὰ μυθεύματα ταῦτα τὰ ἐπίστευον, ὄχι μόνον αἱ λαϊκαὶ ὁμάδες, ἀλλὰ καὶ ἄνδρες πολιτευόμενοι, οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν τὸν πυρσὸν δι' οὗ θὰ ἤναπτον πῦρ εἰς ὅλην τὴν βαλκανικὴν χερσόνησον.

Παρ' ὅλην ὅμως τὴν τοιαύτην κατάστασιν, παρ' ὅλην τὴν ἐπικρατοῦσαν σύγχυσιν, εἰς ἣν τὸ σκυλὶ δὲν ἐγνώριζε τὸν ἀφέντην του, καὶ δὲν ἐφαίνετο ἐπίσης τίς ἐκυβέρνα τὴν χώραν, ὁ Δηλιγιάννης κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως δοθῇ μία λύσις ἱκανοποιητικὴ τοῦ Κρητικοῦ ζητήματος, ὅπως ἀποτραπῇ ὁ πόλεμος. Ἐγνώριζεν ὅτι μία τοιαύτη λύσις θὰ προεκάλει κατ' αὐτοῦ τὴν ὀργὴν τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ περὶ τούτου ἠδιαφόρει, καίτοι ἐγνώριζεν ὅτι θὰ ὑφίστατο τὰς συνεπείας της. Εἶχε δὲ ἀρχίσει διαπραγματεύσεις μετὰ τῆς Πύλης διεξαγομένας διὰ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἡγεμονία ὑπὸ τὸν βασιλόπαιδα Γεώργιον ἀπήρεσκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατηρτίσθη σχέδιον ἄλλου συστήματος, αὐτονόμου τινὸς πολιτείας τιθεμένου ἀρχηγοῦ αὐτῆς Ἕλληνος ἁρμοστοῦ. Κατὰ τὸ σχέδιον τοῦτο, ἡ ἑλληνικὴ Κυβέρνησις θὰ ἐπρότεινε τρία πρόσωπα, ἐκ τῶν ὁποίων ὡς ἁρμοστὴν θὰ ἐξέλεγεν ἡ Πύλη ἐκεῖνον ὃν θὰ προέκρινεν αὕτη. Τὰ πράγματα εἶχον φθάσει εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε ὁ Δηλιγιάννης εἶχε ὁρίσει καὶ τὰ πρόσωπα, ἅτινα ἦσαν ὁ Γεώργιος Θεοτόκης, ὁ Νικόλαος Μαυροκορδάτος καὶ ὁ κ. Ἀλέξανδρος Ζαΐμης. Ἀλλ' ἐνῷ αἱ διαπραγματεύσεις ἐπροχώρουν κατὰ τρόπον ἐμπνέοντα αἰσιοδοξίαν τινά, ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει Γερμανικὴ πρεσβεία ἐπληροφορήθη τὰς ἐνεργείας τοῦ Γάλλου πρεσβευτοῦ καὶ ἀνεκοίνωσε ταύτας εἰς Βερολῖνον. Ὁ Κάϊζερ, ὅστις εὑρίσκετο εἰς δυσαρέσκειαν μετὰ τῆς ἑλληνικῆς αὐλῆς, διότι ἡ ὁδελφὴ αὐτοῦ πριγκήπισσα Σοφία εἶχεν ἀνευ τῆς ἀδείας του ἀποδεχθῇ τὸ ὀρθόδοξον δόγμα, ἐπενέβη καὶ ἐματαίωσε τὰς τοιαύτας προσπαθείας τοῦ Γάλλου πρεσβευτοῦ. Οὐδὲν πλέον ἔμενεν εἰμὴ ὁ πόλεμος.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

Ἑσπερινή 13 Ἰανουάριον 1928

69

ΠΕΡΙ ΤΟ ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Ο κ. ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΠΑΡΕΒΙΑΣΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΕΝΩ ΕΣΕΒΑΣΘΗ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΟΥΤΟ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

Ο ΛΑΟΣ ΑΠΕΦΑΝΘΗ ΟΡΙΣΤΙΚΩΣ ΤΗΝ 1ΗΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1920

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΠΕΒΛΗΘΗ ΜΕ ΤΗΝ ΛΟΓΧΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΠΑΘΗΝ

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΧΘΕΣΙΝΗΝ ΠΡΟΚΛΗΣΙΝ

Εἰς ἀπάντησιν ἐπιστολῆς, δημοσιευθείσης ὑπὸ τοῦ «Ἐλευθέρου Βήματος» καὶ ἀναφερομένης εἰς τὸ πολιτειακὸν ζήτημα, δηλοῦνται τὰ ἑξῆς:

Ὁ Μέγας Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος οὐδέποτε παρεβίασε τὸ Σύνταγμα καὶ οὐδέποτε ἀπέβη Μονάρχης. Ἀπέμεινε πάντοτε Βασιλεὺς στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Λαοῦ Του καὶ ἐπὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος. Ἀλλ' ἄν, ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Ἐλ. Βενιζέλος, διέλυσε ἐδίῳ δικαίῳ ὁ Βασιλεὺς τὴν Βουλὴν τῆς 31ης Μαΐου 1915, αὐτὸς οὗτος ὁ Ἐλ. Βενιζέλος κατὰ τὴν 9ην Ὀκτωβρίου 1910 ὅταν τὸ πολιτικὸν αὐτοῦ συμφέρον ὑπηγόρευε τὴν διάλυσιν τῆς Α' Ἀναθεωρητικῆς Συνελεύσεως διεκήρυξεν ἐνώπιον αὐτῆς ὅτι ἦτο δικαίωμα τοῦ Στέμματος νὰ διαλύῃ τὴν Βουλὴν ὁσάκις κρίνει ὅτι αὕτη δὲν εὑρίσκεται ἐν ἀναρμονίᾳ πρὸς τὴν λαϊκὴν θέλησιν. Καὶ ἡ Βουλὴ ἐκείνη δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν θέλησιν ταύτην. Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐλησμόνησεν ὅταν ἔπρεπε νὰ συκοφαντήσῃ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον καὶ νὰ ὑπονομεύσῃ τὸ Κράτος.

Ὁ καταλύσας τὸ Σύνταγμα, πάσας αὐτοῦ τὰς διατάξεις, εἶνε ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, οὐδὲν σεβασθείς, πάντα παραβιάσας. Ἐκάλεσε ξένους καὶ ἤνοιξεν εἰς αὐτοὺς τὰς πύλας τῆς Ἑλλάδος. Κατέλαβε δι' αὐτῶν τὴν Ἐξουσίαν, ἀφοῦ πρότερον τῇ βοηθείᾳ αὐτῶν ἐδίχασε τὸ Κράτος, διέσπασε τὴν ἐθνικὴν ἑνότητα, κατεδίκασε τὸν Λαὸν εἰς τὴν τεῖναν. Δι' αὐτῶν, τῶν ξένων, τοὺς ὁποίους εἰσήγαγεν εἰς τὴν Χώραν παραβιάζων τὸ Σύνταγμα καὶ συντρίβων τὰ συμφέροντα τῆς Πατρίδος, ὑπεδούλωσε τὴν Ἑλλάδα καὶ εὑρέθη ὁ Λαὸς ὑπὸ τὸ πέλμα μαύρων στρατιωτῶν οἱ ὁποῖοι διέπραξαν ἐγκλήματα τὰ ὁποῖα οὔτε τὸ δίκαιον οὔτε ὁ ἀνθρωπισμὸς θὰ συγχωρήσουν ποτέ.

Ὑπῆρξεν αὐτὸς ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ὅστις παραβιάζων τὸ Σύνταγμα, ἀνέστησε μετὰ τὴν διὰ τῶν ξένων λογχῶν κατάληψιν τῆς Ἐξουσίας, τὴν περίφημον ἐκείνην Βουλὴν τῆς 31ης Μαΐου 1915, ἥτις νομίμως διελύθη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ ἥτις παρανόμως ἀνεστήθη ὑπὸ τοῦ στασιαστοῦ. Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐπηκολούθησεν ἡ κατάργησις πάντων τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου, ἡ κατάλυσις πασῶν τῶν ἐλευθεριῶν καὶ ἡ τρομοκρατία ἀπέβη ἡ κρατοῦσα διοικητικὴ μέθοδος. Ἡ Ἐκκλησία ὑπέστη πλήγματα δεινά, ἐξεβλήθησαν ἀπὸ τὸν στρατὸν οἱ ἱκανώτατοι τῶν ἀξιωματικῶν, ὁ Λαὸς ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακάς, μία φατρία διέπραξε φοβερὰ ἐγκλήματα κατὰ τοῦ Λαοῦ καὶ τῆς Πατρίδος. Τότε ἐρρίφθη ἡ Ἑλλὰς πρὸς τὴν Οὐκρανίαν διὰ ν' ἀπολέσῃ εἰς τὴν παράφρονα ἐκείνην ἐκστρατείαν ἀτυχῆ τέκνα της, τότε ἠνοίχθη ἡ Μικρασιατικὴ πληγὴ ἡ ὁποία τόσα ἐστοίχισεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ τὸ μέγιστον τῶν ἐγκλημάτων τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου εἶνε τὸ ὅτι συνέδεσε τὴν ἰδέαν τῆς Πατρίδος πρὸς τὸ κόμμα του, διὰ νὰ συντρίψῃ τὴν ἁγιωτάτην τῶν ἰδεῶν, τὸ τιμαλφέστερον τῶν ἐθνικῶν.

Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος εἶνε ὁ πολιτικὸς ὅστις οὐδένα τοῦ Συντάγματος ὅρον ἐσεβάσθη, ἀλλὰ πάντα ὑπέταξεν εἰς τὴν σκοπιμότητα, τὴν ὁποίαν ἀνήγαγεν εἰς πολιτικὸν δόγμα κυρίαρχον καὶ τὴν ὁποίαν ἀντέταξεν εἰς πᾶσαν περὶ σεβασμοῦ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν νόμων ἐπίκλησιν. Ἐνόσῳ κατ' αὐτῆς κατέλυσε τὴν ἰσοβιότητα τῶν δικαστῶν καὶ λοιπῶν ὑπαλλήλων, ἐν ὀνόματι αὐτῆς ἡ ἐλευθερία τοῦ Τύπου καὶ τῆς Σκέψεως κατελύθη, καὶ ἡ Δικαιοσύνη συνετρίβη. Ὅταν δὲ μετὰ τὰ τόσα ἐγκλήματα καὶ τὰς παραβιάσεις τοῦ Συντάγματος εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βασιλέως Ἀλεξάνδρου, νὰ ρυθμίσῃ τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ θρόνου, τότε, ὡς διάδοχον ἐσκέφθη νὰ καλέσῃ τὸν Πρίγκηπα Παῦλον, ἐνῷ συγχρόνως ἔθετεν ὅρους. Ἂν ὅμως νόμιμος ἦτο διάδοχος ὁ πρίγκηψ Παῦλος, τίνα δικαιώματα ἐτίθεντο οἱ ὅροι; Ἂν δὲν ἦτο νόμιμος διάδοχος πῶς ἐκάλει αὐτόν; Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐλησμόνει τὸ Σύνταγμα, ὑπηρετῶν τὴν κομματικὴν αὐτοῦ σκοπιμότητα.

Ἑστία 13 Ἰανουάριος 1928

70

Ἀλλὰ τὴν 1ην Νοεμβρίου 1920 ὁ Λαὸς κατεδίκασεν ὁριστικῶς πάσας τὰς πράξεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, πάσας τὰς παραβιάσεις τοῦ Συντάγματος, καὶ ἡ ἀπόφασις ἐκείνη ἰσχύει, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλη μετ' αὐτὴν νομίμως ληφθεῖσα ἀπόφασις. Διότι ὅσαι ἔκτοτε ἀνατροπαὶ ἐπῆλθον οὐδέποτε ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τοῦ Λαοῦ, διότι ἀπὸ τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 1922 ἐπεβλήθη εἰς τὴν Χώραν μία στρατοκρατικὴ ἐπανάστασις, ἥτις ἀνέτρεψε τὸ πολίτευμα τῆς Χώρας, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ Λαοῦ. Πρὸ τῆς μεταβολῆς ταύτης ὁ Ἐλ. Βενιζέλος εἶχε βεβαιώσῃ, κατ' Αὔγουστον τοῦ 1923, ὅτι εἶχε παραβῇ ἄλλοτε τὸ Σύνταγμα ὑπείκων εἰς τὴν σκοπιμότητα καὶ ὅτι οὐδεμία ἐπετρέπετο βιαία μεταβολὴ τοῦ πολιτεύματος. Ἐν τούτοις αὐτὸς, ἐδέχθη τὴν διὰ τῆς λόγχης καὶ τῆς πλαστότητος ἐπελθοῦσαν μεταβολήν, συνεταύτισε τὴν ἐ έαν τῆς δημοκρατίας μὲ τὸ κόμμα του, ὠργανώθη βενιζελικὴ ἡ δημοκρατία, μὲ βενιζελικὸν τὸν Πρόεδρόν της καὶ τὰ στηρίγματά της καὶ τὴν Κυβέρνησίν της, καὶ ὅταν ἐτέθη ὑπὸ συζήτησιν ἡ πεθανότης τῆς διενεργείας νέου δημοψηφίσματος διεκήρυξεν ὅτι θὰ προσήρχετο ὡς ἁπλοῦς στρατιώτης ἵνα προασπίσῃ τὴν νόθον δημοκρατίαν εἰς περίπτωσιν κινδύνου αὐτῆς. Ἔτι πλέον, αὐτός, συνεχίζων τὴν παλαιὰν τυραννικὴν μέθοδον ἐδήλωσεν ὅτι τὸ πᾶν δύναται νὰ γίνῃ, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἀνάληψις τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τοῦ ἀντιβενιζελισμοῦ, ἐφ' ὅσον οὗτος δὲν δηλοῖ ὅτι ὑποτάσσεται εἰς τὴν θέλησιν αὐτοῦ.

Ὁ Μέγας Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐσεβάσθη πάντοτε τὸ Σύνταγμα. Διότι δέ ἐσέβετο τοῦτο ὁ συνταγματικώτατος ἐκεῖνος Βασιλεύς, πολιτικοὶ ἄνδρες τῆς περιωπῆς τοῦ Δημητρίου Ράλλη, τοῦ Δημητρίου Γούναρη, τοῦ Πέτρου Πρωτοπαπαδάκη, τοῦ Νικολάου Στράτου, τοῦ Στεφάνου Δραγούμη, τοῦ Μιχελιδάκη, τοῦ Στεφάνου Σκουλούδη, ἀπέβησαν οἱ εἰλικρινεῖς αὐτοῦ συνεργάται, καὶ αὐστηροὶ μετ' αὐτοῦ τηρηταὶ τοῦ Συντάγματος, πάντες αὐτοὶ ἀντίπαλοι τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου διὰ τὴν περιφρόνησίν του πρὸς ἐκεῖνο καὶ διὰ τὴν νοσηρὰν φιλοδοξίαν του, ἥτις ὤθησεν αὐτὸν εἰς τόσα ἐναντίον τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ κοινοῦ δικαίου ἐγκλήματα, καὶ ἥτις ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἀναζητήσῃ ὡς συνεργάτας του διαφόρους τυχαρπάστους.

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911 Ἀριθ. 33

Ο
"ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣ ΦΙΞ

Ἀπόσπασμα Ἐφ. "Ἑδης, Ἡρακλείου
Χρονολογία 15-1-28

ΗΜΕΡΙΝΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΜΙΧ ΜΑΡΝΕΛΑΚΗΣ

ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙΩ τῇ 15 Ἰανουαρίου 1928 | ΑΡΙΘ. (490) 1470

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ

Ὁ ἀρθρογράφος τῆς «Ανορθώσεως» κ. Διανουδάκης ἀπαντῶν εἰς τινας παρατηρήσεις μου περὶ τῶν φεβερῶν ἐλαττωμάτων τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Βενιζέλου ὡς πολιτικοῦ ἀνδρὸς, ἕνεκα τῶν ὁποίων, ἔγγραφα ὅτι ἐπῆλθον ἐπὶ τῆς χώρας μας αἱ συμφοραὶ ἡμιὰ μετὰ τὴν ἄλλην, γράφει ὅτι δὲν θέλει νὰ παρασυρθῇ εἰς συζήτησιν διὰ τὸ παρελθόν. Εἴμεθα σύμφωνοι. Ἂν καὶ ἡ ἀνασκόπησις καὶ μελέτη τοῦ παρελθόντος εἶναι συνήθως ὠφέλιμος διότι μᾶς διδει διδάγματα πείρας σοφὰ διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, ἐντούτοις καὶ ἐγὼ ἀπεχθάνομαι τὴν παρελθοντολογιαν. Δυστυχῶς οἱ καιροὶ εἶν μενετοί. Σήμερον δὲν ὑπάρχει χρόνος διὰ νὰ ἐξετάζωμεν τὸ παρελθὸν καὶ νὰ ὀλοφυρώμεθα. Τόσον ἀπαισιοδόξως ἐγὼ τοὐλάχιστον βλέπω τὸ μέλλον τοῦ τόπου, ὥστε θὰ ἤθελα αἱ μαῦραι σκέψεις καὶ προβλέψεις μου νὰ μὴ ἴδουν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ νὰ πικράνουν προώρως τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἔχουν τὸ μέγα πλεονέκτημα ἀδιαφορίας καὶ αἰσιοδοξίας.

Ἀλλ' ὅταν μελετᾷ τις τὴν κατάστασιν ἐπὶ τῇ βάσει των επισήμων δεδομένων καὶ ἐρευνᾷ ὅλας τὰς ἐνδεχομένας λύσεις τῆς ἐξελίξεως φθάνει πάντοτε εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἔχομεν φθάσει εἰς ἀληθὲς πολιτικὸν καὶ οἰκονομικὸν ἀδιέξοδον καὶ μόνον ὁ ἀπὸ μηχανῆς Θεὸς εἴτε ἀπρόοπτόν τι γεγονὸς δύναται νὰ σώσῃ τὴν κατάστασιν.

Τὸ ἔθνος μας τώρα εἶναι ὡς εἰς ἄρρωστος. Ἡ κατάστασίς του εἶναι ἀπελπιστική. Ἡ κλινικὴ εἰκὼν τῆς ἀσθενείας του πρέπει νὰ ἐμπνέῃ τὰς πλέον μεγάλας ἀνησυχίας. Οἱ θεράποντες ἰατροί του, οἱ μεγάλοι πολιτικοὶ τοῦ Κέντρου εἶναι ἐν τούτοις αἰσιόδοξοι διὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς νόσου καὶ καθησυχάζουν τὸν λαόν. Ὁ σημαντικώτερος ἰατρὸς τοῦ ἀρρώστου κ. Καφαντάρης προσπαθεῖ ἀπὸ δέκα ἤδη μηνῶν περιπλανώμενος ἀνὰ τὰς Εὐρώπας νὰ προμηθευθῇ τὸ σωτήριον φάρμακον. Ἡμεῖς ἰατροὶ ἐπαρχιακοὶ εἰς προχθεσινὸν ἄρθρον μας ἐτονίσαμεν τὸν ἄσημον κίνδυνον καὶ ἰσχυριζόμεθα ὅτι ἡ ἐκ τῶν 9 ἑκ. λιρῶν ἔνεσις τοῦ κ. Καφαντάρη δὲν σώζει τὸν ἄρρωστον. Μόλις θὰ ἠὴν αἰσθανθῇ. Χρειάζεται ριζικὴ, σεβαρὰ, συστηματικὴ, ὥστε ὁ ἀσθενὴς νὰ ἀναλάβῃ μόνος του καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ ὀρθοποδήσῃ, αἱ ἐνέσεις δὲν δύνανται νὰ φέρουν ἀποτέλεσμα.

Ὅπως ἔχουν σήμερον τὰ πράγματα, μὲ τὴν ἐγκληματικὴν ἐγκατάστασιν τόσων ἑκατοντάδων χιλιάδων προσφύγων εἰς τὰς μεγάλας πόλεις Ἀθηθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσ)ίκης οἵτινες οὔτω ἀντὶ παραγωγῶν, ὡς εἶχε ἀνάγκην τὸ ἔθνος, ἔγειναν καὶ αὐτοὶ καταναλωταὶ ἀποζῶντες ἀπὸ τὰς ἀποζημιώσεις δὲν χρειάζεται μεγάλη σοφία διὰ νὰ προβλέψῃ τις ὅτι, ἐὰν δὲν γίνῃ ἀπότομος ἀλλαγὴ τῆς καταστάσεως βαίνομεν ἀσφαλῶς πρὸς πλήρη οἰκονομικὴν καταστροφὴν, ἥτις ὡς γνωστὸν φέρη πάντοτε μαζί της καὶ τὴν κοινωνικὴν καὶ ἠθικὴν καταστροφήν. Τὰ ἔθνη βέβαια δὲν χάνονται εὔκολα ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς καὶ τὸ ἔθνος μας δὲν πρόκειται νὰ ἐξαφανισθῇ, θὰ ζῇ ἀλλὰ τί ζωὴ ὅμως; Τὸ μέσον ὅριον τῆς εὐζωΐας τοῦ λαοῦ μας θὰ πέσῃ μέχρις πλήρους πενίας ὥστε ἀντὶ νὰ προχοροῦμεν πρὸς πρόοδον, εὐπορίαν καὶ πολιτισμὸν θὰ γυρίζωμεν πίσω πρὸς τὴν ἀνέχειαν καὶ ἡ Ἑλλὰς ἥτις δὲν ἐγνώρισε θανάτους ἐκ πείνης ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς της θὰ γνωρίσῃ τοιούτους. Ἐντὸς δύο τὸ πολὺ ἐτῶν ἡ χώρα μας θὰ εἶναι τὸ θῦμα τῶν πλέον σκληρῶν οἰκονομικῶν δοκιμασιῶν καὶ ὅλοι ἡμεῖς δίκαιοι μετὰ ἀδίκων, ἔνοχοι μετὰ ἀθώων θὰ συρώμεθα εἰς ἕνα στρόβιλον ἀθλιότητος, φτώχειας, ἀκαταστασίας καὶ ἀναρχίας, ἐαν δὲν εὑρεθῶμεν ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ κομμουνισμοῦ, καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ κατανιήσῃ τόπος μακρὰν τοῦ ὁποίου πᾶς πολίτης θὰ εὔχεται νὰ ζῇ ἔστω καὶ εἰς εἶκ δήτοτε ἄλλην γωνίαν τῆς γῆς.

Ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι ὅταν τοιαύτας γνώμας ἔχω διὰ τὸ μέλλον τῆς χώρας μας, δὲν ἔχω τὴν ψυχικὴν διάθεσιν νὰ ἀσχολοῦμαι μὲ τὸ παρελθὸν καὶ ἁπλῇ ἀκαδημοϊκὴ συζήτησις δι' αὐτὸ μοῦ προκαλεῖ ἀνίαν, ἐν τούτοις λόγῳ ἐξαιρετικῆς ἐκτιμήσεως πρὸς τὴν γραφίδα τοῦ κ. Διανουδάκι θὰ ἀπαντήσω δι' ὀλίγων εἰς τὰ ἐρωτήματά του.

Μὲ ἐρωτᾶτε κ. Διανουδάκι: Τί ἦτο ἡ Ἑλλὰς πρὶν γίνῃ ὁ Βενιζέλος πρωθυπουργός; Τί ἦτο ἡ Ἑλλὰς μὲ τὸν βασιλέα Γεώργιον, τὸν Θεοτόκην τὸν Ράλλην, Δραγούμην, Γούναρην, Πρωτοπαπαδάκιν καὶ τοὺς ἄλλους παλαιοὺς πολιτικούς της; Θέλεται δηλαδὴ νὰ πῆτε ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἦτο τίποτε πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Βενιζέλου εἰς τὴν πολιτικὴν σκηνήν της καὶ ὅτι ὁ Βενιζέλος τὴν ἀνέδειξε, τὴν ἔκαμε κράτος σπουδαῖον. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ἐὰν αὐτὸ πιστεύητε σεβαρῶς, ἀπατᾶσθε. Ἡ Ἑλλὰς πρὸ τῆς παρουσιάσεως τοῦ Βενιζέλου ἀριθμοῦσα βίον μόλις ὀγδοήκοντα ἐτῶν ὑπὸ τὴν συντηρητικὴν καὶ συνετὴν βασιλείαν τοῦ Γεωργίου καὶ τὴν ἤσκημον σεμνὴν καὶ σταθερὰν ἐργασίαν τῶν παλαιῶν της πολιτικῶν εἶχε φθάσει εἰς σημεῖον πολιτισμοῦ ἀξιοζήλευτον. Ἂς μὴ λησμονῇ τις ὅτι ὅταν ἡ Ἑλλὰς ἠλευθερώθη ἡ χώρα εὑρίσκετο εἰς ἡμιβάρβαρον κατάστασιν. Ὁ τόπος εἰς ὃν εἶχε ἄλλοτε ἀκμάσει ὁ ὕψιστος ἀνθρώπινος πολιτισμὸς εἶχε μεταπέσει ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ κατακτητοῦ εἰς τὴν λιθίνην ἐποχὴν καὶ οἱ κάτοικοί της ἔζων ὡς τρωγλοδῦται. Ὁ Βασιλεὺς Ὄθων ἀποβιβασθεὶς εἰς Ναύπλιον μόλις εὗρε ἕν δωμάτιον ἡμιπλινθόκτιστον καὶ μὲ στέγην κατεστραμένην διὰ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς ἀνάκτορον! Ἀπὸ τοῦ σημείου ἐκείνου ξεκίνησεν ἡ μικρὰ Ἑλλὰς καὶ σιγὰ σιγὰ προήγετο εἰς πολιτισμὸν καὶ κατώρθωσε νὰ γίνῃ τὸ πρῶτον βαλκανικὸν κράτος καὶ τὸ μᾶλλον προηγμένον, ὥστε νὰ παρακολουθῇ κατὰ πόδας τὰ εὐρωπαϊκὰ τινὰ τῶν ὁποίων ἀριθμοῦν ἐλεύθερον βίον καὶ νεώτερον πολιτισμὸν χιλίων ἐτῶν. Δὲν ἐπερίμενε λοιπὸν ἡ Ἑλλὰς νὰ ἔλθῃ ὁ Βενιζέλος, ἀλλὰ μόνη της προήγετο σταθερῶς καὶ συνετῶς ὡς προάγονται τὰ ἔθνη. Καὶ χωρὶς νὰ ὑποβληθῇ εἰς θυσίας αἵματος ἡ ἀρχικὴ μικρὰ ἐλευθέρα γωνία τοῦ βασιλείου ἐπὶ τοῦ μακαρίτου Γεωργίου σχεδὸν ἐδιπλασιάσθη κατ' ἔκτασιν. Εἰς δὲ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους ὁ «Ἀβέρωφ» ὅστις ἐξασφάλισε τὴν ναυτικὴν ὑπεροπλίαν καὶ ἡ στρατιωτικὴ παρασκευὴ ἦτο ἔργον τῶν παλαιῶν της πολιτικῶν καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἀειμνήστου Θεοτόκη. Ὁ Βενιζέλος ὑπῆρξε μόνον τυχηρὸς νὰ δρέψῃ τοὺς κόπους τῶν ἄλλων πολιτικῶν, ἐνῷ τὰς ἰδικάς του ἀποτυχίας καὶ φαντασιοπληξίας εἶχαν τὴν ἀτυχίαν ἄλλοι πολιτικοὶ ἀντ' αὐτοῦ νὰ πληρώσουν μὲ τὴν ζωήν των.

***

Γράφετε: Ἡ Ἑλλὰς πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Βενιζέλου ἦτο «Ψωροκώσταινα». Σύμφωνοι δὲν ἀρνούμεθα ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἦτο πράγματι καὶ ὡς χώρα καὶ ὡς Κράτος πτωχὴ καὶ τὸ δημόσιον Ταμεῖόν της δὲν εἶχε συνήθως ἐπαρκῆ χρήματα νὰ πληρώσῃ τοὺς ὁ παλλήλους της. Οἱ παλαιοί της πολιτικοὶ δὲν ἔβαζαν εὔκολα φόρους εἰς τὸν λαόν.

Μήπως ὅμως ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Βενιζέλου ἔγεινεν ἡ Ἑλλὰς πλουσιωτέρα; Μήπως ὁ Βενιζέλος ἀνέπτυξε τυχὸν τὴν βιομηχανίαν ἢ ἄλλον πλουτοπαραγωγικὸν κλάδον τῆς χώρας; Μήπως ἐφήρμοσε τυχὸν συστηματικήν τινα γεωργικὴν πολιτικὴν, ὡς ὤφειλε νὰ ἔχῃ πράξῃ, διὰ νὰ διπλασιάσῃ τὸ ἐθνικὸν εἰσόδημα; Μήπως κατεσκεύασε τυχὸν λιμένας, γεφύρας πολλὰς ἢ ἐγέμισε τὴν Ἑλλάδα μὲ ἀμαξιτοὺς δρόμους καὶ σιδηροδρομικὰς γραμμάς; Ἡ μήπως ἀνέπτυξε τὴν ἐμπορικὴν ναυτιλίαν τῆς Ἑλλάδος; ἐκτὸς ἐὰν ὡς ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ναυτιλίαν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ στενή του συνεργασία μετά τινων ἐφοπλιστῶν οἵτινες ἐχρησίμευον μὲν ὡς χρηματοδόται τοῦ κόμματος ἀλλὰ καὶ ὡς λυμαιῶνες τοῦ ταμείου διὰ τῆς ἀφαιρέσεως ἑκάστοτε κολοσσιαίων ποσῶν ὑπὸ τοῦ τύπον ἐπιτάξεων; Ἡμεῖς δὲν ἠξεύρομεν κανὲν τοιοῦτον μέτρον τὸ ὁποῖον ὁ Βενιζέλος ἔλαβε καὶ τὸ ὁποῖον κατ' ἐλάχιστον ηὔξησε τοὺς οἰκονομικοὺς πόρους τοῦ κράτους. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὰς δύο δεκάδας ἐτῶν καθ' ἃς ὁ Βενιζέλος ἔδρασεν ἡ Ἑλλὰς δὲν ἦτο πλέον «Ψωροκώσταινα» τὸ δημόσιον ταμεῖον εἶχε λεπτὰ, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι *τὰ λεπτὰ αὐτὰ δὲν ἦσαν πράγματι ἰδικά της, δὲν προῆλθον ἀπὸ τὴν γῆν της ἀπὸ τοὺς πόρους της ἀλλ' ἦσαν χρήματα ξένα, δανεικά.*

Ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Βενιζέλου χρέη ἐπὶ χρεῶν ἔχουν γίνει διὰ νὰ δαπανῶνται ἀφειδῶς εἰς τὰς μεγάλας πατριωτικὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ μεγάλου ἀνδρός. Ἐντὸς τῶν ὀλίγων αὐτῶν ἐτῶν ἡ Ἑλλὰς ἔχει συνάψει δάνεια, ὅσα δὲν συνῆψεν ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ὡς βασίλειον διότι οἱ παλαιοί της πολιτικοὶ ἐπρόσεχαν καὶ τὴν πενταράτοῦ λαοῦ καὶ οὔτε ἄφιναν νὰ κλέψῃ κανεὶς ἢ νὰ πλουτίσῃ ἀπὸ τὸ κόμμα εἰς βάρος τοῦ λαοῦ. Ἀκόμη προχθὲς ὁ γνωστὸς πολιτικὸς κ. Βοζίκης ἐνυπογράφως κατήγγειλεν εἰς τὸν λαὸν ὅτι αἱ διάφοροι βενιζελοδημοκρατικαὶ κυβερνήσεις ἐζήτησαν ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Πλαστήρα καὶ ἐντεῦθεν ἀπὸ τὸν λαὸν διὰ τῶν ἑκάστοτε ὑποβαλλομένων προϋπολογισμῶν τὸ ἀφάνταστον ἀληθῶς ποσὸν ἄνω τῶν 25 *δισεκατομμυρίων πλέον* ἀπ' ὅτι ἔπρεπε νὰ δαπανήσουν ἐὰν ἐπρόσεχαν τὸ χρῆμα τοῦ λαοῦ καὶ ἐδαπάνων ἐτησίως ὅσα ἐδαπάνα ἡ παραδώσασα εἰς τὸν Πλαστήρα τὴν ἐξουσίαν ἀντιβενιζελικὴν Κυβέρνησις, τότε καίτοι τότε ἡ χώρα εὑρίσκετο εἰς ἐμπόλεμον κατάστασιν καὶ εἶχε συνεπῶς ἔκτακτα ἔξοδα.

Ὁ ἄνω ὑπολογισμὸς τοῦ κ. Βοζίκη ἐγένετο μὲ βάσιν λίρας δι' ὅλα τὰ ἔτη τῆς βενιζελικῆς καὶ ἀντιβενιζελικῆς διοικήσεως τὴν αὐτὴν ὥστε νὰ μὴ προκύπτῃ ἡ διαφορὰ τῶν δαπανῶν ἐκ τῆς διαφορᾶς τῆς τιμῆς τῆς λίρας ἀλλ' ἐκ τῆς σπατάλης τῆς βενιζελικῆς καὶ μόνον.

Τὸ ἀτάσθαλον δὲ αὐτὸ σκόρπισμα τοῦ χρήματος ἐπὶ τῆς βενιζελικῆς περιόδου ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς δημιουργίας παντὸς εἴδους καὶ παντὸς ὀνόματος φόρων.

Ἡ πολύμορφος δὲ αὕτη φορολογία, τέκνον γνήσιον τοῦ βενιζελισμοῦ ἀνέπτυξε τὰ πρώην μικρὰ καὶ ἄσημα γραφεῖα τῶν οἰκονομικῶν Ἐφοριῶν εἰς τὰ πρῶτα καὶ ἀνώτατα δημόσια γραφεῖα μὲ σωρείαν ὑπαλλήλων καὶ εἰς ἃ ἀνεβοκαταβαίνουν ὅλας τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας οἱ ἀτυχεῖς πολῖται καλούμενοι νὰ δηλώσουν πρὸς φορολογίαν ὅ,τι ἔχουν καὶ ὅ,τι δὲν ἔχουν ὡς καὶ τὸ αὐγὸ ποῦ κάμνει ἡ κότα των διότι, βλέπετε, καὶ αὐτὸ εἶναι κέρδος καθαρᾶς προσόδου ἐκ κτηνοτροφικῶν ἐπιχειρήσεων!

Ὁ Βενιζέλος ἐὰν ἦτο πράγματι σοβαρὸς πολιτικὸς καὶ δὲν τοῦ ἄρεσεν ὁ τόπος του νὰ εἶναι «Ψωροκώσταινα» ἔπρεπε νὰ γείνῃ ὁ εἰσηγητὴς, ὡς εἶπον μιᾶς πλουτοπαραγωγικῆς πολιτικῆς, ἥτις θὰ ἐπλούτιζε τὴν χώραν καὶ θὰ καθίστα τὸν λαὸν εὐτυχέστερον. Ἀλλὰ τὸ νὰ ἐξοδεύῃ χρήματα ποῦ παίρνει δανεικὰ δὲν ἀποτελεῖ τοῦτο μεγάλην εὐφυΐαν. Αὐτὸ τὸ κάμνει ὁ καθένας χωρὶς νὰ ἰσχυρίζεται πῶς εἶναι μεγάλος πολιτικός.

Εἶναι πικρὰ ἀλήθεια ὅτι ὁ Βενιζέλος ἐπὶ οἰκονομικοῦ πεδίου δὲν ἐδημιούργησε, τίποτε τὸ παραγωγικὸν ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀληθὴς θεομηνία καὶ οἰκονομικὴ καταστροφὴ τὸ πέρασμά του, καὶ

τεχρέωσε τὴν ἀτυχῆ «Ψωροκώστενα» μέχρι λαιμοῦ καὶ ὁ διάδοχός του κ. Καφαντάρης περιέρχεται τώρα τὰς πρωτευούσας τῶν Κρατῶν ὑπογράφων ὀφειλὰς διὰ τεράστια ποσὰ σχεδὸν μὴ ὀφειλόμενα, ἀρκεῖ νὰ ἐ' πρατρέψῃ μὲ τὸ δάνειον. Καὶ ἐρωτᾶται πῶς δὰ δυνηθῇ ἡ «Ψωροκώστενα» νὰ πληρώσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ χρέη εἰς τὸ μέλλον; Ἐὰν δὲ εὕρῃ καὶ ἓν μετάλλειον χρυσοῦ πῶς θὰ πληρώνῃ τέσσαρα ὁλόκληρα δισεκατομμύρια ὅσα χρειάζεται ἐτησίως διὰ τοκοχρεωλύσια τῶν δανείων; Ἀπὸ τὰ πτωχὰ γεωργικά της προϊόντα; Δὲν πληρώνονται εὔκολα 4 χιλιάδες ἑκατομμύρια.

Λοιπὸν βαίνομεν πρὸς πτώχευσιν;

Αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι εἰς τὸ μέλλον ὁ λαός μας δὲν θὰ δυνηθῇ ὅσον καὶ ἂν πιεσθῇ νὰ ρίπτῃ εἰς τὸ ἀδηφάγον στόμα τῶν ξένων κατ' ἔτος ὅ τι ὀγάλει καὶ θὰ θελήσῃ ὁ ἀτυχὴς Ἑλληνικὸς λαὸς νὰ κηρύξῃ πτώχευσιν, ἀλλ' εἶναι τοῦτο εὔκολον;

Δυστυχῶς εἶναι δύσκολον νὰ φάγῃ τις χρήματα τῶν εὐρωπαίων καὶ ἡ ἀτυχὴς «Ψωροκώστενα» τὴν ὁποίαν ἀνέλαβε νὰ ἀναδείξῃ καὶ νὰ λαμπρύνῃ τὸ μέγα τέκνον της ὁ Βενιζέλος ἔχει νὰ περάσῃ ἡμέρας τραγικὰς ἔτσι ποῦ τὴν κατεχρέωσε μὲ τὰς μεγαλειώδους καὶ ρηξικελεύθους ἐπιχειρήσεις του καὶ ὅταν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν κατ' ἔτος οἱ ξένοι θὰ κρούουν τὴν θύραν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν μας διὰ νὰ ζητοῦν τὸ τοκοχρεωλύσιον των, ὁ ἀτυχὴς αὐτὸς ἄνθρωπος βλέπων τὸ ταμεῖον κενὸν καὶ τὸν γυμνητεύοντα λαὸν μὴ δυνάμενον νὰ πληρώσῃ θὰ ἀναθεματίζῃ, εἶμαι βέβαιος, τὸν Βενιζέλον καὶ τοὺς διαδόχους του. Καὶ θὰ ἔχῃ ἴσως ἄδικον;

Ι. ΠΑΣΣΑΔΑΚΗΣ

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Δημοσίας Ἐμπορικῆς Σχολῆς Ἡρακλείου κυρίου Ἰωάννου Δ. Τζοβενῆ ἐν τῷ θεάτρῳ «Ἀπόλλων».—Περὶ τῆς ἐπιστήμης τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς προσωπικῆς τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑβδομάδος τοῦ παιδιοῦ.

Ἐξοχώτατε κ. Γεν. Διοικητὰ
Κύριε Νομάρχα,
Κυρίαι καὶ Κύριοι.

Παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀξιοτίμου Συμβουλίου τοῦ ἐν Ἡρακλείῳ Πατριωτικοῦ Ἱδρύματος Περιθάλψεως νὰ εἴπω πρὸς Ὑμᾶς ὀλίγας τινὰς λέξεις ὁπωσδήποτε σχετικὰς μὲ τὴν ἑβδομάδα τοῦ παιδιοῦ τὴν ὁποίαν ἐν τῇ πόλει μας ὠργάνωσεν ἡ εὐγενὴς Διοίκησις τοῦ Ἱδρύματος, ἐνόμισα πρῶτον μὲν ὅτι παρ' ὅλας τὰς φροντίδας μου δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται, ὡς ἀνθρώπου ἀσχολουμένου περὶ πράγματα συναφῆ πρὸς τὸ προκείμενον, νὰ ἀρνηθῶ τὴν γενομένην μοι τιμήν, ὅσον καὶ ἂν θεωρῶ δύσκολον τὸ ἔργον νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἀκροατῶν μου, δεύτερον δὲ ὅτι περὶ οὐδενὸς ἄλλου ζητήματος ἤμουν νὰ σᾶς ὁμιλήσω ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ παρὰ διὰ.... τὴν μεγάλην σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνθρωπότης κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ἀποδίδει εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἔρευναν αὐτῆς, καὶ διὰ τὸν μεγαλον ζῆλον μετὰ τοῦ ὁποίου ἐπεδόθη εἰς τὴν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν γνῶσιν τοῦ παιδὸς στηριχθεῖσα εἰς τὰ πολύτιμα πορίσματα τῆς «παιδομετρικῆς» τῆς φυσιολογίας, τῆς παιδαγωγικῆς ψυχολογίας καὶ τῆς ἰατροπαιδαγωγικῆς ἢ ὀρθοφρενικῆς ἐπιστήμης.

Εἶναι πράγματι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον δυστυχῶς ὅτι ἡ ἔρευνα τοῦ παιδὸς δὲν χρονολογεῖται ἀπὸ μακροῦ χρόνου καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν ἡ ἀγωγὴ αὐτοῦ διῃθεῖτο πλείστας φάσεις μέχρις ὅτου καταστῇ καθαρῶς ἐπιστημονική. Καὶ σήμερον δὲ ἀκόμη δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς ὅτι ὁ παῖς παραμένει κατὰ μέγα μέρος ἄγνωστος εἰς ἡμᾶς, διότι ἡ ἐπιστήμη βραδέως ἐσκέφθη νὰ περιλάβῃ αὐτὸν ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ἐρευνῶν της, ὥστε τὸ παράπονον τοῦ Rouseau ὅτι «δὲν γνωριζομεν τὸν παῖδα» θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπαναληφθῇ μέχρι τῶν ἡμερῶν μας πολὺ δικαίως καθόσον ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἐστράφη μὲν καὶ εἰς τὰ ἀπώτατα ἄκρα τοῦ κόσμου. Ἐζήτησε νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν βαθυτάτων τῆς φύσεως μυστηρίων. Οὐδὲν τῶν ὄντων καὶ φαινομένων τῆς φύσεως κατέλιπεν ἀνεξερεύνητον καὶ ὅμως μόνον τὸ γοητευτικώτατον τῶν ὄντων, τὸ ὁποῖον συγχρόνως εἶναι καὶ τὸ πλησιέστατον καὶ προσφιλέστατον διὰ τὸν ἄνθρωπον, δηλ. τὸν παῖδα ἀφῆκεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκτὸς τοῦ κύκλου τοῦ ἐπιστημονικοῦ του διαφέροντος. Καὶ αἱ ἐπιστῆμαι δ' ὡσαύτως ἐκεῖναι, ἀπὸ τὰς ὁποίας εὐλόγως θὰ περιέμενε κανείς, ὅτι θὰ ἐστρέφοντο καὶ πρὸς τὴν ἔρευναν τοῦ παιδὸς, δηλ. ἡ ψυχολογία καὶ ἡ παιδαγωγική, ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας ἠγνόησαν αὐτόν.

Ἐσχάτως δὲ μόλις ἐστράφη ἡ ἐπιστήμη καὶ πρὸς τὸν παῖδα. Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι ὅτι θέλουσι τρόπον τινὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον ἐπεδόθη μετὰ μεγίστης ζέσεως ἐπὶ τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον τόσον πολὺ εἶχε παραμεληθῇ εἰς τὸ παρελθόν, ὥστε ὁ μὲν 20ὸς αἰὼν ὠνομάσθη αἰὼν τοῦ παιδὸς ἰδιαιτέρα δὲ ἐπιστήμη διεμορφώθη διὰ τὴν μελέτην αὐτοῦ κληθεῖσα Παιδολογία ἢ Ἐπιστήμη τοῦ Παιδός, ἡ ὁποία περιλαμβάνουσα ἐν ἑαυτῇ τὴν Σωματολογίαν τοῦ Παιδός, τὴν ψυχολογίαν, τὴν παθολογίαν, τὴν ψυχοπαθολογίαν αὐτοῦ καὶ πολλὰς ἄλλας εἰδικωτέρας ἐπιστήμας ἔχει ὡς ἔργον τὴν ἐπιστημονικὴν τοῦ παιδὸς ἔρευναν ἀπὸ πασῶν τῶν ἀπόψεων καὶ προσπαθεῖ νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς εἰκόνα σαφῆ τῆς ὅλης αὐτοῦ σωματικῆς, διανοητικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως καὶ εἰδικώτερον τῆς φυσικῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ἐξελίξεως τοῦ παιδὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παιδικοῦ βίου, ἤτοι 1) τῶν περιόδων, εἰς τὰς ὁποίας δύναται νὰ ὑποδιαιρεθῇ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐξέλιξις καὶ τῆς πορείας, τὴν ὁποίαν αὕτη διατρέχει ἐν ἑκάστῃ τούτων, 2) τῶν διαφορῶν αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται μεταξὺ τῆς μιᾶς περιόδου καὶ τῶν ἄλλων καὶ ἐκ δὲ τῶν γνωρισμάτων, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουσιν ἑκάστην ἐξ αὐτῶν, 3) τῶν ὁμοίων αἱ ὁποῖαι ὁρίζουσι τὴν πορείαν τῆς φυσικῆς ἐξελίξεως, 4) τῆς πορείας καθόλου τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως καὶ εἰδικώτερον ἑνὸς ἑκάστου τῶν μελῶν τοῦ σώματος, τῶν ὀργάνων αὐτοῦ καὶ τῶν φυσιολογικῶν λειτουργιῶν, 5) τῆς σχέσεως τῆς ὑφισταμένης μεταξὺ τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ἐξελίξεως, 6) τῆς πορείας τῆς ἐξελίξεως καὶ ἑκάστης ψυχικῆς δεξιότητος καὶ 7) τῆς συνοφίας ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ τῶν διαφόρων ψυχικῶν δεξιοτήτων, ἵνα καθορισθῇ ἡ σωματικὴ καὶ ψυχικὴ κατάστασις τοῦ κανονικοῦ παιδὸς ἐν μιᾷ ἑκάστῃ τῶν περιόδων τῆς ἐξελίξεως αὐτοῦ καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ κανονικοῦ παιδικοῦ τύπου ἀποκλίσεων πρὸς τὰ ἄνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, ἤτοι τῆς ὑπὲρ τὸ κανονικὸν τ. ἔ. τῆς τοῦ δεικνύοντος τοόσορον ἀνάπτυξιν καὶ τῆς τοῦ ὑπὸ τὸ **κανονικὸν, τ. ἔ. τοῦ δεικνύοντος ὑστέρησιν** ἐν τῇ ἐξελίξει αὐτοῦ.

Ἡ παιδολογικὴ ὅμως ἔρευνα δὲν περιορίζεται ἐν μόνῃ τῇ ἐξελίξει τοῦ παιδὸς γενικῶς, δὲν ἀρκεῖται δηλαδὴ εἰς τὸν σχηματισμὸν γενικῶς εἰκόνος τοῦ κανονικοῦ παιδὸς καὶ τῶν δύο θεμελιωδῶν ἀπ' αὐτοῦ ἀποκλίσεων, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ καθορίσῃ καὶ τὰς ἀτομικὰς διαφορὰς τῶν παίδων τὰς μεταξὺ αὐτῶν ὑφισταμένας ὡς πρὸς τὴν σωματικὴν καὶ ψυχικὴν αὐτῶν κατάστασιν, ἐρευνῶσα τὴν φύσιν τῆς ἀτομικότητος τῶν παίδων, τὰ αἴτια τῶν ἀτομικῶν ψυχικῶν διαφορῶν καὶ τὰ εἴδη αὐτῶν ὡς καὶ τὰς ἀτομικὰς διαφορὰς, αἱ ὁποῖαι παρατηροῦνται μεταξὺ τῶν παίδων ὡς πρὸς τὴν νοημοσύνην.

Πρέπει ὅμως νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν κατωρθώσαμεν ἀκόμη νὰ σχηματίσωμεν εἰκόνα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἀκριβῆ τῆς τοῦ παιδὸς καταστάσεως, διότι ἡ ἐπιστήμη αὐτοῦ εὑρίσκεται ἀκόμη ἐν τῇ ἀρχῇ της. Ἡ δὲ μέχρι τοῦδε ἐργασία, ἡ ὁποία ἐγένετο τεραστία, συνεκέντρωσε μᾶλλον τὰ προβλήματα, τῶν ὁποίων ἡ λύσις προβάλλεται καὶ τὰς μεθόδους, τῶν ὁποίων ἡ χρῆσις συνιστᾶται. Διὰ τοῦτο δὲ τὸ μέγιστον τμῆμα τῆς περὶ τοῦ παιδὸς διδασκαλίας κατέχουσιν οὐχὶ τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν, ἀλλὰ τὰ ἐρευνητέα θέματα καὶ οἱ τρόποι, διὰ τῶν ὁποίων μέλλει νὰ ἐπεζητήθῃ ἡ λύσις αὐτῶν. Οὐχ' ἧττον ἔνεκα τοῦ πλήθους τῶν ἐρευνητῶν μέγας εἶναι ὁ ὄγκος τῶν μέχρι σήμερον γενομένων ἐργασιῶν, ὡς ἐκ τῶν ἐφαρμοζομένων δὲ θετικῶν πειραματικῶν μεθόδων εἶναι ἱκανῶς σημαντικὰ καὶ τὰ ἤδη εἰς φῶς ἀχθέντα πορίσματα ἀναφερόμενα 1ον) εἰς γνῶσιν τῆς σωματικῆς καὶ ἠθικῆς ἐξελίξεως τοῦ παιδὸς, 2ον εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν αἰσθητηρίων αὐτοῦ ὀργάνων, 3ον εἰς τὴν δύναμιν καὶ τὸ ποιὸν τῆς μνήμης καὶ τῆς φαντασίας αὐτοῦ, 4ον εἰς τὸν βαθμὸν καὶ τὴν ἔντασιν τῆς προσοχῆς του, 5ον εἰς τὴν δεξιότητα τῶν ὀργάνων του, 6ον εἰς τὴν διανοητικὴν αὐτοῦ κόπωσιν, 7ον εἰς τὸν βαθμὸν καὶ τὸ ποιὸν τῆς νοημοσύνης του, 8ον εἰς τὸν χαρακτῆρα του, 9) εἰς τὴν πρόγνωσιν περὶ τοῦ μέλλοντός του, 10ον εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ μᾶλλον ἁρμόζοντος εἰς αὐτὸν ἐπαγγέλματος καὶ 11ον εἰς τὴν κοινωνιολογίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι τινὰ τῶν ὁρισμάτων τούτων εἶναι ἀκριβέστατα, ὡς ἡ ἐξέτασις τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως καὶ ἡ τῶν αἰσθητηρίων ὀργάνων καὶ ὅτι ἡ παιδολογικὴ ψυχομετρικὴ τείνει νὰ ἐξιχθῇ εἰς τὴν τελειότητα τῆς ἀνθρωπομετρικῆς μεθόδου, ὥστε νὰ καταστῇ ἐφικτὸς ὁ ἀτομικὸς χαρακτηρισμὸς τῆς ἀκριβοῦς διανοητικῆς δυνάμεως ἑκάστου παιδὸς ἀπαρεγκλίτως, ὅπως σήμερον διὰ τῆς ἀνθρωπομετρικῆς κατορθοῦται ἐπακριβῶς ὁ προσδιορισμὸς τῆς σωματικῆς ταὐτότητος ἑκάστου ἀτόμου, ὁπότε καὶ θὰ ὁδηγηθῶμεν ἀσφαλῶς εἰς τὸν σχηματισμὸν ὁμοιογενῶν τάξεων μαθητῶν, ὅπου παῖδες τῆς αὐτῆς διανοητικῆς ἱκανότητος θὰ διδάσκωνται ὁμοῦ ὅμοια μαθήματα, καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ καταλλήλου βιοποριστικοῦ ἐπαγγέλματος, ὅπερ σήμερον ἐκλέγεται ἐκ τύχης ἢ ἐξ ἰδιοτροπίας, ἀλλ' εἶναι ὡσαύτως ἀληθὲς ὅτι ἡ ἔρευνα ἐπὶ τῆς μνήμης, διανοήσεως καὶ προσοχῆς, παρέχει εἰσέτι πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα, ἡ δὲ χαρακτηρολογία, ὡς καὶ ἡ ἐξέτασις τῆς ἠθικῆς καταστάσεως, εὑρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πειραματισμοῦ, ὁ ὁποῖος διεξάγεται διὰ καταλλήλων συσκευῶν καὶ ὀργάνων εἴτε καὶ ἄνευ αὐτῶν διὰ τῶν λεγομένων tesis, ἤτοι ψυχολογικῶν ἐρευνῶν βραχείας διαρκείας παρεχουσῶν ἓν χαρακτηριστικὸν ἐξαγόμενον, χρησιμεῦον ὡς κριτήριον ἑνίων ψυχικῶν λειτουργιῶν, καὶ διὰ τῆς δι' ἐκθέσεων, ἐξετάσεων καὶ ἐρωτήσεων ἐρεύνης.

Κατὰ ταῦτα ὁ σκοπὸς τῆς Παιδολογίας εἶναι εὐρύτατος καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς μέγα, ὠφελιμώτατον δὲ καὶ εὐεργετικώτατον διὰ τὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. (ἀκολουθεῖ)

ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΤΟΥ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

Τὸ ἀ)π. **Ζάκυνθος** Κυριακὴ βράδυ Χερσόνησον Σεῖσι Ἅγ. Νικόλαον Παχ. Ἄμμον, Σητείαν.

Τὸ ἀ)π. **Ζάκυνθος** Δευτέρα βράδυ Πάνορμον, Ρέθυμνον, Χανιὰ, Πειραιᾶ, Χαλκίδα, Βόλον, Θεσ)λίκην, Καβάλλαν, Δεδεαγατς, Κάστρον Μυτιλήνην Χίον.

Πληροφορίαι Πρακτορεῖον Γιαννουλάτου
Ἀριθ. τηλεφ. 30

ΕΜΜ. Ν. ΜΑΝΔΑΔΕΝΑΚΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟ

Δέχεται καθ' ἑκάστην εἰς τὸ Φαρμακεῖον Ἀθανασίου Μήτσα (Ἐναντι Ἁγίας Παρασκευῆς.)
20—19

Στὰ Πάτακτα

Τὰ περιπόθητα ἀρνάκια τοῦ γάλακτος ἐξακολουθοῦν νὰ ἐπιμένουν νὰ μὴν ἐμφανίζωνται εἰς τὰ κρεοπωλεῖα τῆς πόλεώς μας.

—Καίτοι ὅπως πᾶς γνωρίζῃ εἶναι ἡ ἐποχή των.

—Ἡ ἐξαφάνισίς των δὲ ὀφείλεται εἰς τὸν γνωστὸν λόγον πῶς; πωλοῦνται ταῦτα ἱερουργυφίως καὶ εἰς τὰς συνήθεις ἐξωγκωμένας τιμάς.

—Τί λέγει ἄραγε ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ ἁρμοδία ἀγορανομική μας ὑπηρεσία;

—Χθὲς τὴν πρωΐαν ὁλόκληρον τὸ 43ον Σύνταγμα παρήλασε διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς πόλεώς μας.

—Καὶ ὁ κόσμος σταματοῦσε διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ τοὺς νεαροὺς ὑπερασπιστὰς τῆς Πατρίδος μας.

—Εἶναι δὲ ἡ ἀλήθεια ὅτι ὅλοι ἔμειναν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν καὶ παραστικότητα τῶν στρατιωτῶν.

—Εἶναι καὶ τοῦτο μία ἀπόδειξις τῆς συστηματικῆς καὶ εὐσυνηθήτου ἐργασίας ἥτις ἐκτελεῖται εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεώς μας.

—Οἱ συναχιόντες συμπολῖται ἀνέρχονται εἰς τὰ 3)4 σχεδόν.

—Ὅπου δὲ καὶ ἂν καθίσῃς θὰ ἀκούσῃς τοὺς πάντας νὰ εἶναι συναχομένοι.

—Εἶναι φαίνεται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καιρικῆς ἀκαταστασίας τῶν ἡμερῶν.

—Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς συμπολίτας τὴν διδομένην σήμερον τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Ντορὲ» χορευτικὴν ἐσπερίδα τῆς Δ)δος Ἔλιθ Ζέϊσλερ.

—Θὰ εἶναι ὡς μᾶς ἐπληροφόρησαν κάτι τὸ ἔκτακτον καὶ ὡραῖον.

—Ὥστε;...

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Μεθαύριον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου δὲν ἑορτάζει οὔτε δέχεται ἐπισκέψεις ὁ κ. Ἀντώνιος Ε. Σφακιανάκης.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

—Πουλακάκη

Σήμερον Κυριακὴν 2 παραστάσεις μὲ τὸ ἀριστούργημα «Ὅταν αἱ Γυναῖκες παίζουν» εἰς 6 πράξεις. Ἀπογευματινὴ ὥρα 5 1)2 μὲ τιμὰς ἠλαττωμένας.

Ἑσπερινὴ ὥρα 9 1)2 μ. μ.

Αὔριον Δευτέραν νέον ἔργον ἡ μεγάλη ἐπιτυχία τῶν κινηματογράφων ἐν Εὐρώπῃ Δ)ις Φλὲρτ εἰς 7 πράξεις.

—Ἀπόλλων

Ἀπογευματινὴ 3—5 εἰδέα Ἐντολαὶ Δὴ ἐποχή. Βα ἀπογευματινὴ 5—7 δρᾶμα αὐτοτελὲς εἰς 8 πράξεις ἡ βα ἐποχ.

Ἑσπέρας πῶς διατηροῦνται σήμερον αἱ Δέκα Ἐντολαὶ δρᾶμα αὐτοτελὲς 8 πράξεις.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Οἱ ὑπογεγραμμένοι κάτοικοι τοῦ χωρίου Μαλλῶν Ἱεραπέτρας αἰσθανόμενοι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐκφράσωμεν τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας μας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τὸν βουλευτὴν Λασηθίου κ. κ. Ἐμμανουὴλ Μοδάτσον ὅστις ἐπεδείξατο ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἐνήργησε ὥστε νὰ ἀποσταλῇ μηχανικὸς διὰ τὴν μελέτην καὶ κατασκευὴν τῆς ἀμαξιτῆς ὁδοῦ Ἁγίου Νικολάου—Μαλλῶν ἥτις κατήντησε διὰ τὸ μέρος μας ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου.

Μάλλαις τῇ 10 Ἰανουαρίου 1928.

Ν. Χουρδάκης *ἰατρὸς*
Σ. Μικράκης *πρόεδ. κοιν.*
Ἕκοντατ ὑπογραφαί

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ Νέος Διοικητὴς Χωροφυλακῆς

Χθὲς τὴν πρωΐαν ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν μας ὁ νέος Διοικητὴς Χωροφυλακῆς κ. Τζάτζιμος.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
μέχρις 100000 δρχ. ἐπιπλαγιτένον κινητὸν τόκου
μὲ τόκον 6 0)0 ἐτησίως.

Ἑσπερινή 15 Ἰανουαρίου 1928

72

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΦΩΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΕΝ ΕΙΔΕΙ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ κ. Ι. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΠΕΝΤΕ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΕΠΙΛΕΚΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΤΗΣ «ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ»

[Ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης τῆς «Ἑλληνικῆς» ἀντιστράτηγος κ. Ι. Ἰωαννίδης, εὐτυχήσας ... συνδεθῇ καὶ διὰ φιλίας μετὰ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως Κωνσταντίνου, καθ' ὑψηλὴν Αὐτοῦ ἐντολὴν ἐκράτησε διαφόρους σημειώσεις ἐκ τῶν γεγονότων τῆς ζωῆς τοῦ ἐνδόξου—μάρτυρος Βασιλέως, ἃς ἤδη συναρμολογεῖ εἰς ἀπομνημονεύματα, ἅτινα, ἐν καιρῷ, θέλει δημοσιεύσῃ ἡ «Ἑλληνική». Ἐκ τῶν σημειώσεων τούτων πολλὰς ἔχει, πρὸ τοῦ θανάτου του, ἀναγνώσῃ ὁ ἀείμνηστος Κωνσταντῖνος καὶ τὰς ἔχει εἰς ἐπικύρωσιν τῆς ἀληθείας αὐτῶν μονογράψῃ. Ἐξ αὐτῶν δημοσιεύομεν ἤδη, εἰς σειρὰν πέντε ἄρθρων, σημεῖα τινά, εἰς ἀντίκρουσιν, δημοσιευθεισῶν πρὸ ἡμερῶν ὑπὸ τῆς «Ἐλευθέρου Βήματος» ἀνακριβειῶν καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας].

Α.

Τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» διὰ μακροῦ ἄρθρου ἐξύμνησε τὸ πολιτικὸν δαιμόνιον τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ τὰς πρὸς τὴν Πατρίδα μεγάλας ὑπηρεσίας αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὸ ἀληθῶς ἔξοχον, ἐμπνευσμένον καὶ συγκινητικὸν ἄρθρον τῆς ἀξιολόγου ἐφημερίδος, παρεισέρρυσαν κενά τινα, ὀφειλόμενα ἀναντιρρήτως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς συντάξεως αὐτοῦ, ἀνέτελλε γὰρ ἡ ἐπίσημος ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ μεγάλου ἀνδρός, κρίνομεν ἐπάναγκες καὶ ἐπιβεβλημένον νὰ συμπληρώσωμεν, ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων μας, τὰ κενὰ ταῦτα.

Τὸ μὲν ἵνα μὴ ἀδικηθῇ ὁ προσενεγκὼν τὰς μεγάλας πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίας ἀνήρ. Τὸ δέ, ἵνα ἀποκαθισταμένης τῆς ἰδιοτελῶς, ὑστεροβούλως καὶ δεινῶς παθούσης ἀληθείας, διαλυθῶσιν αἱ πλάναι, καὶ ἀναθεωρηθῶσιν αἱ μορφωθεῖσαι πεποιθήσεις. Τὸ δέ, ἵνα ὁδηγηθῇ καὶ ὁ μέλλων ἱστορικός, εἰς ὃν συνήθως παραπέμπει, ὀρθότατα ποιῶν, δεξιὸς χειριστὴς τοῦ καλάμου, καὶ ἔμβριθὴς βουλευτὴς καὶ στρατιωτικὸς ἐπιστήμων ἀρθρογράφος τοῦ Ἐλευθέρου Βήματος, ὅστις θὰ ἱστορήσῃ τὴν τελευταίαν τραγῳδίαν Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων, καὶ θὰ ἀποδώσῃ ἑκάστῳ ἀμερολήπτως τὸν ἀνήκοντα ἔπαινον, ἢ τὴν ἀνήκουσαν μομφήν.

Καὶ ἡ μέν, ὑπὸ τοῦ Ἀντιστρατήγου κ. Δούσμανη, δημοσιευθεῖσα ἱστορία τοῦ κατὰ τῆς Βουλγαρίας πολέμου, κλασικὸν ἔργον, ἀλλὰ καὶ ἐθνικὸν κειμήλιον τῇ ἀληθείᾳ ἀποτελοῦσα, ἀναπτύσσει καὶ περιγράφει ἐν ἀγαστῇ σαφηνείᾳ, ἀμεροληψίᾳ, καὶ ἁπλότητι, τὰ στρατιωτικὰ γεγονότα, καὶ τὰς διπλωματικὰς διαπραγματεύσεις, ῥίπτουσα ἄπλετον τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δικαίου.

Ἡμεῖς ὅμως ἐν ἀκροτάτῃ περιλήψει ἀναφέροντες τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ἐξιστοροῦμεν χρονογραφικῶς, αὐτήκοοι καὶ αὐτόπται μάρτυρες γενόμενοι, τὸν χαρακτῆρα, τὴν ἀντίληψιν, καὶ τὴν ψυχοσύνθεσιν τῶν δύο ἀνδρῶν τῶν πρωτοστατησάντων ἐπὶ τῶν τελευταίων γεγονότων, τῶν πολλαχῶς καὶ πολυτρόπως ἐπιδρασάντων ἐπὶ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως, πολλαπλοῦν καὶ ἱερὸν καθῆκον ἐκτελοῦντες. Ἐπιφυλασσόμενοι, ἅμα μὴ δημοσιεύσῃ καὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἀσιατικῆς περιπετείας νὰ ἐκθέσωμεν τὰς ἀμερολήπτους ἡμῶν κρίσεις ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς ταύτης Τριλογίας, ὡς καὶ περὶ τοῦ διαλεκτικοῦ συγγραφέως αὐτῆς Ἀντιστρατήγου κ. Δούσμανη Β.

Μετακληθεὶς εἰς Ἀθήνας ἤδη προσεβνικῶς ὁ κ. Βενιζέλος, φυσικῶς μὲν ἐστερεῖτο πραγματικῆς πνευματικῆς ὑπεροχῆς. Γεννηθεὶς μὲν ἐν τῇ ἀφανείᾳ καὶ τῇ ἀσημότητι, καὶ ἐν τῇ πενίᾳ αὐξηθείς, ἐστεφανώθη ὡς ἦν ἐπόμενον, καὶ παραδόσεων, καὶ ἀνωτέρας πολιτικῆς μορφώσεως, καὶ θετικῆς ἐγκυκλίου παιδείας. Διαβιώσας δὲ ἐν τῇ μικρολόγῳ καὶ ἰδιοτελεῖ ἀτμοσφαίρᾳ, καὶ τῷ περιβάλλοντι τῶν ἀντιθαλάμων τῆς σκοπιμολάτρου Τουρκικῆς ἐν Κρήτῃ Διοικήσεως, καὶ μετέπειτα εἰς Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος αἰφνιδίως καὶ ἀνελπίστως προαχθείς, φυσικῶς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μεταβάλῃ ὑπόστασιν καὶ νὰ ἀποβάλῃ τὰς παλαιὰς ἕξεις, καὶ τὰς ἀντιθαλαμικὰς μεθόδους καὶ ἀντιλήψεις.

Ὅθεν, μόλις ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας, κατὰ τὸν προσδιάζοντα τῇ ἀντιθαλαμικῇ δημοκοπίᾳ τρόπον καὶ ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ προϋπάρχοντος ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ κατὰ τῆς Βασιλικῆς οἰκογενείας μίσους τὴν λεοντῆν τοῦ Θερισίου περιβεβλημένος, καὶ τὴν πεπατημένην αὐτοῦ ἀκολουθῶν, ἐδήλωσεν ἐν τῇ συνελεύσει τῶν μετακαλεσάντων αὐτὸν ἐπαναστατῶν ἀπεριφράστως ὅτι, **ἔδει τὸ Δυναστικὸν δένδρον νὰ κλαδευθῇ μέχρι τρίτης γενεᾶς. Ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, νὰ καθαιρεθῇ ἡ Δυναστεία, ὅπερ καὶ διεδόθη εὐρύτατα.**

Μετά τινα χρόνον δὲ, ἐπικειμένης τῆς παραιτήσεως τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Ἀειμνήστου Δραγούμη, κομπορρημόνων ὁ κ. Βενιζέλος, ἔλεγεν ἀλαζονικῶς ἐν τῇ Αἰθούσῃ τῆς Βουλῆς ὅτι, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἐζήτει νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀοιδίμου Βασιλέως Γεωργίου, ἐὰν δὲν τὸν ἐκάλει οὗτος νὰ σχηματίσῃ Κυβέρνησιν. Τὴν ἐσπέραν ὅμως τῆς αὐτῆς ἡμέρας τῆς δηλώσεως ταύτης, τὸν ἐπαναστατικὸν μανδύαν ἀποβαλών καὶ τὴν ἀλωπεκῆν περιβληθείς, καὶ χειραγωγούμενος ὑπὸ πολιτευομένου στενώτατα μετὰ τῶν αὐλικῶν κύκλων συνδεομένου, εἰσήγετο κρύφα καὶ δι' ὀπισθίας θύρας εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ἐπροσκύνει τὸν ἀοίδιμον Βασιλέα Γεώργιον κατὰ τρόπον ἤκιστα δημοκρατικὸν, καὶ ὃν ἐπαναστατικὸν καὶ ἴσως μόνον συνήθη κατὰ τὰς γνωρίμους αὐτῷ ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου παρουσιάσεις. Ἔκτοτε δὲ ἐδράττετο πάσης εὐκαιρίας καὶ ἐν ἰδιωτικαῖς συναθροίσεσι, καὶ ἐν δημοσίαις, ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν τῶν ξενοδοχείων νὰ βροντοφωνῇ, πρὸς μεγίστην ἔκπληξιν καὶ δυσφορίαν τῶν ἀγνοούντων τὰ μεσολαβήσαντα ἀκροατῶν αὐτοῦ, ὅτι θὰ ἀνεθεωροῦντο μόνον αἱ μὴ θεμελιώδεις τοῦ Συντάγματος διατάξεις.

Ὁ κ. Βενιζέλος, δι' οὓς λόγους ἀνεφέρομεν ἀνωτέρω, ἀγνοῶν, ἀλλὰ καὶ μὴ ἐννοῶν τὰ μεγάλα διε-

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ κ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

θνῆ ζητήματα, μεθ' ὧν ἀρρήκτως ἦσαν συνδεδεμένα τὰ ζωτικώτατα τῆς Ἑλλάδος συμφέροντα, ἐτύρβαζεν, ἀναλαβὼν τὴν ἀρχήν, περὶ τὰ μικρολόγα πολιτικὰ καὶ κομματικὰ συμφέροντα αὐτοῦ τε καὶ τῶν φίλων του, φροντίζων ἀκαμάτως νὰ δημιουργῇ ἑκάστοτε εὐκαιρίας ὅπως, δημοκοπῶν, κερδοσκοπῶν καὶ κερδοβολῇ τὴν φαυλοκρατίαν τοῦ πα-

Ἑλληνικὴ 15 Ἰανουαρίου 1928

ρελθόντος· ἀδιαφορῶν τελείως, ἐὰν συγχρόνως μεταξὺ τῶν κυριωτέρων καὶ οἰκειοτέρων συνεργατῶν αὐτοῦ συμπεριελαμβάνοντο οἱ μόνοι καὶ πραγματικοὶ αὐτῆς ἀντιπρόσωποι καὶ δημιουργοὶ, ὧν ἕνεκα βασίμως καὶ δεδικαιολογημένως ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ τὸ παρελθὸν καὶ διὰ βαρυτέρου ἐπωνύμου.

Οὕτως ἐν γλοιώδει δημοκοπίᾳ, τετριμμένῃ μικροπολιτικῇ, καὶ ὑστεροβούλῳ μικροπονηρίᾳ ἐξειλίσσετο ἡδιοίκησις τοῦ κ. Βενιζέλου, ὅτε τὴν πρωΐαν τῆς 16ης Μαΐου 1912 ἐξυπνήσας εὑρέθη διαπορῶν καὶ τρίβων τοὺς ὀφθαλμοὺς, πρὸ τῆς προσκλήσεως τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως, τοῦ Στόλου ἰδιαίτατα ἕνεκα, πρὸς συμμετοχὴν εἰς τὴν κατὰ τῆς Τουρκίας Σερβοβουλγαρικὴν συμμαχίαν, τὴν συναφθεῖσαν τὴν 29 Φεβρουαρίου 1912 καὶ τῆς ὁποίας, οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην κἂν εἴδησιν εἶχε, καὶ ἐφεξῆς τελείως ἠγνόησε τοὺς ὅσους, παρ' ὅλας τὰς ὑποβολιμαίας καὶ δημοκοπικὰς φωνασκίας καὶ ψευδολογίας τοῦ βενιζελικοῦ Τύπου, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ κύριος ἐργάτης καὶ μοναδικὸς ἐπινοητής.

Τῆς συμμαχίας ταύτης τυφλῶς συμμετέσχεν ἡ Ἑλλὰς, ἄνευ οὐδεμιᾶς προηγουμένης συμφωνίας διανομῆς τῶν καταληφθησομένων ἐδαφῶν, τοῦ ζητήματος τῆς Κρήτης οὐδόλως σχετισθέντος, ἐν εὐνοϊκῇ τοῦ πολέμου ἐκβάσει, πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ ὁποίου, διὰ τῆς φιλοπάτριδος καὶ ἀμειώτου μερίμνης τῆς Κυβερνήσεως τοῦ ἀοιδίμου Θεοτόκη, ἀποδεχθέντος εὐμενῶς καὶ προθύμως, παρὰ τὰς ἰσχυροτάτας τότε ἀντιδράσεις, τὴν εὐφυεστάτην στρατιωτικὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν τοῦ ἀντιστρατήγου κ. Δούσμανη, τότε λοχαγοῦ τοῦ Μηχανικοῦ, διὰ τῆς συμτύξει τῶν μονάδων τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ Διαδόχου, ἐξοικονομήσεως τοῦ ἀπαιτουμένου χρήματος, ἄνευ ἐπιβαρύνσεως προσθέτου τοῦ πτωχοῦ προϋπολογισμοῦ, καὶ δι' ἐργασίας συντόνου, ἀδιαφημίστου καὶ ἀποτελεσματικῆς, εὑρέθησαν αἱ ἀποθῆκαι τοῦ στρατεύματος πλήρεις ἐπαναληπτικῶν ὅπλων, πολυβόλων, πολεμοφοδίων, ἱματισμοῦ, καὶ λοιπῶν χρειωδῶν, τὸ δὲ πυροβολικὸν ὡπλισμένον διὰ ταχυπύρων πυροβόλων, δι' ὧν συνετελέσθη ὁ Ἑλληνικὸς πολεμικὸς θρίαμβος.

Κηρυχθέντος τοῦ πολέμου, ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς τὴν 11ην πρωϊνὴν ὥραν τῆς 5ης 8)βρίου 1912 ταυτοχρόνως μετὰ τῶν λοιπῶν Συμμάχων εἰσέβαλεν εἰς τὸ Τουρκικὸν ἔδαφος. Οἱ Τοῦρκοι, μετὰ μικρὰν ἀντίστασιν ἐν Ἐλασσῶνι, ὑπεχώρησαν εἰς τὰ περιώνυμα τοῦ Σαρανταπόρου στενὰ ἰσχυρότατα περιχαρακωθέντες, τὰ ὁποῖα ἡ Ἑλληνικὴ στρατιὰ, μετ' ἀπαραμίλλου ὁρμῆς ἐπιτεθεῖσα, δεξιῶς δὲ ὑπὸ τοῦ Διαδόχου στρατηγουμένη καὶ ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους καὶ περικαλλοῦς αὐτοῦ μορφῆς ἐμψυχωμένη καὶ οἰστρηλατουμένη, καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν Βασιλικῶν Πριγκήπων, στρατηγῶν καὶ ἀξιωματικῶν αὐτῆς παραδειγματιζομένη καὶ φρονηματιζομένη αὐθημερὸν ἐξεβίασε, παγκοίνως σχεδὸν ἀπόρθητα ἕως τότε θεωρούμενα.

Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Σαρανταπόρου ἀπολέσας ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς τὴν μετὰ τοῦ πολεμίου ἐπαφὴν ἔστη ὡς ἦν στρατηγικόν, ἀναποφάσιστος περὶ τῆς πορευτέας κατευθύνσεως. Ὅτε ὁ κ. Βενιζέλος ἀπέστειλε τηλεγραφικὴν ἐπείγουσαν διαταγὴν, Ἀθηνῶν τριακόσια χιλιόμετρα μακρὰν τῶν πραγμάτων εὑρισκόμενος πρὸς τὸν Διάδοχον, ὅπως βαδίσῃ κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, προφανῶς ἀγνοῶν καὶ αὐτὸς, ὡς καὶ οἱ τότε στρατιωτικοὶ του σύμβουλοι, οἱ προσομοιάσαντες πρὸς βατράχους θορυβωδῶς κοάζοντας ἐν τέλματι κανονισμῶν καὶ πάσης δοκισισοφίας ὅτι. **Κύριος καὶ πρώτιστος σκοπὸς τοῦ πολέμου εἶνε ἡ ἀναζήτησις καὶ ἡ καταπολέμησις τοῦ πολεμίου, καὶ οὐχὶ ἡ κατάληψις πόλεων.**

Καθόσον, ἐὰν κατὰ τὴν ἀνάρμοστον καὶ ἄκριτον διαταγὴν τοῦ κ. Βενιζέλου κατηυθύνετο ἀνεξετάστως καὶ ἀνασφαλίστως ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, χωρὶς προηγουμένως νὰ κατανικήσῃ τελεσιδίκως τὸν πολέμιον, ἀναποφεύκτως, καὶ ἀσφαλῶς θὰ προσεβάλλετο ὑπ' αὐτοῦ ἢ πλευρικῶς ἢ ἐκ τῶν νώτων, ἢ καὶ ἀμφοτέρωθεν, περιπέτεια ἧς εὐνόητοι αἱ σοβαρώταται συνέπειαι. Τὸ πρῶτον τηλεγράφημα ἠκολούθησε καὶ δεύτερον, εὐνοήτως ὑστερόβουλον καὶ ἀσυγχωρήτως αὔθαδες τοῦ κ. Βενιζέλου πρὸς τὸν Διάδοχον, δι' οὗ καθίστα αὐτὸν ἀτομικῶς ὑπεύθυνον, ἐὰν ἡ Θεσσαλονίκη δὲν κατελαμβάνετο ἐγκαίρως, οὗτινος ὅμως τὴν ἐπίδοσιν ἀπηγόρευσεν ὁ ἐν Γιδᾷ εὑρισκόμενος ἀοίδιμος Βασιλεὺς Γεώργιος ἐν τῇ ἐγνωσμένῃ αὐτοῦ συνέσει καὶ πείρᾳ, εἰς τὸν Διάδοτον, καὶ ὄντως προελήφθησαν ἀναπόφευκτοι σοβαρόταται καὶ ἐπιβλαβέσταται συνέπειαι τῶν ὁποίων ὁ κ. Βενιζέλος θὰ ἦτο ὁ ὑπεύθυνος δημιουργός.

Ἀποκατασταθείσης τῆς ἐπαφῆς μετὰ τοῦ πολεμίου, ἡ Ἑλληνικὴ στρατιὰ προσέβαλε τὸν πολέμιον εἰς Γιαννιτσᾶ καὶ νικήσασα αὐτὸν κατὰ κράτος, ἐπῆλθεν ὁλοταχῶς, ἀλλ' ἀσφαλῶς πλέον, κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, ἣν ὁ Τοῦρκος Ἀρχιστράτηγος μετὰ συντόμους διαπραγματεύσεις διεξαχθείσας παρὰ τοῦ ἀντιστρατήγου κ. Δούσμανη, τότε ἀντισυνταγματάρχου, μετ' ἀξιοθαυμάστου πρωτοβουλίας, καὶ δεξιᾶς διπλωματικότητος, παρέδωκεν εἰς τὸν Διάδοχον, εἰς ἣν εἰσῆλθον αὐθημερὸν, τὸ ἀπόγευμα τῆς 26 8)βρίου, τὰ Ἑλληνικὰ στρατεύματα, μικρὸν πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Θεοδώρωφ ἐπιλέκτου καὶ ἀνεπάφου Βουλγαρικῆς Μεραρχίας, εἰς τμῆμα τῆς ὁποίας, μετὰ θερμοτάτην ἀλλ' ὑστερόβουλον παράκλησιν αὐτοῦ, ἐπετράπη ἡ ἐν αὐτῇ εἴσοδος ἵνα στεγασθῇ. Τὸ τμῆμα τοῦτο βραδύτερον μυστικῶς καὶ ὑπούλως ἀνῆλθεν εἰς ὁλόκληρον τὴν Βουλγαρικὴν Μεραρχίαν.

Κατὰ τὴν μελέτην καὶ διακανονισμὸν τῶν κατὰ τῆς Τουρκίας ἐπιχειρήσεων, τὸ ἐπιτελεῖον, ἐπειδὴ πρώτιστον κοὶ κύριον πεδίον, ἔνθα θὰ ἐκρίνετο ἡ τύχη τοῦ πολέμου, ἦτο ἡ Μακεδονία, συνέστησεν ὅπως ἐν Ἠπείρῳ διεξαχθοῦν ὅλως δευτερεύουσαι ἐπιχειρήσεις.

Πλὴν ὁ κ. Βενιζέλος καὶ οἱ σοφώτατοι σύμβουλοι αὐτοῦ, ὅλως ἀμελετήτως ἐπέμενον ἀνενδότως ὅπως καὶ ἐν Ἠπείρῳ διεξαχθῶσι κύριαι τοιαῦται, οὗ ἕνεκα, μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Θεσσαλονίκης, διετάχθη καὶ μετέβη ἐκεῖσε ἡ 2α Μεραρχία, καὶ μετὰ τὴν διακοπὴν τῶν ἐπιχειρήσεων ἐν Μακεδονίᾳ ἕνεκα τῆς ἐκ τῆς ἐπιμόνου ἀντιστάσεως τῶν Τούρκων χρονίσεως τοῦ ἀγῶνος, διετάχθησαν καὶ μετέβησαν καὶ ἡ 4η καὶ 6η Μεραρχία καὶ μέρος τῆς πρώτης, καὶ τελικῶς διαταχθεὶς μετέβη καὶ ὁ Διάδοχος.

Ὅστις μελετήσας ἐμβριθῶς την κατάστασιν καὶ μετὰ τὰς ἀπαραιτήτους προπαρασκευὰς ἐπιτεθεὶς κατὰ τοῦ Μπιζανίου, καὶ ἐξαπατήσας εὐφυέστατα τὸν πολέμιον περὶ τοῦ σημείου τῆς κυρίας προσβολῆς, ἐξεπόρθησε τοῦτο τὴν 20 Φεβρουαρίου, **Κατώρθωμα ὀφειλόμενον ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν τακτικὴν εὐφυΐαν, καὶ δεξιωτάτην ἐνέργειαν αὐτοῦ καὶ μόνου.** Αἱ δὲ λοιπαὶ διασπαρίεσαι φῆμαι περὶ τῆς πτώσεως τοῦ ὀνομαστοῦ καταστάντος ὀχυροῦ εἶναι εὐθυμολογήματα ἀνάξια πάσης συζητήσεως καὶ πάσης προσοχῆς.

Μετά τινα δὲ χρόνον ἀπὸ τοῦ τερματισμοῦ τῶν ἐπιχειρήσεων ἐν Μακεδονίᾳ ὁ κ. Βενιζέλος μετὰ τοῦ κ. Σκουλούδη, Στρέϊτ, Πολίτη καὶ στρατηγοῦ Δαγκλῆ, καὶ τινων ἄλλων, μετέβη εἰς Λονδῖνον ὅπου, τῇ ἐπεμβάσει τῶν Δυνάμεων, συνεκεντρώθησαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐμπολέμων Κρατῶν πρὸς σύναψιν τῆς συνθήκης τῆς εἰρήνης. Ἐκεῖ ἀφιχθεὶς ὁ κ. Βενιζέλος καὶ ἐγγὺς γενόμενος τῆς πραγματικότητος, καὶ τῶν διαθέσεων τῶν συμμάχων, ὡς καὶ τῶν προθέσεων καὶ μηχανορραφιῶν τρίτων ἐνδιαφερομένων, ἀντελήφθη τὸν μέγιστον κίνδυνον ὃν διέτρεχεν ἡ Ἑλλάς, ὡς ἐκ τῆς παρατάσεως τοῦ ἐν Ἠπείρῳ ἀγῶνος καὶ ἀνεγνώρισεν, ἀλλ' ἀνωφελῶς πλέον, τὸ σοβαρὸν σφάλμα ὅπερ διέπραξεν ἀντισταθεὶς μετὰ χαρακτηριστικῆς ἐπιπολαιότητος καὶ ὑστερικῆς ἐπιμονῆς, εἰς τὰς ὀρθὰς γνώμας τοῦ ἐπιτελείου περὶ τῶν ἐν Ἠπείρῳ ἐνδεικνυομένων ἐπιχειρήσεων.

Καὶ πρὸς τερματισμὸν τῶν οποίων, ἀφήσας γυμνὴν καὶ ἀφρούρητον τὴν Μακεδονίαν, ἐνέπλεξεν ἐπικινδύνως τὸ ἄνθος τῆς Ἑλληνικῆς στρατιᾶς, εἰς ἀγῶνα μακρὸν, ἀνωφελῆ καὶ πολύνεκρον, τοῦ ὁποίου αἱ φρικώδεις καὶ ἀπερίγραπτοι ταλαιπωρίαι καὶ σκληρόταται κακουχίαι, ἐπὶ τῶν ἀποκρήμνων κορυφῶν τῶν ἀγρίων Ἠπειρωτικῶν ὀρέων, ἐν δριμυτάτῳ χειμῶνι, μικροῦ δεῖν ἐπέφερον τὴν διάλυσιν τῆς Ἠπειρωτικῆς στρα- [illegible] προέλαβε [illegible]

74

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1914 Ἀριθ. 21

Ο
"ΑΡΓΟΣ τοῦ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣ ΦΙΞ

Ἀπόσπασμα "ΠΡΩΤΑΣ,,
Χρονολογία 21. 1. 1928

ΒΒΑΤΟΝ
21
ΑΡΙΟΥ 1928
ΩΡΑ 7 Λ.40 ΔΥΣΙΣ ΗΛ ΩΡ Λ. 24
Υ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ
ΚΑΙΡΟΣ
ΓΙΣΤΗ 12.4 ΕΛΑΧΙΣΤΗ 8.5 ΜΕΣΗ
ΣΜΟΣ ΑΙΓΑΙΟΝ ΔΙΑΦ ΑΣΘ. ΙΟΝΙΟΝ
ΑΙΓΑΙΟΝ ΣΧ. ΓΑΛ ΙΟΝΙΟΝ ΤΕΤ.
ΜΕΤΡΟΝ: 760 8

ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ! ΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΜΠΑΝΗ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ (1913-1922)

ΑΠΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΡΟΝΙΣΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ: ΟΙ ΑΓΓΛΟΓΑΛΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΟΥΝΑΡΗ.—ΖΗΤΗΜΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ.—Ο κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΑΝΑΓΓΕΛΛΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΤΟΥ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΝ.—ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΙΣ ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ

(Περίληψις τῶν δημοσιευθέντων: Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν διαπραγματεύσεων τοῦ Βουκουρεστίου ἐσημειώθησαν προστριβαὶ μεταξὺ Κωνσταντίνου καὶ Βενιζέλου, αἱ ὁποῖαι ἐπυκνώθησαν ἀφ' ἧς ἐξερράγη ὁ οἰκουμενικὸς πόλεμος: Ἐπειδὴ ὁ κ. Βενιζέλος ἤθελε τὴν ἄμεσον καὶ ἄνευ ὅρων ἔξοδον τῆς Ἑλλάδος ἐκ τῆς οὐδετερότητος, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἦτο ἀντιθέτου γνώμης ἐξερράγη ὑπουργικὴ κρίσις κατὰ Φεβρουάριον καὶ ἐπιστράτευσις ὅτε Ἀγγλογαλλικὰ στρατεύματα ἀπεβιβάζοντο εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ἐδημιουργεῖτο ἔντασις σχέσεων μεταξὺ Στέμματος καὶ Βενιζέλου, ἀγαγοῦσα εἰς παραίτησιν τοῦ τελευταίου ἐκ τῆς ἀρχῆς.

Δημ. Γούναρης

τοῦ 1915 καὶ ἐσχηματίσθη κυβέρνησις ὑπὸ τὸν Δημήτριον Γούναρην. Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐχρησιμοποίησε τὸν πρίγκηπα Γεώργιον εἰς Ἑλληνογαλλικὰς διαπραγματεύσεις διὰ μίαν σύμπραξιν μὲ ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὸν διαμελισμὸν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀλλ' οἱ Γάλλοι καὶ γενικῶς οἱ Σύμμαχοι καὶ διότι διεπραγματεύοντο τότε μὲ τὴν Ἰταλίαν καὶ διότι δὲν ἤθελαν νὰ δυσαρεστήσουν τὴν Βουλγαρίαν ἐγγυώμεναι τὴν Ἑλληνικὴν ἀκεραιότητα, ἀπέκρουσαν τὴν ὑπὸ τοιούτους ὅρους προσ-

Σ. Δραγούμης

ἐν τῷ μεταξὺ διεξήχθησαν

Καὶ ὁ Δημ. Γούναρης ἐσυνέχιζε:

«Ὅταν περὶ τοιούτων τινῶν πραγμάτων ἐζήτει συναίγεσιν καὶ ἡ Σερβία, ἔλεγεν ἀρά γε πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὅτι ἐζήτει νὰ παραβιάσῃ τὴν συνθήκην, ἢ ἔλεγε πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὅτι αἱ περιστάσεις αἱ γενικαί, ἡ κατάστασις ἡ δημιουργηθεῖσα γενικῶς, αἱ συμπλοκαὶ τῶν συμφερόντων αὐτῆς, περὶ ὧν προνοεῖ ἡ συνθήκη, μὲ ἄλλα μεγαλύτερα συμφέροντα θέτουσιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀναπόφευκτον ἀνάγκην νὰ προβῇ εἰς τὴν θυσίαν ταύτην πρὸς τὴν Βουλγαρίαν, ἵνα μετ' αὐτῆς συμφωνήσῃ καὶ σωθῇ ἀπὸ τοῦ κινδύνου, νὰ ταχθῇ ἡ Βουλγαρία εἰς ἀντίθετον στρατόπεδον καὶ ἐπιτύχῃ νὰ ταχθῇ εἰς τὸ στρατόπεδον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἡ Σερβία ἀνήκει; Εἶνε ἐκτὸς ἀμφιβολίας, κύριοι, ὅτι τοιαύτην ποιουμένη πρότασιν ἡ Σερβικὴ Κυβέρνησις, δὲν ἐδέχετο, ὅτι πρόκειται νὰ παραβιάσῃ τὴν συνθήκην. Ἀλλ' ἰσχυρίζετο μίαν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ γενικὴ κατάστασις τῶν πραγμάτων εἶνε τοιαύτη, ὥστε μὲ ὅλον

Δ. Ράλλης

τὸ συμφέρον τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ κρατήσῃ τὰς χώρας, χάριν τῶν ὁποίων συνῆψε τὴν συνθήκην, ἦτο ἐκ τῆς γενικωτέρας καταστάσεως, ἐν τῇ ὁποίᾳ συμπλέκονται μεγαλύτερα καὶ οὐσιωδέστερα καὶ ζωτικώτερα συμφέροντα αὐτῆς, ἐξηναγκασμένη χάριν διασώσεως τῶν συμφερόντων τούτων νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πολιτικήν, ἥτις ἐτέθη ὡς βάσις τῆς συμμαχίας καὶ νὰ ἄρῃ τὴν συνθήκην τῆς συμμαχίας μετὰ τῆς Ἑλλάδος. Τί ἄλλο εἶνε τοῦτο παρὰ ἀναγνώρισις ἐκ μέρους τῆς Σερβίας τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀναγκαίας τῆς συνολικῆς καταστάσεως ἐπὶ τῆς συνθήκης καὶ τῶν ὅρων αὐτῆς; Τί ἄλλο εἶνε τοῦτο παρὰ ἐμφάνισις ἐν τῇ μεγίστῃ αὐτῆς ἐντάσει τῆς ἰδίας ἀρχῆς, ἡ ὁποία ἐπρυτάνευσε καὶ κατὰ τὰς προηγουμένας τέσσαρας περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἐζητήθη ἡ ἐφαρμογὴ τῆς συνθήκης καὶ κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐφθάσαμεν εἰς ἐφαρμογὴν ἕνεκα τῶν γενικωτέρων περι-

Ἀλ. Ζαΐμης

στάσεων, ὑφ' ἃς ἐζητήθη αὕτη; Ἐπὶ τοιαύτης βάσεως, κύριοι, ἐτέθη ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ἐτέθη ἐκ τῶν προηγουμένων ἡ ἑρμηνεία τῆς συνθήκης. Δὲν εἶνε δὲ ἐπιτετραμμένον εἰς οὐδένα νὰ εἴπῃ κατὰ τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃ χώραν οἱονδήποτε γεγονὸς ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα προβλέπονται ἐν τῇ συνθήκῃ ὡς ἀποτελοῦντα τὴν βάσιν ὑποχρεώσεως, ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦτο θέλει ἐκτιμηθῇ μεμονωμένως καὶ ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὴν ὅλην κατάστασιν, ἡ ὁποία θέλει ὑπάρξῃ, ὅταν τὸ γεγονὸς τοῦτο θὰ ἐμφανισθῇ ἐν τοῖς πράγμασιν. Καὶ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ οὐδεὶς ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦτο, ἔστω καὶ ἂν τοῦτο εἶνε ἐπίθεσις τῆς Βουλγαρίας, θὰ κριθῇ μεμονωμένως ἄνευ συσχετίσεως πρὸς τὰς διαφόρους περιστάσεις, ὑφ' ἃς θὰ ἐμφανισθῇ καὶ πρὸς τὴν γενικὴν κατάστασιν. Διότι οὔτε τὸ γεγονὸς τοῦτο θὰ ὑφίσταται μεμονωμένον ἐν τοῖς πράγμασιν. Καὶ ὀφείλομεν νὰ τὸ ἐκτιμήσωμεν ὡς θὰ ἐμφανισθῇ. Ὀφείλομεν νὰ τὸ ἐκτιμήσωμεν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰ γεγονότα τὰ ἄλλα, πρὸς τὰ συμφέροντα τὰ ἄλλα, τὰ ποικίλα, τὰ ὁποῖα ἐνεφάνισεν ἡ δημιουργηθεῖσα ἐκ τοῦ μεγάλου πολέμου κατάστασις καὶ οὕτω μόνον νὰ κρίνωμεν κατὰ πόσον τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐν ἁρμονίᾳ καὶ πρὸς τὰ σκοπηθέντα ὑπὸ τῆς συνθήκης συνεπάγεται τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἀποτέλεσμα κατὰ τοὺς ὅρους τῆς συνθήκης καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς. Καὶ νομίζω ὅτι ἔχω ὑποχρέωσιν

Η ΠΡΩΤΑ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡ. 380	ΕΤΗΣΙΑ ΛΙΡ. ΑΓΓΛ.	2
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	„ 200	ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛ.	15
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	„ 100	ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ Μ.	50

Μόνον αἱ ἔντυποι ἀποδείξεις πληρωμῆς (χρώματος κιτρίνου) αἱ φέρουσαι τὰς ὑπογραφὰς τῶν κ.κ. Δ. Χαλικιᾶ ἢ Ἐμ. Περπινιᾶ καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς ἐφημερίδος εἶνε ἔγκυροι. Οἱαδήποτε ἄλλη ἀπόδειξις ὡς καὶ ἔντυποι τοιαῦται ἄνευ τῆς ὑπογραφῆς τῶν ἀνωτέρω καὶ τῆς σφραγῖδος τῆς ἐφημερίδος θεωροῦνται τελείως ἄκυροι καὶ δὲν ἀναγνωρίζονται.

νὰ εἴπω ὅτι δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ ἰσχυρισθῇ τις ἄνευ περιορισμοῦ τὴν ὕπαρξιν ὑποχρεώσεως τῆς Ἑλλάδος ἐκ μόνου τοῦ γεγονότος τῆς ἐπιθέσεως τῆς Βουλγαρίας κατὰ τῆς Σερβίας—ἀνεξαρτήτως οἱωνδήποτε παρομαρτουσῶν ἄλλων περιστάσεων. Τὴν ὕπαρξιν ἢ μὴ τῆς ὑποχρεώσεως θὰ τὴν κρίνωμεν, καθ' ἣν στιγμὴν λάβῃ χώραν τὸ γεγονὸς καὶ θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὴν ἐκτιμήσωμεν ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὰς καθόλου περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ὑφίστανται ἐπὶ τοῦ πεδίου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θὰ ζητηθῇ ἡ ἡμετέρα ἐνέργεια.»

»Οὐδείς, πιστεύω, κύριοι, ὑπάρχει ὁ ὁποῖος ν' ἀμφισβητῇ ὅτι ἡ σύμπραξις ἡμῶν μετὰ τῆς Σερβίας εἰς τὴν περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπρόκειτο ἀπὸ κοινοῦ διὰ κοινῆς ἐνεργείας νὰ ἀποκρουσθῇ ἐπίθεσις ἐκ μέρους τοῦ Κράτους ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἐπιδιώκει νὰ κατακτήσῃ τὰς χώρας τὰς εἰς τὴν Σερβίαν ἢ εἰς ἡμᾶς ἀνηκούσας, οὐδείς, νομίζω, ὑπάρχει ὅστις ν' ἀμφιβάλλῃ ἢ ἀμφισβητῇ ὅτι ἡ σύμπραξις ἡμῶν μετὰ τῆς Σερβίας εἰς τοιαύτην περίπτωσιν καὶ πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν ἀνταποκρίνεται πληρέστατα εἰς τὸ ἡμέτερον συμφέρον... Βεβαίως συμφέρει ἡμῖν νὰ συμπράξωμεν μετὰ τῆς Σερβίας ἵνα τοιαύτας βλέψεις καταστήσωμεν ἀδυνάτους. Ἀλλ' ἐὰν αὕτη καὶ μόνη ἡ ἀρχὴ ἔπρεπεν ἀπαρεγκλίτως νὰ ἐπικρατήσῃ ἐν πάσῃ πολιτικῇ ἡμῖν ἤθελον ἐρωτήσει τὸν ἀξιότιμον κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως διατί ἐνόμισεν ἐπιτετραμμένον νὰ δεχθῇ, ἵνα ἡ χώρα ἐκείνη μεγεθυνθῇ διὰ παραχωρήσεων ἐκ μέρους τῆς Σερβίας, ἀκριβῶς τῶν χωρῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἐπιδιώκει ἡ προστασία τῆς ἰσορροπίας, τὴν ὁποίαν ἐκφράζει ἡ ἀρχὴ αὕτη, δὲν ἀπέκλειε δὲ τὴν παραχώρησιν ταύτην...Ἰδοὺ μία περίπτωσις, κατὰ τὴν ὁποίαν εὑρέθημεν ἠναγκασμένοι νὰ δεχθῶμεν τὴν διατάραξιν τῆς ἰσορροπίας...»

***

Ἔπειτα ὁ Γούναρης ἔφερε τὸν λόγον ἐπὶ τῶν πολιτικῶν προβλέψεων τοῦ κ. Βενιζέλου:

«Οὐδείς, εἶπε. μεταξὺ ἄλλων, ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος νὰ δύναται, ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἔχῃ ἀνεπτυγμένον τὸ πολιτικὸν αἰσθητήριον, νὰ πείσῃ οὐδὲ τὸν ἁπλούστερον τῶν θνητῶν ὅτι δύναται νὰ προΐδῃ τὴν κατάστασιν, ἥτις θὰ δημιουργηθῇ μετὰ τὸ πέρας τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου—ὅτι δύναται νὰ προΐδῃ τοὺς συνδυασμοὺς τῶν συμφερόντων, οἵτινες θὰ ἀγάγωσιν εἰς τὰ συμπλέγματα τὰ πολιτικά, τὰ ὁποῖα μετὰ τὸν πόλεμον θέλουσι δημιουργηθῇ. Τοιαύτη πρόβλεψις ἀποκλείεται ἀπολύτως. Τὸ πολὺ-πολὺ ἠμπορεῖ νὰ εἶνε παίγνιον διασκεδάζον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπιχειρεῖ, διότι διασκεδάζει τὸν ὑπερφίαλον ἐγωϊσμόν του... Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονῶμεν ὅτι θὰ ἦτο πολὺ ἀφελὴς ἡ ἰδέα, ὅτι οἱ πολιτικοὶ συνδυασμοί, οἱ ὁποῖοι σήμερον μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα ἐπιπίπτουσιν ὁ μὲν κατὰ τοῦ δέ, θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ὑφίστανται κατὰ τὴν αὐτὴν μορφὴν καὶ μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου..Ἡ πεῖρα ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν ἄλλων κρατῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰδία ἡμῶν πεῖρα ἡ πρόσφατος καταδεικνύει ὅτι, οὐχὶ σπανίως ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι χθὲς ἀμειλίκτως κατ' ἀλλήλων ἐπολέμουν εἶνε δυνατὸν ἀμέσως κατόπιν νὰ καταστῶσι φίλοι καὶ σύμμαχοι ὑπὸ κοινοῦ συμφέροντος καθοδηγούμενοι.»

Καὶ λέγων ταῦτα, ὑπενθύμισε ταὐτοχρόνως εἰς τὸν πρωθυπουργὸν ὅτι δὲν εἶνε ἡ Ἑλλὰς ἡ μέλλουσα νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην ἔκβασιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, καὶ ὅτι μόνον διὰ τῆς πολιτικῆς τῆς οὐδετερότητος μᾶς κρατεῖ μακρὰν «τῆς κολοσσιαίας πυρκαϊᾶς».

Εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ κ. Βενιζέλου ὅτι ἡ Βουλγαρία ἐπεστρατεύθη μόνον διότι ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν θὰ ἐκπληρώσῃ τὰς πρὸς τὴν Σερβίαν ὑποχρεώσεις, ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«...Οὐδέποτε κατ' οὐδεμίαν περίπτωσιν ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς τὴν Βουλγαρίαν ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως, τῆς ὁποίας εἶχον τὴν τιμὴν νὰ προΐσταμαι, νὰ νομίσῃ ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν θέλει ἐκπληρώσει τὰς συμμαχικάς της ὑποχρεώσεις. Εἶνε δὲ περίεργος ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως. Πᾶς τις γνωρίζει ὅτι οὐχὶ ἐπὶ τῆς Κυβερνήσεως τῆς ἡμετέρας ἐγένετο ἡ ἐπιστράτευσις ἡ Βουλγαρική, ἀλλ' ἐγένετο ἕνα μῆνα ὁλόκληρον μετὰ τὴν παραίτησιν ἡμῶν...»

Ἀλλὰ δὲν ἀφῆκεν ἀναπάντητον οὐδὲ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ κ. Βενιζέλου, καθ'ὃν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐνέκρινε τὴν φιλοπόλεμον πολιτικήν του κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς 31 Μαΐου 1915:

«Θέλει ἆρά γε νὰ εἴπῃ ὅτι διὰ τῆς πλειοψηφίας τὴν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐνέκρινε τὴν τοιαύτην πολιτικήν; Ἀλλὰ τὴν πολιτικὴν ταύτην ὡμολόγησεν ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ὅτι, ὅταν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν ἠδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ πλέον, διότι αἱ περιστάσεις μετεβλήθησαν. Ὀρθότερον θὰ ἔλεγε: διότι αἱ περιστάσεις ἐξειλίχθησαν κατὰ τρόπον ἐντελῶς διάφορον ἐκείνου, ὃν προέβλεπεν. Ἀλλ' ἀφοῦ ὁμολογεῖ ὅτι αἱ περιστάσεις δὲν ἐπέτρεψαν εἰς αὐτὸν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς πολιτικῆς ταύτης, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀπεμακρύνθη τῆς ἀρχῆς καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ διάλυσις, δὲν δύναται νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἀπεφάνθη ἐπὶ ἑτέρου ζητήματος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς παρὰ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς προσωπικῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς αὐτόν.»

***

Ὑπαινιγμὸς ἀφορῶν τὴν ἀνάγκην νέων ἐκλογῶν. Ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Γούναρη ὁ κῦβος εἶχε ριφθῇ...

Ὑποβληθείσης κατόπιν ὑπὸ τοῦ κ. Π. Ἀραβαντινοῦ καὶ ἄλλων βουλευτῶν προτάσεως, καθ' ἣν «ἡ Βουλὴ μετὰ τὰ λεχθέντα ἐγκρίνουσα τὰς δηλώσεις τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐκφράζουσα τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτὴν μεταβαίνει εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν» καὶ γενομένης ψηφοφορίας ἐψήφισαν ὑπὲρ τῆς προτάσεως 142, κατ' αὐτῆς 102, 13 δέ, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ ὑπουργοί, ἠρνήθησαν ψῆφον.

Αἱ ἀπώλειαι τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποστῇ κατὰ τὴν ψηφοφορίαν ὁ κ. Βενιζέλος δὲν ἦσαν μεγάλαι. Ἀλλ' ἡ Κοινὴ Γνώμη ἤρχισε προσανατολιζομένη εἰς νέους ὁρίζοντας...

Ὁπωσδήποτε τὴν ἑπομένην 22 Σεπτεμβρίου) 5 Ὀκτωβρίου ὁ πρωθυπουργὸς ἀνερχόμενος περὶ ὥραν 6ην μ. μ. βῆμα τῆς Βουλῆς ἀνήγγελλε κατέρυθρος:

Βενιζέλος: Κύριοι βουλευταί, ἀναφυείσης καὶ πάλιν διαφωνίας πρὸς τὸ Στέμμα, ἡ Κυβέρνησις τῆς ὁποίας ἔχω τὴν τιμὴν νὰ προΐσταμαι ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν της, παρακαλῶ δὲ νὰ στέρξῃ ἡ Βουλὴ ὅπως διακοπῶσιν αἱ ἐργασίαι αὐτῆς μέχρι τῆς λήξεως τῆς κρίσεως.

Ἡ Βουλὴ «συνήνεσε», μερικοὶ ἀπὸ τὰ θεωρεῖα ἐχειροκρότησαν, μερικὰ «σοὺς» ἠκούσθησαν καὶ ἡ συνεδρίασις ἐλύθη περὶ ὥραν 6 καὶ 10' μ. μ.

Τὴν ἑπομένην ἐκαλοῦντο εἰς τὰ Ἀνάκτορα οἱ τέως πρωθυπουργοὶ Ἀλέξανδρος Ζαΐμης, Γ. Θεοτόκης, Δ. Ράλλης, Δ. Γούναρης, καὶ ὁ Βασιλεύς, ὅστις εἶχεν ἰδιαιτέρως συμβουλευθῇ ἐν τῷ μεταξὺ τὸν ἐκ Πατρῶν τέως πρωθυπουργόν, συνίστα τὴν συγκρότησιν ὑπουργείου ἐκ τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν οἵτινες ἀπεδοκίμαζαν τὴν πολιτικὴν τῆς ἀμέσου ἐξόδου ἐκ τῆς οὐδετερότητος.

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

ΑΥΡΙΟΝ: Κυβέρνησις Οἰκουμενικὴ ὑπὸ τὸν Ζαΐμην.—Ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐκ τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Βενιζέλου.—Οἱ σκοτοῦρες τοῦ σὲρ Ἔδουαρ Γκρέϋ.

ΩΔΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

1871

ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΤΤΙΚΟΥ

ΑΥΡΙΟΝ

ὥραν 10 3)4 π. μ. δίδεται ἡ Πέμπτη Λαϊκὴ Συναυλία τῆς Συμφωνικῆς Ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν.

Διευθυντὴς Ὀρχήστρας:

Ι. ΜΠΟΥΤΝΙΚΩΦ

Σολίστ:

ΤΖ. ΜΠΑΧΑΟΥΕΡ (Πιάνο) Σ. ΖΑΡΓΑΝΗΣ (Φλάουτο)

Χρυσᾶ Μετάλλια Ὠδείου Ἀθηνῶν

Εἰς τὸ Πρόγραμμα: **Sibelius**: 1η Συμφωνία—**Chaminade: Concertino** διὰ Φλάουτο—**Grieg**: Κοντσέρτο εἰς Λα ἔλασ. —**Glazounof**: Ὁ Μεσαίων.

Τὰ εἰσιτήρια πρὸς δρχ. 15, 25, 35, πωλοῦνται εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, εἰς τοῦ Καζάζη (Σταδίου 18) καὶ τὴν ἡμέραν τῆς Συναυλίας εἰς τὸ Ἀττικόν.

ΔΕΛΦΟΙ

2 Πανεπιστημίου 2

Τὸ μεγαλύτερον καὶ Ἀριστοκρατικώτερον ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

Ὀρχήστρα πλήρης

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ

ΖΑΝ ΑΝΤΖΕΛΟ ΝΤΟΥΦΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝ ΡΕΜΥ

Ο

ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ

(CHANTAGE)

ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑΝ

ΑΤΤΙΚΟΝ

ΖΥΘΟΣ ΦΙΞ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1914 Ἀριθ.

Ο ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣ ΦΙΞ

Ἀπόσπασμα "ΠΡΩΪΑΣ"

Χρονολογία 22. 1. 1928

(...οῦ κ. Ἠλία Κουμετάκη)

ΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ! ΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΜΠΑΝΗ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ (1913-1922)

ΑΠΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΡΟΝΙΣΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ: ΟΙ ΑΓΓΛΟΓΑΛΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

Η ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΩΣ ΤΟΥ Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ.-ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΕΠΕΜΒΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑΝ.-Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ Κ. ΖΑΪΜΗ ΑΡΝΟΥΜΕΝΟΥ ΝΑ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΣ ΤΗΝ ΣΕΡΒΙΑΝ

Ἡ παραίτησις τοῦ κ. Βενιζέλου ἔφερεν εἰς σύγχυσιν τὰς καγκελλαρίας. Πρὸς στιγμὴν ἀντηλλάγησαν σκέψεις μεταξὺ Παρισίων καὶ Λονδίνου περὶ συλλογικοῦ διαβήματος τῆς Ἀντάντ ἀφορῶντος νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον τὴν ἄμεσον ἐπαναφορὰν τοῦ Κρητὸς ἡγέτου εἰς τὴν ἐξουσίαν. Ἀλλ' ὁ σὲρ Ἔδουαρδ Γκρέϋ ἀντέσυρε:

— Ἔχομε πολλὲς σκοτοῦρες εἰς τὰ Βαλκάνια, εἶπε. Διατί νὰ προσθέρωμεν καὶ ἄλλες;

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἴδιος ὑπουργὸς ἐτηλεγράφει πρὸς τὸν λόρδον Bertie *εἰς Παρισίους:*

«Αἱ περιστάσεις μετεβλήθησαν σοβαρῶς ἐκ τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Βενιζέλου ὁ ὁποῖος εἶχε ζητήσει παρὰ τῶν συμμάχων τὴν ἀποβίβασιν στρατευμάτων εἰς Θεσσαλονίκην. Θὰ τὸν διαδεχθῇ προφανῶς κυβέρνησις προσκλινὴς πρὸς τὴν πολιτικὴν τῆς οὐδετερότητος, ἥτις δυνατὸν νὰ μὴν εὐνοήσῃ ἀλλὰ ν'

Ὁ Ναύαρχος Π. Κουντουριώτης

ἀντιταχθῇ εἰς τὴν ἀποβίβασιν συμμαχικῶν στρατευμάτων.

»Δὲν δυνάμεθα νὰ στείλωμεν ἄλλα στρατεύματα εἰς Θεσσαλονίκην πρὶν ἢ ἀποσαφηνισθῇ ἡ κατάστασις... Ἡ κυβέρνησις τῆς Α. Μ. εἶνε τελείως τῆς γνώμης ὅτι θὰ ἦτο ἐπικίνδυνον ν' ἀποστείλωμεν στρατεύματα εἰς τὰ Βαλκάνια μέσῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐδάφους χωρὶς προηγουμένως νὰ ἐξασφαλισθῶμεν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς συνεργασίας. Οὐσιῶδες λοιπὸν εἶνε νὰ συνεννοηθῶμεν σαφῶς μὲ τὴν Ἑλλάδα πρὶν ἀναλάβωμεν ἄλλα βάρη καὶ ἄλλους κινδύνους εἰς τὰ Βαλκάνια.

»Καλὸν θὰ ἦτο νὰ ἐξηγήσετε εἰς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν τ' ἀνωτέρω, νὰ τοῦ ἀνακοινώσετε τὰς πεμφθείσας εἰς τὸν σὲρ Ἔλλιοτ ὁδηγίας κτλ. καὶ νὰ ζητήσετε ἀπὸ τὸν ὑπουργὸν νὰ σᾶς ἐκθέσῃ τὰς ἀπόψεις του.»

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐτηλεγράφει πρὸς τὸν Ἔλλιοτ:

«Ἡ ἀναστολὴ τῆς οἰκονομικῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα βοηθείας δὲν εἶνε ἀναγκαίως συνέπεια τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Βενιζέλου. Ἐφ' ὅσον ἡ Ἑλλὰς εἶνε διατεθειμένη νὰ ὑποστηρίξῃ ἐνεργῶς τὴν Σερβίαν ὅπως αὕτη ἀντισταθῇ εἰς τὴν Βουλγαρικὴν ἐπιδρομήν, θὰ εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ τὴν βοηθήσωμεν χρηματικῶς οἱαδήποτε Κυβέρνησις καὶ ἂν εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐξουσίαν. Ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ γνωστοποιήσετε τοῦτο ὅπου δεῖ.»

Καὶ ἀκόμη:

«Ἡ παραίτησις τοῦ κ. Βενιζέλου, μετὰ τὴν παρ' ἡμῶν τῇ αἰτήσει του ἀποστολὴν στρατευμάτων εἰς Θεσσαλονίκην, μᾶς ἔθεσεν εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν ἥτις πρέπει ν' ἀποσαφηνισθῇ.

»Θὰ νοιασθῇ νὰ ζητήσετε ἀκρόασιν ἀπὸ τὸν Βασιλέα καὶ νὰ τοῦ ἐκθέσετε καθαρὰ ὅτι τὸ διάβημά σας δὲν σχετίζεται καθόλου μὲ τὴν ἐσωτερικὴν κρίσιν, τὴν προκληθεῖσαν ἐκ τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Βενιζέλου. Ὅτι δὲν σκεπτόμεθα ποσῶς ν' ἀναμιχθῶμεν εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς Ἑλλάδος ἢ νὰ ἐπικρίνωμεν μέτρον ληφθὲν ὑπὸ τῆς Α. Μ.

»Ἐξηγήσατε ἀκολούθως ὅτι τὰ Βρετανικὰ στρατεύματα εἶχαν ἀποσταλῇ εἰς Θεσσαλονίκην ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἦτο διατεθειμένη νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν Σερβίαν, ἐναντίον τῆς Βουλγαρίας, σύμφωνα πρὸς τὰς ἐκ τῆς συνθήκης φερομένας ὡς προκυπτούσας ὑποχρεώσεις καὶ ὅτι ἡ συνεργασία τῶν Γαλλικῶν καὶ τῶν Βρεττανικῶν στρατευμάτων θὰ ἦτο εὐπρόσδεκτος καὶ ποθητὴ εἰς τὴν Ἑλλάδα κτλ. Ἐπιμείνατε παρὰ τῇ Α. Μ. ἐπὶ τῆς ὑπαρχούσης ἀμέσου ἀνάγκης νὰ μάθωμεν ἀκριβῶς ποῖαι εἶνε ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου αἱ βλέψεις τῆς Ἑλλάδος διὰ ν' ἀποφασίσωμεν περὶ τῆς δυνατῆς χρησιμοποιήσεως τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων εἰς

Ὁ κ. Χ. Βοζίκης

Ὁ κ. Ἐλ. Βενιζέλος

ὑποστήριξιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Σερβίας κατὰ τῆς Βουλγαρίας. Παρακαλέσατε τὸν Βασιλέα νὰ ἐξουσιοδοτήσῃ τὸν κ. Βενιζέλον ἢ τὸν διάδοχόν του ὅπως μᾶς πληροφορήσῃ ἐν προκειμένῳ ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ....»

* * *

Τὴν 24 Σεπτεμβρίου/7 Ὀκτωβρίου 1915 συνεκροτεῖτο ἡ νέα Κυβέρνησις μὲ πρωθυπουργὸν τὸν κ. Ἀλέξανδρον Ζαΐμην καὶ ὑπουργοὺς τοὺς Στέφανον Δραγούμην, Ι. Θεοτόκην, Δ. Ράλλην, Δ. Γούναρην καὶ Π. Κουντουριώτην. Μετὰ τετραήμερον ἐνεφανίζετο εἰς τὴν Βουλὴν ὅπου ὁ πρωθυπουργὸς κ. Ζαΐμης ἀνεγίνωσκε δήλωσιν ὅτι:

«...Μετὰ ἐπισταμένην ἔρευναν τῆς

διεθνοῦς κατασιάσεως, ἥτις ἦτο κατ' ἐξοχὴν περίπλοκος, ἡ πολιτικὴ τῆς νέας Κυβερνήσεως θὰ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν αὐτῶν βάσεων ἐφ' ὧν ἐστηρίζετο ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, πρὸς κρεῖσσονα δὲ ἐξασφάλισιν τῶν ζωτικῶν τοῦ Ἔθνους συμφερόντων· ἡ οὐδετερότης θὰ ἦτο ἔνοπλος, ἡ δὲ ὑφρεία τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ μέλλον θὰ προσηρμόζετο πρὸς τὰ γεγονότα ὧν τὴν ἐξέλιξιν θὰ παρηκολούθει ἡ κυβέρνησις μετὰ προσοχῆς ἀδιαπτώτου.»

Ὁ κ. Βενιζέλος, ἀνελθὼν μετὰ τὸν κ. Ζαΐμην τὸ βῆμα ἐπετέθη κατὰ τοῦ Στέμματος. Εὑρισκόμεθα, εἶπεν, ἔξω τῆς βάσεως τοῦ ἐλευθέρου ἡμῶν κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος, εὑρισκόμεθα ἐνώπιον παραγνωρίσεως καὶ τῆς ψήφου τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας, ἀλλὰ καὶ τῆς διὰ τῶν ἐκλογῶν ἐκδηλωθείσης ἐνθουσιαστικῆς ἐνθουσιαστικῆς ἐνθουσιαστικῆς

76.

ΖΥΘΟΣΦΙΞ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1911 Ἀριθ. 90

Ο
"ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
7, ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ, ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ

ΠΑΓΟΣΦΙΞ

"ΠΡΩΤΑΣ"

Ἀπόσπασμα .....

Χρονολογία 24. 1. 1928

ΡΙΤΗ
24
ΑΡΙΟΥ 1928
ΩΡΑ 7 Λ 38 ΔΥΣΙΣ ΗΛ ΟΡ Λ. 27
ΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΚΑΙΡΟΣ
ΕΓΙΣΤΗ 14.0 ΕΛΑΧΙΣΤΗ 8.5 ΜΕΣΗ
ΑΝΕΜΟΙ: ΑΙΓΑΙΟΝ – ΙΟΝΙΟΝ ΒΟΡ.
ΑΣΣΑ ΑΙΓΑΙΟΝ – ΙΟΝΙΟΝ ΤΕΤΑΡ.
ΡΟΜΕΤΡΟΝ: 764.4

ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!

ΑΡΙΣΤΟΥ ΚΑΜΠΑΝΗ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ (1913-1922)

ΑΠΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΚΤΟΝΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΘΡΟΝΙΣΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ: ΟΙ ΑΓΓΛΟΓΑΛΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΖΑΪΜΗ.-Ο κ. ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ.-ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΕΚΛΟΓΩΝ·-ΝΕΑ ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΕΡΒΩΝ

Οἱ φιλελεύθεροι βουλευταὶ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὰ θεωρεῖα ἐχειροκρότησαν τὸν κ. Βενιζέλον, τὸν ὁποῖον κατελθόντα διεδέχθη εἰς τὸ βῆμα ὁ Δημήτριος Ράλλης καὶ τοῦτον ὁ Γούναρης. Ἡ ἀγόρευσις τοῦ τελευταίου, ἡ σπουδαιοτέρα ἀναμφιβόλως ἐξ ὅσων ἐξεφώνησε κατὰ τὴν περίοδον τῆς κρίσεως, ἀποτελεῖ ταὐτοχρόνως καὶ σπουδαῖον ἱστορικὸν δοκουμέντον. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ μακροπερίοδον ὕφος, αἱ παρεμπίπτουσαι προτάσεις, αἱ ταυτολογίαι, μερικὴ ἀκριολεξία ἀκόμη—ἐλαττώματα ἐξαφανιζόμενα κατὰ τὴν ἀπαγγελίαν—ἐμφανίζονται διὰ νὰ δυσχεράνουν τὴν ἀνάγνωσίν της. Ἀλλ' εἰς τοῦτο δὲν παίει ὁ Γούναρης. Παίει ἡ καθαρεύουσα καὶ ἡ κατὰ τὰ Γερμανικὰ πρότυπα διαμόρφωσίς της...

«Κατηγορήσατε, εἶπε πρὸς τὸν κ. Βενιζέλον ὁ Γούναρης, ὅτι θυσιάζομεν τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη καὶ θυσιάζομεν τὰ ὠφελήματα τὰ ὁποῖα μᾶς προσεφέρθησαν διὰ νὰ μετάσχωμεν εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἀλλ' ἔχετε ἄδικον.

»Διότι ἐὰν κατηγορούμεθα ὅτι θυσιάζομεν τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη διὰ τῆς πολιτικῆς τὴν ὁποίαν ἀκολουθοῦμεν... ἐὰν θυσιάζωμεν τὰ θετικὰ ὠφελήματα καὶ τὰ θετικὰ ἀνταλλάγματα τὰ ὁποῖα παρέχονται εἰς ἡμᾶς, δὲν εἶνε λογικὸν νὰ λέγετε συγχρόνως ὅτι δημιουργοῦμεν διὰ τὴν χώραν καὶ τοὺς κινδύνους οἱ ὁποῖοι θὰ προέλθωσιν ἐκ τῆς μεγεθύνσεως τῆς Βουλγαρίας. Διότι κατηγοροῦντες ὅτι θὰ ματαιώσωμεν τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη, ὅτι διὰ τῆς πολιτικῆς τῆς ἡμετέρας θὰ ἀπολέσωμεν τὰ ἀνταλλάγματα, τὰ ὁποῖα προσφέρονται εἰς ἡμᾶς καὶ τὰ ὁποῖα διὰ τῆς πολιτικῆς τῆς Ὑμετέρας θὰ ἐλαμβάναμεν, θέτετε ὡς βάσιν ὅτι θέλει κλίνει ἡ νίκη ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τυγχάνουν ἐχθροὶ τῆς Βουλγαρίας. Ἐὰν ὅμως τοιαύτη νίκη ἐπέλθῃ, τότε βεβαίως δὲν δύνασθε συγχρόνως νὰ κατηγορῆτε ἡμᾶς ὅτι εὐθυνόμεθα ὅτι θέλουσιν ἐπέλθει οἱ κίνδυνοι οἱ ἐκ τῆς μεγεθύνσεως τῆς Βουλγαρίας. Ὅταν δὲ ἀντισρόφως θέτετε ὡς βάσιν τῆς

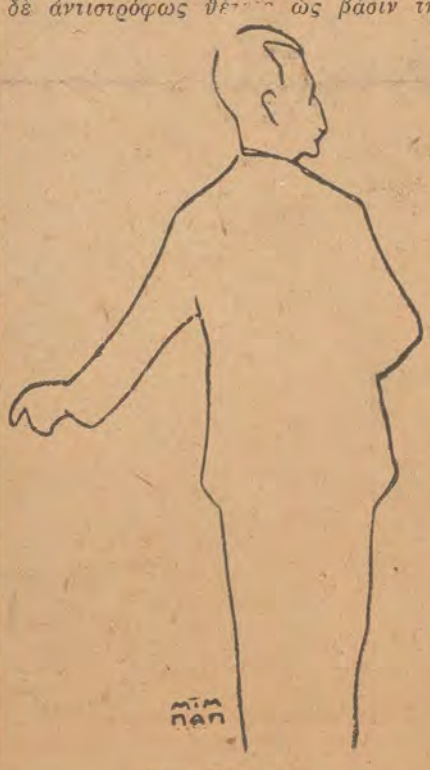

Δημ. Γούναρης

κατὰ τῆς Κυβερνήσεως ἐπικρίσεως ὅτι θέλει ἐπέλθει μεγέθυνσις τῆς Βουλγαρίας καὶ ἐντεῦθεν θέλουν δημιουργηθῇ κίνδυνοι διὰ τὴν Χώραν ἡμῶν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν δύνασθε νὰ λέγετε συγχρόνως, ὅτι ἐθυσιάσαμεν τὰ ἀνταλλάγματα, τὰ ὁποῖα ἐμνημονεύσατε, δὲν δύνασθε νὰ λέγετε ὅτι ἀπερρίψαμεν τὰ ὠφελήματα, τὰ ὁποῖα διὰ τὴν σύμπραξιν ἡμῶν εἰς τὸν πόλεμον προσηνέχθησαν εἰς ἡμᾶς... Διότι ἵνα ὁ κίνδυνος ὁ ἐκ τῆς μεγεθύνσεως τῆς Βουλγαρίας ἐμφανισθῇ δέον ἡ νίκη νὰ κλίνῃ ὑπὲρ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι μάχονται μετὰ τῆς Βουλγαρίας...»

«Δὲν πρόκειται, ἐπρόσθεσεν ὁ Γούναρης, νὰ πολεμήσωμεν μόνον κατὰ τῆς Βουλγαρίας, οὐδὲ γνωρίζομεν ποίας δυνάμεις θὰ παραταξουν οἱ Γερμανοβούλγαροι εἰς τὸ Βαλκανικόν. Δὲν πρόκειται μόνον περὶ τῶν βουλγαρικῶν δυνάμεων. Πρόκειται καὶ περὶ τῶν δυνάμεων τῶν κατερχομένων ἐκ τοῦ Βορρᾶ. Πρόκειται καὶ περὶ τῆς Τουρκίας ὁλο-

κλήρου. Καὶ πρὸς πάσας τὰς δυνάμεις ταύτας ἐν τῷ μετώπῳ τούτῳ θὰ ἔχετε νὰ ἀντιτάξετε τὰς ἡμετέρας, τὰς Σερβικὰς καὶ τὰς συμμαχικάς, αἱ ὁποῖαι ἐξηγγέλθησαν μέν, ἀλλ' αἱ ὁποῖαι δὲν κατωρθώθη νὰ φθάσουν μέχρι σήμερον. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ κ. Βενιζέλος δὲν ἔλειψε νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι ἐὰν αἱ Δυνάμεις αἱ συμμαχικαὶ δὲν ἀφίχθησαν, τοῦτο δὲν συνέβη διότι κατῆλθεν ὁ κ. βουλευτὴς τῆς ἀρχῆς, λησμονῶ-

Ὁ κ. Στέφανος Σκουλούδης

σας ὅτι αἱ δυνάμεις ἐκεῖναι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθουν ἵνα ἐκπληρώσουν ὑπέρογκον καθῆκον πρὸς τοὺς Σέρβους. Ὅταν δὲ ἡ Ἑλλὰς ἀπέσχε τοῦ ἀγῶνος συνεπείᾳ τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. βουλευτοῦ Ἀττικῆς, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐπιτακτικώτερα ἦτο ἡ ὑποχρέωσις ὄχι μόνον ὅσῳ τὸ ταχύτερον νὰ ἔλθωσιν αἱ συμμαχικαὶ δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ ἐν μείζονι ἀριθμῷ. Πάσας ταύτας τὰς δυνάμεις ὀφείλετε νὰ λάβετε ὑπ' ὄψει καὶ πρὸς ταύτας νὰ παραβάλετε τὰς ἡμετέρας ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν. Καὶ εἶνε ἄξιον σημειώσεως ὅτι τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ τύπος ἀκόμη τῶν χωρῶν, αἵτινες ἐζήτησαν τὴν ἡμετέραν ἐπικουρίαν, ἀνεγνώρισε τὴν βασιμότητα τοῦ συμπεράσματος εἰς τὸ ὁποῖον προῆλθεν ἡ Κυβέρνησις ἡ Ἑλληνική, περὶ τῆς ἀδυναμίας τῆς διεξαγωγῆς τοιούτου ἀγῶνος, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τοῦτο ἀναγνωρίζεται καὶ ἐκεῖ, μεθ' ὅλην τὴν νευρικότητα ἡ ὁποία ἐκεῖ κρατεῖ, εἶνε ἄξιον σημειώσεως, λέγω, ὅτι γίνεται δυνατὸν νὰ λέγεται ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ ὅτι ὄχι μόνον δὲν ὑφίσταται ἀδυναμία, ἀλλὰ καὶ ὑπεροχή, ἡ ὁποία θὰ ἐπήρχετο διὰ τῆς συνδρομῆς ἡμῶν εἰς τὸν ἀγῶνα, ὥστε νὰ ἐξησφαλίζετο ἡ νίκη.»

* * *

Κατόπιν ὁ Γούναρης ἔφερε τὸν λόγον εἰς τὴν ἰδέαν ἐκείνην τοῦ κ. Βενιζέλου περὶ συμμετοχῆς μας εἰς τὴν ἐναντίον τῶν Δαρδανελλίων ἐκστρατείαν μὲ μίαν μόνην μεραρχίαν.

Εἰς τὸ σημεῖον δὲ αὐτὸ ὁ κ. Βενιζέλος ἔξαλλος ἐξ ὀργῆς διέκοψε:

—Μὲ συγχωρεῖτε, νὰ ἐπανορθώσω μίαν ἀνακρίβειαν: Δὲν εἶπα ὅτι ἐὰν ἐ-

Στέφανος Δραγούμης

ἠγαινεν ἡ δική μας μεραρχία θὰ ἔπιανε τὰ Δαρδανέλλια, εἶπα ὅτι ὅταν ἐγίνετο ἡ ἔφοδος τὸ πρῶτον κατὰ τῶν Δαρδανελλίων καὶ ἐὰν ὑπῆρχε μία μεραρχία εὐρωπαϊκοῦ στρατοῦ καὶ ἐνήργει αἰφνιδιαστικῶς, θὰ εἴχαμεν τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀλλ' ὁ Γούναρης δὲν συνεχώρησεν εἰς τὸν φοβερὸν ἀντίπαλον αὐτὴν τὴν διολίσθησιν εἰς ἄλλο πεδίον συζητήσεως, καὶ τοῦ ἀπήντησεν:

«...Ἐὰν διὰ τῆς ἡμετέρας συνδρομῆς κατὰ Φεβρουάριον θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα, ἔπρεπε νὰ τεθῇ τὸ ζήτημα περὶ τῆς ἰδικῆς μας μεραρχίας καὶ ὄχι περὶ μιᾶς εὐρωπαϊκῆς μεραρχίας δρώσης πρὸ τῆς ἀφίξεως τῆς ἡμετέρας. Ἀλλ' ἐτέθη τὸ ζήτημα περὶ τῆς ἰδικῆς μας μεραρχίας, ἥτις θὰ ἔδρα αἰφνιδιαστικῶς. Ὁ τρόπος ὅμως, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐνηργεῖτε σεῖς τότε ἐδῶ τὰ περὶ τοῦ διακανονισμοῦ τῆς ἀποστολῆς τῆς μεραρχίας ἦτο τοιοῦτος, ὥστε δὲν ἐπέτρεπε τοιαύτην αἰφνιδιαστικὴν ἐνέργειαν. Διὰ τῆς ἡμετέρας μεραρχίας εἶνε βέβαιον καὶ ἀναμφισβήτητον, παρ' ὅλον ἐκεῖνον τὸν θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἐδημιουργήσατε διὰ τῶν Συμβουλίων τοῦ Στέμματος, διὰ

Η ΠΡΩΪΑ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡ. 380	ΕΤΗΣΙΑ ΛΙΡ.ΑΓΓΛ. 2
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	„ 200	ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛ. 15
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	„ 100	ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ Μ 50

Μόνον αἱ ἔντυποι ἀποδείξεις πληρωμῆς (χρώματος κιτρίνου) αἱ φέρουσαι τὰς ὑπογραφὰς τῶν κ.κ. Δ. Χαλικιᾶ ἢ Ἐμ. Περπινιᾶ καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς ἐφημερίδος εἶνε ἔγκυροι. Οἱαδήποτε ἄλλη ἀπόδειξις ὡς καὶ ἔντυποι τοιαῦται ἄνευ τῆς ὑπογραφῆς τῶν ἀνωτέρω καὶ τῆς σφραγῖδος τῆς ἐφημερίδος θεωροῦνται τελείως ἄκυροι καὶ δὲν ἀναγνωρίζονται.

τοῦ τύπου καὶ διὰ τῶν ἀνακοινώσεων, ὅτι δὲν θὰ ἠδύνασθε νὰ δράσετε αἰφνιδιαστικῶς καὶ συνεπῶς ὅτι τὰ Δαρδανέλλια δὲν θὰ ἔπιπτον. Καὶ ἡ μεραρχία ἢ ἡμετέρα μεταβαίνουσα ἐκεῖ θὰ ἐπάθαινεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς αὐτὴν νὰ ἐπανέλθῃ, οὔτε εἰς ἡμᾶς νὰ λέγετε ἀπόψε, ὅτι ἐν ἀποτυχίᾳ τῆς ἐπιχειρήσεως θὰ ἐπανήρχετο ἡ μεραρχία ἐκείνη...' Οχι μόνον δὲν θὰ ἐπανήρχετο ἡ μεραρχία, ἀλλὰ θὰ ἐστέλλοντο καὶ ἄλλαι μεραρχίαι, καὶ πασῶν τῶν μεραρχιῶν τούτων τὰ ὀστᾶ θὰ ἔκειντο εἰς τὴν χερσόνησον ἐκείνην διεσκορπισμένα.»

Ὁ κ. Βενιζέλος ἐδάγκανε τὰ χείλη ἐξ ὀργῆς...

Καὶ ὁ Γούναρης, τερματίζων τὸν λόγον, ἐτόνιζεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ συνδρομὴ εἰς τὸν ἀγῶνα δὲν δύναται νὰ κλίνῃ τὴν πλάστιγγα πρὸς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην διεύθυνσιν: Ὅπως δὲ τὰ πράγματα ἀπέδειξαν ἀργότερα, ὁ Γούναρης δὲν εἶχεν ἄδικον, διότι μόνον ἡ συμβολὴ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἔκρινε τελικῶς τὴν οἰκουμενικὴν πάλην...

Ἡ συζήτησις ἔκλεισε μὲ πρότασιν περὶ ἐμπιστοσύνης πρὸς τὴν Κυβέρνησιν. Ἐκατὸν σαράντα ἑπτὰ ἐκηρύχθησαν κατ' αὐτῆς. Ὑπὲρ αὐτῆς 114. Καὶ τὴν 22 Ὀκτωβρίου (4 Νοεμβρίου) ὁ κ. Ἀλέξανδρος Ζαΐμης ὑπέβαλλε τὴν παραίτησίν του εἰς τὸν Βασιλέα, δηλῶν ὅτι δὲν θὰ ἐδέχετο νὰ ἀνασχηματίσῃ τὴν κυβέρνησιν πρὸς διεξαγωγὴν ἐκλογῶν. Τὴν 24 Ὀκτωβρίου οἱ Θεοτόκης, Ράλλης, Δραγούμης, Γούναρης ἐκαλοῦντο εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ προτάσει τοῦ τελευταίου ἐπροτείνετο ἡ ἀνάθεσις τῆς πρωθυπουργίας εἰς τὸν κ. Στέφανον Σκουλούδην. Τὴν 25 ἡ νέα Κυβέρνησις ὡρκίζετο καὶ τὴν 29 Ὀκτωβρίου)11 Νοεμβρίου ἐδημοσιεύετο τὸ διάταγμα τῆς διαλύσεως, ὁρίζον ἐκλογὰς διὰ τὴν 6)19 Δεκεμβρίου 1915 καὶ σύγκλησιν τῆς νέας Βουλῆς διὰ τὴν 11)24 Ἰανουαρίου 1916.

Ἡ ἐσωτερικὴ κρίσις εἰσήρχετο εἰς νέαν ἄκρως ἐπικίνδυνον φάσιν λόγῳ τῆς στάσεως τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ ὁ κ. Βενιζέλος.

***

Ὁ κ. Στέφανος Σκουλούδης εἶχε διατελέσει ἐπανειλημμένως ὑπουργός, πρῶτον τοῦ Χαριλάου Τρικούπη, ἔπειτα τοῦ Δημητρίου Ράλλη (τῷ 1897), ὁπότε, λέγουν, προσέφερε σοβαρὰς ὑπηρεσίας. Μὴ καταρθώνων ἐν τούτοις νὰ ἐκλέγεται κατὰ συνέχειαν βουλευτής, ὡς ἐκ τῆς ἀριστοκρατικῆς ἀπομονώσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἠρέσκετο νὰ ζῇ ὁ παλαιὸς αὐτὸς πρὼην τραπεζίτης καὶ φιλότεχνος παρεμερίσθη πρὸ πάντων μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Γεωργίου Θεοτόκη ὡς ἀρχηγοῦ τοῦ ἀπορφανισμένου Τρικουπικοῦ κόμματος. Ἐζήτουν πάντοτε ἐν τούτοις οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες τὰς γνώμας του, ἰδίως ἐπὶ ζητημάτων φύσεως οἰκονομικῆς καὶ διπλωματικῆς. Ἐκβιασθείσης εἰς παραίτησιν τῆς Κυβερνήσεως Κυριακούλη Μαυρομιχάλη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου ὁ κ. Βενιζέλος κληθεὶς ἐδῶ ἀπὸ τὴν Κρήτην ὡς «ρυθμιστὴς τῆς Ἐπανασάσεως» ἐπρότεινεν εἰς τὸν κ. Σκουλούδην νὰ μεταδοχῇ κυβερνήσεως ὑπὸ τὸν Στέφανον Δραγούμην.

—Εἶνε πρεσβύτερός σας ὁ κ. Δραγούμης, εἶπεν ὁ κ. Βενιζέλος: Ἂς γίνῃ ἐκεῖνος πρωθυπουργός.

—Καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν ἀκόμη ὑπερέχω τὸν φίλον μου κ. Δραγούμην, ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Σκουλούδη, εὐρόντος τρόπον ν' ἀρνηθῇ ἐν ἀνιαρὸν χαρτοφυλάκιον. Κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους μετέβη εἰς Λονδῖνον μετὰ τοῦ κ. Βενιζέλου ὡς μέλος τῆς Ἑλληνικῆς ἀποστολῆς, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ διεξαγάγῃ διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς Τούρκους ἀντιπροσώπους διὰ τὴν εἰρήνην. Καὶ ἦλθε τότε εἰς σοβαρὰς διενέξεις μὲ τὸν λίαν ὑποχωρητικὸν εἰς τὰς ὑποδείξεις τῶν Ἄγγλων πρωθυπουργόν. Κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Φεβρουαρίου 1915 ἠρνήθη προσφερθεῖσαν εἰς αὐτὸν τὴν πρωθυπουργίαν, ὑποδείξας εἰς τὸν Βασιλέα ν' ἀποταθῇ εἰς τὸν Γούναρην. Ἤδη ὁ Γούναρης τοῦ ἀνταπέδιδε τὴν φιλοφροσύνην—ἀλλ' ἐπρόκειτο περὶ φιλοφροσύνης ἢ περὶ βαθείας ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως;

Εὐθὺς μετὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ νέου ὑπουργείου ὁ κ. Στέφανος Σκουλούδης ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἀπηύθυνε τὴν ἀκόλουθον τηλεγραφικὴν ἐγκύκλιον πρὸς ἅπασας τὰς βασιλικὰς πρεσβείας:

«Τὸ νέον Ὑπουργεῖον προτίθεται νὰ ἀκολουθήσῃ ἐν ταῖς ἐξωτερικαῖς ὑποθέσεσιν ἀκριβῶς ἣν πολιτικὴν καὶ τὸ προηγούμενον Ὑπουργεῖον. Ἀναφέρομαι ὡς πρὸς τοῦτο εἰς τὸ τηλεγράφημα τοῦ προκατόχου μου τῆς 25 Σεπτεμβρίου καὶ παρακαλῶ ὑμᾶς ὅπως ἐμπνέεσθε ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ περιεχομένων δηλώσεων κατὰ τὰς διπλωματικὰς ὑμῶν συνδιαλέξεις καὶ τὰς μετὰ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ τύπου ὑμετέρας ὁμιλίας.»

Τὸ τηλεγράφημα τοῦ κ. Ζαΐμη, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνεφέρετο ὁ κ. Σκουλούδης, εἶνε τὸ ἑξῆς:

«Ἡ νέα Κυβέρνησις, μελετήσασα τὰς διαφόρους ἀπόψεις τῆς πρὸ ἡμῶν παρουσιαζομένης διεθνοῦς καταστάσεως, εἰς ἄκρον περιπλόκου, δύναται νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ἡ πολιτικὴ αὐτῆς θέλει σταθῇ ἐπὶ τῶν αὐτῶν θεμελιωδῶν βάσεων, ἐφ' ὧν καὶ ἡ πολιτικὴ ἣν ἠκολούθησεν ἡ Ἑλλὰς ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου. Πρὸς πλείονα δὲ ἐξασφάλισιν τῶν ζωτικῶν αὐτῆς συμφερόντων θέλομεν παραμείνῃ ἐν ἐνόπλῳ οὐδετερότητι καὶ θέλομεν προσαρμόσει τὴν πολιτικὴν ἡμῶν ταύτην πρὸς τὰ γεγονότα, ὧν ἡ νέα κυβέρνησις θὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξιν μετὰ προσοχῆς ἀδιαπτώτου...»

Ταυτοχρόνως ὁ κ. Σκουλούδης ἔδιδεν ὁδηγίας πρὸς τὸν ἐν Μητροβίτσῃ ἤδη εὑρισκόμενον ἐπιτεταγμένον τῆς Ἑλλάδος ἐν Σερβίᾳ κ. Ν. Πανουργιᾶν:

«Ὁμιλοῦντες πρὸς τὴν Σερβικὴν Κυβέρνησιν, θέλετε εὐαρεστηθῇ νὰ προσθέσετε τὰς κατηγορηματικωτέρας διαβεβαιώσεις περὶ τῶν αἰσθημάτων εἰλικρινοῦς φιλίας ὑφ' ὧν ἐμφορούμεθα πρὸς τὴν Σερβίαν, ὡς καὶ περὶ τῆς σταθερᾶς ἡμῶν ἀποφάσεως ὅπως ἐξακολουθήσωμεν νὰ τῇ παρέχωμεν πᾶσαν εὐκολίαν καὶ πᾶσαν ὑποστήριξιν συμβιβαζομένην μετὰ τῶν ζωτικῶν ἡμῶν συμφερόντων.»

Συγκεκριμένως δὲ πρὸς τοὺς εἰς Πετρούπολιν, Λονδῖνον, Παρίσι καὶ Ρώμην πρεσβευτὰς ὁ κ. Σκουλούδης ἔπεμπε τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας:

«Ὁμιλοῦντες πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν θέλετε εὐαρεστηθῇ νὰ δώσετε αὐτῷ ἐκ μέρους μου τὴν κατηγορηματικωτέραν διαβεβαίωσιν περὶ τῆς σταθερᾶς ἡμῶν ἀποφάσεως ὅπως ἐξακολουθήσωμεν τὴν οὐδετερότητα ἡμῶν ὑπὸ τὸν τύπον τῆς εἰλικρινεστέρας εὐμενείας ἔναντι τῶν Δυνάμεων τῆς Συνεννοήσεως. Εὐαρεστηθῆτε νὰ προσθέσητε ὅτι ἡ νέα Κυβέρνησις ἰσοδυναμεῖ τὰς ἐπανειλημμένας δηλώσεις τοῦ κ. Ζαΐμη περὶ τῆς φιλικῆς στάσεως τῆς Β. Κυβερνήσεως ἔναντι τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ στρατευμάτων, καὶ ὅτι ἔχει ἀκοῦσαν συνείδησιν τῶν ἀληθῶν αὐτῆς συμφερόντων καὶ τοῦ τί ὀφείλει εἰς τὰς εὐεργέτιδας τῆς Ἑλλάδος Δυνάμεις, ἵνα μὴ παρεκκλίνῃ δι' ὅλον τὸν κόσμον τῆς χαραχθείσης πολιτικῆς, ἐλπίζει δὲ κατόπιν τούτου, ὅτι τὰ αἰσθήματα φιλίας τῶν Δυνάμεων τούτων πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει θέλουσιν ἐπηρεασθῇ ὑπὸ κακοβούλων καὶ ὑποβολιμαίων εἰδήσεων, αἵτινες τίθενται σκοπίμως ἐν κυκλοφορίᾳ ἐπὶ τῷ ματαίῳ σκοπῷ νὰ ψυχράνωσι τὰς ἀγαθὰς σχέσεις τῆς Συνεννοήσεως μετὰ τῆς Ἑλλάδος.»

Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα, ὅταν ἡ Σερβία, πιεζομένη ἐκ τῆς σκληρᾶς ἀνάγκης, ἐζήτει ἐκ νέου τὴν στρατιωτικὴν συμπραξιν τῆς Ἑλλάδος.

ΑΡΙΣΤΟΣ ΚΑΜΠΑΝΗΣ

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.

—Γ. Π. Κεφαλᾶς, ἰατρός—ὀδοντίατρος. Μενάνδρου 51, 9—12 καὶ 3—6.

ΣΙΝΕ ΡΕΓΙΝΑ

ΟΔΟΣ ΙΩΝΟΣ—ΠΛΗΣΙΟΝ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΩΤΕΡΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ

LORIA SWANSON

GLORIA SWANSON

ΕΙΣ ΤΟ ΥΠ OXON ΕΡΓΟΝ

Η ΜΕΓΑ H ΚΥΡΙΑ

ΣΙΝΕ ΡΕΓΙΝΑ

GLORIA SWANSON

ΜΕΤΑ
ΤΟ Γ
ΦΟ

τοῦ εἶνε τὸ
ρισμὸν καὶ

Ἔχει τὸ
περισσότερ

Πωλεῖται
σκευῶν κα

Ἀντιπρ.